„Incredibilă... Mi-a plăcut fiecare clipă de lectură."
LISA JEWELL

„Cu desăvârșire originală... vă va captiva de la prima până la ultima pagină."
PAULA HAWKINS

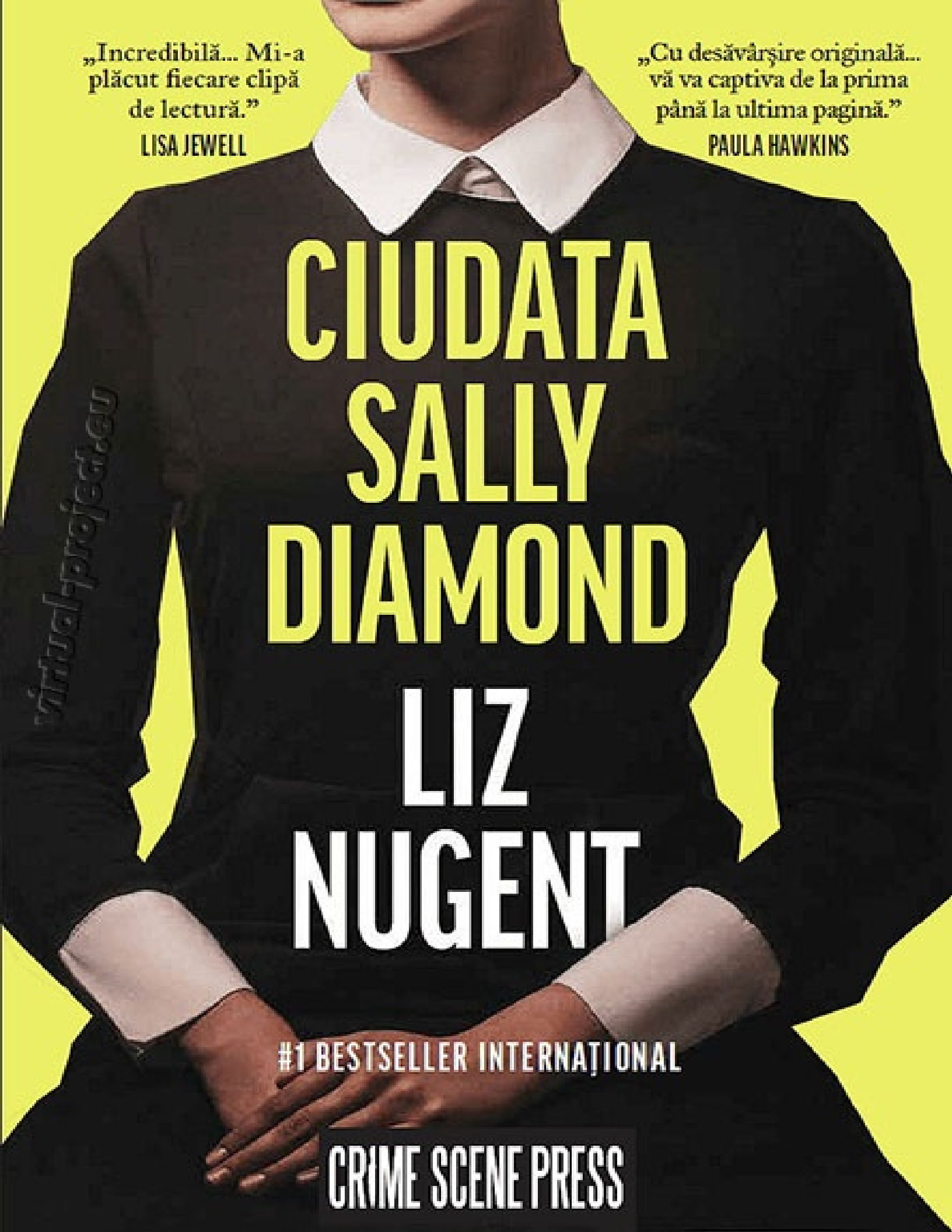

CIUDATA SALLY DIAMOND

LIZ NUGENT

#1 BESTSELLER INTERNAȚIONAL

CRIME SCENE PRESS

virtualprojekt.eu

LIZ NUGENT

CIUDATA SALLY DIAMOND

Original: *Strange Sally Diamond* (2023)

Traducere din limba engleză şi note:
LIVIU SZÖKE

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

— 2023 —

s-a născut la Dublin în 1967. A fost director de scenă şi a mers în turneu prin toată lumea cu spectacolul

Liz Nugent s-a născut la Dublin în 1967. A fost director de scenă şi a mers în turneu prin toată lumea cu spectacolul *Riverdance*, iar apoi a obţinut un rol administrativ la RTÉ, lucrând la *Fair City*, serialul principal de atunci al postului de televiziune.

În perioada petrecută la RTÉ a scris un serial de animaţie pentru TG4, dar şi o piesă de teatru radiofonic pentru RTÉ Radio.

În februarie 2021 Liz a primit Medalia James Joyce din partea L&H Society of University College Dublin. Printre personalităţile care au mai primit această distincţie se numără Bill Clinton, Seamus Heaney, JK Rowling şi Sue Townsend.

Liz a scris cinci romane de suspans, cel mai recent fiind *Ciudata Sally Diamond*, apărut în 2023. A câştigat patru Irish Book Awards, iar toate romanele ei au devenit bestsellere.

Pentru Richard,
cu şi mai multă dragoste

Departe, departe de oameni şi oraşe,
În codrul cel sălbatic şi în vale…
În liniştea sălbăticiei
Unde sufletul nu trebuie
Să-şi înfrâneze muzica…

Percy Bysshe Shelley

PARTEA I

1

— Să mă duci la tomberon! spunea el de obicei. Când mor, să mă duci afară, la tomberon. O să fiu mort, aşa că oricum nu o să ştiu care-i diferenţa. Tu o să plângi de-o să sară cămaşa de pe tine.

Şi râdea, iar eu râdeam odată cu el pentru că ştiam amândoi că n-o să plâng de-o să sară cămaşa de pe mine. Pentru că eu nu plâng niciodată.

Când a sosit vremea, în 29 noiembrie 2017, într-o miercuri, i-am urmat sfaturile. Era mic şi fragil şi avea deja optzeci şi doi de ani, aşa că a fost uşor să-l fac să intre într-unul dintre sacii noştri mari pentru gunoi.

Zăcuse o lună întreagă la pat.

— Fără doctori! spusese. Ştiu cum e cu ei.

Şi chiar ştia, întrucât era şi el doctor, deşi psihiatru. Încă mai putea să-şi prescrie singur reţete şi apoi mă trimitea la Roscommon ca să îi iau pastilele.

— Nu eu l-am omorât; n-a fost cazul. În dimineaţa aia, i-am dus ceaiul, iar el era deja rece în pat. Cu ochii închişi, slavă Domnului! Urăsc serialele alea de la televizor în care cadavrele se holbează de jos în sus la detectivul trimis acolo. Poate că rămâi cu ochii deschişi doar atunci când eşti omorât?

— Tată? am spus, deşi ştiam că nu mai e printre cei vii.

M-am aşezat pe marginea patului, am luat capacul de pe paharul special şi am băut ceaiul, deşi îmi lipsea zahărul pe care îl puneam în al meu. Mai întâi i-am verificat pulsul, dar îmi dădusem deja seama după textura ca de ceară a pielii sale. Numai că nu „ceară” e cuvântul potrivit. Mai degrabă… pielea parcă nu-i mai aparţinea, sau locul lui nu mai era în ea.

Mi-a fost greu să târăsc sacul de gunoi prin curte şi până la hambar. Pământul era acoperit de brumă, aşa încât am fost nevoită să salt din când în când sacul ca să nu se rupă. O dată pe lună, când se simţea bine, tata golea sacii în incinerator. Refuza să plătească taxele pentru gunoi şi locuiam într-un loc atât de izolat, încât consiliul local nu ne bătea la cap din cauza asta.

Ştiam un lucru: cadavrele se descompun şi încep să putrezească şi să miroasă, prin urmare am aşezat sacul cu grijă în butoiul pentru incinerare. Am turnat nişte benzină peste el şi i-am dat foc. N-am mai rămas să-l aud cum arde. Nu mai era acolo, era deja un cadavru, o „nefiinţă”, într-un incinerator domestic de lângă un hambar aflat pe-un câmp de lângă o casă de la capătul unei alei ce pornea dintr-un drum secundar.

Uneori, când descria la telefon unde locuim, tata spunea: „Sunt în mijlocul pustietăţii. Dacă mergi în mijlocul pustietăţii şi faci stânga, apoi dreapta şi încă o dată stânga, dai de un sens giratoriu şi alegi a doua ieşire.”

Nu-i plăceau musafirii. În afară de medicul nostru, Angela, am avut vizitatori poate o dată la doi ani după ce-a murit mama. Ultimii ne-au reparat maşina sau ne-au montat un calculator, şi după câţiva ani a mai venit un bărbat şi i-a instalat tatei internet şi un calculator nou, iar ultimul a venit ca să ne mărească viteza la internet. Eu am rămas în camera mea pe parcursul acelor vizite.

Tata nu mi-a propus niciodată să mă înveţe să folosesc un calculator, dar mi-a explicat ce chestii poate să facă. Oricum, mă uitam suficient la televizor ca să ştiu şi singură de ce sunt în stare calculatoarele. Puteau să bombardeze ţări. Puteau să-i spioneze pe oameni. Puteau să facă operaţii pe creier. Puteau să ajute prieteni sau duşmani vechi să se regăsească şi puteau să rezolve crime. Dar eu nu doream să fac asemenea lucruri. Mie-mi plăcea ce se difuza la televizor, documentare, emisiuni despre natură şi istorie, şi-mi plăceau serialele: dramele, cele fantastice situate în viitor ori cele situate în perioada victoriană, cu superbele ei case şi rochiile splendide, ba chiar şi cele moderne. Îmi plăcea să-i urmăresc pe oameni şi vieţile lor interesante, poveştile de dragoste înflăcărate şi familiile lor nefericite şi pline de secrete întunecate. E ironic, presupun, întrucât mie nu-mi plăceau oamenii din viaţa reală. Mă rog, *majoritatea.*

Preferam să stau în casă, iar tata îmi înţelegea alegerea. La şcoală fusese oribil. Mergeam la toate orele, încercam să le evit pe celelalte fete şi apoi mă întorceam direct acasă. Îmi spuneau că sunt autistă, chiar dacă tatăl meu psihiatru îmi zisese că în mod sigur nu sunt. Nu m-am înscris în niciun club sau frăţie, oricât de mult m-a rugat mama. Când mi-am dat ultimele examene, am primit două note de 10, două de 8 şi două de 7 la materiile principale de liceu, plus note de trecere la matematică şi irlandeză. Asta se întâmpla cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, după care ne-am mutat din nou, într-un bungalow de la capătul unei alei înguste, la un kilometru şi jumătate distanţă de marginea satului Carricksheedy.

Drumurile săptămânale la magazin pentru cumpărături erau întotdeauna un chin. Uneori mă prefăceam că sunt surdă ca să evit orice discuţie, dar tot mai auzeam comentarii de-ale elevilor:

— Iat-o pe Ciudata Sally Diamond, dubioasa!

Tata spunea că nu e nicio răutate în spusele lor. Copiii sunt răutăcioşi. Majoritatea. Eram bucuroasă că nu mai sunt copil. Eram o femeie de patruzeci şi doi de ani.

Mergeam la poştă să iau pensia tatălui meu şi ajutorul pentru boala mea din

copilărie. Cu ani în urmă, cei de la poştă au vrut să ne convingă să ne deschidem conturi la bancă pentru ajutoare şi pensie, însă tata a spus că ar trebui să încercăm măcar să avem o oarecare relaţie cu cei din sat, aşa că am ignorat sfatul. Banca se afla tocmai în oraşul Roscommon, la optsprezece kilometri distanţă. În Carricksheedy nu era niciun bancomat, deşi în majoritatea magazinelor puteai plăti cu cardul şi scoate bani de la ei.

Tot eu luam şi corespondenţa tatălui meu pentru că el spunea că nu doreşte să-şi bage vreun poştaş nasul în treburile noastre. Doamna Sullivan, poştăriţa, ţipa:

— Sally, cum se mai simte tatăl tău?

Poate îşi închipuia că-i pot citi pe buze. Dădeam din cap aprobator şi zâmbeam, iar ea îşi pleca pe un umăr capul în semn de compasiune, de parcă tocmai survenise cine ştie ce tragedie, iar apoi plecam la magazinul cel mare de la benzinăria Texaco. Cumpăram ce ne trebuia pentru o săptămână şi mă întorceam acasă, simţind cum mi se liniştesc nervii când intram pe aleea noastră. Drumul dus-întors nu dura niciodată mai mult de o oră.

Când se simţea bine, tata mă ajuta să despachetez cumpărăturile. Mâncam trei mese pe zi. Găteam unul pentru celălalt. Aşadar, eu pregăteam două mese, iar el una, însă munca o împărţeam în mod egal între noi. Am început să facem schimb de sarcini pe măsură ce vârsta lui începea să-şi spună cuvântul. Eu dădeam cu aspiratorul şi el scotea rufele din maşina de spălat. Eu călcam rufele şi duceam sacii cu gunoi, iar el făcea curat în duş.

Apoi a încetat să mai iasă din camera sa şi reţetele şi le scria cu o mână tot mai nesigură, iar la masă doar mai ciugulea câte ceva. Către final, numai îngheţată. Uneori i-o dădeam eu s-o mănânce, atunci când îi tremurau prea tare mâinile, şi îi schimbam aşternuturile în ziua în care nu se mai putea controla şi nu mai izbutea să ajungă la oala pe care şi-o ţinea sub pat, iar apoi i-o goleam în fiecare dimineaţă şi i-o clăteam afară. Avea un clopoţel lângă pat, dar nu îl auzeam din bucătăria situată în spate, iar în ultimele zile era prea slăbit ca să mai ajungă la el.

— Eşti o fată bună, îmi spunea cu glas slab.

— Eşti cel mai bun tată, îi spuneam şi eu, deşi ştiam că nu e în întregime adevărat.

Dar îl făcea să zâmbească atunci când i-o spuneam. Mă învăţase mama să o fac. Cel mai bun tată era cel din *Căsuţa din preerie.* Şi era extrem de chipeş.

Mama obişnuia să-mi ceară să joc acest joc în minte. Să îmi închipui ce cred

ceilalţi. Îmi stârnea curiozitatea. N-ar fi fost mai uşor să-i întreb direct ce cred? Şi chiar era treaba mea? Eu, una, ştiu ce gândesc. Şi-mi pot folosi imaginaţia ca să-mi închipui lucruri pe care pot să le fac, precum cei de la televizor care rezolvă crime şi au parte de poveşti de dragoste pasionale. Dar uneori încerc să îmi închipui ce văd cei din sat atunci când se uită la mine. Potrivit unei reviste pe care am citit-o odată în sala de aşteptare a Angelei, am cu trei kilograme mai mult decât ar trebui pentru înălţimea mea de un metru şaptezeci şi doi. Angela a râs când i-am arătat revista, dar m-a îndemnat să mănânc mai multe fructe şi legume şi mai puţini carbohidraţi. Am părul lung şi castaniu, dar mi-l ţin prins într-un coc lejer, ceva mai jos de creştet. Mi-l spăl în cadă, o dată pe săptămână. În restul săptămânii, folosesc o plasă pentru păr şi fac un duş scurt.

Port una dintre cele patru fuste pe care le am. Am două pentru iarnă şi două pentru vară. Am şapte bluze, trei pulovere simple şi unul cu nasturi, şi mai am şi o mulţime de haine vechi de-ale mamei, rochii şi taioare, toate de bună calitate, cu toate că nu mai sunt la modă. Mamei mele îi plăcea să meargă la cumpărături în Dublin împreună cu sora ei, mătuşa Christine, de două sau trei ori pe an, „pentru reduceri”. Tatălui meu nu prea îi convenea, dar ea spunea că-şi poate cheltui propriii bani aşa cum pofteşte.

Nu port deloc sutiene. Sunt incomode şi chiar nu înţeleg de ce femeile insistă atâta asupra lor. Când hainele mi se uzau prea tare, tata îmi cumpăra altele de la mâna a doua de pe internet, mai puţin lenjeria intimă. Aia era întotdeauna nouă.

— Urăşti să mergi la cumpărături şi chiar nu are rost să iroseşti banii, spunea el.

Am pielea curată şi netedă. Am câteva riduri pe frunte şi-n jurul ochilor. Nu port deloc machiaj. Tata mi-a cumpărat unele la un moment dat şi mi-a propus să le încerc. Vechiul meu prieten, televizorul, şi câteva reclame însemnau că ştiu ce am de făcut, dar nu mi s-a părut că ochii înconjuraţi de negru şi buzele roz m-ar reprezenta. Tata a fost de acord cu mine. S-a oferit să-mi ia altele, dar mi-a perceput lipsa de entuziasm şi n-am mai adus niciunul vorba de machiaj.

Cred că sătenii văd o femeie „surdă” în vârstă de patruzeci şi doi de ani care intră şi iese din sat şi uneori conduce un Fiat străvechi. De bună seamă că ei presupun că nu pot să muncesc din cauza surzeniei şi că de aceea primesc ajutor financiar de la stat. Primesc ajutor de la stat pentru că tata spunea că sufăr de deficienţe sociale.

2

Thomas Diamond nu era tatăl meu adevărat. Aveam nouă ani când mi-a spus acest lucru. Nu ştiam nici măcar care îmi e numele real, dar el şi mama, care de fapt nici ea nu era mama mea adevărată, mi-au spus că mă găsiseră în pădure pe când eram bebeluş.

La început, am fost supărată. În poveştile pe care le citeam, bebeluşii găsiţi în păduri erau spiriduşi care-şi schimbaseră înfăţişarea şi aduceau prăpădul în familiile pe care le invadau. Chiar am şi eu imaginaţie, în ciuda a ce spunea tata adesea. Însă mama m-a suit pe genunchiul ei şi m-a liniştit spunându-mi că acele poveşti sunt de fapt basme. Uram să stau pe genunchiul mamei mele sau pe al tatălui meu, aşa că am sărit jos şi i-am cerut un biscuit. Am primit doi. Am crezut în Moş Crăciun până am împlinit doisprezece ani şi tata mi-a spus să stau jos şi mi-a dezvăluit tristul adevăr.

— Dar de ce inventaţi o asemenea chestie? am întrebat.

— E o chestie amuzantă în care să creadă copiii, dar tu nu mai eşti o fetiţă.

Şi avea dreptate. Începusem să sângerez. Durerea provocată de venirea menstruaţiei i-a înlocuit pe Zâna Măseluţă şi pe Iepuraşul de Paşti, iar mama şi tata au început să-mi explice şi alte lucruri.

— Dacă Moş Crăciun nu există, atunci Dumnezeu sau diavolul există?

Mama s-a uitat la tata, iar el mi-a răspuns:

— Nu ştie nimeni.

Conceptul respectiv mi se părea greu de crezut. Dacă ei ştiau sigur că nu există Moş Crăciun, în privinţa lui Dumnezeu de ce nu mai erau la fel de siguri?

Copilăriei mele i-au luat locul mult mai ternii ani de adolescenţă. Ani mult mai lipsiţi de culoare. Mama mi-a explicat că s-ar putea ca băieţii să înceapă să fie interesaţi de mine şi că ar putea încerca să mă sărute. N-au încercat niciodată, în afară de o ocazie, pe când aveam paisprezece ani, iar un bătrân a încercat să mă sărute cu forţa şi şi-a strecurat mâna pe sub fusta mea într-o staţie de autobuz. I-am ars un pumn în moacă, apoi l-am trântit pe jos şi l-am călcat pe cap. După care a venit autobuzul şi m-am urcat în el, enervându-mă din cauza întârzierii provocate de faptul că şoferul a coborât din el ca să-l ajute pe bătrân. L-am urmărit cum se ridică greoi în picioare, cu capul plin de sânge. Şoferul m-a întrebat ce se întâmplase, dar eu n-am scos o vorbă şi m-am prefăcut surdă. Am ajuns acasă cu douăzeci de minute întârziere şi am ratat începutul lui *Blue Peter*[1].

Când aveam cincisprezece ani, am auzit o fată de la mine din clasă spunându-le altor două fete că sunt un copil sălbatic găsit pe o coastă de munte şi adoptat

mai apoi de familia Diamond. Le spunea asta în toaletă. Eu stăteam în cabină pe bazinul toaletei şi cu picioarele pe capac şi-mi mâncam prânzul.

— Dar nu puteţi să spuneţi la nimeni, a adăugat fata. Mama a auzit de la o prietenă de-a ei care lucra pentru dr. Diamond când s-a întâmplat. De asta e atât de bizară.

Celelalte fete n-au păstrat secretul. Preţ de câteva săptămâni, au tot încercat să vorbească cu mine şi să mă întrebe dacă-mi place să mă caţăr pe munte sau dacă mănânc iarbă. Stella Coughlan le-a spus să mă lase în pace şi că nu e treaba lor. Eu le-am ignorat cu desăvârşire. Nu i-am întrebat nimic pe mama sau pe tata. Ştiam deja că fusesem adoptată şi mai ştiam şi că bebeluşii nu pot supravieţui pe munte, iar fetele alea idioate inventează lucruri doar din răutate.

Mama a murit la un an după ce-am terminat şcoala. Ne certam adesea. Ea voia să merg la facultate. Îmi completase deja cererea de înscriere la facultate în pofida dorinţei mele. Considera că ar trebui să studiez muzică sau ştiinţe. Îmi plăcea enorm muzica şi să cânt la pian reprezintă probabil una dintre activităţile mele preferate. Când am împlinit nouă ani, mama a angajat o profesoară care să vină la noi acasă şi să mă înveţe. Îmi plăcea de doamna Mooney. Spunea că sunt o pianistă înzestrată. A murit când eram adolescentă şi n-am mai vrut altă profesoară, aşa că am început să mă perfecţionez singură. Nu voiam să dau niciun examen. Voiam doar să cânt la pian.

Mama spunea că am tot soiul de opţiuni în faţă. Dar eu nu voiam să întâlnesc străini şi nici să plec din noua noastră casă. Tata spunea că pot opta pentru învăţământ la distanţă, însă mama îl contrazicea spunând că trebuie să „socializez” pentru că n-aveam să plec niciodată de-acasă sau să mă angajez undeva dacă nu eram împinsă de la spate. Am zis că nu vreau să plec de-acasă, ceea ce a înfuriat-o.

La o săptămână după cearta aia, a suferit un accident vascular cerebral în timp ce lucra la clinica ei din sat şi a murit la spital. Înmormântarea a avut loc la Dublin, întrucât acolo locuiau familia şi toţi vechii ei prieteni. Mergea în mod regulat să-i viziteze. În puţinele ocazii în care sora ei, Christine, venise pe la noi, eu o urmasem ca un căţeluş. Era ca o versiune trăsnet a mamei mele. Tata rămânea la el în birou când venea ea la noi. Mama spunea că tata o făcea pe mătuşa Christine să nu se simtă binevenită la noi în casă. După ce-a murit mama, mătuşa n-a mai venit deloc în vizită, dar îmi trimitea mereu felicitări de ziua mea cu bani în ele.

Tata m-a întrebat cu lacrimi în ochi dacă doresc să vin la înmormântarea mamei, dar am refuzat. Trebuia să sortez care dintre hainele mamei mele mi se potriveau şi care trebuiau date la magazinul de donaţii în scopuri caritabile. I-am cerut tatei să-mi aducă o carte de bucate de la Dublin pentru că până atunci de gătit se ocupase doar mama şi, cu toate că mă descurcam de minune când trebuia să o ajut să cureţe legumele de coajă, nu prea mă simţeam în stare să gătesc singură o masă întreagă. Dar ştiam că pot învăţa din cărţi.

După două zile, când tata s-a întors de la Dublin, m-a întrebat dacă sunt tristă şi dacă mi-e dor de mama, dar l-am liniştit zicându-i că nu e cazul şi că nu trebuie să-şi facă griji din pricina mea. Tata s-a uitat la mine în felul acela ciudat în care o făcea uneori şi mi-a spus că probabil sunt norocoasă că sunt aşa cum sunt, pentru că astfel aveam să fiu capabilă să evit de-a lungul vieţii orice formă de suferinţă sufletească.

Ştiu că eu nu gândesc la fel cum o fac ceilalţi, dar, dacă puteam să mă ţin departe de ei, atunci ce importanţă avea? Tata spunea că sunt unică. Nu mă deranjează acest lucru. Mi s-a spus în multe feluri, însă eu mă numesc de fapt Sally. Cel puţin acesta este numele pe care mi l-au dat mama şi tata.

3

Am avut parte de linişte timp de câteva zile după ce-a murit tata. Poate că îmi era dor de el? Nu aveam cu cine să stau de vorbă, nu aveam cui să-i fac ceai şi nu aveam cui să-i dau să mănânce îngheţată cu linguriţa. Nu aveam pe cine să spăl sau să schimb. Ce rost mai aveam? Mă învârteam de colo-colo prin casă şi, în cea de-a treia zi, am mers la el în birou şi am început să deschid sertare la întâmplare. Am găsit o grămadă de bani şi mai multe bijuterii vechi de-ale mamei într-o cutie de metal. O mulţime de jurnale care îmi înregistrau greutatea, înălţimea şi ritmul de dezvoltare de-a lungul câtorva zeci de ani. Un plic gros de pe birou îmi era adresat mie. Dosare peste dosare cu numele meu pe ele, împărţite pe categorii: comunicare, dezvoltare emoţională, empatie, capacitate de înţelegere, stare de sănătate, medicaţie, deficienţe, dietă etc. Prea multe ca să poată fi citite. M-am uitat la poza lor de nuntă de pe poliţa de pe şemineu şi mi-am amintit cum spunea mama că nu se simţiseră niciodată împliniţi ca familie până nu mă găsiseră pe mine. Scăpasem de mult de ideea că sunt un copil descoperit în pădure. Mă adoptaseră prin metoda clasică, îmi spunea mama. Mă întrebase dacă sunt cumva curioasă în privinţa părinţilor mei adevăraţi, iar când îi spusesem că nu, se uitase la mine cu o expresie radioasă. Era o senzaţie plăcută când îmi făceam părinţii să zâmbească.

M-am uitat la vechile poze ale tatei de pe vremea când lucra şi-n care prezenta nişte hârtii la o conferinţă din Zürich. În cea mai mare parte a timpului, tata studia şi scria documente ştiinţifice, dar uneori, dacă era chemat de urgenţă de către mama, se ducea la câte un pacient din Carrickshеedy sau chiar şi mai departe.

Se ocupa de studierea minţii umane. Îmi spunea că mintea mea funcţionează perfect, dar că sunt deconectată emoţional. Eram munca vieţii sale, mai spunea. L-am întrebat dacă putea restabili legăturile emoţionale şi mi-a spus că tot ce puteau face el şi mama era să mă iubească şi să spere că, într-o bună zi, aveam să învăţ să iubesc şi eu la rândul meu. Îmi păsa de ei. Nu voiam să sufere în niciun fel. Nu-mi plăcea să-i văd supăraţi. Credeam că asta înseamnă dragostea. Îl tot întrebam pe tata, dar îmi răspundea că nu trebuie să-mi fac griji şi că indiferent ce simţeam era suficient, dar nu cred că mă înţelegea. Uneori mă simţeam tulburată dacă erau prea multe persoane în jurul meu sau dacă nu cunoşteam răspunsurile la întrebări, ori dacă un zgomot era prea puternic. Credeam că pot să recunosc dragostea din cărţi şi de la televizor, dar îmi aduc aminte că am urmărit *Titanic* în ziua de Crăciun şi că mi-am zis că Jack oricum ar fi murit pentru că era un pasager de la clasa a treia şi bărbat pe deasupra, iar cel mai

probabil Rose ar fi supravieţuit pentru că era bogată şi pentru că „mai întâi suiau femeile şi copiii”, aşa că, până la urmă, care mai era rostul adăugării unei poveşti de dragoste care în realitate nici măcar nu era adevărată? Tata suspina în tot acest timp.

Nu-mi plăceau îmbrăţişările şi nici să fiu atinsă. Dar mă întrebam mereu ce înseamnă dragostea. Asta era de fapt deconectarea mea emoţională? Ar fi trebuit să-l întreb pe tata pe când trăia.

La cinci zile după ce-a murit tata, la uşă mi-a bătut Ger McCarthy, un vecin care luase în arendă un câmp din spatele hambarului nostru. Eram obişnuită cu el pe aleea noastră. Era un tip care nu vorbea prea mult şi, după cum spunea tata, „un tip pe cinste pentru că nu punea întrebări şi nu era adeptul discuţiilor de complezenţă”.

— Sally, a început el, se simte un miros oribil din hambarul ăla al vostru. Mi-am numărat vitele şi sunt toate, dar încep să cred că s-a rătăcit vreo oaie şi a rămas blocată acolo şi a murit sau ceva de genul. N-ai vrea să merg eu să mă uit? Sau se ocupă tatăl tău?

L-am liniştit că mă pot ocupa şi singură. A plecat în treaba lui, fluierând ca un afon şi cu salopeta plină de noroi.

Când am intrat în hambar, mirosul de la butoiul pentru incinerare m-a făcut să mă înec. Mi-am înfăşurat fularul în jurul gurii şi am deschis uşa. Nu arsese cum trebuie. Distingeam clar conturul trupului. În jurul fundului butoiului se scursese o substanţă uleioasă. În jurul lui roiau muşte şi viermi. Am aprins iar focul cu ajutorul unor ziare făcute sul pe care le luasem din casă şi a unor lemne din hambar.

Mă simţeam dezamăgită de propria persoană. Tata ar fi trebuit să-mi dea instrucţiuni mai precise. Doar ardeam în mod regulat materie organică. Cadavrele erau materie organică, nu? Poate că în crematorii erau temperaturi mai înalte. Aveam de gând să mă uit mai târziu în enciclopedie. Am turnat restul de benzină pentru a înteţi focul, sperând că dacă îl ardeam a doua oară avea să fie suficient. Am început să mă trag de păr ca să mă liniştesc.

Am mers la poştă ca să-mi ridic ajutorul, iar doamna Sullivan a vrut să-mi dea şi pensia tatei. I-am dat banii înapoi, iar ea s-a uitat întrebător la mine şi a strigat:

— Tatăl tău o să aibă nevoie de pensie!

— Ba n-o să aibă, i-am răspuns, pentru că a murit.

Atunci a ridicat mult din sprâncene şi a rămas cu gura căscată.

— O, Doamne! Poţi să vorbeşti! N-am ştiut. Ce-ai zis acolo?

A trebuit să repet că n-o să mai am nevoie de pensia tatei pentru că murise.

Femeia s-a uitat în spatele meu, la nevasta măcelarului.

— Poate să vorbească, a informat-o ea, iar nevasta măcelarului a zis:

— Sunt uluită!

— Îmi pare foarte rău! a continuat doamna Sullivan să strige, iar nevasta măcelarului a întins braţul şi m-a strâns de cot.

Am tresărit şi m-am smuls din mâna ei.

— Când are loc înmormântarea? m-a întrebat. N-am văzut niciun anunţ cu decesul.

— Nu va fi nicio înmormântare, i-am răspuns. L-am incinerat singură.

— Ce vrei să spui? a întrebat doamna Măcelar, iar eu i-am răspuns că îl pusesem în incinerator pentru că el îmi spusese să-l duc la tomberon când avea să moară.

A urmat o perioadă de tăcere şi tocmai mă întorceam ca să plec când doamna Măcelar a rostit cu glas tremurător:

— De unde ştii că era mort?

Iar apoi doamna Sullivan i-a zis doamnei Măcelar:

— Nici nu ştiu pe cine să sun. Garda sau un doctor?

M-am întors spre ea şi am replicat:

— E prea târziu pentru un doctor, pentru că e mort. De ce să suni Garda?

— Sally, când moare cineva, trebuie să anunţi autorităţile.

— Dar nu e deloc treaba lor, am protestat, căci mă simţeam tare derutată.

După ce m-am întors acasă, am cântat un pic la pian, apoi m-am dus în bucătărie şi mi-am făcut o ceaşcă de ceai. Am luat ceaiul în biroul tatei. A început să sune telefonul, dar l-am scos din priză. M-am uitat la plicul de pe laptopul lui, cel cu numele „Sally” scris pe el, alături de cuvintele „a se deschide după moartea mea” scrise de mâna lui tremurătoare. Nu preciza la cât timp de la moartea lui ar trebui să-l deschid şi m-am întrebat dacă înăuntru s-ar putea afla o felicitare pentru aniversarea mea. Mai erau zece zile până atunci, dar nu aveam de gând să mai aştept atâta. Urma să împlinesc patruzeci şi trei de ani. Aveam senzaţia că urmează să fie un an reuşit.

Era un plic masiv şi, când l-am ridicat, mi-am dat seama că e gros şi că înăuntru sunt multe foi. Poate că nu era o felicitare pentru ziua mea de naştere. L-am vârât în buzunarul fustei. Aveam de gând să le citesc după *Verdict: Crimă!*

şi *Judecătoarea Judy.* M-am aşezat pe canapeaua din living, cea pe care obişnuiam să o împart cu mama. M-am uitat la fotoliul gol al tatei şi m-am gândit la el preţ de câteva minute.

Curând, atenţia mi-a fost distrasă de evenimentele din Cabot Cove. De data asta grădinarul Jessicăi Fletcher îşi făcea de cap cu văduva bogată a avocatului şi ea îl omora când acesta refuza să-şi părăsească soţia. Ca de obicei, Jessica era mai şireată decât Şeriful şi rezolva crima înaintea lui. Când *Judecătoarea Judy* a luat o pauză de publicitate, am auzit o bătaie în uşa din faţă.

Am rămas şocată. Cine putea să fie? Poate că tata comandase ceva de pe calculator, cu toate că era puţin probabil, întrucât nu-l mai folosise de vreo lună înainte să moară. Am dat televizorul mai tare, dar bătăile în uşă continuau. S-au oprit, iar eu am fost nevoită să derulez emisiunea pentru că *Judecătoarea Judy* se reluase şi ratasem o bucată bună. Apoi la geamul din stânga mea s-a ivit un cap. Am ţipat. Dar era doar Angela.

4

Dr. Angela Caffrey fusese partenera de afaceri a mamei şi preluase clinica după moartea ei. De-a lungul anilor, mersesem de multe ori la clinică. Nu mă deranja să fiu atinsă sau consultată de către Angela, întrucât ea îmi explica întotdeauna ce urma să se întâmple. Şi mereu mă făcea bine. Tatei îi plăcea de ea, aşa că-mi plăcea şi mie.

— Sally! Eşti bine? Doamna Sullivan mi-a spus că Tom a murit. Aşa este?

Rămăsesem jenată lângă uşa biroului tatei, pe hol. În trecut, tata o invita mereu pe Angela în sufragerie şi-i oferea ceai, dar eu nu voiam să rămână prea mult. Angela avea însă alte idei.

— Ce-ar fi să mergem în bucătărie şi să-mi povesteşti ce s-a întâmplat?

Am condus-o pe scări în jos, în bucătărie.

— O, ai făcut lună aici, ce mândră ar fi mama ta! Ştii că n-am mai venit de o eternitate aici?

A scos scaunul tatei de sub masă şi s-a aşezat pe el. Eu am rămas cu spatele lipit de aragaz.

— Aşadar, Sally, tatăl tău chiar a murit?

— Da.

— O, bietul Tom! Era bolnav de mult timp?

— A devenit tot mai lent şi apoi, în urmă cu o lună, s-a băgat în pat şi nu s-a mai ridicat.

— Mă întreb de ce nu m-a sunat? Aş fi venit imediat. M-aş fi asigurat că îi e bine.

— A completat nişte reţete pe care le-am luat din Roscommon.

— Şi-a scris singur reţete? Nu prea e întru totul legal.

— Le-a completat pe numele meu. Spunea că el nu o să meargă la închisoare, şi nici eu.

— Înţeleg.

A făcut o pauză, apoi m-a întrebat:

— Şi când a murit, mai exact?

— Miercuri, noaptea. Era deja mort când i-am adus ceaiul de dimineaţă.

— O, scumpo, ce tulburător trebuie să fi fost pentru tine. Acum, nu vreau să mă bag aiurea, însă Maureen Kenny…

— Cine?

— Maureen, soţia măcelarului. Spunea că *tu* ai zis că n-a avut loc nicio înmormântare şi că l-ai incinerat singură.

— Da.

— Şi unde a avut loc incinerarea?
— În hambarul verde.
— Poftim?
— În hambarul verde.
— Aici? În spatele casei?
— Da.
— Nu te-ai gândit să suni pe cineva? Pe mine, la spital, la pompe funebre?
Aveam senzaţia că dădusem de belea, de parcă făcusem ceva rău.
— El mi-a spus să-l duc la tomberon.
— El… Cum? Glumea, n-avea cum să fi vorbit serios!
— El mi-a spus că nu e o glumă.
— Dar cum de-ai ştiut sigur că e mort?
— Nu mai respira. Vrei să vezi crematoriul? am întrebat-o.
A făcut ochii mari.
— Nu aşa se scapă de un… Sally, treaba-i groasă. Doar un profesionist în medicină poate stabili cu siguranţă decesul. N-a lăsat nicio instrucţiune pentru înmormântare?
— Nu, eu…
Iar atunci mi-am adus aminte de plic:
— Mi-a lăsat ăsta.
L-am scos din buzunar.
— Şi ce scrie acolo?
— Încă nu l-am deschis.
Deja începea să mă plictisească toată această discuţie. Ori nu vorbeam deloc, ori vorbeam prea mult şi atunci spuneam lucruri care n-aveau noimă pentru nimeni în afară de mine.
Mi-am astupat urechile cu mâinile şi Angela şi-a domolit tonul:
— Vrei să-l deschid eu? Pot să-l citesc?
I-am aruncat plicul şi m-am dus la pian, însă nici asta nu mă liniştea. Am mers la mine în cameră şi m-am băgat sub pilotă şi sub pătura bleu. Am început să mă trag de firele de păr din cap. Nu ştiam ce să fac. Mă întrebam când avea să plece Angela. Am ascultat cu atenţie ca să aud uşa din faţă închizându-se.

5

M-a trezit un ciocănit uşor. Afară apunea soarele. Pesemne că-mi pierdusem cunoştinţa. Se întâmpla când eram extrem de tulburată, cu toate că nu o mai păţisem de ani buni.

— Sally? a şoptit Angela.

M-am uitat la ceas. Stătuse acolo timp de trei ore şi douăzeci şi cinci de minute.

— Da?

— Ţi-am făcut nişte ceai şi pâine prăjită cu boabe de fasole deasupra. Ar trebui să te scoli pentru că trebuie să discutăm.

— Ai pus zahăr în ceai?

— Încă nu, dar pun acum.

— Ce cană ai folosit?

— Ăăă… nu ştiu sigur.

Am deschis uşa şi am urmat-o pe Angela pe hol.

Mi-a dat ceaiul în cana cu Scrabble a tatei. Am adăugat o lingură şi jumătate de zahăr şi încă o linguriţă de lapte. Ea îşi făcuse ceai într-o cană de porţelan pe care nici eu şi nici tata nu o folosiserăm vreodată.

— Aşadar, am citit scrisorile tatălui tău…

— Există mai mult de una?

— Da. E-n regulă, draga mea. Chestia e că trebuie să sun Garda, iar aceştia vor dori să discute cu tine. Dar nu vreau să-ţi faci griji, pentru că voi fi şi eu cu tine şi le voi explica starea ta şi voi avea grijă să te ia uşor. Însă, iar acesta e un aspect mai delicat, probabil vor dori să percheziţioneze casa, şi atunci ar trebui să vii să stai un pic cu mine şi cu Nadine cât timp îşi vor face ei treaba.

— Ce treabă?

— Chestia e că… ăăă… nu prea se obişnuieşte să arzi cadavrul unui membru al familiei, nu e legal, şi-mi pare rău, draga mea, să-ţi spun asta, dar în această scrisoare se aflau şi instrucţiuni pentru înmormântare… Printre altele.

— Oh! Dar de ce va dori Garda să facă percheziţie? La televizor lasă mereu dezordine în urma lor.

— Vor dori să se asigure că tatăl tău a murit din cauze naturale, însă din scrisoarea lui reiese clar că ştia că nu mai are mult. E evident că avea încredere în tine şi că te iubea. Am încredere că autopsia va scoate la iveală faptul că era deja mort.

— Nu vreau musafiri în casă şi nu vreau să vin acasă la tine.

— Sally, dacă nu pot stăpâni această situaţie, ai putea ajunge în arest pentru

câteva nopţi sau chiar mai mult. Te rog să mă crezi! Mama şi tatăl tău ar fi vrut să te ajut. În scrisoare, tatăl tău spunea că ar trebui să mă suni după ce moare el.

Am început iar să mă trag de păr. Ea a întins mâna, dar eu am tresărit şi m-am ferit.

— Scuze, scuze, nu m-am gândit! a spus ea.

— Dar el nu a spus *când* să deschid scrisoarea. A scris doar că să o deschid după ce moare. N-am ştiut că ar trebui să o deschid în aceeaşi zi.

— Ştiu, dar mă tem că acum se va isca o mare agitaţie. Voi suna la poliţie şi s-ar putea să ai nevoie de un avocat, însă voi rămâne alături de tine şi le voi explica tot ceea ce tatăl tău a omis să explice în scrisori, cu toate că a fost foarte minuţios.

A făcut o pauză şi apoi a adăugat:

— Sunt în scrisori nişte chestii care s-ar putea să te… tulbure. Dar o vom lua încetul cu încetul. Tatăl tău a dorit ca tu să citeşti câte un fragment pe săptămână. Sunt trei părţi diferite.

— De ce?

— Păi, sunt… o mulţime de lucruri. Credeam că mama şi tatăl tău mi-au dezvăluit totul despre condiţia ta, dar se pare că au rămas o mulţime de amănunte ascunse faţă de restul lumii.

— Despre mine?

— Da, Sally. Dar despre asta putem vorbi altă dată. Acum trebuie să sun Garda. Ai dori un sedativ uşor înainte să sosească aici? Ca să te ajute să rămâi calmă?

— Da, te rog!

6

Doi poliţişti, nu doar unul. Un bărbat şi o femeie. Nu m-am uitat la feţele lor. Au rămas drăguţi şi calmi până când le-am spus că l-am pus pe tata într-un sac de gunoi şi apoi în incinerator. Poliţista, mai micuţă de statură, a ridicat glasul:

— Ce Dumnezeu te-a…

Angela i-a cerut să vorbească mai încet. Pastila pe care mi-o dăduse mă făcea să mă simt ca şi cum eram într-o lume a viselor. Au spus că trebuie să cheme imediat o echipă de criminalişti şi că trebuia să-mi fac bagajul şi să părăsesc casa, dar că trebuie să las aici hainele pe care le purtasem în ziua în care a murit tata. Au scos amândoi câte un geamăt când le-am arătat un teanc ordonat, proaspăt spălat. Angela a spus că trebuie să le dăm poliţiştilor o copie după scrisoare, aşa că a făcut o fotocopie în biroul lui cât timp eu am mers în camera mea ca să-mi fac bagajul. Poliţista m-a urmat acolo, ţâţâind întruna. Am folosit valiza tatei, întrucât nu aveam una a mea. Oricum nu l-ar fi deranjat. Era întuneric şi îmi trecuse deja ora de culcare.

— Vă rog să nu faceţi mizerie! le-am spus.

Bărbatul a spus că îşi vor da silinţa şi femeia a scos un sunet de indignare, adăugând un „Mare noroc ar fi pe tine!”. Angela i-a dat bărbatului paginile fotocopiate şi l-a rugat să aibă grijă să le fie date poliţiştilor cu cel mai mare grad care se vor ocupa de anchetă. El a încuviinţat din cap. Vorbea foarte puţin. A cerut şi cheile Fiatului. I le-am dat, dar l-am rugat să aibă grijă să tragă scaunul la loc după ce vor termina indiferent ce au de făcut acolo. Mi-au spus că va trebui să vin de dimineaţă la secţia din Roscommon. Angela le-a spus că o să mă aducă ea.

În timp ce ieşeam din casă, am auzit-o pe poliţistă spunându-i poliţistului „Psihopată afurisită!”, dar el a observat că o auzisem şi i-a făcut semn să tacă. Femeia s-a întors să se uite la mine şi atunci i-am putut citi dezgustul în privire.

Nu înţeleg de ce era dezgustată. Casa era lună. În vreme ce mergeam spre maşina Angelei, patru maşini de poliţie au intrat pe poarta noastră şi oamenii au început să-şi pună salopete albe peste haine. Au instalat apoi nişte reflectoare imense pe care le-au îndreptat spre casă şi hambar. Angela a spus că le consideră un loc al faptei.

Mă simţeam uşor moleşită, dar voiam să mai stau. În multe seriale, poliţia planta dovezi sau afecta locul faptei. Trebuia să am grijă să nu se întâmple acest lucru. Angela m-a liniştit că nu avea să fie cazul.

N-am vorbit prea multe pe drumul către casa ei, dar m-am tot uitat la ea în vreme ce era atentă la drum. Avea o formă plăcută şi rotundă, precum bunicuţele

din emisiunile de la televizor. Păr cărunt şi creţ. Purta o cămaşă cu picăţele şi o fustă de blugi, iar în picioare avea ghete negre, până la glezne. Îmi plăcea cum arată. Mi-a aruncat o privire, iar eu am zâmbit şi m-am încruntat în acelaşi timp. Tata mă avertiza mereu să nu confund modul în care arată oamenii cu cel în care se comportă, însă de Angela ne plăcea amândurora.

7

M-am trezit într-un pat necunoscut într-o casă necunoscută, cu toate că pe pat aveam pătura mea bleu. O băgasem în bagaj azi-noapte. Am deschis gura ca să ţip, însă tata îmi spunea mereu că nu trebuie s-o fac decât dacă sunt în pericol. Eram în pericol? În scurt timp, urma să fiu nevoită să explic iarăşi de ce mă debarasasem de cadavrul tatei. Am închis gura şi n-am ţipat. Îmi amintesc că mama spunea că nimic rău nu ţi se poate întâmpla dacă spui adevărul.

Am auzit mişcare în faţa uşii de la dormitor.

— Hei? am strigat.

— Sally, îţi las în baie nişte prosoape verzi. Duşul e uşor de folosit. Ne vedem la parter peste douăzeci de minute pentru micul dejun, bine?

Era glasul lui Nadine. Nadine era soţia Angelei. Mă întâlnisem de câteva ori cu ea în Carricksheedy. Era mai tânără decât Angela şi îşi purta părul lung şi blond prins într-o coadă. Plimba câinii familiei, avea grijă de găinile lor şi lucra ca designer de mobilă. Mie nu-mi plăceau câinii, aşa că treceam mereu pe partea cealaltă a străzii.

— Am dus câinii afară, aşa că nu trebuie să-ţi mai faci griji, bine?

Nadine era veselă, ca de obicei.

Tata mersese la nunta lor. Fusesem şi eu invitată, dar nu mă dusesem. Prea multă agitaţie.

Baia lor era exact cum vedeai într-un hotel sau într-un film, ori într-o reclamă pentru băi. M-am aşezat pe toaletă şi apoi m-am spălat pe mâini şi pe dinţi înainte de-a intra în enorma cabină de duş cu perete de sticlă. Acasă, aveam o baie pentru toată familia şi o toaletă separată, iar duşul era un furtun de cauciuc prins de robinete. Din cauza facturilor la curent, tata nu voia să facem baie decât o singură dată pe săptămână, iar în rest trebuia să ne mulţumim cu duşul. Duşul Angelei şi al lui Nadine era grozav. După ce am terminat, mi-am pieptănat părul la mine în cameră, apoi mi l-am prins şi m-am îmbrăcat, după care am făcut patul şi am coborât la parter.

Era foarte multă lumină acolo. Soarele pătrundea prin uşile de sticlă şi bucătăria era un spaţiu deschis. Modernă. Totul era drept, cu colţuri ascuţite. Văzusem astfel de case la televizor în secţiunea „după” a emisiunilor cu modernizări de case. Tata le adora. Mereu râdea de proprietari.

„Mai mulţi bani decât minte!” spunea el, sau „Mofturi!”

Angela stătea lângă grătar, întorcând cârnaţi şi bacon.

— Mănânci ceva fript, Sally?

Îmi era foame. Seara trecută, nu mâncasem pâinea cu fasole pentru că fusesem

mult prea stresată.

— Da, mulţumesc!

Cei doi câini erau afară la geam şi se uitau cum Angela întorcea feliile de bacon.

— Băieţii par flămânzi, a spus Nadine, apoi a zâmbit şi le-a făcut cu mâna, iar ei au lătrat drept răspuns.

— Ce băieţi? am întrebat.

— Câinii, Harry şi Paul.

— Ciudate nume pentru câini!

Angela a zâmbit.

— I-am numit după foştii noştri soţi.

Au început să râdă amândouă. Am zâmbit şi eu, cu toate că mi se părea cam grosolan faţă de foştii lor soţi.

Am rămas şapte ore şi cincisprezece minute în secţia de poliţie. Mi-au făcut poze şi mi-au luat amprente. În primele patruzeci şi cinci de minute m-au lăsat singură într-o cameră şi apoi au venit două femei în costume, inspectorul-şef Catherine Mara şi inspectorul Andrea Howard, urmate, la scurt timp, de către un bărbat morocănos care s-a prezentat drept Geoff Barrington, avocatul meu. Howard a pornit un reportofon şi apoi s-au prezentat toţi pentru casetă. Nu voiam să mă uit la ei, aşa că am rămas cu ochii la masă şi la zgârieturile de pe ea. Cineva scrijelise pe masă cuvântul „pizdă” cu majuscule ca nişte ţepi. Un cuvânt extrem de urât.

Mi-au cerut de trei ori să le spun povestea morţii tatălui meu, iar eu am cam început să mă enervez că trebuie să repet din nou şi din nou acelaşi lucru. Geoff a oftat adânc şi a spus că lucrul cel mai bun pentru mine este să le răspund la întrebări. M-au întrebat de ce nu ştiam că un incinerator domestic nu e suficient de puternic ca să ardă rămăşiţele umane. Am clătinat din cap. Apoi mi-au cerut să vorbesc tare pentru reportofon. Am spus că nu ştiam pentru că noi oricum ardeam orice care nu era plastic.

După aceea, m-au întrebat despre scrisori şi de ce nu le citisem. Una dintre ele a râs când le-am spus că mă gândisem să aştept până la ziua mea, iar atunci m-am înfuriat.

— De ce râdeţi? am strigat, iar Geoff mi-a pus o mână pe braţ, însă mi-am scuturat-o şi i-am îndepărtat-o pe-a lui.

— Sally, tu aştepţi să vină ziua ta de naştere ca să-ţi deschizi corespondenţa?

— Eu nu primesc niciun fel de corespondenţă, i-am replicat.

El a mâzgălit iarăşi ceva în carnet şi le-a cerut să se abţină să mai râdă întrucât îi supără clienta. Atunci m-am uitat atent la el. Părea la fel de obosit pe cât mă simţeam eu.

Mara m-a întrebat când e ziua mea de naştere, chiar dacă mă mai întrebase deja de două ori. M-au întrebat despre „adevărata" mea zi de naştere, însă nu ştiam ce vor spună. După care m-au întrebat despre adopţie şi dacă ştiu cine îmi sunt părinţii adevăraţi, iar eu am rămas surprinsă pentru că nu ştiam ce relevanţă are acest lucru. Le-am spus că mama şi tata mă adoptaseră printr-o agenţie pe când aveam şase ani şi că nu ştiu nimic despre părinţii mei adevăraţi. M-au întrebat care îmi sunt primele amintiri, iar eu le-am spus că sunt cele de când suflam în lumânări la cea de-a şaptea aniversare. M-au întrebat în mai multe feluri dacă îmi amintesc ceva de dinainte de acel moment, iar eu le-am răspuns că nu, după care mi-au cerut să încerc să îmi amintesc, şi le-am spus că tata îmi spunea mereu că nu trebuie să-mi amintesc lucruri dacă nu vreau.

— Dar, a intervenit Howard, sigur îţi aminteşti ceva de când erai mai mică, nu-i aşa?

Am clătinat din cap, iar ei mi-au cerut să vorbesc pentru reportofon.

— Nu-mi amintesc nimic de dinainte de cea de-a şaptea aniversare, le-am răspuns.

Geoff le-a rugat să discute ceva cu el afară din cameră.

La scurt timp după aceea a intrat Angela cu un burger şi cartofi prăjiţi de la Supermac's. Un poliţist stătea într-un colţ al încăperii. I-am oferit şi lui nişte cartofi, dar m-a refuzat.

— Eşti de treabă, mi-a spus el.

Mi-a plăcut de el. Semăna un pic cu Harrison Ford în tinereţe. Mi-ar fi plăcut să stau de vorbă cu el, însă după aceea n-a mai zis nimic şi a rămas fixându-şi pantofii cu privirea. Şi eu mă uit la propriii pantofi atunci când nu mă simt în largul meu.

Angela mi-a zis că poliţiştii aveau să mai rămână câteva zile la mine acasă şi că s-ar putea să fiu acuzată de o infracţiune.

— Ce infracţiune? am întrebat.

Nu mi-a răspuns.

— Lasă-l pe Geoff să-şi facă treaba! Sincer, îşi doreşte din toată inima tot ce-i mai bine pentru tine.

8

Am petrecut cinci nopţi acasă la Nadine şi Angela. Geoff discuta mai mult cu Angela şi pe mine mă ignora, ceea ce, de cele mai multe ori, mie îmi convenea, dar discutau tot timpul despre mine. Când şi când, Angela mă mai întreba dacă înţeleg ce se spune, dar cu mine nu a vorbit direct decât atunci când am fost ultima oară în biroul lui din oraşul Roscommon, iar el a încercat să-mi strângă mâna în timp ce-şi lua la revedere şi eu mi-am smuls-o din strânsoare. E mai uşor să te uiţi la cineva când nu se uită la tine. Era frumos şi cred că-şi făcea treaba cum se cuvine, pentru că spunea că cel mai probabil urma să se renunţe la acuzaţiile de debarasare ilegală de un cadavru, date fiind împrejurările. Angela spunea că e din cauza stării mele de sănătate.

Geoff şi Angela au căzut de acord că din punct de vedere legal n-ar fi posibil ca ea să devină tutorele meu sau unul numit de tribunal din moment ce eram adult şi aproape de fiecare dată luam singură propriile decizii, chiar dacă unele fuseseră „neinspirate”. Însă Geoff a spus că tribunalul s-ar putea să decidă ca pe viitor, dacă aveam întrebări importante de pus, să o întreb pe Angela sau un tutore. De pildă, dacă îmi mai trecea vreodată prin cap să incinerez un cadavru, Angela urma să evalueze situaţia şi să-mi spună ce să fac. Eu, una, credeam că nu e un exemplu bun. Greu de crezut că urma să mai trec vreodată printr-un asemenea supliciu.

Geoff a mai spus că tata îmi lăsase bani prin testament. Nu mi-a zis exact câţi, pentru că o mulţime erau băgaţi în acţiuni şi obligaţiuni, iar el urma să desluşească totul, însă „Destui cât să-ţi ajungă mult timp de-acum încolo, dacă ai grijă”, a adăugat. Însă trebuie ca de aici înainte să plătesc facturile pentru gunoi şi să-mi separ gunoaiele în gunoaie utilizabile pentru compost, reciclabile, plastic moale şi sticlă, şi trebuie să am tomberoane de culori diferite pentru fiecare, pe care să le las la poartă în săptămâni diferite, după care gunoierii vor veni să le ia şi să le ducă în camioanele lor urât mirositoare. Poştaşul urmează să livreze corespondenţa acasă, dar am primit asigurări că nu va intra niciodată. Angela spune că aşa va fi mult mai convenabil.

În momentul acela nu-mi plăcea să stau singură acasă pentru că la uşă îmi tot apăreau diverşi oameni. Voiau să-mi ia un interviu sau să afle „versiunea mea asupra poveştii”. Sunt mult mai interesaţi de adopţia mea decât de faptul că i-am dat foc tatei. Mă simţeam derutată din această cauză. Ce-avea una cu alta?

Acum toată lumea din Carricksheedy se holba la mine. Câţiva îmi zâmbeau şi-şi lăsau capul într-o parte, plini de compasiune. Unii treceau pe partea cealaltă a străzii când mă vedeau apropiindu-mă, ceea ce-mi convenea de minune. Alţii au

început să mă salute, chiar şi cei mai tineri de la Texaco, atunci când îşi ridicau capetele din telefoane. Spuneau:

— Bună, Mary!

Eu mă numesc Sally, indiferent cum îmi spuneau ei.

Poliţiştii au făcut o mare harababură în casă. Nu m-am putut abţine şi-am ţipat când am văzut. Angela şi Nadine erau cu mine. Angela m-a pus să inspir şi să număr până la zece până îmi recăpătăm controlul, iar când am făcut-o am început să punem totul la loc. După o vreme, le-am cerut să plece pentru că ele nu ştiau locul exact al fiecărui lucru şi era mai uşor să o fac eu însămi.

Când a plecat, în cea de-a treia seară de după ce mă întorsesem acasă, Angela a spus că va trece de două ori pe săptămână pe la mine ca să vadă ce fac şi că sunt oricând binevenită în casa ei. Mi-a mai dat şi prima parte a scrisorii tatei. Mi-a zis că nu trebuie să-mi pară rău sau să fiu tristă. Deja ştiam că faptul că încercasem să ard cadavrul tatei fusese un lucru greşit. Aşa îmi spuseseră absolut toţi. Când mi se spune ceva clar, fără glume sau ambiguităţi, înţeleg perfect. Ai fi zis că era ceva ce făceam de ani buni, să ard cadavre aşa, ca pe ceva firesc, la ce părere aveau despre ce făcusem. Era un singur cadavru şi chiar el îmi spusese să procedez aşa, mai mult sau mai puţin.

Când casa a fost, în sfârşit, pusă în ordine, era 13 decembrie, ora opt seara, iar eu m-am aşezat să mă uit la *Holby City.* În acest episod era ziua de naştere a lui Essie, şi mi-am amintit că e şi ziua mea. Am pus televizorul pe pauză. Cum puteam să fi uitat? Eu nu uit niciodată. Dar avusesem prea multe pe cap.

În ultimii zece ani, îmi făcusem singură tort pentru ziua mea de naştere din cartea de bucate a Deliei Smith. Chiar dacă ştiam pe dinafară reţeta, tot îmi plăcea să deschid cartea. Îmi plăcea Delia. În poza de pe copertă zâmbea şi purta o bluză roşie. Întotdeauna aveam măcar o bluză la fel ca a ei. Roşu-deschis şi încheiată până la gât. Era o femeie de nădejde. Consideram că, dacă aş fi avut o cea mai bună prietenă, atunci ar fi fost cineva ca Delia.

Era prea târziu să încep să fac un tort pentru ziua mea de naştere, însă aveam patruzeci şi trei de ani. Am hotărât să citesc prima scrisoare a tatei după ce se termina *Holby City.* Când s-a terminat, am închis televizorul. Erau două pagini. De fiecare dată când primea o scrisoare lungă, tata obişnuia să bea un pahar de whiskey în timp ce o citea. Acum eu eram stăpâna casei şi sosise vremea să fac lucrurile aşa cum le făcea şi tata, cu excepţia, evident, arderii gunoiului.

1 noiembrie 2017

Scumpa mea Sally,

Cred că ştim amândoi că această zi va veni curând şi îmi pare rău dacă te simţi tristă din cauza asta, dar înţeleg şi dacă nu eşti.

Primul lucru pe care ar trebui să-l faci este să o suni pe dr. Angela Caffrey. Numărul ei este 084-5412396. Anunţ-o că am murit. S-ar putea să rămână surprinsă, întrucât m-am ţinut departe de ea multă vreme, însă, la fel ca ţie, nu-mi place agitaţia, iar reţetele pe care le-ai luat pentru mine din Roscommon m-au ferit de dureri. Îmi fac griji că mintea ar putea începe să mă lase, dar, când merg seara la culcare, mă gândesc că e posibil să rămân întins acolo până la sfârşit. În ultima vreme, să mă ridic din pat şi să mă îmbrac mi-a provocat un mare disconfort, însă ştiu că vei fi fată bună şi-mi vei aduce de mâncare şi vei avea grijă de mine.

Am cancer la pancreas. A început acum câteva luni cu o durere de spate şi un medic din Dublin mi-a confirmat că e în stadiu terminal. Cred că acum e foarte avansat, aşa că nu va trebui să ai grijă de mine mult timp. Dacă va dura mai mult de şase săptămâni, îţi voi cere să o suni pe Angela ca să mă mute într-un afurisit de centru de îngrijire paliativă. De asemenea, trebuie să o suni şi dacă îmi pierd cunoştinţa. Ştiu că nu-ţi place să vorbeşti la telefon, dar o vei face pentru că eşti o fată isteaţă.

În ceea ce priveşte aranjamentele pentru înmormântare, îmi dau seama că nu m-am exprimat niciodată clar în privinţa detaliilor, aşa că te rog să suni la firma de pompe funebre O'Donovan's din Roscommon. Angela te va ajuta şi cu asta. În mod normal, ar trebui să fiu înmormântat alături de mama ta în Dublin, în Glasnevin, dar ştii prea bine că nu prea îmi place Dublinul. În această privinţă, noi doi ne asemănăm destul de mult.

Finanţele sunt puse la punct. Ai un cont bancar la AIB în oraşul Roscommon. Managerul de acolo se numeşte Stuart Lynch. Va fi înţelegător, iar în cont sunt mai mult decât suficienţi bani ca să-ţi ajungă până se definitivează legalizarea testamentului şi vei moşteni tot. Mama ta provenea dintr-o familie bogată, iar noi am trăit făcând economii tocmai pentru ca tu să te bucuri de o viaţă lipsită de griji financiare după moartea mea. Avocatul nostru este Geoff Barrington din Shannon Bridge. El ştie tot ce trebuie să ştie despre tine şi va avea grijă să fii bine. Ştie şi lucruri pe care tu nu le ştii, dar vom ajunge şi acolo, mai târziu.

Mi-ar plăcea ca slujba de înmormântare să aibă la loc la biserica St. John of Ireland din Lanesborough. E o biserică extrem de frumoasă şi cimitirul este un loc foarte drăguţ. N-o să am prea multe cereri, dar mi-ar

plăcea foarte mult să ai grijă de un lucru: corul să cânte „Be Thou My Vision”. Am făcut parte din corul şcolii pe când eram mic. Acela era cântecul meu preferat, pentru că obişnuiam să schimbăm o parte din cuvinte ca să ne facem să râdem. O, Doamne, ce de răutăţi mai puneam pe atunci la cale! Da, vorbesc în dodii.

Dacă nu vrei, nu trebuie să participi la înmormântare, dar mi-ar plăcea să fii acolo dacă vei considera şi tu că poţi. Nu cred că vor participa mai mult de zece oameni şi îi vei cunoaşte pe toţi. O parte dintre băgăreţii din Carricksheedy ar putea apărea şi ei, dar poţi să-i ignori. Cred că ţi-am dat deja destule bătăi de cap şi vei avea parte de o săptămână aglomerată, aşa că mi-ar plăcea să o iei încetul cu încetul. Te rog să nu citeşti partea următoare a scrisorii până săptămâna viitoare.

Tatăl tău care te iubeşte

Am terminat whiskey-ul şi am sunat-o pe Angela.

— Trebuie să aibă loc o înmormântare.

— Ştiu, scumpo. Dacă nu te deranjează, am pus deja lucrurile în mişcare. Am aici, cu mine, o copie după scrisoarea tatălui tău. Am sunat la pompele funebre. Legistul s-a arătat de acord să facă demersurile necesare să putem recupera rămăşiţele de îndată ce vom dori noi, aşa că nu avem cine ştie ce planuri de făcut. Singura chestie este că biserica St. John nu are cor. Nu ştiam că tatăl tău mergea la biserică.

— Nu mergea, dar uneori, pe timpul verii, când trăia mama, ieşeam şi făceam un picnic acolo.

— În cimitir?

— Câteodată.

— Sally, vrei să mergi?

— Nu, dar voi merge.

— Doar că, vezi tu, întrucât e o poveste pe care o ştie toată ţara, e posibil să…

— El voia să merg.

— Ştiu, dar…

— Merg. Te rog, vii şi tu şi cu Nadine?

— Sigur că vom veni. Dar…

— Îţi mulţumesc! Avem stabilită o dată?

— Aşteptam să citeşti scrisoarea şi să iei o hotărâre.

— O putem face mâine?

— Mă tem că e prea din scurt ca să mai stabilim ceva. Poate marţea viitoare?

— E la aproape o săptămână distanţă.

— Nu cred că se poate face mai devreme de-atât. Va trebui să-i informez pe

poliţişti.

— De ce?

— Pentru că o mulţime de oameni şi-au exprimat interesul faţă de tine, Sally. Am impresia că tu nu-ţi dai seama cât de neobişnuit este să arzi cadavrul propriului tată, plus că mai sunt şi alte chestii… în scrisori.

— Bănuiesc că numele pe care l-am primit la naştere este Mary? Câteva persoane de pe stradă mi-au spus aşa.

— Te rog să nu cumperi niciun ziar şi nici să nu asculţi la radio sau să te uiţi la ştiri!

— De ce?

— Eşti subiect de ştiri şi multe dintre cele ce se spun acolo sunt pure speculaţii. Ar fi imposibil măcar să întrezărească cineva adevărul. Faptele se află în scrisorile tatălui tău.

— Iar eu n-am voie să citesc încă una până săptămâna viitoare.

Angela a oftat adânc.

— Acum trebuie să închid. Începe *În numele legii*, i-am spus.

— Bine, scumpo, vrei să trec mâine pe la tine? Ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc!

I-am închis.

9

Sâmbătă dimineaţă, dădeam cu mopul în bucătărie când am auzit un zgomot afară şi am văzut un băiat pe bicicletă trecând prin dreptul geamului de la bucătăria din spatele casei, pedalând prin iarbă în direcţia hambarului. Câteva secunde mai târziu, a fost urmat de încă doi băieţi şi de o fată mai mică ce stătea pe portbagajul uneia dintre bicicletele băieţilor. Nu mi se părea sigur pentru ea. Nu prea mă pricep eu la ghicirea vârstei, dar cred că băieţii aveau undeva între doisprezece şi optsprezece ani. Unii erau deşiraţi, unii negri, alţii cu pistrui.

Am deschis uşa din spate şi am ieşit.

— Ce căutaţi aici? am strigat.

— Rahat, ea e! a strigat cel deşirat, iar fetiţa a ţipat.

Băieţii au schimbat imediat direcţia bicicletelor şi au început să pedaleze cu repeziciune către o latură a casei.

— Ciudata Sally Diamond, cea bizară! a strigat băiatul cu pistrui în vreme ce dispărea din vedere.

Băiatul negru abia de se uita pe unde merge, aşa că a lovit o lopată căzută în iarbă. Când a lovit-o, fata a căzut de pe portbagaj şi s-a izbit cu capul de coada lopeţii care se ridicase din pricina greutăţii lui şi a bicicletei. Parcă era dintr-un desen animat cu Bugs Bunny pe care îl văzusem. El nu s-a oprit, iar băieţii au continuat să se îndepărteze.

Mă aşteptam ca fata să înceapă să plângă. Ţipase isteric încă de când mă văzuse prima oară, dar acum nu făcea decât să zacă pe spate în iarbă, complet nemişcată şi tăcută.

M-am apropiat precaut de ea. Avea ochii închişi. Mi-am apropiat mâna de faţa ei şi am simţit-o fierbinte. I-am cuprins pieptul îngust cu un braţ şi acesta urca şi cobora odată cu bătăile inimii. Nu era moartă. Bănuiam că are o contuzie. Făcusem cursuri de prim ajutor cu tata, iar în fiecare an, de 1 octombrie, repetam amândoi. Era pentru protecţia mea, îmi spunea el, dar mai zicea şi că îi pot ajuta pe ceilalţi dacă se întâmplă să fiu martoră a unui accident. Nu mai fusesem niciodată martora unui accident. I-am ridicat capul şi, după cum aşteptam, am simţit o umflătură în partea din spate, sub păr. Nu am dat şi de sânge, deci nu era nevoie să mă alarmez imediat. Am ridicat-o din iarbă şi am cărat-o, cu un braţ pe sub fund şi cu celălalt ţinându-i capul pe umărul meu. Am dus-o în casă şi am aşezat-o pe canapeaua din sufragerie. Am acoperit-o cu un pled ca să-i ţină de cald, întrucât încă nu aprinsesem focul, şi apoi am mers să iau gheaţă din frigiderul din bucătărie. Am golit o tavă întreagă cu cuburi de gheaţă într-un şervet de mâini curat şi m-am întors în sufragerie. I-am ridicat uşor capul şi i-am

apăsat peste umflătură punga cu gheaţă improvizată. Pleoapele i-au fluturat şi a deschis ochii, care i s-au făcut mari de uluială atunci când m-a văzut. A ţipat iar, făcându-mă să-mi dau seama că e speriată.

— Te doare? am întrebat-o.

S-a târât departe de atingerea mea şi atunci am conştientizat că nu mă deranjase să o ating, ţin sau car pe această fată cât timp fusese inconştientă. I-am întins şervetul cu gheaţă şi i-am spus:

— Ar trebui să-l ţii în partea din spate a capului şi să stai o vreme întinsă. Ai suferit o contuzie. Va trebui să o sun pe dr. Caffrey. Vrei un pahar cu coniac?

Fata a clătinat din cap şi apoi a tresărit.

— Trebuie să încerci să stai nemişcată. Te prefaci că nu poţi să vorbeşti? Eu fac aşa tot timpul. Eşti la fel ca mine?

A rămas uitându-se la mine în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Avea un chip drăguţ. După câteva secunde, buzele i-au tremurat şi a rostit:

— Vreau la mama.

Am oftat.

— Şi eu la fel, însă mi-am dat seama abia de curând, după ce-a murit tata. Mama ta trăieşte?

— Da.

Glasul îi devenea tot mai ascuţit:

— O suni, te rog?

Ah! O întrebare. Una care nu-mi plăcea. Nu-mi place să vorbesc cu străini la telefon.

— O sun pe dr. Caffrey şi ea o poate suna pe mama ta, bine?

— Bine!

Mi-am amintit un lucru: copiilor le plac dulciurile.

— Vrei un biscuit cu ciocolată?

— O poţi suna mai întâi pe mama?

— În regulă!

M-am dus la telefonul din biroul tatei şi l-am adus în sufragerie. Acum fetiţa stătea pe fotoliul tatei din celălalt colţ al camerei, însă avea şervetul cu gheaţă lipit de cap.

În timp ce îi ceream numărul, m-a întrebat:

— O pot suna eu pe mama?

Mi s-a părut o idee bună. I-am dat telefonul. Fata a apăsat iute pe butoane. Nu cred că voia să-i văd numărul.

— Mamă, te rog, poţi să vii să mă iei?… Sunt la…

S-a uitat la mine şi a adăugat:

— …Acasă la Ciudata Sally Diamond… Da, ştiu. E aici… În aceeaşi cameră

cu mine. Eram pe bicicleta lui Maduka. El a plecat cu bicicleta şi eu am căzut de pe ea… Nu ştiu unde e acum… Te rog, vino să mă iei… Grăbeşte-te!… Nu, a şoptit apoi, dar m-a întrebat dacă eşti moartă… Nu ştiu… Maduka, Fergus şi Sean voiau să vadă unde… Ştii tu…

Fata s-a uitat iar la mine.

— …Unde a făcut-o…

Apoi o piatră mi-a spart geamul sufrageriei şi a aterizat la picioarele mele. M-am uitat afară şi i-am văzut pe cei doi băieţi albi cum adunau pietre de pe aleea de pietriş şi le aruncau spre geam. Fata s-a ghemuit în fotoliu. Spătarul acestuia avea să o ferească de cioburile care zburau.

Am dat fuga la uşa din faţă.

— Las-o să plece! a strigat băiatul cu pistrui.

— Maduka, a suferit o contuzie din cauza ta! am strigat arătând spre băiatul negru. A căzut de pe bicicleta ta şi s-a lovit la cap. Chiar în clipa asta stă de vorbă la telefon cu mama ei.

— O, Doamne, o să dau cu adevărat de belea!

— Mi-aţi spart geamul. Lăsaţi imediat pietrele din mână!

— Ucigaşa Sally Diamond! a strigat deşiratul, însă au lăsat pietrele să le cadă din mâini.

Fata a venit şi ea la uşă. Încă mai strângea telefonul în mână. A ridicat privirea spre mine şi mi l-a dat.

— Mama vrea să-i spui adresa.

Nu voiam să vorbesc cu mama ei. Nu doream niciunul dintre aceşti copii pe proprietatea mea şi niciun geam spart.

— Tu, am spus, arătându-l cu degetul pe Maduka, spune-i unde locuiesc!

Maduka s-a apropiat, iar atunci i-am citit frica în ochi.

A luat telefonul de la mine.

— Bună, mamă! a rostit cu un glas coborât şi apoi s-a îndepărtat cu telefonul.

Nu s-a uitat la feţele celorlalţi băieţi, dar am observat cum aceştia şi-au ridicat bicicletele şi au început să se apropie încetişor de aleea care ducea spre poartă. În momentul în care Maduka mi-a dat înapoi telefonul, băieţii nu se mai vedeau.

Maduka şi fata s-au aşezat unul lângă altul pe canapea în vreme ce eu am adunat cioburile şi am aprins focul. Tot şuşoteau între ei în timp ce eu tăiam o bucată de carton şi o lipeam în geam.

Apoi le-am dat biscuiţi cu ciocolată şi ei s-au uitat unul la altul, adulmecându-i mai întâi, după care Maduka şi l-a lins pe-al lui şi apoi i-a făcut semn din cap fetei. Şi-au mâncat repede biscuiţii, lăsând să le cadă firimituri în poală. Nu am zis niciunul nimic.

În cele din urmă, Maduka a tuşit şi a zis:

— Ai făcut-o?

I-am evitat privirea.

— Ce să fac?

Nu prea mă pricep să ghicesc, însă acum aveam o idee destul de bună cu privire la ce urma să mă întrebe.

— Ţi-ai omorât tatăl şi apoi l-ai ars? Adică, l-ai ars de viu?

— Nu. Nu-i aşa. Era deja mort în dimineaţa aceea când i-am adus o ceaşcă de ceai, aşa că l-am dus la tomberon pentru că noi incinerăm mereu cea mai mare parte a gunoaielor, aşa că am considerat că ăla era cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac.

— Eşti absolut sigură că nu l-ai omorât?

— Sută la sută sigură. I-am luat pulsul. Nimic. Poliţiştii au ajuns şi ei la concluzia că nu l-am omorât eu. Am greşit că i-am ars cadavrul. Nu ştiam că nu trebuie să o fac. Dacă l-aş fi omorât, aş fi fost la închisoare, nu-i aşa?

— Nu asta se vorbeşte la şcoală.

— Şcolile sunt pline de mincinoşi. Când eram eu la şcoală, toată lumea scornea minciuni despre mine. Era un loc oribil.

Copiii se uitau unul la altul. Maduka a spus:

— Fergus spune că eu put.

— A ce?

— Nu ştiu… Bănuiesc că miros… urât.

M-am apropiat de el fără să vin prea aproape şi am adulmecat aerul.

— Vezi? Sunt nişte mincinoşi. Nu miroşi a nimic. De ce umbli cu nişte idioţi ca Fergus? El e ăla pistruiat?

— Nu, cel înalt.

Fata a zâmbit.

— Eu mă numesc Abebi.

— Nu prea semeni a bebeluş.

A chicotit şi şi-a rostit numele pe litere. I-am zâmbit şi eu.

— Şi despre tine spun că miroşi?

— Nu, dar nişte fete mi-au zis că ar trebui să mă spăl foarte mult ca să mi se albească faţa.

— Fete idioate!

A venit mama lor ca să-i ia. Am auzit şi apoi am văzut maşina pe alee. Le-am spus să iasă afară. Băiatul a zis:

— O să-i pun pe Sean şi Fergus să-ţi plătească geamul. Eu le-am spus să nu arunce cu pietre, dar n-au vrut să m-asculte.

— Au serviciu?

— Nu, n-au decât doisprezece ani.

— Atunci o să plătesc eu geamul. Acum am foarte mulţi bani.

Băiatul a zâmbit.

— Mulţumesc!

— Vrei să vii marţi la înmormântarea tatălui meu?

Abebi şi-a ridicat ochii mari spre mine.

— Trebuie să mergem la şcoală.

— Eu, una, nu m-aş mai sinchisi să merg la şcoală, dacă aş fi în locul tău, i-am spus. E pierdere de vreme.

Mama era afară şi băga bicicleta băiatului în portbagaj. Nu s-a apropiat de uşă, însă îşi tot lungea gâtul ca să mă vadă. Am rămas în spatele uşii, ferită de privirea ei. Era o doamnă albă. Am auzit-o strigând la copii:

— Grăbiţi-vă! Plecaţi de-acolo! Las’ că vedeţi voi când ajungem acasă!

Am intrat în jocul mamei mele şi am încercat să-mi imaginez ce părere are femeia aceea despre mine. Mi-am dat seama că trebuie să fi fost speriată. Poate că foarte multor oameni le e frică de mine. Poate cu excepţia celor doi copii. De ei îmi plăcea. Maduka şi Abebi. Am uitat să o întreb pe Abebi câţi ani are. Voiam să ştiu. Voiam să ştiu în ce fel de casă locuiesc şi la ce emisiuni se uită, şi dacă tatăl lor e la fel de drăguţ ca al meu.

10

A doua zi, devreme, am auzit o bătaie în uşă. Era Angela. Avea sprâncenele încruntate şi buzele preschimbate într-o linie subţire. Adică era nervoasă.

— Sally! Unde ţi-a fost capul? Nu poţi primi copii străini la tine în casă!

— Nu eu i-am invitat. Au pătruns ilegal pe proprietate. Unuia dintre ei i-am tratat o contuzie şi le-am oferit biscuiţi cu ciocolată.

— Le-ai spus să nu se ducă la şcoală!

— Mi-a plăcut de ei.

— Da, păi, mi-a luat ceva timp să le potolesc mama şi să-i explic întreaga situaţie. Sally, te rog să te gândeşti la consecinţele cuvintelor şi faptelor tale, mai cu seamă cu copiii! Sunt medic generalist cu normă întreagă. Săptămâna trecută, când ai avut criza, a trebuit să găsesc pe cineva care să-mi ţină locul.

— Ce criză?

Avea chipul roşu, dar apoi a schiţat un zâmbet şi a izbucnit în râs.

— Sally, tu însăţi *eşti* o criză. Nu vrei să fii aşa, dar, dacă ai îndoieli într-o anumită privinţă, trebuie să mă *întrebi* pe mine, bine?

— Dar nu am îndoieli de niciun fel.

— De asta mi-e şi teamă. Acum doamna Adebayo a înţeles tot, dar tot ce auzise ea despre tine erau doar zvonurile conform cărora ţi-ai omorât tatăl. Am reuşit să o conving şi, din fericire, copiii *au spus* că te-ai purtat frumos cu ei.

— Băieţii albi mi-au spart geamul.

I-am arătat Angelei paguba şi i-am cerut să sune un geamgiu.

— Sally, ştiu că pentru tine e greu, însă va trebui să înveţi să faci singură lucruri. Cum ar fi să suni un geamgiu. Of, Doamne, nici măcar nu ai un smartphone, nu-i aşa? Sau un laptop. Dar ştii să cauţi în Pagini Aurii? Mai ai una, nu? Am văzut-o pe masa din hol.

Am încuviinţat din cap.

— Păi, găseşte unul din zonă şi cere-i să vină să-ţi înlocuiască geamul!

Am început să umblu de colo-colo prin cameră.

— Sally, ştiu că tatăl tău a avut intenţii bune, dar era prea protector cu tine. Ar fi trebuit să mergi la facultate. Jean a avut dreptate.

Jean se numea mama. Ea şi tata se certaseră dacă să merg sau nu la facultate. Câştigase tata.

— Nu-mi place să stau de vorbă cu străini.

— Păi, ieri ai adus doi străini în casă şi n-ai avut nicio problemă să discuţi cu ei. I-ai invitat la înmormântarea tatălui tău?

— Da.

— De ce? Sunt *copii.*

— Mi-a plăcut de ei.

— Ei, vezi? Deci nu-ţi displac toţi străinii.

Eu nu abordasem aşa situaţia.

— Aşadar, găseşte un geamgiu în Roscommon şi cere-i să vină să-ţi înlocuiască geamul, bine?

— Dar dacă e rău, dacă mă atacă sau dacă e unul dintre ăia care cred că l-am omorât pe tata?

— Majoritatea cunosc adevărul, iar cei care nu-l cunosc, ei bine…

— Le e frică de mine?

— Aş spune că geamgiul va veni încoace, îţi va înlocui geamul şi va pleca imediat ce-şi va termina treaba.

— Deci nu va trebui să-i fac o ceaşcă de ceai?

— Nu trebuie să faci absolut nimic în afară de a-l plăti.

— Cu bani gheaţă?

— Da, probabil că va prefera aşa. Ascultă, eu trebuie să plec, întârzii la serviciu. Sună-mă dacă se iveşte vreo problemă. Pune-ţi telefonul înapoi în furcă, aşa încât să nu mai trebuiască să tot vin acasă la tine. Ne vedem marţi la înmormântare, dar chiar sunt ocupată.

Ştiam că ar trebui să spun că-mi pare rău.

— Îmi pare rău Angela!

— Din fericire, eşti o ştire deja veche. Circul media s-a mutat deja în altă parte. Un consilier local a fost acuzat că a luat şase milioane de euro şpagă, iar ieri, un bărbat din Knockcroghery şi-a omorât cel mai bun prieten. Trebuie să plec. Pa!

Şi a plecat, lăsând în urmă un iz de antiseptic. Îmi plăcea mirosul. Ea era mereu curată.

În timp ce se suia în maşină, a strigat:

— A, şi va trebui să facem ceva cu Crăciunul! Vii la noi.

Să-l sun pe geamgiu nu a fost chiar atât de dificil pe cât îmi imaginasem. Am repetat de câteva ori înainte de-a ridica telefonul. Indicaţiile până la casă au fost partea cea mai grea. Trebuia să achit o taxă pentru distanţă, de 80 de euro, întrucât locuiam atât de departe de Roscommon, apoi mai trebuia să achit şi geamul şi timpul necesar montării lui, şi trebuia să iau măsurile geamului şi să-i sun înapoi. Glasul femeii era unul plăcut şi neobişnuit, deşi nu eram sută la sută

sigură de unde să-l iau.

Am măsurat geamul şi am sunat-o înapoi pe doamnă. De data asta, atitudinea ei era diferită şi, pentru că nu-i vedeam faţa, nu-mi dădeam seama în ce dispoziţie se află. Mi-a verificat încă o dată numele şi adresa, apoi m-a întrebat dacă sunt fiica lui Thomas Diamond.

— Da, i-am răspuns.

— Bine! Alex va veni acolo de dimineaţă, pe la ora zece.

Alex a sosit cu promptitudine, a montat geamul şi a plecat în mai puţin de o oră. Abia dacă a vorbit cu mine, iar eu am rămas în bucătărie. Am numărat banii şi apoi el a zis sau mai degrabă a mormăit:

— Îmi pare rău pentru tatăl tău!

— N-ar fi trebuit să-l ard. A fost o neînţelegere.

N-a mai adăugat nimic, apoi s-a urcat în duba lui şi dus a fost.

11

Marţi 19 decembrie a avut loc slujba de înmormântare. Am condus singură maşina până la biserică, deşi Angela se oferise să o facă ea. Spunea că e normal să vii cu cortegiul în urma dricului, dar eu nu înţelegeam rostul. Doi poliţişti au rămas la porţi şi au împiedicat fotografii să intre. Contrar a ceea ce prevestise Angela, încă mai eram subiect de ştiri. Am observat oameni cu telefoane mobile pe care le ridicau spre mine în timp ce mă apropiam de biserică. De bună seamă că se închisese tot satul, întrucât toată lumea era acolo. Pe cei mai mulţi nu-i ştiam după nume, dar am recunoscut câteva feţe.

Purtam haina neagră pe care o purta şi mama la înmormântări. Pe dedesubt aveam o rochie verde (tot de-a mamei) deoarece fusese înmormântată cu rochia neagră. Îmi purtam ghetele negre şi o bască roşie cu paiete despre care tata zicea că e pentru ocazii speciale. O mai purtasem o singură dată, când am mers la Fota Island Wildlife Park, pe când încă mai trăia mama. A fost un weekend reuşit, însă şi această ocazie era una specială.

Chipurile pe care le-am recunoscut au vrut să mă ia de mână şi să mi-o strângă. Mi-am smuls-o de fiecare dată, dar apoi m-am trezit imediat cu Angela lângă mine.

— Strângerea mâinilor este un mod de a-şi exprima compasiunea pentru pierderea ta. Te rog să încerci să le permiţi! Apropo, drăguţă bască! Cred că tatălui tău i-ar fi plăcut cum îţi stă.

Văzusem înmormântări la televizor. Ştiam că strângerea mâinii, plânsul şi suflatul nasului erau ceva ce se aştepta de la tine. I-am cerut Angelei o pastilă de-a ei.

Apoi mi-am lăsat mâna să fie strânsă de vreo patruzeci de oameni. În acest timp, Angela şuiera spre mine:

— Trebuie să le-o strângi şi tu la rândul tău.

Nu-mi plăcea deloc. Nu-mi plăcea că toţi aceşti oameni erau aici. Sunt sigură că mulţi dintre ei abia îl cunoşteau pe tata, însă toţi aveau ceva de spus despre el.

— A fost bun cu noi când mami a suferit căderea aia nervoasă. Dumnezeu să-i odihnească sufletul!

— Întotdeauna ştia să pună mâna pe un chilipir.

— Dacă nu era tatăl tău, aş fi sfârşit în râu, a spus un bătrân cu ochi lăcrimoşi.

Ştiam că pe vremuri – deşi foarte rar – tata se ocupa de pacienţii mamei când îl ruga ea.

Nadine m-a prins de cot şi m-a condus mai departe. Nu mă deranja să fiu atinsă pe cot.

— Au apărut şi câţiva prieteni de-ai tăi! a spus ea şi n-am ştiut la ce se referă, însă în spatele gloatei de săteni i-am zărit pe Abebi şi Maduka şi pe mama lor împreună cu, bănuiam, tatăl lor.

I-am ignorat pe ceilalţi veniţi la înmormântare şi am mers direct la ei. Domnul Adebayo a zis:

— Mă numesc Udo şi pe soţia mea, Martha, ai cunoscut-o deja. Doresc să-mi exprim condoleanţele şi să-mi cer scuze în numele copiilor mei pentru că ţi-au încălcat sâmbătă proprietatea! Când veneam încoace, Maduka a recunoscut că prietenii lui ţi-au spart geamul. Te rog să ne îngădui să-ţi plătim costurile!

Vorbea repede. Cred că accentul lui era nigerian. Aşadar, copiii nu erau adoptaţi, ca mine. Chipul lui Maduka era brăzdat de lacrimi.

Apoi a vorbit şi Martha:

— I-am avertizat să nu te mai deranjeze niciodată.

— Nu trebuie să-mi plătiţi geamul. Deja e înlocuit şi achitat. Geamgiul era speriat de mine. Cred că băieţii îşi făceau griji că am s-o pun pe Abebi în incinerator. N-a fost vina lor.

Iată-mă din nou vorbind prea mult. Iar apoi am făcut ceva neobişnuit. Am întins mâna şi l-am mângâiat pe Maduka pe faţă.

— Sunt copii cumsecade. Nu cred că prietenii lor sunt la fel. Sean şi Fergus.

Am o memorie excelentă.

— Nu mai am voie să mă joc cu ei, a rostit Maduka, iar Martha a bombănit ceva cum că respectivii ar reprezenta o influenţă proastă.

— Am considerat că măcar ar putea şi ei să vină încoace şi să-ţi spună ce rău le pare pentru tot ce s-a întâmplat, a adăugat Martha.

Abebi i-a dat drumul mâinii mamei sale şi s-a uitat în sus la mine.

— Joi repetăm scena naşterii. Eu o interpretez pe Fecioara Maria. Vrei să vii să ne urmăreşti?

Tocmai mă gândeam la invitaţia ei când am fost distrasă de sosirea dricului.

Am încercat să mă gândesc la dezastrul din coşciug. Bietul tata! În ziua aia ar fi trebuit să o sun pe Angela. Dar şi el ar fi trebuit să scrie pe plic „Deschide-l în ziua în care mor”. Cu majuscule. Şi subliniate.

Toată lumea din biserică a amuţit şi Angela m-a condus în spatele dricului unde descărcau coşciugul pe un cărucior pliabil ingenios. Am mers în spatele cioclilor şi i-am urmat în biserica asta micuţă şi drăguţă. Nadine mi-a spus că aranjaseră să aducă şi flori. Eu consideram că e o risipă să cumpere flori pentru

un mort, dar mai ştiam şi că nu e cazul să spun tot ce gândesc. Vicarul cu obraji roşii a venit să-mi strângă mâna. Mi le-am băgat pe amândouă în buzunare.

Îmi spusese să vin la el seara trecută, dar îi zisesem la telefon că nu-mi place să mă întâlnesc cu bărbaţi străini. El îmi reamintise că mă mai întâlnise de câteva ori pe când eram mică şi obişnuiam să vin la biserică împreună cu mama. Îi spusesem că tot un bărbat străin îl consideram, aşa că se arătase de acord să discutăm la telefon tot ce ţinea de înmormântare. Îmi mai pusese şi nişte întrebări despre tata şi eu îi răspunsesem.

— De la an la an suntem tot mai puţini. Presupun că nu te gândeşti să vii, fie şi din când în când?

— Nu, i-am răspuns, e foarte plictisitor.

În biserică era înăbuşitor de cald. Nu cred că mai fuseseră vreodată atâţia catolici în ea. Teoretic, eram anglicană, dar eu şi tata căzuserăm de acord în urmă cu câţiva ani că suntem atei.

Ne-am ocupat locurile în strana din faţă, cu Nadine şi Angela de-o parte şi de alta a mea. Doamna Sullivan, poştăriţa, şi Maureen Kenny împreună cu soţul ei, măcelarul, stăteau în spatele nostru. Ger McCarthy stătea în strana de vizavi de noi. Nu-l mai văzusem niciodată la costum. Şi mai era şi proaspăt bărbierit. M-am uitat după Maduka şi Abebi, însă pesemne că rămăseseră în spate.

Erau chestiile plictisitoare obişnuite, numai că acum sicriul se afla în faţa noastră. Vicarul a ţinut o predică despre cum tatăl meu reprezentase o parte importantă a comunităţii, lucru surprinzător, întrucât tata evita comunitatea la fel de mult ca mine. Angela a ţinut şi ea un discurs în care a pomenit de mama şi a spus că, indiferent câte greşeli se făcuseră după moartea tatei, astăzi el era mândru de mine. După aceea a urmat un ropot de aplauze şi mi-am dat seama că Angela avea dreptate, pentru că tata spunea adesea ce mândru e de mine. I-am zâmbit larg Angelei.

După slujbă, am ieşit în cimitirul unde obişnuiam să organizăm picnicurile, iar acolo fusese săpată o groapă pentru sicriul tatei. Deja plecaseră jumătate din oameni. Ger McCarthy mi-a strâns mâna şi a zis că-i pare rău pentru problema mea. O mulţime de oameni au spus acelaşi lucru înainte să plece. Dar am zărit familia Adebayo acolo şi m-am bucurat că rămăseseră. A început să plouă torenţial, aşa cum se întâmplă la înmormântările de la televizor. Sicriul a fost coborât în groapă şi în sfârşit am putut pleca acasă.

Angela a spus că e posibil ca aceia care fuseseră prezenţi la înmormântare să

se aştepte să fie invitaţi şi acasă. Câţiva vecini îi oferiseră mâncare, sendvişuri, plăcinte şi prăjituri. Se părea că aşa se obişnuieşte. Dar eu nu-i cunoşteam. De ce i-aş fi invitat la mine acasă? Mi s-a spus că acum sătenii se duceau la pub. Nadine şi Angela m-au invitat la ele acasă, însă mă simţeam obosită şi voiam să mă întorc la mine ca să mă bag în pat.

În vreme ce mă apropiam de maşină, Abebi a venit lângă mine şi a zis:

— Ne pare rău pentru tăticul tău şi pentru că ţi-am încălcat proprietatea!

Familia ei era în spatele său. Udo a adăugat şi el:

— Dacă ai nevoie de vreun ajutor cu casa, sunt sigur că Maduka se va bucura să vină, sau chiar eu, dacă pentru el e prea greu.

— Doar… te rog… a intervenit Martha, să nu le mai spui să nu se ducă la şcoală! Le place.

O clipă, nu am spus nimic, apoi am întrebat:

— Ar putea veni la un ceai după-amiaza, după şcoală?

Martha s-a uitat la Udo. Abebi şi-a vârât mâna micuţă şi moale în a mea şi eu nu mi-am retras-o.

— Nu ştiu ce să zic. Au teme de făcut… a răspuns Martha.

— Eu mă descurcam de minune la teme. Poate i-aş putea ajuta?

— Vedem, după sărbători?

— Voi cum vă petreceţi Crăciunul?

Se părea că e întrebarea care se găsea cel mai des pe buzele oamenilor. Voiam să întreţin discuţia. Ceva foarte neobişnuit pentru mine.

— Ca de obicei, în familie. La biserică, de dimineaţă. Apoi Moş Crăciun, curcan şi copii îmbuibaţi cu ciocolată, iar apoi, seara, un film la televizor.

— Pot să vin şi eu? am întrebat.

Angela era în spatele meu. A râs şi m-a atins pe cot.

— Ce amuzantă eşti, Sally! Martha, nu-ţi face griji, va veni la noi de Crăciun!

Uram când râdea cineva de mine. Am început să mă trag de păr.

— Nu spun mereu lucrurile care trebuie.

Ştiam că, într-un fel, greşisem.

— Am deficienţe sociale, să ştiţi.

— Aş vrea să încetezi să te mai descrii astfel, a rostit Angela.

Aflasem că acele două cuvinte erau utile în situaţii de conflict sau neclare. A urmat o pauză în discuţia noastră. Martha şi Angela erau roşii la faţă. Eu mă uitam de la una la alta.

— Îmi place basca ta, a spus Martha.

— Îţi mulţumesc, este pentru ocazii speciale!

12

Am cântat la pian după ce-am ajuns acasă. Are un efect liniştitor. Dar mă simţeam obosită, aşa că am tras un pui de somn. M-am trezit când apunea soarele, amintindu-mi că se apropia cea mai scurtă zi din an. Nu mai mâncasem de la micul dejun. Am pus în frigider şi-n congelator o parte din mâncarea primită de la vecini. Mă gândeam la cum trebuie să mă fi văzut ei. Celor care pregătiseră acea mâncare nu le era teamă de mine. Mă îndoiam că majorităţii celor care veniseră la biserică le era teamă de mine. Nadine spunea că ei ştiu că sunt uşor neobişnuită şi că făcusem o greşeală. Ştiu şi eu ce înseamnă să ai deficienţe sociale.

În timp ce-mi puneam stroganofful de vită la încălzit în cuptorul cu microunde (stroganoff care venise însoţit de instrucţiunile utile ale lui „Caroline de la Texaco”), mi-am dat seama că trecuse o săptămână de când citisem prima scrisoare de la tata. Mi-am mâncat cina şi mi-am turnat un pahar de whiskey. Mâncarea era gustoasă, ceea ce mă surprindea. Tata spunea mereu că n-are rost să încerc lucruri noi pentru că eu eram adepta propriilor obiceiuri. Trebuia să o caut pe Caroline de la Texaco şi să-i cer reţeta. Mă pricep foarte bine să reproduc reţete.

Am desfăcut plicul şi am scos cea de-a doua parte a scrisorii tatei.

Scumpa mea Sally,

Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă ţinându-te departe de psihoterapeuţi, psihiatri (în afară de mine) şi psihologi.

Profesia mea n-ar recunoaşte niciodată acest lucru, însă mare parte din ce facem noi nu e deosebit de ştiinţific, ci mai mult la ghiceală. La fiecare zece ani sau cam aşa ceva, venim cu noi etichete pe care le aplicăm oamenilor. Ţie ţi s-ar fi putut pune diagnosticul de tulburare de anxietate sau de tulburare de stres posttraumatic. Ba chiar unii ar fi putut zice că suferi de o tulburare din spectrul autist sau că ai o problemă de ataşament emoţional. Ideea este că eşti un pic neobişnuită, atâta tot.

Tu eşti tu. La fel de unică şi de diferită ca orice altă persoană de pe această planetă. Ciudăţeniile tale nu sunt dizabilităţi (cu toate că le numim dizabilităţi ca să îţi poţi primi ajutorul pentru sănătate), ci doar simple excentricităţi ale personalităţii tale. Nu îţi place să vorbeşti la telefon, iar mie nu îmi place conopida. Suntem chiar atât de diferiţi?

Nu am reuşit niciodată să-ţi pun un diagnostic pentru că niciuna dintre aceste categorii nu o defineşte pe persoana care eşti tu. Uneori eşti

curioasă. Alteori nici că-ţi pasă de ceva. Devii sentimentală în privinţa unor lucruri care pentru alţii n-ar conta deloc, însă rămâi complet nemişcată de lucruri care pe alţii i-ar devasta. Nu-ţi place să stai de vorbă cu străini, dar când şi când nu te poţi abţine să discuţi cu ei; îţi aduci aminte când au venit Martorii lui Iehova la noi acasă?

În cea mai mare parte a timpului, nu-ţi place când se uită cineva la tine, dar câteodată te holbezi la feţele oamenilor şi-i cercetezi. (Bănuiesc că vrei să afli mai multe despre ei. Trebuie să-ţi reamintesc că asta îi face pe oameni să se simtă stânjeniţi.) Comportamentul tău te-a transformat într-o persoană mereu imprevizibilă. Nu e un lucru rău. Însă nu ţi se potriveşte niciun diagnostic cunoscut de mine.

Acum, problema este că nu cred că e înţelept să continui să locuieşti singură aici. E posibil să nu fi fost înţelept din partea mea să te las să te bucuri de autoizolare. Nu sunt sigur dacă te simţi vreodată singură. Procesele tale de luare a deciziilor nu sunt mereu ceea ce noi numim „normale”, iar acest lucru poate duce la probleme şi situaţii jenante. Cred că ai nevoie de îndrumare. Uneori, când nu eşti sigură în privinţa anumitor lucruri, asta e important. Reţinerea ta de-a te apropia de oameni e marele tău dezavantaj. Ştiu că îţi place şi că ai încredere în Angela, dar nu poţi depinde total de ea. Femeia conduce o clinică aglomerată. Iar ea şi Nadine au nevoie să-şi petreacă timpul împreună, deci nu poţi da fuga la ele pentru orice întrebare. E posibil să te fi făcut dependentă. Asta a fost greşeala mea.

Mă simt responsabil pentru faptul că eşti atât de singuratică şi nici casa asta nu prea e de ajutor. Deja a început să se deterioreze pe ici, pe colo, la fel ca mine. Şi e şi prea izolată, la fel ca tine.

Maşina nu va rezista nici ea la nesfârşit şi, cu toate că îţi poţi lua cu uşurinţă alta, cred că mama ta a avut dreptate în urmă cu toţi acei ani când a zis că trebuie să găsim o soluţie pentru ca tu să socializezi. Ştiu că urai să locuieşti în oraşul Roscommon, dar trebuie să fii înconjurată de mai mulţi oameni. Ce-ar fi să iei în considerare să te muţi în satul Carricksheedy? În plus, nici nu trebuie să fie o casă cu trei camere. A fost o dovadă de egoism din partea mea să-ţi îngădui să petreci timpul singură în această casă şi să-ţi ţin doar eu companie.

Câmpul din spate l-am lăsat neîngrijit şi necurăţat. Îşi aminteşti când mama ta creştea acolo o pajişte cu flori sălbatice? Pe timp de vară, zumzăia de albine şi de fluturi. E unul dintre marile mele regrete că nu ne-am mai ocupat de el. Tu ai compus şi un cântec despre câmpul acela. Te rog să continui să cânţi şi să repeţi la pian tot restul vieţii tale, căci îţi

aduce pace şi fără îndoială că îi bucură şi pe ceilalţi.

Cred că Ger McCarthy a pus de ceva vreme ochii pe teren. M-a întrebat acum câţiva ani, dar mi-a fost teamă să schimb ceva ca să nu te supăr pe tine. Te-am tratat ca pe un copil. Îmi pare rău, iubirea mea! El probabil că ar renova casa şi ar cultiva pământul fermei lipit de al lui. După cum ştii, deja a luat al doilea teren în arendă. Eu te-aş sfătui să i-l vinzi, dar să fii sfătuită de un agent imobiliar. Casa asta e un bungalow destul de măricel şi cu camere mari, deşi a fost neglijat. Însă pogoanele care îl înconjoară sunt fertile şi ideale pentru păşunat. Oricât de izolaţi suntem, satul e chiar lângă noi. Acum există şi apartamente pe strada principală. Cine s-ar fi gândit? Poate că ar trebui să mergi să-ntrebi dacă e vreunul de vânzare?

Ce-ai zice să-ţi cauţi ceva de muncă? Nu-mi trece nimic prin minte care să ţi se potrivească, dar cred că ideea de-a ieşi în mod regulat din casă ţi-ar prinde bine.

Apropo, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa facturilor, pentru că sunt achitate direct şi Geoff Barrington va avea grijă să fie plătite în continuare până se va definitiva cu testamentul.

La început, mi s-a părut amuzant să te prefaci surdă. Însă acum cred că n-a fost un lucru înţelept. Ar trebui să discuţi cu lumea. Să îi întrebi pe oameni ce fac. Un simplu „Ce mai faci?" e destul ca să începi o conversaţie. Încearcă să-i priveşti în ochi. Chiar dacă nu vrei să afli răspunsul, până la urmă vei lega prietenii. Singura ocazie pe care ai avut-o a fost în şcoală şi, în pofida experienţelor nefericite de acolo, au existat câteva fete drăguţe care au încercat să te ajute. Ţi le aminteşti? În lumea largă, vei găsi mai mulţi oameni care vor fi drăguţi cu tine decât oameni care nu sunt. Caută-i!

Janet Roche ţine un curs de pictură şi ar fi un mod plăcut de a ajunge să cunoşti oameni, Ian şi Sandra de la biblioteca din Roscommon conduc tot felul de grupuri, şi ştiu că au şi ei un curs care îi învaţă pe oameni să utilizeze calculatoarele. Nu te costă nimic. Eu l-aş începe, dacă aş fi în locul tău.

Deocamdată, asta e tot, iubirea mea. Să ai o săptămână reuşită! Înainte să deschizi scrisoarea de săptămâna viitoare, vreau să mănânci ceva şi să bei un pic de whiskey. Va fi foarte multă informaţie de digerat şi nu vreau să te bombardez cu totul deodată.

Tatăl tău care te iubeşte

De ce să mă mut din casă? Îmi plăcea să locuiesc aici. Nu voiam să fiu în sat şi

în mod sigur nu voiam să socializez. Poate aş putea avea grijă de copii. De Abebi şi de Maduka. Poate că Martha şi Udo m-ar putea lăsa să am uneori grijă de ei. Şi n-ar trebui să mă plătească deloc.

Încă o chestie curioasă. În scrisoare, tata pomenea de tulburarea de stres posttraumatic. Ştiam şi eu ce înseamnă. Oare la ce traumă se referea?

13

A doua zi, am mers la poştă. Era coadă lungă acolo când am deschis uşa, iar oamenii care sporovăiau unul cu altul s-au întors şi m-au văzut, şi atunci s-a aşternut liniştea. Femeia din faţa mea fusese la înmormântare.

— N-am ştiut niciodată că poţi să vorbeşti, a spus ea.

— Ce mai faci? am întrebat-o, aşa cum a sugerat tata, dar în loc să-mi răspundă, ea a zis:

— Eu sunt Caroline de la Texaco, acum câteva zile ţi-am lăsat o caserolă la uşă. Trebuie să-ţi vină greu să pregăteşti de mâncare sau să gândeşti cum trebuie atunci când suferi.

— A fost delicioasă, i-am răspuns. Îmi dai şi mie reţeta?

Am privit-o în ochi. Avea ruj roşu şi ochii îi erau albaştri, şi cred că era probabil mai tânără decât mine, însă eu nu mă pricep deloc la ghicit vârsta oamenilor.

— Sigur, ţi-o trimit pe e-mail?

— Nu folosesc calculatorul, dar urmează să iau nişte cursuri la bibliotecă, după Crăciun. Sunt gratis.

Aflasem acest lucru dând telefon în dimineaţa aceea la bibliotecă, iar discuţia fusese uşoară şi bărbatul, Ian, se comportase drăguţ.

— Ai telefon mobil? Îţi trimit mesaj pe el?

— Nu.

— Atunci ţi-o scriu şi poţi veni la mine la Texaco şi ţi-o dau acolo.

— Îţi mulţumesc! Gândesc cum trebuie, apropo, dar sunt deconectată emoţional, astfel încât nu procesez aşa cum trebuie suferinţa. Tu cum eşti? mi-am zis că trebuie să încerc încă o dată.

— Ocupată, mi-a răspuns şi mi-a arătat un teanc de plicuri. Încerc să trimit felicitări de Crăciun prin poştă până nu e prea târziu.

Poştaşul ne livrase felicitări acasă săptămânile trecute. Unele îi erau adresate tatei şi câteva erau pentru mine. Credeam c-ar trebui să le deschid.

Nu mai ştiam ce să-i spun lui Caroline.

Coada mai înaintase puţin, mulţi clienţi întinzând plicuri subţiri prin geamul decupat al ghişeului doamnei Sullivan.

— Aşadar, unde îţi petreci Crăciunul? a întrebat Caroline.

— S-ar putea spune că Angela şi Nadine m-au invitat la ele, dar nu ştiu sigur dacă am să mă duc. Aş putea rămâne acasă.

— Lesbienele? a întrebat ea.

— Da, i-am răspuns şi apoi m-am uitat iar în ochii ei unde am văzut o

încruntătură.

Ce spusesem greşit?

— Nu cred că-i bine să petreci mult timp cu ele. Eu merg la un doctor în Roscommon de când a murit mama ta. Oamenii ar putea crede că eşti şi tu la fel.

— Cum la fel?

— Ştii tu – lesbiană, a şoptit ea cuvântul.

— Păi, în principiu sunt heterosexuală, am răspuns.

S-a uitat iar la mine şi a afişat o expresie derutată.

— N-am făcut sex niciodată, deci n-am cum să fiu sută la sută sigură.

Atunci s-a întors cu spatele şi părea că discuţia noastră se terminase. Dar chiar stătuserăm pe bune de vorbă şi eram mândră de mine însămi. Femeia şi-a scos telefonul din buzunar şi a început să umble pe el. După ce-a fost servită, a dat din cap spre mine înainte să plece.

— La revedere, i-am spus, mă bucur că am stat de vorbă, însă nu mi-a răspuns.

La geam, doamna Sullivan şi-a înclinat capul într-o parte.

— Sally, a început ea, cum te-ai mai simţit?

Tot mai striga de parcă aş fi fost surdă.

— Bine, mulţumesc! Trebuie să fac rost de adresa Marthei Adebayo, te rog! Nu o găsesc în cartea de telefoane.

— Martha, instructorul de yoga? a strigat ea.

— Nu ştiu cu ce se ocupă. Are un soţ pe nume Udo şi doi copii.

— Ştiu despre cine-i vorba. Sala ei e pe Bracken Lane, lângă măcelărie. Sunflower Studio. Nu cred că pot să-ţi dau adresa ei de-acasă. De ce o vrei?

M-am prefăcut iar surdă, apoi m-am întors şi am plecat.

— Crăciun fericit! a strigat în urma mea, dar nu i-am răspuns la urare.

— Sărmana de ea! a adăugat ea în urma mea. Cred că auzul îi revine şi apoi îi dispare.

Am luat-o în sus pe deal şi am făcut stânga pe Bracken Lane înspre măcelărie. Sunflower Studio era chiar alături. Îmi amintesc când obişnuia să fie florărie, dar apoi s-a deschis un supermarket în satul Knocktoom, la opt kilometri distanţă, iar treptat-treptat florăriile, băcăniile şi brutăriile s-au închis toate, lăsând deschise doar micuţele supermarketuri Gala şi Texaco.

O vitrină imensă scotea la iveală şase femei şi un bărbat cu spatele la ea, cu picioarele întinse, fundurile în aer şi braţele întinse în faţă. Martha era cu spatele

la ei şi toţi îşi ridicau şi-şi întindeau mâinile spre tavan cu degetele desfăcute, iar apoi se aplecau în faţă când o făcea ea, lăsându-şi braţele şi umerii să cadă şi scuturând din mâini pentru a scăpa de încordare. În urmă cu câţiva ani, urmasem şi eu un astfel de exerciţiu în câteva dimineţi în timp ce urmăream emisiunea la televizor. Tata participase şi el de câteva ori. Spunea că e bine pentru mine să fac mişcare, dar, în afară de plimbări lungi pe terenul nostru, în ultima vreme nu prea făcusem cine ştie ce.

Cursul se terminase. Elevii îşi luau cu toţii teancuri de haine din stive ordonate din dulap şi începeau să se îmbrace cu ele. Am bănuit că nu existau şi duşuri acolo şi m-am gândit din nou la duşul perfect al Angelei şi al lui Nadine.

Atunci am auzit glasul Marthei:

— Sally! Intră! Vrei să te înscrii la curs?

Am intrat pe uşă pe când ceilalţi treceau pe lângă mine. Nu am ridicat privirea până n-am rămas singure.

— Cum mai eşti? am întrebat-o.

— Deloc rău. Un pic transpirată.

În cameră era cald şi am văzut că tejgheaua florăresei era încă acolo. Martha s-a apropiat de un dozator de apă.

— Ăsta a fost ultimul curs înainte de Crăciun, dar eşti binevenită să ni te alături pe 4 ianuarie. 100 de euro opt cursuri. Sunt sigură că ţi-ar prinde să te relaxezi niţel.

— Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de copiii tăi pe gratis?

— Poftim?

— Ştiu că n-am deloc experienţă, dar mama spunea mereu că trebuie să-mi iau un job şi copiii tăi sunt primii copii pe care i-am întâlnit şi de care mi-a plăcut. Le-aş putea da să mănânce şi am făcut un curs de prim ajutor, aşa că vor fi perfect în siguranţă, iar eu am fost o elevă silitoare, aşa că poate i-aş putea ajuta să-şi facă temele.

Toate aceste cuvinte au dat năvală afară şi am ridicat privirea ca să mă uit la faţa ei şi să văd dacă mă înţelesese.

— Şi m-am aprovizionat cu biscuiţi cu ciocolată şi promit că nu le voi mai spune să nu meargă la şcoală! Am să fac exact ce îmi spui tu. Îmi poţi şi nota totul. Mă descurc excelent cu instrucţiunile. Îi pot lua de la şcoală şi conduce acasă cu maşina, ori de câte ori vrei tu.

Femeia zâmbea. Era un semn bun. Ne-am aşezat amândouă pe scaune în timp ce bea un pahar de plastic plin cu apă.

— Mă bucur că-ţi place de copiii mei.

— Aşadar, ce zici să am grijă de ei?

— Uite, fără să vreau să te jignesc, Sally, dar nu sunt sigură că eşti potrivită…

pentru genul ăsta de sarcină. În plus, eu lucrez cu jumătate de normă, deci pot fi acasă când se termină orele la şcoală. Nu avem nevoie să aibă cineva grijă de copii.

Mă enervasem.

— De ce crezi că nu sunt potrivită?

— Sally, nu ai calificările necesare. Mă bucur că îţi place de copiii mei, dar faptul că ei sunt singurii copii de care îţi place este… ciudat. Dacă nu se comportă cum trebuie cu tine? Nu ştii cum să aplici disciplina dacă te enervezi cu ei.

— De obicei, atunci când sunt furioasă sau deprimată, încep să mă trag de păr, i-am răspuns.

— O, Doamne! Nu înţelegi cum i-ar tulbura acest lucru?

— Pe ei n-am să-i trag de păr, iar uneori cânt la pian ca să mă liniştesc.

— Îmi pare rău, Sally! Dacă îţi cauţi de lucru, nu cred că să ai grijă de copii ţi se potriveşte. Dar să ştii că eu cred sincer că yoga te-ar putea ajuta să scapi de stres. Gândeşte-te mai bine! Primele două cursuri sunt gratuite. Ce zici?

Zâmbea din nou.

— Am să mă mai gândesc, i-am răspuns şi am dat să plec. Ai să-i spui tu lui Abebi că n-am să vin la scena naşterii? De obicei, copiii sunt nişte actori foarte proşti.

A început să râdă. Bănuiesc că îşi închipuia că glumesc.

— Înţeleg. Păi, bănuiesc că n-ai să ratezi cine ştie ce.

Am pornit spre uşă.

— Hei, Crăciun fericit, Sally! a adăugat.

— Crăciun fericit, mai ales copiilor! am adăugat.

14

Vineri după-amiază, în 22 decembrie, am auzit un ciocănit la uşă. Era poştaşul, care aducea un colet, o cutie destul de mică, dar totuşi prea mare ca să încapă în cutia poştală. Am pus-o alături de felicitări şi de scrisori, dar apoi mi-a trecut prin minte că poate ar trebui să o desfac. Ce mai aşteptam? Şi-aşa întârzierea desfacerii plicurilor îmi cauzase destule probleme. Erau zece sau douăsprezece felicitări adresate tatei – unele fuseseră expediate înainte de moartea sa – şi mai erau câteva adresate mie.

3 decembrie

Crăciun fericit ţie şi lui Sally, cu dragoste, de la Christine şi Donald! X
PS: sper să nu mai treacă încă un an şi să nu te vedem. Te rog să vii curând să ne vizitezi şi să o aduci şi pe Sally. Pun pariu că aproape nici nu-şi mai aminteşte de noi, dar ne-ar plăcea foarte mult să o revedem. Ar trebui să ştie că familia ei mai are şi alţi membri.

Christine era sora mamei mele, splendida doamnă care arăta ca un star de film. Îmi aminteam că mama obişnuia să meargă cu ea în vacanţe în străinătate şi că o vizita la Dublin. Şi purtau discuţii lungi la telefon. Am găsit un număr de telefon şi o adresă din Donnybrook, Dublin 4.

Apoi încă o felicitare adresată mie, cu acelaşi scris de mână:

16 decembrie

Dragă Sally,
Ne pare rău pentru moartea lui Tom. Am încercat de multe ori să te sun, dar poate ţi-ai schimbat numărul. Ultima oară când te-am văzut erai adolescentă, dar poate că nu-ţi aminteşti. Sunt sora mamei tale. Eu şi Jean eram apropiate, însă tatăl tău a părut să se fi retras departe de lume după moartea lui Jean şi, cu toate că am încercat să păstrăm legătura, a rămas reticent.
De multe ori ne-am gândit amândoi la tine, dar am respectat dorinţa tatălui tău pentru intimitate. Din păcate, Donald nu prea se simte bine şi nu putem ajunge la înmormântare, dar acum el se recuperează acasă. Ne-ar plăcea foarte mult să venim să te vedem şi să te ajutăm oricum am putea.
Am înţeles din presă că ai fost cam derutată la momentul morţii lui

Tom. Am luat legătura cu poliţiştii şi le-am explicat că ai o anumită afecţiune, şi ne-am simţit tare uşuraţi când am aflat că s-a rezolvat totul. Am mai discutat şi cu dr. Angela Caffrey şi m-am bucurat să aflu că ai o prietenă loială şi de încredere de-a lui Jean care să poată vorbi în numele tău. TE ROG să ne suni! Ne-ar plăcea enorm să te vedem cât mai curând posibil. Te gândeşti dacă ai dori să vii la noi de Crăciun?

A încheiat cu cuvinte prin care îşi exprima iubirea şi cu numărul de telefon.

Mai era o scrisoare, scrisă de mână pe o singură pagină ruptă dintr-un caiet. Caligrafia era oribilă. Şi adresa era incompletă, dar scrisoarea tot ajunsese la mine.

Saly Dimond

Eşti odrasla diavolului şi vei fi pedăpsit. Cum îndrăzneşti s-arzi omu' bun aşa dupî ci ti-a luat sub aripa lui şi te-a salvat din iad. Locu' tău-i-n iad. Mă rog la Fecioara Maria s-ajungi cât mai răpide acoloşa, scârbo. Îi prea târziu sî ti mai căeşti. Aşchea nu sari dăparti di trunchi.

Nicio semnătură, iar hârtia era aproape ruptă în locurile în care pixul fusese apăsat prea tare pe foaie. Eu şi tata căzuserăm de acord cu mult timp în urmă că iadul nu există, însă era limpede că autorul scrisorii mă ura şi asta mă tulbura peste măsură. Următoarea scrisoare mi-a alungat cu totul tulburarea.

Dragă Sally,

S-ar putea să nu-ţi mai aminteşti, dar am fost împreună la şcoală în Roscommon din clasa întâi până într-a şasea şi stăteam adesea împreună la ore (pentru că nimeni altcineva nu voia să stea cu noi!).

Îmi pare foarte rău să aflu ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Pentru că îmi aduc aminte cum erai, înţeleg pe deplin cum de-ai putut să faci o asemenea greşeală şi vreau să ştii că majoritatea oamenilor ar simţi acelaşi lucru dacă te-ar şti cum te ştiam eu.

Nu prea vorbeam mult în şcoală, însă eu încercam să nu vorbesc cu nimeni pentru că mă bâlbâiam prea tare. De atunci, am evoluat foarte mult. La scurt timp după ce-am absolvit facultatea, bunica mea a murit şi mama a moştenit nişte bani, apoi a cheltuit o mică avere pe lecţii particulare de vorbire şi şedinţe de limbaj pentru mine. N-am să ţin niciodată discursuri în public, dar pot susţine o conversaţie fără să mă blochez complet şi cred că, datorită vârstei şi iubirii unui soţ şi a doi copii grozavi, am ajuns să am foarte multă încredere în mine.

De-a lungul anilor, m-am gândit adesea la tine şi am rămas surprinsă

să aflu că n-ai continuat să studiezi muzica. Erai o pianistă de-a dreptul incredibilă. Uneori obişnuiam să stau lângă sala de muzică şi să te ascult cum cânţi, şi nu eram singura. Dar cred că poate ţi-a fost teamă să-ţi laşi părinţii singuri sau poate că anxietatea ta socială te-a ţinut acasă? Nu te învinovăţesc. Şi mie mi-a fost teamă să plec, dar a fost mult mai bine decât la şcoală. Acolo eram amândouă victimele bullying-ului. Eu m-am implicat în programe de echitate socială şi acum ajut la strângerea de fonduri pentru servicii care se ocupă de persoanele fără locuinţă. Momentan e foarte greu, iar de lucru e în fiecare clipă.

Nu vreau să te demoralizez aducându-ţi aminte de acele vremuri. Habar n-am avut că toate acele mizerii ţi s-au întâmplat înainte să ne întâlnim la şcoală. Adică nu e deloc surprinzător că eşti cum eşti, dar n-am văzut niciodată ceva răuvoitor sau malefic la tine – erai doar uşor neobişnuită, atâta tot. Dacă vrei vreodată să luăm legătura, datele mele sunt mai jos. Bănuiesc că voiam ca tu să ştii că există o mulţime de oameni ca mine, care te admiră, mai întâi pentru că ai supravieţuit unor asemenea piedici oribile în copilărie şi, în al doilea rând, pentru că îţi duci viaţa aşa cum îţi place ţie. Am venit la înmormântarea tatălui tău şi mi-am spus că basca roşie a fost o tuşă de eleganţă – puţin neobişnuită pentru o înmormântare, dar asta eşti tu! Mi-am amintit suficient de bine ca să nu încerc să te abordez sau să-ţi strâng mâna. Te uitai tot timpul în pământ, la fel ca la şcoală. Vreau doar să ştii că am fost acolo.

Îţi urez numai bine, veche prietenă! (E-n regulă să spun asta? Simt că eram totuşi prietene pe când mergeam la şcoală!).

Toate cele bune,
Stella Coughlan

Mi-o aminteam perfect pe Stella. Se bâlbâia rău. Se înroşea ca o sfeclă ori de câte ori cineva încerca să vorbească cu ea, iar dacă un profesor îi punea o întrebare, simţeam cum i se adună sudoarea la subraţ. Uneori împărţea ciocolată cu mine, fără să spună ceva. Nu era lipsită de amabilitate. Şi, da, agresorii o luau la ţintă fără milă. Ea o încasa mai rău decât mine pentru că eu reacţionam rareori. Aşa mă învăţase mama. Stella plângea adeseori în tăcere lângă mine. Îmi dădeam seama după felul în care i se zguduiau umerii, dar nu ştiam ce să-i zic. Oare o voi suna într-o bună zi? Poate.

Mai era una urâtă, care mă acuza de paricid, dar care îmi propunea să se roage pentru sufletul meu, cu o gramatică perfectă şi cu semnătură. Celelalte felicitări erau o serie de condoleanţe şi de felicitări de Crăciun de la oameni pe care îi cunoşteam doar vag sau nume pe care le auzisem de la tata. Îmi mai rămăseseră

două scrisori şi cutia. Ambele erau de la jurnalişti care-mi cereau „povestea” şi făceau insinuări cu privire la tragica mea copilărie. „Naţiunea merită răspunsuri”, scria într-una. Cealaltă îmi oferea 5000 de euro pentru o „exclusivitate”.

Ce se întâmplase cu mine înainte să mă adopte mama şi tata? Şi cum de „naţiunea” ştia totul despre asta iar eu nu ştiam? Eram tentată să o sun pe Angela, cu toate că era posibil să se enerveze. Pesemne că era ceva rău. Indiferent ce era, cred că n-avea importanţă întrucât nu-mi aminteam nimic. Nici măcar nu încercasem vreodată. Însă acum îmi aduceam aminte faptul că poliţiştilor li se păruse neobişnuit că prima mea amintire era de la aniversarea de şapte ani. Oare oamenii au amintiri mai vechi de-atât? Stau excelent cu memoria. Simţeam un bâzâit în cap. Îmi tremurau mâinile. Cred că eram neliniştită. Am cântat o vreme la pian până m-am simţit mai bine.

Apoi am luat cutia. Am desfăcut-o cu grijă şi am pus hârtia în sertarul unde ţineam hârtiile pentru aprins focul sau pentru refolosit la ambalat.

Era o cutie de pantofi veche şi, când i-am deschis capacul, am simţit imediat pâlpâirea unei călduri în măruntaie. Un mic ursuleţ de pluş stătea întins pe nişte şerveţele şi l-am scos din cutie, îmbrăţişându-l la piept. L-am întins în faţă, să-l văd mai bine. Căldura din măruntaie se întinsese până la degetele de la mâini şi de la picioare. Era vechi şi jerpelit, îi lipsea un ochi, era pătat şi peticit, dar mă făcea să simt… ceva. L-am strâns iar, derutată. Oare de ce avea acest efect asupra mea? De ce mă simţeam imediat încălzită de prezenţa lui? De ce în mintea mea îl numeam „el”?

— Toby, am zis.

Nu mi-a răspuns.

Am mai scotocit prin cutie, căutând o scrisoare sau o felicitare.

Pe un post-it galben, scria:

Mi-am zis că ţi-ar plăcea să-l primeşti înapoi.
S.

15

Ştiam acest urs. Ştiam că numele lui e Toby. Mi-l dăduse mama? Am o memorie excelentă. De ce nu-mi aduceam aminte? Avea un miros de mucegai şi de pământ, dar şi ceva familiar. Eram copleşită de emoţii pe care nu le puteam înţelege. Râdeam şi eram aţâţată şi agitată. Voiam să-l găsesc pe „S” şi să-l fac sau să o fac să-mi explice. Îmi doream foarte mult să o sun pe Angela, însă am ascultat de avertismentul tatei. Cu cine puteam vorbi despre asta? Tata zicea că avea să-mi explice mai multe în următoarea scrisoare, dar nu aveam voie să o deschid până marţi. Asta era una dintre acele situaţii în care aveam nevoie de îndrumare. Era târziu. Tata spunea că nu e în regulă să suni pe cineva după nouă seara.

M-am ridicat şi am mers clătinându-mă până în dormitor, simţindu-mă ameţită, dar într-un mod plăcut. M-am pregătit să mă bag în pat fără să-i dau drumul lui Toby. Am vorbit cu el, explicându-i ce făceam şi primindu-l cum se cuvine în noua lui casă. Speram că are să fie fericit aici. Îmi imaginam răspunsurile lui. L-am cuprins strâns în braţe şi, dintr-odată, m-am simţit atât de uşoară, încât nu mai ştiu dacă am leşinat sau am adormit.

Am avut vise în noaptea aceea, unele foarte aievea, cu o femeie extrem de slabă şi cu părul lung. Stăteam în poala ei. Era straniu, întrucât eu nu stau niciodată în poala cuiva. Era straniu totodată şi pentru că nu mai visasem niciodată.

A doua zi mi-am sunat mătuşa, pe Christine.

— O, scumpo, a rostit ea, mă bucur foarte mult să te aud, ne-am făcut atâtea griji pentru tine!

— Încă mai ai haina aceea roşie? am întrebat-o.

— Poftim? A… aia s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Sunt încântată că ţi-ai amintit. Cred că au trecut douăzeci de ani de când nu te-am mai văzut.

— Arătai ca un star de film. Adoram haina aia. Tu îţi aminteşti ceva din ce s-a întâmplat înainte să împlineşti şapte ani, mătuşă Christine?

Pauză.

— Păi, da, am câteva amintiri – cum primeam un cornet de îngheţată de la tata, pe bunicul tău…

— Câţi ani aveai?

— Poate trei sau patru?

— Credeam că amintirile oamenilor încep abia când împlinesc şapte ani.

— Păi, diferă de la om la om.

— Cred că mie mi s-a întâmplat ceva rău pe când eram mai mică de-atât.

Încă o pauză.

— Sally, pot să vin în vizită la tine?

— De ce?

— Cred că ar fi cel mai bine dacă aş discuta faţă în faţă cu tine.

M-am încălzit toată la ideea de-a o revedea.

— Aş putea ajunge azi, pe la prânz?

— Vrei să luăm prânzul?

— Nu, o ceaşcă de ceai…

— Pot face sendvişuri cu şuncă.

— Foarte drăguţ din partea ta!

— Să nu-l aduci şi pe Donald, bine?

— Ei, da, bine, el oricum se recuperează după o operaţie, dar de ce nu vrei să-l vezi şi pe el?

— Tata spunea că e un puturos şi un împiedicat care s-a însurat cu tine pentru bani.

A început să râdă.

— De ce râzi?

— De tatăl tău. Apropo de transmitere…

— Nu înţeleg. Nu-mi place când oamenii râd de mine.

— Doamne, dar nu râdeam de tine! Uite, nu-ţi face griji, n-am să-l aduc pe Donald!

Am închis la scurt timp după ce începuserăm cu chestiile care mă enervează: „La revedere”, „Pa”, „Ne vedem mai târziu”, „Da, la revedere”, „Pa, atunci”. Ce plictisitor!

Două ore mai târziu, am mers în bucătărie ca să fac sendvişurile. Îmi încropisem o eşarfă port-bebe dintr-un vechi fular de-al tatei ca să-l port pe Toby cât puteam mai aproape de inimă. I-am povestit despre musafirul nostru cel neaşteptat. L-am întrebat din nou cine e „S”. Nu mă aşteptam la un răspuns, dar era plăcut să stau de vorbă cu el. Nu mă mai simţeam singură.

Când am răspuns la uşă, mătuşa Christine stătea acolo, ţinând în braţe un imens buchet de flori.

— Scumpo! Oh, ce mult timp a trecut! Ce înaltă eşti! Şi ce frumoasă!

Pe vremuri, mătuşa Christine arăta ca o versiune mai stilată a mamei mele, însă acum era dezamăgitor de bătrână. Aproape că i-am spus-o. Pielea din jurul feţei i se lăsase mult, cu toate că ochii îi erau strălucitori, cu contur auriu şi gene

ascuţite. Avea sens. Mama era moartă de mult timp. Mă simţeam în largul meu, dar asta înainte să întindă mâna spre mine, făcându-mă să mă trag îndărăt.

— Scuze! a spus, ridicându-şi palma în aer de parcă urma să fie arestată. Obişnuiai să mă laşi să te ţin de mână, să ştii.

Avea dreptate, însă mă dezobişnuisem.

Am mers în bucătărie unde am aprins focul sub ibric ca să fac ceai. O urmăream cu atenţie. Ea se uita la mine şi zâmbea.

— Cum mai eşti? Văd că n-ai pus nicio podoabă.

— Nu, eu şi tata am convenit că sunt pentru copii.

Mătuşa Christine s-a încruntat.

— Am o sumedenie de scrisori, am adăugat. Unii vor să-mi fie prieteni. Alţii mă urăsc. Mi-au scris că sunt odrasla diavolului.

— Pot să văd şi eu?

I-am arătat scrisorile respective.

— Ei, dar astea pot merge direct la gunoi, a comentat ea, ridicând oribilul bileţel şi scrisorile de la jurnalişti.

Eram de acord cu ea. Nu voiam să păstrez niciuna în afară de scrisoarea de la Stella, colega mea de clasă, şi biletul de la „S”.

— Cum te simţi?

— Bine. Tata spunea că ar trebui să mă mut în sat. A zis că e nesănătos pentru mine să locuiesc singură aici.

— Şi nu eşti singură aici?

— Îl am pe Toby, am răspuns, arătând spre ursuleţ.

— Scumpo, Toby nu e o persoană.

— Ştiu. Nu sunt proastă.

N-a mai adăugat nimic, ci doar ne-am uitat una la alta. Îşi ţinea capul plecat pe o parte şi arbora o expresie blândă.

— Ce s-a întâmplat cu mine înainte să fiu adoptată?

Atunci şi-a mutat privirea afară pe geam, apoi la podea şi după aceea înapoi la faţa mea. M-a întrebat:

— Pot să te iau de mână?

— De ce?

— Să ştii că atingerea poate fi liniştitoare. Şi nu e o poveste plăcută.

Am lăsat-o să mă ia de mână şi să mi-o strângă între ale ei.

— Jean spunea că erai… sub influenţa medicamentelor, că nu îţi aminteai absolut nimic?

Am clătinat din cap.

— Mama ta, cea adevărată, adică, ea… a murit.

— Din ce cauză a murit?

— A fost răpită de un bărbat, pe când era tânără, pe când era… copil.

Văzusem filme şi seriale despre bărbaţi care răpeau tinere.

— A încuiat-o în pivniţă?

— Da… De fapt, nu, era o anexă în spatele casei lui. El locuia într-o casă mare, pe o jumătate de pogon de teren, la sud de Dublin. A ţinut-o paisprezece ani acolo.

Mintea a început să-mi freamăte.

— Te rog să nu mai vorbeşti!

M-a mângâiat pe mână, iar eu m-am întors ca să umplu iar ibricul. Am luat un sendviş şi l-am mâncat. Mătuşa Christine aştepta în tăcere.

— Vrei şi tu unul?

— Poftim?

— Vrei un sendviş?

— Nu. Îmi pare foarte rău, scumpo! E o poveste îngrozitoare. Ai un prieten pe care să-l sun? Ce zici de Angela?

— Da, sun-o!

Eu şi Toby am ieşit pe hol şi am luat telefonul. Angela nu lucra în weekenduri, aşa că mi-am zis că n-aş deranja-o.

— Angela? Mătuşa Christine e aici, cu mine. Ea mi-a spus că mama mea adevărată a fost răpită…

— Futu-i!

— Ce?

— Voiam să fiu cu tine când deschideai ultima scrisoare de la tatăl tău. În ea explică tot… mă rog, majoritatea lucrurilor. Pot să vorbesc cu Christine?

Am strigat-o pe mătuşa Christine să vină la telefon şi m-am întors în bucătărie. Nu auzeam chiar tot ce spunea ea, dar i-am auzit glasul devenind tot mai ascuţit. Şi apoi am auzit-o închizând telefonul. Când s-a întors în bucătărie, ochii îi erau umezi de lacrimi.

— Sally, mă tem că am stricat totul. Angela e pe drum încoace. Hai să vorbim despre alte lucruri până ajunge aici!

— Crezi că m-a iubit? Mama mea adevărată?

A luat un sendviş.

— O, cred că te-a iubit din toată inima.

— De unde ştii?

— Sendvişurile astea sunt delicioase. N-ar fi mai bine să o aşteptăm pe Angela? Să fac şi pentru ea nişte sendvişuri?

— Le fac eu. Noroc că Toby nu mănâncă, altminteri am rămâne fără pâine.

— Sally, câţi ani ai acum?

— Patruzeci şi trei. Tu câţi ani?

— Şaizeci şi şapte.

— Mama mea adevărată s-a măritat?

— Nu… hai s-o aşteptăm pe Angela!

— Bine! Vrei să-l ţii pe Toby?

Nu îl văzuse bine şi voiam să mă laud cu el.

— Dumnezeule, dar ce jerpelit e, nu-i aşa?

— Da, diseară va intra cu mine în baie.

— O, s-ar putea să nu fie o idee bună să-l bagi în apă. L-ar putea distruge. E vechi. Ce-ar fi ca acum să încercăm să-l curăţăm un pic? Doar un pic, cât timp o aşteptăm pe Angela?

Mătuşa Christine a umplut chiuveta cu apă plină cu clăbuc şi a folosit o perie de unghii pe care a manevrat-o cu blândeţe în timp ce eu îi ţineam întinse braţele şi picioarele lui Toby. Apa era plină de spumă maronie.

— Mă întreb pe unde-a fost… a spus ea.

— Habar n-am. A venit ieri prin poştă odată cu acel bilet semnat „S”, dar am ştiut imediat că e al meu şi că numele lui e Toby. Dar nu ştiu de unde l-am primit. Poate că mi l-a dat mama, dar nu-mi amintesc, iar de obicei memoria mea este excelentă.

— „S”? a întrebat ea, iar eu am plecat să caut biletul.

— Ştii cine este „S”?

Mătuşa Christine aproape că l-a scăpat pe Toby în apă, iar eu l-am prins chiar la ţanc.

— O, Doamne, n-ar fi trebuit să-l atingem sau să-l spălăm!

— De ce? Era murdar. Avea nevoie.

Acum am început eu să-l spăl cu blândeţe, frecându-i faţa micuţă şi năsucul maro moale cu o cârpă de spălat care nu zgârie. Mătuşa Christine a început să umble încolo şi încoace prin cameră, frângându-şi mâinile întruna.

Când a sunat iar soneria, mătuşa Christine s-a repezit imediat să răspundă. O auzeam şoptind ceva pe hol în vreme ce Angela o lua în braţe. Cât de uşor păreau să se îmbrăţişeze una pe alta, chiar dacă nu se mai văzuseră de ani buni!

Angela a intrat cu paşi mari în cameră.

— Sally, cred că nu ar trebui să atingi ursul ăla.

— De ce?

— Te rog să-l laşi jos!

Avea glasul ferm.

— E al meu. Numele lui este Toby.

— De unde ştii?

— Nu ştiu de unde. Pur şi simplu ştiu. Îl iubesc.

Am tresărit în sinea mea la forţa propriilor cuvinte. Simţeam o nevoie puternică să protejez această jucărie şi să o ţin cât mai aproape. Vedeam bine cât de surprinsă era Angela.

— N-ar fi trebuit să îl atingeţi.

Se uita la ursuleţul proaspăt curăţat.

— Cred că acum e prea târziu. Deja s-a pus mâna pe el şi a fost spălat.

Vocea mătuşii Christine a devenit ascuţită:

— Îmi pare rău, dar n-am ştiut până nu am început să-l spălăm! Nu am mai văzut-o pe Sally de peste douăzeci de ani. Credeam că e al ei.

Începeam să mă simt tulburată.

— Chiar este al meu. O… simt. Îl păstrez.

I-am lipit corpul ud de al meu şi i-am simţit umezeala pe piept.

— Ar putea reprezenta o probă, a răspuns Angela. Mai ai ambalajul în care a venit?

— Nu înţeleg! am urlat. Scoţi vorbe fără sens.

Mă simţeam complet pierdută şi bâzâitul din cap nu încetase. Am început să mă trag de păr în timp ce Angela mă întreba cu blândeţe cum şi de către cine mi-a fost trimis.

— Sally, pot să te înconjor cu un braţ?

Am aprobat din cap şi am simţit căldura şi naturaleţea unui braţ în jurul umerilor în vreme ce-l ţineam pe Toby strâns. Am rămas aşa o vreme până când furia a început să mi se împrăştie.

— Ar trebui să mergem în sufragerie şi să ne liniştim un pic. A fost un şoc, iar noi avem multe informaţii pentru tine, a rostit mătuşa Christine.

— Mai întâi, îmi trebuie hârtia pentru ambalat, a intervenit Angela.

— Mai era şi o cutie, am adăugat.

Am găsit cutia şi hârtia.

— Timbrele sunt din Noua Zeelandă. Poştă expres, a remarcat Angela. Cutia provine dintr-un magazin de pantofi. În sfârşit poliţiştii vor avea o pistă.

— Ce tot ziceţi acolo?

— Cred că trebuie să citeşti ultima scrisoare a tatălui tău, iar apoi îţi voi răspunde la întrebările la care îţi pot da un răspuns, bine?

Am mers toate trei în sufragerie. Mă simţeam tare ameţită! Mătuşa Christine a întrebat-o pe Angela dacă are vreo pastilă care să mă calmeze.

— Sally trebuie să fie în starea necesară ca să primească veştile.

Am luat scrisoarea din biroul tatei.

— Trebuia să aştept până mar…

— Sally, sincer, tatăl tău ar fi perfect de acord cu asta, a intervenit mătuşa Christine.

M-au condus până la canapea şi s-au aşezat de o parte şi de alta a mea. Le-am cerut să se aşeze pe fotolii.

PARTEA A II-A

16

Peter, 1974

Îmi amintesc când eram mic şi mă aflam într-o cameră încăpătoare ce dădea spre mare. În spatele meu se afla un perete plin cu cărţi, iar eu stăteam la o masă lungă, în faţa tatei. Înainte ca el să plece la serviciu în fiecare zi lucrătoare din săptămână, tata lua micul dejun cu mine şi ascultam împreună la radio. Iar apoi el îmi dădea biscuiţi, fructe şi o carte de colorat cu creioane colorate. Îmi dădea indicaţii pentru teme şi apoi mă încuia în dormitorul alb din anexă. Acesta avea o fereastră mare ce dădea spre curtea din spate şi o oliţă pentru nevoi vârâtă sub pat, plus o poliţă cu cele patru cărţi ale mele şi un bufet în care aveam hainele.

Pe atunci, zilele păreau nesfârşite, dar, când el se întorcea acasă, descuia uşa şi mă ridica în braţe, iar apoi mă purta în casă. Îmi făcea ceva de mâncare cald şi apoi îmi verifica temele, cititul, scrisul şi calculele matematice, iar după aceea ne uitam la televizor până îmi venea ora de culcare, însă nu-mi putea explica niciodată cum de încăpeau acei oameni minusculi în micuţa cutie a televizorului. De multe ori îl auzeam cântând la pian sau uneori mă trezeam când îl auzeam descuind camera de alături.

În zilele de sâmbătă şi duminică, atunci când era vremea bună, aveam voie să ies în grădină, unde îl ajutam să scape de buruieni.

Făceam mici mormane de iarbă tăiată sau cuiburi pentru păsări, iar apoi el le dădea foc.

Anexa se afla într-o clădire cu formă ciudată, lipită de casă. În ea se putea intra printr-o uşă ce se afla în debaraua de la subsol. Mai era o uşă lângă cea a dormitorului meu. Din când în când, auzeam zgomote venind din spatele celeilalte uşi. De multe ori erau ţipete şi urlete. Tata spunea că acolo ţinem fantoma şi că nu trebuie să-mi fac griji, pentru că ea n-ar putea ieşi vreodată de-acolo. Şi avea dreptate, pentru că nu ieşea niciodată. Însă uneori zgomotele puteau fi înfricoşătoare. Când deveneau aşa, tata îmi spunea să stau sub pături cu mâinile peste urechi şi cred că pesemne el mergea în camera de-alături şi-i spunea fantomei să facă linişte, pentru că mai apoi nu se mai auzea nici musca vreme de câteva zile.

Când venea ora de culcare, tata îmi citea o poveste şi mă săruta pe frunte, spunându-mi că mă iubeşte şi că trebuie să ne spunem rugăciunile împreună, după care încuia iar uşa pentru a mă ţine în siguranţă până dimineaţă.

În fiecare an, de ziua mea, pe 7 august, aveam o Zi Specială. Tata nu se ducea la serviciu. În prima de care-mi amintesc, tata a adus acasă un cort pe care l-am

ridicat în grădină. A făcut un foc mare şi am fript cârnaţi la el. Ne-am culcat în saci de dormit, în cort. Iar apoi, mai târziu, m-a trezit şi am văzut că era întuneric. M-a lăsat să ies afară şi să aprind artificii, iar cerul de vară negru precum cerneala s-a umplut de culori şi de zgomote şi a fost cel mai frumos lucru care mi se întâmplase vreodată.

Următoarea mea aniversare a fost înspăimântătoare. Cred că aveam şapte ani. Eram îngrozit când am trecut de porţile din fundul grădinii în maşina tatei şi apoi am ieşit pe drum. Mă simţeam ameţit. Nu mai fusesem niciodată în maşina lui, cu toate că îl ajutam să o spele în zilele de duminică. Pusese nişte pernuţe pe scaunul din faţă, în aşa fel încât să mă pot uita pe geam. Şi mi-a mai dat şi o pungă în care să vomit dacă nu avea să-mi treacă greaţa. Dar mi-a trecut repede. Dincolo de porţi se aflau oameni – la fel de mari ca mine şi ca tata – şi mai erau şi femei. Pe acestea nu le mai văzusem decât la televizor şi-n cărţi, însă în realitate erau altfel.

Am făcut o călătorie lungă cu maşina până la grădina zoologică. Îmi făceam griji că nu o să ne mai găsim drumul înapoi acasă, însă tata a spus că întotdeauna o să ne găsim casa.

Eram prea îngrozit ca să dau drumul mâinii tatei. Eram mai curios să-i observ pe oameni decât pe animale. Aceştia mergeau în grupuri, mame cu copii şi bebeluşi în cărucioare sau mame şi taţi care mergeau ţinându-se de mână. Grupuri de copii, fete şi băieţi, care alergau împreună. Tata încerca să mă convingă să mă uit la cimpanzei şi elefanţi, însă eu îi ascultam pe ceilalţi vorbind unul cu altul. Tata mi-a cumpărat o îngheţată pe băţ şi mi-a spus să nu mă mai uit la ceilalţi oameni, dar nu mă puteam abţine. Un bărbat l-a oprit pe tata şi a vorbit cu el. Eu m-am ascuns după picioarele tatei. Tata i-a zis bărbatului că sunt finul lui. Îmi dădeam seama că nu voia să stea de vorbă cu celălalt bărbat, apoi am pornit repede mai departe, iar tata mi-a spus că sosise vremea să plecăm acasă. M-am bucurat.

Aveam o groază de întrebări. L-am întrebat care e diferenţa dintre un fiu şi un fin, şi el mi-a spus că finul este un copil care crede în Dumnezeu[2]. Iar eu cu siguranţă credeam.

L-am întrebat pe tata dacă femeile sunt rele. Mi-a răspuns că majoritatea sunt. Eu am spus că la televizor şi în cărţile mele erau unele drăguţe, dar el mi-a replicat că televizorul şi poveştile mele sunt false. L-am întrebat dacă am şi eu o mamă, iar el mi-a răspuns că am, dar că e o fantomă. Pe uşa de lângă camera mea din anexă se afla un lacăt imens. Acum, l-am întrebat dacă mama mea era fantoma ce trăia în camera aceea, dacă ea era cea care scotea acele urlete, iar el mi-a spus că ea era, dar că n-ar trebui să-mi fac griji, pentru că n-aveam s-o văd niciodată.

17

Sally

Am deschis scrisoarea cu mâini tremurătoare.

Scumpa mea Sally,

Sper că acum ţi-ai revenit un pic după moartea mea.

Acestea sunt lucruri pe care ar fi trebuit să ţi le spun treptat cu mult timp în urmă, poate de-a lungul unei anumite perioade. Nu vreau să te superi din cauza acestor veşti. Totul face parte din trecut şi acum pentru tine nu se va schimba nimic decât dacă îţi doreşti tu, dar cred că eşti un om cu obiceiuri bine înrădăcinate şi vei continua ca şi până acum.

Numele pe care l-ai primit la naştere este Mary Norton. Norton este numele de familie al mamei tale. Credem că ea n-ar fi ales să folosească numele tatălui tău natural. Toate rapoartele medicale originale şi câteva tăieturi din ziare se află în cutia de sub biroul meu, într-un dosar marcat PRIVAT. Când ai ajuns la noi, am hotărât că eşti o altă persoană. Aşa ai devenit Sally Diamond a noastră.

Motivul pentru care eşti un pic neobişnuită nu e din cauză că ar fi ceva în neregulă cu creierul tău, ci pentru că ai fost crescută în condiţii tulburătoare înainte de-a fi descoperită.

La vârsta de unsprezece ani, în 1966, mama ta, Denise Norton, a fost răpită de Conor Geary. Acesta a abuzat-o mental şi sexual în următorii paisprezece ani. Din ce ne-am dat noi seama, tu te-ai născut la opt ani de la răpirea ei. Mama ta naturală nu avea cum să fie sigură de data exactă şi nici măcar de an, dar cam aşa am aproximat noi, iar colegii mei medici au căzut de acord că tu te-ai născut probabil undeva în a doua jumătate a anului 1974. Din motive evidente, naşterea ta n-a fost înregistrată, aşa că data naşterii trecută pe certificatul de adopţie s-ar putea să nu fie corectă. Îmi pare rău să-ţi spun că răpitorul, Conor Geary, este tatăl tău natural.

Familia lui Denise Norton a căutat-o ani în şir. N-a fost găsită decât în martie 1980, după un pont anonim trimis către Gardă. Tu şi mama ta naturală aţi fost găsite după doar câteva zile. Amândouă eraţi într-o stare îngrozitoare, într-o anexă improvizată din spatele casei lui Conor Geary din Killiney, comitatul Dublin. Fereastra camerei mamei tale era bătută în scânduri. Era întuneric şi umed. Acolo se aflau o plită şi un frigider. Într-o cameră alăturată care avea o toaletă şi o chiuvetă, era întinsă pe

jos o saltea. Micul tău dormitor de alături era luminos şi aerisit, cu o fereastră mare ce dădea spre grădină. Eraţi îngrozitor de emaciate şi, cu toate că eraţi aproape complet mute şi evident tulburate după ce fuseseră eliberate, Denise suferea de probleme mentale extrem de grave. Nu sunt sigur că ţi-ar face bine să îţi închipui starea ei mentală. La început, se comporta ca o sălbatică şi ataca pe oricine se apropia de ea. A trebuit să fiţi amândouă anesteziate pentru ca doctorii să vă poată examina corpurile. Sedativele normale nu erau suficient de puternice. Iniţial, nu a existat deloc intenţia ca voi două să fiţi separate permanent.

Mama ta era extrem de bine pregătită. La momentul descoperirii voastre, Jean făcuse un curs special de psihiatrie a copiilor şi adolescenţilor înainte să-şi termine pregătirea de medic generalist. Tu şi mama ta aţi fost internate la Spitalul de Psihiatrie St. Mary, unde eu eram director general. A fost amenajată o secţie specială şi eu am alcătuit o echipă specială ca să aibă grijă de voi. Având în vedere grijile legate de starea ta de dezvoltare fizică şi mentală, am cerut ca Jean să lucreze alături de mine la St. Mary şi, întrucât eram un cuplu căsătorit, s-a potrivit perfect pentru toată lumea. Am lucrat contracronometru ca o adevărată echipă, trăind în aceeaşi secţie cu tine alături de personalul medical care ne ajuta.

Nu am reuşit niciodată să-i câştig încrederea lui Denise, deşi, în apărarea mea, m-am străduit din răsputeri, iar dacă aş fi stat mai mult cu ea, sunt sigur că aş fi putut să o ajut să se adapteze. Nu cred că ar fi ajuns să aibă parte vreodată de o viaţă „normală”, date fiind ororile prin care trecuse. Ţelul meu iniţial era să o fac să ajungă într-un centru în care să ducă o viaţă liberă, cu acces către lumea largă şi asistenţă medicală şi psihiatrică nonstop. Totuşi, acest centru n-ar fi reprezentat un loc potrivit pe termen lung pentru tine, aşa că am sugerat insistent ca tu să fii despărţită de mama ta la un anumit interval potrivit pentru Denise. Încă mai erai alăptată. O situaţie unică pentru un copil de cinci ani. Jean i-a arătat lui Denise cum să te hrănească cu biberonul, dar mama ta s-a opus cu încăpăţânare. N-am izbutit, iar tu ţipai şi îţi smulgeai părul, însă în cele din urmă a trebuit să luăm o decizie drastică. Una pe care o voi regreta întotdeauna, însă nu pe deplin.

Acum consider că a fost un lucru brutal şi posibil crud, însă ne făceam griji pentru viitorul tău. Eram convins că în acel stadiu erai suficient de mică pentru a o putea lua de la capăt şi că ai putea avea o şansă la o viaţă normală. Tu şi mama ta aţi stat împreună în secţia mea vreme de paisprezece luni, iar în acel timp n-am reuşit niciodată să te despărţim de

Denise. Au fost momente cumplite şi nimeni dintre cei care v-au tratat pe tine sau pe ea nu a rămas complet neafectat.

Eu te-am văzut pe tine alături de ea aproape în fiecare zi. Refuza să vorbească despre Conor Geary, dar a insistat tot timpul că el nu te agresase niciodată sexual şi că nici nu fuseseşi martora abuzurilor împotriva ei. Erai încuiată în toaletă când aveau loc abuzurile. La rândul lor, examinările medicale sugerează că el nu te-a abuzat sexual, şi consider că şi tu trebuie să crezi acelaşi lucru. Nu putem exclude complet faptul că nu ţi-a făcut rău şi ţie din punct de vedere fizic, dat fiind că pe mama ta a lăsat-o cu cicatrice fizice şi psihice permanente. I-a scos dinţii drept pedeapsă. Conor Geary era dentist.

Mama ta s-a sinucis în luna mai, 1981, după ce îţi petrecuseşi o noapte într-o altă cameră, alături de Jean. Am făcut o greşeală îngrozitoare, însă nu am avut intenţia de a vă face rău vreuneia dintre voi. Până în ziua în care voi muri, lucru ce se va întâmpla foarte curând, mă voi simţi responsabil pentru moartea mamei tale. A avut loc şi o scurtă anchetă în cadrul spitalului, însă am fost absolvit de acuzaţia de malpraxis, deşi mă simt complet responsabil, Sally. Ar fi trebuit să găsesc altă metodă.

Eu şi Jean am luat legătura cu Comisia de Adopţii şi cu Ministerul Sănătăţii. Noi înşine nu avuseserăm norocul să putem face copii. S-au arătat de acord că o casă cu un psihiatru şi un medic generalist calificat care intenţionau să se mute din Dublin era cel mai bun lucru. Am simţit că îţi putem oferi un cămin sigur şi stabil şi sper că am făcut acest lucru şi că tu te-ai simţit mereu în siguranţă alături de noi. Pierderea lui Jean atât de devreme a fost o mare tragedie, dar cred că noi doi ne-am descurcat, împreună, nu-i aşa?

Din cauza experienţelor tale din copilărie eşti uneori deconectată social şi emoţional. Tendinţa ta de-a lua lucrurile la propriu este o rămăşiţă a primilor tăi ani de izolare socială în captivitate. Un mare noroc îl reprezintă faptul că nu-ţi mai aminteşti nimic de dinainte să te fi adus la noi acasă. Te sfătuiesc insistent să nu faci absolut nimic să încerci să reînvii acele amintiri, întrucât ştiu prea bine că n-ar putea duce decât la traume.

Aşadar, acum ştii. A fost chinuitor să scriu aceste rânduri. M-am întrebat dacă n-ar fi mai bine ca tu să nu afli niciodată aceste amănunte. Nimeni din Carricksheedy nu îţi cunoaşte trecutul, nici măcar Angela. Jean le-a spus membrilor familiei sale, însă toată lumea a jurat să păstreze secretul cât vor trăi. După cum îţi poţi închipui, descoperirea voastră a fost o mare ştire în 1980, iar noi am făcut tot ce ne-a stat în

putere să te ţinem departe de presă.

Din fericire, numele meu n-a apărut la ştiri. Departamentul medical a fost de acord să dea un comunicat de presă prin care să spună că ai fost adoptată în UK. Eu m-am mutat din Dublin imediat ce tu ai putut părăsi centrul.

Deci acum îţi spun în sfârşit adio, iubirea mea, lăsându-te cu o grămadă de subiecte de gândire. Nu eşti obligată să faci absolut nimic cu aceste informaţii. Dar, dacă simţi nevoia să discuţi cu cineva, i-ai putea arăta Angelei această scrisoare. Va rămâne şocată, dar, dacă o vei face, te va sprijini oricum vei simţi nevoia.

Îţi doresc multă sănătate şi fericire şi o viaţă plină de linişte!

Tatăl tău care te iubeşte

Când m-am oprit din citit, am băgat de seamă că Angela şi mătuşa Christine şuşoteau una cu alta.

— Vrei să ne pui vreo întrebare?

Aveam atâtea întrebări, că nici nu ştiam de unde să încep.

— Îmi daţi un pahar de whiskey, vă rog?

Mătuşa Christine s-a uitat la Angela, iar aceasta a încuviinţat din cap şi mi-a zâmbit.

— Cred că ar trebui să bem toate câte un pahar.

— Asta e trauma la care se referea tata când a pomenit de TSPT?

— Sally, crezi că aş putea rămâne aici peste noapte? Ar fi în regulă pentru tine? a întrebat mătuşa Christine.

— Cred că e o idee bună, ar trebui să reiei legătura cu familia pe care o mai ai, a intervenit Angela. Christine poate sta în camera tatălui tău. Eu merg şi fac patul.

— Nu-i nevoie, am răspuns. Am schimbat aşternuturile după ce-a fost poliţia aici. Da, poate rămâne. Dar, Angela, mătuşa Christine nu e familia mea adevărată.

Făcusem deja socotelile în cap.

— Dacă mama mea adevărată avea nouăsprezece ani când m-am născut, atunci ce s-a întâmplat cu mama şi tatăl ei, bunicii mei? Mai trăiesc? Am unchi şi mătuşi adevărate? Dar veri sau verişoare?

Angela s-a uitat la mătuşa Christine.

— Şi eu aş vrea să aflu aceste răspunsuri. Nu-mi vine să cred că am lucrat opt ani cu Jean şi n-a suflat o vorbă despre toate astea. Mi-a spus că se specializase în psihiatrie pediatrică în cadrul pregătirii ei de medic generalist, dar niciodată că fusese implicată în cazul lui Denise Norton. Ştiam că Tom e psihiatru, dar că nu

mai practica. Am presupus că scrie lucrări de specialitate şi colaborează cu reviste medicale. Din când în când, Jean îl mai aducea la câte un pacient, însă doar ca să-i consulte şi să le dea o trimitere.

A oftat înainte de-a continua:

— Sally, eu n-am ştiut nimic din toate astea până n-am citit scrisorile în ziua în care… în care a venit poliţia. A trebuit să le fac fotocopii şi să li le dau. Pe vremea aia, cazul lui Denise Norton era celebru, însă identitatea ta a fost ţinută secretă. Garda a citit scrisorile tatălui tău şi au copii ale dosarelor sale, deci pesemne cineva a lăsat să se scurgă informaţia că tu eşti Mary Norton. De aceea se aflau reporterii şi fotografii la înmormântare şi ţi-au găsit casa şi numărul de telefon. Christine mi-a spus că ţi-au şi scris.

— Sally, au apărut poze în ziar cu tine, la înmormântarea tatălui tău. De aceea mi-am făcut griji pentru tine, a intervenit mătuşa Christine. Eu am ştiut mereu adevărul. Însă Jean şi Tom erau disperaţi să-ţi protejeze intimitatea. Jean a vrut să-ţi spună după ce ai împlinit optsprezece ani, însă Tom… el n-a fost de acord. Iar apoi ea a murit la scurt timp.

— Nu mi-ai răspuns la întrebarea despre celelalte rude ale mele.

Mă uitam la mătuşa Christine în timp ce-mi sorbeam whiskey-ul şi ea lua guri mari din al ei.

— Părinţii lui Denise încercau cu disperare să reia legătura cu ea. Însă, din ce mi-a povestit Jean, regăsirea lor n-a decurs bine. Când bunicii tăi adevăraţi, Sam şi Jacqueline Norton, s-au reîntâlnit pentru prima oară cu Denise, ea i-a atacat fizic, mai ales pe tatăl său. Furia strânsă în paisprezece ani s-a transformat în resentiment la adresa celor care o iubeau cel mai mult. De asemenea, iar asta te-ar putea tulbura, ei credeau că o pot aduce înapoi acasă pe Denise după ce i se termina tratamentul, însă nu te voiau şi pe tine. Erai copilul lui. Trebuie să priveşti lucrurile din punctul lor de vedere. Dacă te luau la ei acasă însemna să ia şi o parte din Conor Geary.

M-am gândit la scrisorile pline de răutate în care eram numită odrasla diavolului.

— După moartea lui Denise la centrul medical, au fost distruşi. S-au mutat în Franţa.

— Mătuşă Christine, au luat vreodată legătura ca să afle ce s-a întâmplat cu mine?

— Bănuiesc că s-au gândit de multe ori, dar poate că n-ai fi făcut decât să le reaminteşti de fiica pe care o pierduseră. Sally, eşti sută la sută sigură că recunoşti acest urs, ştii sigur că e al tău?

— E al meu, am răspuns, strângându-l şi mai tare.

Tot schimbau subiectul, sărind de la un lucru la altul. Mi-am mai turnat nişte

whiskey. La fel a făcut şi mătuşa Christine. I-a oferit şi Angelei, însă aceasta a clătinat din cap.

— Scumpo, a reluat mătuşa Christine cu un glas blând, tatăl tău natural şi-a luat tălpăşiţa cu doar câteva zile înainte ca Garda să vă descopere pe tine şi pe Denise. Şi-a golit contul bancar şi şi-a abandonat maşina la East Pier în Dún Laoghaire. E posibil să se fi înecat, însă n-a fost descoperit niciun cadavru. Se crede că s-a urcat pe feribotul către Holyhead. Cu siguranţă a părăsit ţara. Nu avea paşaport – pe atunci nu aveai nevoie de paşaport ca să intri în Marea Britanie –, însă avea bani. De ce şi-ar fi scos toţi banii din bancă dacă avea de gând să se sinucidă? Nu ştie nimeni unde s-a dus. N-a fost prins niciodată.

— Cred că el ţi-a trimis ursul, a spus Angela.

Mâinile mi s-au dus imediat spre păr, dar apoi s-au întors la urs. Nu-i mai puteam da drumul.

18

Peter, 1974

Tata n-a avut dreptate când mi-a spus că nu e nevoie să o văd vreodată pe fantoma din camera de-alături. Pe la mijlocul lui septembrie, tata m-a anunţat că trebuie să plece în timpul weekendului şi că eu trebuie să stau în camera ei cât timp lipsea el.

— Cu fantoma?

— Da, dar nu-ţi va face rău. E mama ta.

Eu eram îngrozit de idee.

— Nu-ţi face griji, sunt doar două zile, iar tu eşti stăpânul ei. Ea trebuie să facă orice îi spui tu, iar dacă nu face, îi poţi lua mâncarea. Dacă face ceva ce nu-ţi place, ai permisiunea mea s-o loveşti cu piciorul. Să nu-i răspunzi la nicio întrebare. Asta e singura regulă.

— Credeam că e ceva rău să loveşti oamenii cu piciorul.

— Ea nu e o persoană, ci o fantomă. E-n regulă.

M-am bosumflat.

— Nu vreau să stau cu fantoma! am ţipat.

— Eşti prea mic ca să rămâi singur un weekend întreg şi, în plus, fantoma vrea să te vadă. Mă tot imploră să te vadă de… ani întregi.

— De ce?

— Pentru că e mama ta.

— Va încerca să-mi facă rău?

— Categoric nu.

— E moartă?

Aveam o vagă impresie că fantomele sunt oameni care au murit.

— Nu, nu chiar.

— Dar de ce se află în camera aceea?

— Eşti prea mic ca să înţelegi anumite lucruri. Gata cu întrebările! Am să instalez un pat pliant acolo, iar tu îţi poţi aduce pătura preferată şi două cărţi. Îţi poţi lua şi veioza de pe noptieră.

Niciunul dintre aceste lucruri nu-mi diminua temerile.

Vineri, după cină, tata m-a condus în camera ei. Era întuneric şi linişte înainte ca el să-mi bage veioza în priza de lângă uşă. Apoi am auzit-o pe fantomă:

— Peter? Tu eşti?

Glasul îi tremura, a ieşit de sub o pătură şi s-a întins spre mine. Tata s-a dus imediat la ea şi a plesnit-o peste faţă.

— Vezi? Aşa procedezi dacă face ceva ce nu-ţi place. Nu o să-ţi facă rău. Ştie ce se întâmplă dacă face ceva ce te-ar supăra.

Tata avea un glas nonşalant şi liniştitor.

A lăsat jos, lângă mine, o pungă mare de hârtie plină cu mâncare.

— Astea sunt pentru tine, nu pentru ea, bine? Ea are propria mâncare.

Ea s-a târât înapoi sub pătură şi nu am apucat să-i văd faţa cum trebuie. Tata mi-a arătat patul pliant pe care îl pusese lângă uşa pe care intraserăm. Mi-a arătat şi întrerupătorul pentru toaletă şi chiuveta şi mi-a reamintit să mă spăl pe dinţi şi pe faţă în fiecare seară. Mi-a arătat frigiderul şi aragazul din colţul camerei şi mi-a spus că ea urma să-mi facă mâine piure cu mazăre şi şuncă. El avea să se întoarcă duminică dimineaţă.

— Nu-mi place aici, i-am zis.

Mirosea urât şi era întuneric şi sufocant. Tata m-a săltat în braţele sale.

— Te asigur că nu trebuie să-ţi faci griji!

M-a sărutat pe creştet şi a plecat spre uşă, apoi am auzit cum încuie lacătul imediat ce-a ajuns de partea cealaltă. Am fugit imediat la uşă şi am bubuit cu pumnii mei mici în ea.

— Te rog, nu mă lăsa aici! Mi-e frică de fantomă! am ţipat.

Dar n-am mai auzit nimic din partea cealaltă. Tata plecase.

Ea şi-a iţit iar capul de sub pătură, apoi s-a ridicat în fund.

— Peter, te rog să nu-ţi fie frică! Mi-a fost tare dor de tine! a spus ea.

Avea părul lung şi încurcat, iar o parte dintre dinţi îi lipseau, însă ochii îi străluceau. O vânătaie întunecată îi acoperea partea de jos a unui obraz.

— Sunt mămica ta, nu-ţi mai aminteşti de mine?

M-am făcut mic lângă uşă.

Vedeam ceva familiar la ea, dar mă îngrozea.

— Ai locuit aici, cu mine, până te-a luat el, imediat ce-ai putut să mergi, să vorbeşti şi să mergi singur la toaletă. M-a silit să te înţarc până la urmă, dar habar n-aveam că urma să te ia de lângă mine. N-am ieşit din camera asta de… nici măcar nu-mi amintesc de câţi ani…

Vorbea atât de repede, încât cuvintele se amestecau unele cu altele. S-a ridicat în picioare şi atunci am văzut că o gleznă îi era prinsă cu lanţul de un fier în perete. Putea să meargă la toaletă şi în zona de gătit, dar nu putea să ajungă la mine. Braţele şi picioarele îi erau subţiri, însă burta îi era mare, şi şi-a lăsat braţele să cadă pentru a şi le aşeza sub ea. Purta un tricou prea mare pentru ea şi o fustă care se ridica în partea din faţă. În picioare avea o pereche de şosete de lână.

— În ce dată suntem?

Nu voiam să vorbesc cu ea. Am fugit repede la toaletă, am aprins lumina, am

lăsat uşa deschisă şi am făcut pipi în veceu.

Când am ieşit afară, ea se afla la o distanţă de la care putea ajunge la mine. A întins o mână spre mine.

— Voiam să îţi pun numele Sam, după tatăl meu, dar el a zis că trebuie să fie Peter. Eu te-am născut, chiar în această cameră.

I-am împins brutal mâna la o parte. Tata spunea că o pot lovi cu piciorul. M-am repezit în faţă şi am lovit-o în fluierul piciorului.

— Au! a spus, dar nu a plâns.

— Trage draperiile! i-am cerut.

S-a uitat la mine cu ochi mari.

— Nu există niciuna. Nu e nicio fereastră.

Am plesnit-o peste faţă la fel cum procedase tata.

— Te rog să nu mă loveşti! a spus. El nu te-a învăţat că e ceva rău să loveşti oameni?

— Tata a spus că pot să te lovesc. De ce nu e nicio fereastră? Eu am o fereastră la camera mea.

— Îi place să mă ţină în întuneric. Exista un geam în ziua în care am venit, însă l-a bătut în scânduri pe dinafară.

Ştiam unde anume afară se afla fereastra, însă aici, în semiîntuneric, nu mă puteam orienta. Singura lumină provenea de la toaletă şi de la veioza mea.

— De ce a făcut-o?

— Ca pedeapsă.

— Ce-ai făcut?

— Nu-mi mai amintesc.

— Trebuie să fi fost ceva rău.

— Am încercat să scap şi m-a prins, aşa că l-am muşcat!

— Oh!

Am fugit înapoi în partea mea de cameră.

— Pe tine n-am să te muşc niciodată. Te iubesc.

Nu i-am răspuns.

— Acum e foarte plăcut şi cald aici. Mă bucur că nu te-a adus în timpul iernii. Acum e vară, nu?

M-am abţinut să-i răspund. Era septembrie.

— Nu-ţi aminteşti deloc de mine? Ştii în ce an suntem? Sau în ce lună?

— Da.

— Îmi spui şi mie?

— Nu.

— Te rog! E important. Mă aflu aici din iunie 1966. Aveam unsprezece ani. Cred că tu te-ai născut un an mai târziu, dar nu ştiu cu cât timp în urmă s-a

întâmplat.

— Tata mi-a spus să nu îţi zic nimic.

— Tu câţi ani ai?

— Unde ai fost înainte?

— Aveam o familie, şcoală, prieteni şi propriul dormitor, cu geamuri cu tot. El spune că sunt doar în imaginaţia mea, însă îmi amintesc.

— Cine spune?

— Bărbatul.

— Tata?

A încuviinţat din cap.

— Cum se numeşte? m-a întrebat.

Ştiam că se numeşte Conor Geary, dar nu aveam de gând să-i spun.

— Nu ştiu.

— Mie poţi să îmi spui mami. Mi-ar plăcea enorm să te iau în braţe, să ştii, şi să te ţin de mână! Abia învăţai să vorbeşti când te-a luat de lângă mine. Ştiai câteva cuvinte: mama, pat, biscuit şi lapte. Atunci te-a luat de aici. Îţi mai aminteşti?

Aveam o vagă amintire. Obişnuiam să dorm lângă ea pe salteaua aia.

— Taci din gură!

A tăcut o vreme, dar se holba la mine în penumbră.

— Poţi să aduci veioza aia mai aproape? Ca să te văd cum trebuie?

— Nu.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

A luat un ursuleţ de pluş de pe o poliţă din spatele ei.

— Ţi-l mai aminteşti pe Toby?

Era un ursuleţ drăguţ, cu o fundă roşie la gât.

— A fost al meu, a continuat ea, iar apoi, când te-ai născut, a devenit al tău. Vrei să-l iei înapoi?

Mi-l aminteam pe Toby mai bine decât mi-o aminteam pe ea. Acum era murdar şi îi lipsea un ochi. Mă simţeam tulburat când mă uitam la el. Voiam cu disperare să îl ţin, dar ceva, nu ştiu ce, mă reţinea.

— Nu, mulţumesc!

— Credeam că n-am să te mai revăd vreodată.

— De ce ai burta aşa de mare?

— Cred că am să mai nasc un copil. Şi tu ai fost odată la mine în burtică, la fel precum cel de-acum. O să ai un frăţior sau o surioară.

— Cum a ajuns bebeluşul acolo?

— L-a pus el.

— Cum?

O vreme n-a răspuns.

— Tata mă încuie la mine în dormitor în zilele în care lucrează.

— Aşadar, acum e weekend?

— Este vineri.

Iar apoi mi-am astupat gura pentru că încălcasem regula tatei de-a nu răspunde la nicio întrebare.

— Sau ar putea fi marţi, am adăugat.

— Nu contează. N-am să-i spun niciodată ceva din ce mi-ai zis. Sper că nu te pedepseşte niciodată. Îmi pare rău că şi pe tine te încuie.

Trebuia să o fac pe şeful, la fel ca tata.

— Pe mine nu mă încuie într-un loc ca ăsta. Am o fereastră uriaşă şi mă pot uita în grădină, şi am cărţi şi jucării.

— Suntem aproape de mare? Uneori mi se pare că o aud.

Era dificil să nu-i răspund la acele întrebări. Mi-am dat seama că din această cameră nu puteai să auzi marea. Erau o mulţime de cartoane rupte bătute cu cuie în pereţi.

— Dacă îmi mai pui întrebări, te lovesc iar cu piciorul.

— Bine! Tu vrei să-mi pui întrebări?

— Nu. Vreau să faci linişte. Nu vreau să fiu aici. Îmi doresc să mă întorc la mine în cameră.

S-a întors la locul ei de pe saltea şi a gemut tare.

— Nu mai face zgomotele alea!

— Nu mă pot abţine. Uneori te doare când eşti gravidă. E bebeluşul, fratele sau sora ta.

— Ce este?

— Nu ştiu.

— De ce nu ştii?

— Nu ştii dacă e băiat sau fată până nu se naşte.

— Nu-mi doresc o soră.

— Îmi doream extrem de mult să te păstrez.

— Aici?

— Nu, acasă, cu familia mea.

N-am mai zis nimic. Nu voiam să fie ea mama mea.

Am scos un măr din pungă. Tata spunea că trebuie să mănânc lucruri sănătoase înainte să pot mânca dulciuri. Am luat o gură mare şi am mestecat-o. Ea se holba la mine.

— Treci înapoi sub pătură!

A trecut, dar aceasta avea o găurică, şi îmi dădeam seama că se uită la mine prin pătură. M-am apropiat şi i-am dat un picior. A urmat un icnet, apoi s-a

ridicat la loc, însă de data asta avea sânge pe faţă.

— Îmi pare rău, îmi pare rău! a spus şi a început să plângă.

Nu-mi plăcea sângele de pe faţa ei.

— Treci înapoi sub pătură şi nu te mai uita la mine! Femeie proastă!

19

Sally

— Cred că trebuie să luăm ursuleţul, biletul, cutia şi hârtia de ambalat şi să le ducem la Gardă. Ar putea recupera nişte ADN de pe ele, a spus mătuşa Christine.

— Puţin probabil, a replicat Angela. Voi două aţi spălat toate dovezile. Am pus toate trei mâinile pe cutie şi pe hârtia de ambalat. Cei care lucrează la poştă în Noua Zeelandă şi Irlanda au făcut şi ei acelaşi lucru, plus alte chestii, dar presupun că ar putea reuşi să ofere niscaiva informaţii.

— Judecând după modelul şi vechimea ursului, am impresia că a fost al lui Denise, a zis mătuşa Christine. Seamănă cu ceva din urmă cu cincizeci sau şaizeci de ani. Părţi din el par să fi fost atacate de molii.

Angela s-a arătat de acord.

— Ce scria în bilet?

— „M-am gândit că ţi-ar plăcea să-l primeşti înapoi.” Fără nicio semnătură. Doar litera „S”.

— Poate că Sally avea o poreclă pentru tatăl ei? Sally, îţi aminteşti ceva?

Angela a ridicat o mână.

— Christine, nu cred că Sally are nevoie de asemenea întrebări.

— Scuze, ai dreptate!

— Mi-ar plăcea să merg în pat şi să mă odihnesc puţin, am rostit. Cu Toby.

Era deja cinci după-amiază şi afară se făcuse beznă. Cele două femei au început să-şi ceară scuze şi să spună că trebuie să fi fost un şoc teribil şi că probabil mă simt copleşită de multitudinea de revelaţii. Mătuşa Christine a zis că va da o fugă până în sat ca să cumpere nişte provizii şi că mai târziu îmi va pregăti cina. Am mers la mine în cameră şi le-am lăsat să discute despre mine şi groaznicul meu trecut. Pe Toby l-am luat cu mine. Obosisem de la vorbăria lor şi aveam nevoie de timp şi de spaţiu ca să mă gândesc.

În camera mea, cu vechiul tapet cu flori pe care mama îl alesese în urmă cu mulţi ani, am încercat să mă gândesc la ce aveam de făcut. Mult prea multe întrebări îmi roiau prin minte.

Mai târziu, m-au trezit aromele delicioase care răzbăteau din bucătărie. M-am

dus în baie şi m-am spălat pe faţă.

Mătuşa Christine m-a întâmpinat în bucătărie.

— Scumpo, ai dormit bine? Angela va rămâne la cină. Sper că nu te deranjează. Am făcut pui fript.

— Pentru noi trei?

— Da, şi poţi folosi ce rămâne pentru sendvişuri, supă sau orice pofteşti tu.

Mai făcuse şi cartofi fierţi şi piure dintr-un morcov şi un păstârnac, de zici că era ca într-o emisiune culinară de la televizor.

— Scumpo, aşezi tu masa?

Am tras masa de la perete şi am săltat bucata suplimentară de tăblie prinsă în balamale ca să o fac la fel de mare ca atunci trăia mama. Eu şi tata luam mereu cina în faţa televizorului şi ne foloseam de tăvi. Însă prânzul îl mâncam în bucătărie. Adică taman invers.

Cu toate că mă simţeam uşor neliniştită, mătuşa Christine vorbea într-un fel domol, plăcut, descriindu-mi cum pregătise cina şi vorbind despre o ocazie în care ea şi Jean merseseră la cumpărături în Arnotts şi cumpăraseră exact setul acela de farfurii. Se bucura foarte mult că încă îl mai foloseam. Vorbea ca mama, iar dacă închideam ochii aproape că-mi puteam închipui că se întorsese mama, deşi ştiam că e imposibil. Era drăguţ să mă pot gândi la ea.

— Unde e Angela?

— A trebuit să dea fuga până acasă ca să le dea mâncare câinilor şi să facă nişte *lucruri.* Dar se întoarce imediat.

— Să aduc nişte vin din dulap?

— O, cred că am înghiţit destul alcool mai devreme. Ai cumva apă minerală?

Aveam.

În timp ce mă îndreptam spre sufragerie ca să o iau, m-am oprit brusc şi am fugit imediat în dormitor. Am dat aşternuturile la o parte, apoi am fugit imediat în bucătărie.

— Unde e Toby? am strigat la ea.

— Scumpo, eu…

— Unde este?

Simţeam că-mi ard obrajii şi mi se învârtea capul.

A sunat soneria.

— Trebuie să fie Angela. Îţi poate explica ea.

Am lăsat-o pe Angela să intre.

— Unde e Toby?

— Sally, linişteşte-te, trage aer de patru ori…

— L-ai luat când dormeam?

— Da, l-am luat. Sally, Toby este o jucărie, dar ar putea fi posibil să aflăm de

unde a venit. Am dus ursuleţul la secţia Garda din Roscommon alături de cutie şi de hârtia de ambalat. Le vor trimite la un laborator din Dublin, iar o echipă de criminalişti va…

— Era al meu!

— Sally, fii rezonabilă, nu se…

M-am repezit cu pumnii la Angela, lovind-o în faţă, în burtă, peste braţe. S-a îndoit de mijloc şi s-a făcut ghem, aplecându-se în faţă şi ţinându-şi mâinile deasupra capului şi coatele unite ca să-şi protejeze faţa. Mătuşa Christine m-a tras de lângă ea.

— Sally! Încetează imediat!

Mătuşa Christine avea tonul furios al mamei.

Furia mi s-a stins la fel de repede pe cât apăruse. M-am aşezat pe un scaun de pe hol. Mătuşa Christine a condus-o pe Angela în bucătărie. Le-am auzit şuşotind acolo. Făcusem ceva rău. Iar. Cu adevărat rău. Am început să mă legăn înainte şi înapoi pe scaun. Nu-mi puteam stăpâni emoţiile. Poate că ar fi trebuit să fiu încuiată undeva.

— Angela, îmi pare rău, foarte, foarte rău! Mi-am pierdut cumpătul.

Îşi ţinea lipită de falcă o pungă cu mazăre congelată. Mătuşa Christine stătea în faţa ei. Slavă Domnului că nu cursese şi sânge!

Angela a ridicat mâna ca să nu mai zic nimic, apoi a clătinat din cap şi a tresărit de durere.

— Iisuse, Sally! Ţi-ai pierdut de tot controlul! Habar n-aveam că poţi să devii atât de violentă. Genul ăsta de comportament este complet inacceptabil.

Îmi dădeam seama că şi mătuşa Christine era furioasă, iar când am păşit spre ea, s-a tras îndărăt. Şi ei îi era frică.

— Nu ştiu de ce-am făcut-o, nici măcar nu ştiu de ce.

Simţeam cum mi se încing iar obrajii.

— Sally, ceva legat de ursuleţ te-a făcut să explodezi, a spus Angela. De aceea trebuie să fie cercetat. Dacă ţi l-a trimis tatăl tău natural, ar putea fi posibil să dăm de urma lui. Nu ştim sigur, dar trebuie să încercăm. Gândeşte-te la cât rău v-a făcut mamei tale naturale şi ţie! Eu am să fiu bine, dar ai fi putut să mă răneşti foarte grav. Cât de des ai parte de explozii atât de violente precum cea de-acum?

I-am descris în detaliu şapte asemenea incidente, trei pe când aveam şapte ani, unul la opt ani şi încă unul când aveam nouă: mai târziu, mama avea să spună că fuseseră toane de copil. O dată, pe când aveam paisprezece ani, cu bărbatul din staţia de autobuz, şi ultima oară la şcoală, un an mai târziu, când o fată din banca din spatele meu mi-a tăiat o codiţă. Aproape că am fost exmatriculată, dar am scăpat doar cu o săptămână de suspendare. I-am rupt braţul. A trebuit să-i scriu o scrisoare şi să-i spun cât de rău îmi pare.

— Şi nimic de genul ăsta de-atunci şi până acum?

— Nu, jur! Te rog, putem să-l primim pe Toby înapoi?

— Nu, a răspuns Angela, cu siguranţă nu, uită-te şi tu ce efect a avut asupra ta!

— Nu e o idee bună, s-a arătat de acord şi mătuşa Christine.

— Am să merg la închisoare?

— Nu. Dar, Sally, trebuie să înţelegi şi tu cât de gravă este situaţia. Eşti o femeie adultă. Dacă aş merge la Gardă, te-ar putea închide. Nu trebuie să mai loveşti niciodată o persoană străină! Ai înţeles?

— Da, Angela, dar…

— Ai înţeles?

— Da.

— Christine, date fiind împrejurările, nu cred că mai pot rămâne la cină. Trebuie să merg acasă şi să mă întind în pat. Mă duci tu cu maşina? Am venit pe jos din sat.

— Da, nicio problemă.

— Mulţumesc! Nu va dura decât câteva minute.

Mă ignorau amândouă. Dinspre cuptor s-a auzit un sfârâit exact când uşa din faţă se închidea în urma lor. L-am oprit. Puiul era uşor ars deasupra.

Am încercat să privesc lucrurile în perspectivă. Nu mergeam la închisoare. Angela urma să fie bine. Acum mătuşa Christine se temea de mine. De ce-mi pierdusem controlul în halul ăsta?

Am tăiat puiul şi am aşezat legume pe două farfurii, apoi am desfăcut o sticlă de apă minerală şi i-am turnat un pic mătuşii Christine după ce s-a întors.

— Sally, nu ştiu ce să-ţi spun. Cred că Jean avea dreptate să-şi facă griji cu privire la anumite decizii luate de Tom legate de dezvoltarea ta. Însă Angela consideră că nu e prea târziu.

— Ce nu e prea târziu?

— Scumpo, ai nevoie de multă terapie, pentru că nu mai poţi continua aşa. Nu e normal.

— Mie mi se pare că am o viaţă normală.

— Asta e problema. Tom nu te-a forţat niciodată să… te îndrepţi. Ar trebui să ai prieteni, o viaţă în cadrul societăţii, un serviciu, un partener, dacă doreşti. Sunt o mulţime de lucruri pe care le ratezi şi nici măcar nu-ţi dai seama.

— Tata a spus asta în ultima scrisoare, că a făcut greşeli, dar că nu e nimic în neregulă cu mine, numai că sunt puţin neobişnuită.

— Doar ce ai atacat-o fizic pe singura persoană care ţi-a fost mereu alături. Va trebui să te revanşezi faţă de ea. Cum crezi că vei putea s-o faci?

— I-aş putea cumpăra flori şi să-i scriu o scrisoare.

— Da, e un început bun, dar cum poţi să fii sigură că nu vei mai ataca iar pe cineva? Ai nevoie de ajutor.

Ştiam că se referă la psihoterapie. Asta voia şi mama să fac pe când eram la şcoală.

— Bănuiesc că am putea încerca să merg la un terapeut?

— Angela va fi uşurată să te audă. Ai grijă să menţionezi asta în scrisoare!

În noaptea aceea am mers la culcare şi m-am gândit la Toby şi pe unde s-ar putea afla.

A doua zi era Ajunul Crăciunului şi nu voiam decât să rămân singură. Îi îngăduisem mătuşii Christine să mă îmbrăţişeze când îşi luase la revedere. Îmi cerusem din nou scuze. Ea spusese că o să ţinem legătura şi că ar trebui să vin la ei în vizită la Dublin, după Crăciun, după ce făceam câteva ore de terapie. Nu prea ştiam ce să zic despre asta.

Am început să scriu o scrisoare pentru Angela în care să-mi cer scuze. Am adăugat că sunt de acord să merg la terapie dacă ea considera că urma să mă împiedice să mai atac oameni la care ţineam. I-am spus să nu-şi facă griji în privinţa pungii cu mazăre. Le puteam înlocui de la magazinul Texaco. Le-am urat ei şi lui Nadine Crăciun fericit şi i-am spus că în ziua de Crăciun aveam să rămân singură.

M-am dus în sat. Peste tot erau oameni, zgomote şi luminiţe sclipitoare de Crăciun. Mi-am băgat căştile în urechi şi am intrat să cumpăr flori de la Texaco. Am ieşit cât am putut de repede şi am plecat către casa Angelei. Am împins felicitarea prin uşă şi am lăsat florile pe preş, apoi am plecat imediat. Înţelegeam ce înseamnă ruşinea. Era una dintre emoţiile pe care le cunoşteam prea bine.

20

Peter, 1974

„Femeie proastă” erau cuvintele pe care tata le spunea adeseori când se uita la televizor. Mamele de la televizor arătau plăcut, cele mai multe fiind curate şi bine îmbrăcate, şi găteau plăcinte cu mere pentru copiii lor şi le îngrijeau zgaibele din genunchi. Fantoma asta era inutilă. Era o mamă groaznică, atât de tâmpită încât trebuia să fie legată cu lanţul de perete precum un câine turbat.

N-am vorbit mult timp, dar existau totuşi nişte lucruri pe care voiam să le aflu. Şi-a scos capul puţin câte puţin, însă nu s-a mai uitat la mine. Şi-a şters sângele de la ochi cu pătura. După aceea n-a mai sângerat mult.

— Cum va ieşi bebeluşul din burta ta?

— Ultima oară, ai ieşit pe aici.

Mi-a arătat zona dintre picioarele ei.

— A fost rapid şi dureros. Aveai un soi de funie în jurul gâtului, dar el a smuls-o imediat.

— Tata?

— Da. Era încântat de tine. După aceea, o vreme, s-a purtat drăguţ cu mine, dar ştiam că urma să mi te fure. Aveam treisprezece ani pe atunci, cred, dar acum nu mai ştiu câţi ani am. Am pierdut noţiunea timpului.

— Nu ştii câţi ani ai? Eşti proastă.

— Presupun că acum eşti la şcoală. Aş spune că eşti isteţ.

— Nu sunt la şcoală. Tata mă învaţă aici.

— O, pun pariu că prietenilor tăi le e dor de tine.

— Nu am niciun prieten. Tata e prietenul meu cel mai bun.

— Şi nu-ţi lipseşte faptul că nu ai prieteni de vârsta ta cu care să te joci?

Mi-am amintit de ziua de la grădina zoologică. O mulţime de grupuri de copii care vorbeau aprins între ei.

— Nu trebuie să pui întrebări. Femeie proastă!

Am scos sticla cu lapte şi l-am turnat într-un pahar de pe tava pe care mi-o pregătise tata. Felul în care se holba la sticlă era extrem de ciudat.

— N-ai mai văzut lapte până acum?

— Nu de când erai bebeluş. Atunci îmi dădea lapte ca să te pot alăpta, dar apoi, după ce te-a luat, nu mi-a mai dat lapte.

Am reumplut paharul cu lapte şi i l-am dat, cu grijă. Mâinile îi tremurau atât de rău, încât mi-a fost teamă că avea să-l verse, dar apoi a prins iute paharul cu gura şi l-a băut pe tot dintr-odată, ca o purcea lacomă.

A început să plângă.

— Îţi mulţumesc! Îţi mulţumesc foarte mult! Ştiu că eşti un băiat bun. Jumătate din tine sunt eu. Jumătatea bună.

I-am smuls paharul din mână.

— N-ai maniere deloc, i-am spus. E vulgar să bei aşa.

Şi-a coborât privirea în pământ.

— Îmi pare rău, dar a trecut… atât de mult!

M-am dus la frigider şi am pus în el şunca şi restul de lapte, plus nişte unt şi nişte caşcaval. Am lăsat cartoful, pâinea, banana, fulgii de porumb şi mazărea deasupra, alături de ciocolata şi chipsurile care reprezentau bunătăţile mele pentru sâmbătă seara.

În frigider se mai aflau patru sticle cu un lichid transparent.

— Ce-s alea?

— Apa mea.

— Unde ţi-e mâncarea? am întrebat-o.

A scotocit sub pătură şi a scos la iveală o jumătate de pachet de biscuiţi cu cremă de vanilie.

— Asta e tot ce-mi dă. Îmi dai… îmi dai mie cotorul de măr?

— L-am pus în coşul de gunoi.

— Nu mă deranjează.

S-a apropiat de coşul de gunoi şi a scos afară cotorul.

— E dezgustător să mănânci din gunoi.

— Mi-e foame. Toată mâncarea aia pe care o ai… E de ajuns ca să o împărţim?

— El a spus că mâncarea este pentru mine.

— Dar, dacă pentru tine e prea mult, îmi dai mie resturile? Te rog?

Ochii i se umpleau iar de lacrimi şi nu ştiam cum anume să mă comport.

— Nu, i-am răspuns, e împotriva regulilor.

Am încercat să o ignor începând să-mi citesc cărţile, dar voia să le vadă şi pe acestea. Nu am vrut s-o las, aşa că mi-a cerut să-i citesc cu glas tare. Am citit cinci pagini din Călătoriile lui Gulliver şi ea a spus că sunt un cititor excelent şi că e mândră de mine, iar povestea e genială. Începea să-mi fie frică. Am început să plâng.

— Vreau la tata!

— O, iubitul meu băiat! E un om rău. Crezi că e corect să mă ţină încuiată aici şi să-mi dea te miri ce de mâncare, în întuneric şi fără nicio carte?

— Nu ai nici televizor.

— Vecinii noştri aveau televizor. Tu ai unul aici? În casa asta?

Am dat din cap că da. Nu însemna că răspund la întrebări dacă doar dădeam

din cap.

— Uau! E o casă mare?

Am căzut pe gânduri. Cred că era. Avea o mulţime de camere. În ziua în care merseserăm la grădina zoologică, trecuserăm pe lângă o mulţime de case, însă majoritatea erau înghesuite una într-alta. La televizor, vedeam case mari şi case mici. Am ajuns la concluzia că a noastră e mare, dar nu voiam să-i spun acest lucru.

M-am apropiat de teancul de haine pe care tata le lăsase pe singurul scaun de lângă patul meu şi mi-am găsit pijamaua.

— Ai nevoie să te ajut cu dezbrăcatul? m-a întrebat.

Am ignorat-o şi mi-am dat jos hainele. M-am uitat la ceas. Limba mică era între şapte şi opt. Era târziu şi trebuia să mă culc.

— O, ai şi ceas! Ce oră e?

— Ora de culcare.

Era 19.25. Doar ce învăţasem să citesc ora şi voiam să mă laud cu asta, însă n-avea niciun sens să te lauzi faţă de cineva atât de prost ca ea. Tata începea să se cam sature de cât mă lăudam. Zicea că nu e nevoie să-i spun din cinci în cinci minute cât e ceasul.

— Bine!

— Trebuie să mă spăl pe dinţi.

Am trecut pe lângă ea în drum spre toaletă şi, de data asta, am închis uşa.

Am mai făcut pipi o dată şi m-am spălat pe dinţi. Nu era nicio oglindă acolo, ci doar un prosop mic. Când am deschis uşa, ea stătea în genunchi în faţa ei. Avea braţele larg desfăcute. Am încercat să sar pe lângă ea, dar m-a cuprins repede în braţe şi şi-a apăsat faţa de capul meu, apoi mi l-a sărutat. M-am zbătut cât am putut.

— Dă-mi drumul, dă-mi drumul!

— Te iubesc atât de mult, încât nu mă pot abţine! Îmi închipuiam că te aud uneori prin uşă, dar el a montat toată izolaţia asta pe pereţi şi nu mai ştiam dacă nu cumva era doar imaginaţia mea. Nu mi-a spus niciodată ceva despre tine. A spus că, dacă încerc să vorbesc cu tine prin perete, are să te pedepsească. Mă bucur tare mult că eşti aici!

Şi-a înteţit strânsoarea, iar eu am ţipat la subsuoara ei.

Atunci mi-a dat drumul şi am fugit în colţul meu.

— Îmi pare rău, Peter, îmi pare rău! Voiam doar să te ţin o clipă în braţe.

— O să-i spun tatei! Şi-o să te pedepsească foarte rău.

— Trebuie…

— Nu mă interesează. Taci! Să nu mai zici nimic! Eşti rea şi malefică.

M-am urcat în patul pliant şi am stins veioza.

Îmi era teamă să adorm, dar pesemne că eram obosit, căci m-am trezit şi am văzut raze slabe de lumină pătrunzând prin ferestrele bătute în cuie. O clipă, n-am mai ştiut unde mă aflu, dar apoi grozăvenia situaţiei a revenit dintr-odată. Am aprins veioza de lângă pat şi am văzut că se apropiase cât putuse de mine, iar acum se holba iar la mine.

— Peter? Îmi pare rău! O putem lua de la capăt? Îmi pare foarte rău!

— Mi-e foame.

— Îţi pregătesc nişte fulgi de porumb?

M-am uitat pe poliţa de deasupra frigiderului. Ciocolata nu mai era. O păstram pentru seara aceea, conform dispoziţiei tatei. Felia de pâine era şi ea mâncată pe jumătate. Lipsea şi banana, iar din cartof mai rămăsese doar o jumătate.

— Mi-ai mâncat mâncarea! Mi-ai mâncat ciocolata!

— Le-am mâncat. Am fost nevoită. Nu înţelegi? Mă înfometează aici. Tot ţi-a mai rămas suficient pentru cină.

N-am zis nimic, dar m-am îmbrăcat iute şi mi-am legat şireturile, apoi m-am apropiat de ea şi am lovit-o cât am putut de tare cu pantofii mei de piele, în mod repetat, în faţă, în cap şi-n burta aia umflată. S-a făcut ghem pe jos, scheunând şi ţipând. Tata avea dreptate. Acum ştia că eu deţin controlul. N-a mai încercat mult timp să vorbească cu mine. S-a băgat sub pătură şi a rămas suspinând acolo, iar din când în când ţipa de durere.

Am strigat la ea să-nchidă gura.

Mi-am luat fulgii de porumb şi m-am aşezat pe patul pliant. Mă străduiam să nu plâng. Voiam la tata. O uram pe fantomă. Am smucit tare de uşă şi m-am uitat la locul în care se aflase fereastra. Nu era niciun geam, ci doar scânduri. Vedeam fâşii de lumină pătrunzând printre ele, dar nu izbuteam să văd grădina. Mi-am citit cartea şi m-am jucat cu maşinuţele mele făcute din cutii de chibrituri, încercând să uit unde mă aflam. Îmi era dor de televizor. Mă întrebam dacă tata mă trimisese aici ca să mă pedepsească. Dar ce făcusem ca s-o merit?

21

Sally

În ziua de Crăciun, m-am trezit devreme şi am aprins focul în sufragerie. Zilele noastre de Crăciun de după moartea mamei decurgeau de obicei la fel: curcan la prânz, de cele mai multe ori pregătit de mine. Beam un pahar sau trei de vin roşu, ceea ce avea darul să mă încălzească şi să mă ameţească, în loc să-mi provoace somnolenţă. Mâncam în faţa televizorului, întrucât chiar aveam la ce să ne uităm. Ne plăcea amândurora *Indiana Jones şi Căutătorii arcei pierdute,* iar acesta se difuza în aproape toţi anii pe vreun post sau altul. Indiana Jones era chipeş şi, când mă gândeam la el, simţeam o gâdilătură în chiloţi. L-am întrebat pe tata ce înseamnă, şi el mi-a zis că înseamnă că, teoretic, sunt heterosexuală.

În această primă dimineaţă de Crăciun fără tata, la televizor rula un vechi film cu Abbott şi Costello. Îmi beam ceaiul şi-mi mâncam pâinea prăjită în faţa ecranului. Tata obişnuia să râdă în hohote la aceste filme, iar eu începeam să râd la rândul meu chiar dacă vechiturile alea şi cei doi bărbaţi mi se păreau stupizi, însă tatei îi făcea plăcere când râdeam. Uneori râdeam aşa, dintr-odată. Se difuza o emisiunea numită *You've Been Framed* şi era plină de videoclipuri scurte cu oameni care căzeau în mod prostesc şi se răneau singuri. Era amuzant.

Dar mi-am dat seama că nimic nu este amuzant atunci când îl urmăreşti singur.

La ora 11.00 a sunat telefonul. Era Nadine.

— Ai fost invitată la masa de Crăciun, iar invitaţia e încă valabilă, dar dacă o mai răneşti vreodată pe Angela, am să te lovesc atât de tare, încât n-o să mai ştii nici în ce zi te afli.

— Mi se pare corect, i-am răspuns.

— Şi încă ceva, a adăugat ea. Ursuleţul ăla de pluş idiot n-o să fie pomenit niciodată în casa asta.

— Bine!

— Poţi să ajungi aici în jumătate de oră?

— Da, mulţumesc!

Când Nadine mi-a răspuns la uşă, am întins mâna ca să i-o strâng, iar ea mi-a luat-o, apoi i-am scuturat-o foarte ferm ca să-i arăt că vorbisem foarte serios când îi spusesem că îmi pare rău.

— E-n regulă, a spus ea. Eşti ţicnită, dar eşti ţicnita *noastră.*

A început să râdă, şi am râs şi eu pentru că avea dreptate şi era plăcut să simt că îi aparţin cuiva. Mi-am cerut încă o dată scuze faţă de Angela. Mazărea congelată avusese efect pentru că nu mai avea nicio urmă pe faţă.

În ziua aceea am pus o mulţime de întrebări, însă n-am primit foarte multe răspunsuri. Angela nu ştia nimic în afară de faptul că fusesem adoptată. Îmi căutase povestea pe internet şi aflase doar faptele în mare. Data la care fusese răpită mama mea naturală şi cea la care fuseserăm descoperite. Data de naştere a lui Conor Geary şi amănunte despre familia lui (avea o soră de care se îndepărtase). Data la care a murit mama mea. Angela nu ştia exact de ce murise, ci doar că fusese declarată sinucidere. Şi mai erau şi rapoartele cum că fusesem adoptată în străinătate.

În afară de asta, am petrecut o zi plăcută. Nu mă gândisem să le cumpăr cadouri, însă Angela şi Nadine mi-au oferit un pulover mov foarte moale şi foarte luminos. Am rămas uluită când am văzut că nu dau deloc drumul la televizor. Au dat drumul la Spotify şi au încercat să mă convingă şi pe mine să dansez cu ele. Au băut foarte mult. Eu am băut trei pahare cu vin, ceea ce e limita mea absolută. Chiar şi aşa, tot mă simţeam adormită, însă m-am bucurat să merg pe jos spre casă.

În clipa în care am intrat, am dat drumul centralei şi televizorului. Eram dezamăgită că nu aflasem răspunsuri de la Angela cu privire la ce se întâmplase cu mine. Am mers în biroul tatei şi am desfăcut cutia pe care scria PRIVAT. Am găsit vechi poze Polaroid etichetate „Denise şi Mary Norton”. Mama mea naturală era extrem de tânără şi de fragilă, iar în majoritatea pozelor părea îngrozită. În cele în care avea gura deschisă, vedeam că n-are niciun dinte vizibil. În majoritatea îşi ţinea mâinile în jurul unui copil mic. În pat, pe un scaun de birou, în picioare lângă un calorifer. Purta haine nepotrivite ce păreau să-i înghită cu totul trupul extrem de slab. În pofida etichetei, mi-a luat câteva secunde să-mi dau seama că acel copil eram eu. Nu semănam şi nici nu semăn cu Denise, cu toate că trebuie să fi fost foarte tânără când a murit. Am comparat fotografiile cu mine când eram spre sfârşitul adolescenţei şi apoi după ce trecusem de douăzeci de ani. Nicio asemănare. În cele în care era singură, chipul îi era brăzdat de lacrimi şi îşi ţinea braţele întinse. După mine?

Nu o recunoşteam, dar, când m-am uitat mai de aproape, m-am recunoscut pe mine. Aveam faţa foarte slabă şi suptă, spre deosebire de pozele cu petrecerea mea de la aniversarea de şapte ani, unde păream bine hrănită, deşi nefericită. Denise era sfrijită. În câteva poze, zâmbim una la alta şi ea pare să-mi vorbească. Eu nu mă uit la aparatul foto. În ciuda împrejurărilor, pare că zâmbetul îmi e sincer şi neforţat. Ochii înfundaţi în orbite îmi strălucesc. Toby nu se vede în nicio poză.

Am mers la oglindă şi am încercat să imit zâmbetul, însă acum sunt o femeie adultă. E o prostie să încerc să zâmbesc ca un copil.

În cutie se mai aflau şi nişte casete micuţe şi un dictafon. Casetele erau

numerotate şi datate. Am introdus prima casetă, cea datată 11/04/80, în fantă, însă bateriile erau consumate de mult. Le-am înlocuit şi am pornit înregistrarea. Am recunoscut imediat glasul tatei:

Tom: Denise, haide, nu trebuie să fii speriată, acesta e un loc sigur. Aici nu o să-ţi facă nimeni rău. Iar ea fetiţa ta, Mary?

Eu!

Denise: *[ţipând]* Lasă uşa deschisă, te rog să deschizi uşa!
Copil: *[scâncind]*
Tom: îmi cer scuze! Jean, vrei, te rog, să deschizi uşa larg?
Denise: Unde se duce? Nu vreau să plece!
Jean: Tom, n-ar fi mai bine să rămân?

Glasul mamei!

Tom: Ai dreptate. Acum, Denise, e mai bine aşa? Jean va rămâne şi uşa este deschisă. Vrei să stai aici, iar Mary poate sta…? O, înţeleg, păi, puteţi sta amândouă. Oriunde te simţi confortabil.
Denise: *[mormăie]*
Tom: Denise, ai dormit cum trebuie azi-noapte? Ştiu că pesemne ţie ţi se pare ciudat totul după ce-ai fost… departe atâta timp.
Denise: *[mormăie o întrebare]*
Copil: *[şopteşte un răspuns]*
Tom: Mary, nu mai este nevoie să vorbeşti în şoaptă.
Denise: Să nu vorbeşti cu ea!
Jean: O iau pe Mary aici, în zona unde se poate juca?
Denise: Nu!
Tom: E doar la câţiva paşi. Te poţi uita la ea.
Denise: Nu. Am zis *nu!*
[O tăcere lungă. Jean tuşeşte.]
Tom: Seara trecută i-ai văzut pe mama şi pe tatăl tău, Denise. Cum ţi s-au părut?
Denise: Par bătrâni.
Tom: Au trecut paisprezece ani. Oamenii înaintează în vârstă. Crezi că tu arăţi diferit faţă de cum arătai în urmă cu paisprezece ani?
Denise: Presupun că da.
Tom: Jean, verifici tu dosarul ăla să vezi dacă există poze cu Denise dinainte să…

Jean: Da, sunt unele chiar aici.

Tom: Denise, ţi-ar plăcea să vezi cum arătai în urmă cu paisprezece ani?

Tom: Dai aprobator din cap sau clatini în semn că nu?

Denise: Vreau să văd.

[Zgomote de mişcare]

Mi se pare că s-a oprit caseta, însă nu e decât altă perioadă lungă de tăcere. După care se aud zgomote de sfâşiere şi nişte foşnete, iar copilul, eu, scânceşte. Tata rămâne liniştit.

Tom: Denise, de ce-ai rupt pozele alea?

Denise: O vor pe ea. Nu mă vor pe mine.

Tom: Cine?

Denise: Mămica şi tăticul meu. O vor pe fata aia înapoi.

Tom: Denise, fata aia eşti tu.

Denise: Nu o cunosc.

Tom: Denise, Jean mi-a spus că a fost o vizită stresantă. Acum ai douăzeci şi cinci de ani, corect? Îţi poţi închipui cum a fost pentru mămica şi tăticul tău, să le lipseşti toţi acei ani şi ei să se întrebe ce s-a întâmplat cu tine?

Denise: De ce nu m-au căutat în continuare?

Tom: Păi, e…

Jean: Nu au renunţat niciodată la speranţa că eşti în viaţă. Nu ţi-a zis mămica ta seara trecută?

Denise: Nu s-au străduit suficient.

Tom: Să ştii, Denise, că nu e posibil să cauţi pe cineva la nesfârşit.

[Zgomotele scoase de şoaptele unui copil]

Jean: Ce-ai zis, Mary?

Denise: Nu vorbi cu ea!

Jean: Îmi pare rău!

Denise: Dă-mi aia!

Tom: Păpuşa?

Denise: Dă-mi-o!

[Zgomote de mişcare]

Tom: Lui Mary s-ar putea să-i placă să se joace cu o păpuşă. A mai văzut vreuna până acum?

Jean: Denise, ce faci cu păpuşa?

Denise: Îi închei toţi nasturii. N-ar trebui să fie o mică stricată.

Am oprit caseta. Ştiam ce se întâmplase cu Denise. Cum mă protejase. Nu-mi aminteam glasul sau chipul ei din poze, însă mă simţeam nespus de tristă pentru

această străină. Tata obişnuia să spună că am empatie din abundenţă, dar că nu o folosesc destul de des.

Mi-am îndreptat atenţia la notiţele scrise de mână ale tatei şi am scos un dosar la întâmplare.

Denise Norton D.N. 05.04.55
26/09/80 SĂPTĂMÂNA 24

Greu de ştiut dacă înregistrez vreun progres cu Denise. Capacitatea ei mentală este sever diminuată, iar vârsta mentală i-aş aprecia-o ca fiind ceva mai mare decât momentul în care a fost răpită: unsprezece ani. În mod paradoxal, e o mamă exagerat de protectoare. Mary poate să meargă şi să vorbească, deşi nu-şi foloseşte vocea ca să vorbească tare, ci doar şopteşte. Jean spune că nu există niciun motiv fizic pentru asta. Merge singură la toaletă, însă numai când se află şi mama ei de faţă. Din spusele doctorilor, Mary are aproximativ cinci sau şase ani şi n-a fost niciodată în prezenţa altor copii. Denise o ţine de mână şi trebuie să se afle tot timpul în contact fizic cu ea. Am încercat pătuţul lipit de patul lui Denise, însă aceasta refuză să se despartă vreun pic de copil. Mary, care simte teama mamei, nu e dispusă nici ea să-i dea drumul. În anexa unde au fost ţinute existau o saltea şi un dormitor pentru copii, deşi poate că au dormit tot timpul amândouă pe saltea. Din pozele pe care le-am văzut eu, dormitorul cel mic părea nelocuit. Denise răspunde rareori la întrebările despre condiţiile din Killiney. Jean a venit cu nişte teorii aproximative, însă nu are nicio dovadă pentru vreuna dintre ele.

Mary şi Denise citesc aceleaşi cărţi. Denise nu arată niciun interes faţă de cărţile pentru adulţi sau ziare (deşi asta ar putea fi o binecuvântare!), însă asta înseamnă că ceea ce citeşte Mary este avansat pentru vârsta ei. Scrisul de mână al lui Denise nu a mai progresat dincolo de anul răpirii ei. Capacitatea de-a citi a lui Mary o depăşeşte cu mult pe-a celor de seama ei, nu că ar fi întâlnit vreodată pe cineva de seama ei.

Ieri am mai făcut o încercare de-a organiza o şedinţă de terapie în familie cu Denise şi părinţii ei. Denise n-a comunicat deloc şi şi-a lovit tatăl când acesta a sărutat-o pe cap pe când plecau. Medicaţia n-a făcut decât să-i domolească un pic furia şi dispoziţiile volatile. Domnul şi doamna Norton au fost tulburaţi şi au întrebat în mod repetat când vom reuşi să o „reparăm” pe Denise. Ei cred că o putem readuce ca prin magie la normal şi că apoi o vor putea lua acasă. Abia aşteaptă, ca şi noi, să separăm mama de copil. Vor să-şi vadă fiica fără povara reprezentată de Mary. După ce ne-am sfătuit cu părinţii, am căzut cu toţii de acord să

îi spunem lui Denise că răpitorul, Conor Geary, a murit şi că sub nicio formă nu-l va mai vedea vreodată. Locul acesta e foarte sigur, iar vânătoarea psihopatului care a distrus cel puţin două vieţi este în desfăşurare. A fost zărit de câteva persoane şi şi-au făcut apariţia şi câţiva clarvăzători, însă până acum nu există nicio pistă solidă.

Denise nu a răspuns când i-am spus că e mort şi că nu-i va mai putea face niciodată rău. Nu are încredere în niciunul dintre noi.

Atât eu, cât şi Jean am încercat să pornim discuţii despre el, însă suntem întâmpinaţi cu ţipete care le tulbură pe ea şi pe copil. Nu ştiu cum vom reuşi vreodată să deschidem discuţia despre ce e posibil ca el să-i fi făcut. Părerea mea sinceră e că Denise este atât de afectată şi că a fost brutalizată atât de mult timp, încât orice formă de viaţă normală va fi extrem de improbabilă.

Uneori vorbeşte cu Jean atunci când ies la câte o plimbare pe afară. I-a îngăduit lui Jean să o ia pe Mary de cealaltă mână atunci când se plimbă. Aşadar, într-un fel, Jean a făcut mai multe progrese decât mine. Denise vrea să afle cum se numeşte fiecare floare şi o învaţă pe Mary numele şi cum se pronunţă acestea. Jean mă informează că Mary întreabă întruna de Toby. Denise i-a spus lui Jean că Toby este un ursuleţ de jucărie. Părinţii lui Denise au confirmat că, atunci când Denise a fost răpită din grădina lor în 1966, se afla în posesia unui ursuleţ de pluş pe care ea îl numea Toby.

Denise m-a atacat fizic doar o dată în ultima săptămână. Copila plângea, aşa că, din instinct, am întins mâna ca să o consolez. Denise s-a repezit la mine ca un pitbull şi m-a muşcat de braţ, fără ca în tot acest timp să-i dea drumul copilului. Încă o dată, a trebuit să încheiem şedinţa mai repede şi Jean le-a condus înapoi în camera lor.

Ca să privim şi partea pozitivă a situaţiei, Denise şi Mary sunt într-o stare fizică tot mai bună. Au câştigat amândouă în greutate. Denise mănâncă tot ce i se pune în faţă, iar Mary imită tot ce face Denise. Denise este o tânără uluitor de frumoasă, în afară de dinţii lipsă, însă are o minte de copil. Se bucură amândouă când fac baie şi ţipă când trebuie să fie scoase afară. Dar amândouă se prezintă mai bine. Părul lui Denise a fost tuns scurt ca să nu şi-l mai smulgă, dar tot mai încearcă de câteva ori pe zi, iar Mary o imită.

Aici sunt complet izolate. Şi eu, şi Jean suntem de părere că este încă prea devreme să îi facem cunoştinţă lui Denise şi cu alţi oameni.

Cât despre noi, suntem cam blocaţi să locuim în campus. În centrul nostru există patru asistente şi alte patru pediatre care au grijă de Denise

şi de Mary, însă eu şi Jean vom avea nevoie cât de curând de o pauză. Este extrem de obositor să depui atâtea eforturi la un caz şi să primeşti atât de puţin în schimb.

Chestia e că pentru cea mică există speranţă, dacă vom reuşi să le convingem atât pe ea, cât şi pe mama ei să îngăduie o despărţire treptată. Vom continua să încercăm. Însă acesta este cel mai epuizant caz la care am lucrat vreodată şi acelaşi lucru e valabil şi pentru Jean. Dacă nu vom face cât de curând un progres cu Denise, s-ar putea să ne înfrângă pe toţi.

Toby era ursuleţul meu şi al mamei mele. Mama îşi smulgea şi ea părul când era stresată.

22

Peter, 1974

Orele treceau, iar ea dormea, cred. Am desfăcut nişte pâine în două şi am uns-o cu puţin unt pentru prânz. Am luat ce mai rămăsese din mâncare şi am pus-o sub scaunul de lângă patul pliant.

Când ceasul meu a arătat ora cinci, am strigat la ea să se trezească. Trebuia să-mi pregătească cina. Şuncă şi cartofi fierţi şi zdrobiţi, cu mazăre.

A ridicat capul şi a spus:

— E ceva în neregulă cu copilul. O simt.

— Nu mă interesează, fă-mi să mănânc!

S-a chinuit să se ridice în picioare şi faţa îi era roşie şi transpirată. Îi tremurau şi picioarele.

— Mi-ai făcut rău. Cred că i-ai făcut rău copilului.

— Tata mi-a spus că am voie.

Tata nu zisese nimic despre un bebeluş. Ea putea să fi inventat toată treaba cu bebeluşul. Oricum era o hoaţă. Eram supărat pentru ciocolată.

A început iar să vorbească, dar se tot oprea pentru a trage adânc aer în piept.

— Îmi făcea şi mie cartofi, cu ani în urmă… Acum nu-i mai primesc decât o dată la câteva luni… Nici nu-mi mai amintesc de când n-am mai primit un morcov.

A scâncit iar şi s-a prins de burtă.

— Încă n-a sosit vremea. A spus că mai am vreo şase săptămâni, dar când s-a întâmplat asta? Aici e greu să ţii noţiunea timpului.

Nu ştiam la ce se referă, dar mă simţeam ca un om rău pentru că o lovisem atât de mult.

— Îmi pare rău! i-am spus.

S-a uitat la mine. Plângea şi zâmbea în acelaşi timp.

— Iubitule, nu e vina ta. Trăieşti cu un monstru. Cum să fii normal? Ce fel de om ţi-ar spune că e în regulă să loveşti cu pumnii şi picioarele o femeie însărcinată?

— Tata nu e un monstru! E cel mai bun!

— Dar şi pe tine te ţine încuiat. Nu ai prieteni, nu mergi la şcoală. Ai întâlnit vreodată şi alţi copii?

— Nu, şi n-am întâlnit niciodată o femeie, şi mă bucur.

— Dar atunci când vă duceţi la cumpărături? Sau când te îmbolnăveşti? Te-a văzut vreodată o asistentă?

— Tata ştie cum să mă vindece. E dentist.

S-a îndoit iar de durere.

— Chiar aşa?… N-am ştiut… Ar fi trebuit…

Şi-a vârât degetele în găurile unde ar fi trebuit să aibă dinţii. Evident că nu se spăla pe dinţi.

— Trebuie să-mi pregăteşti de mâncare. Mi-e foame!

Faţa îi era umedă de transpiraţie. S-a îndreptat de spate, a luat o tigaie şi a prăjit nişte felii de şuncă. Mirosul era delicios. A pisat cartofii cu o furculiţă şi a desfăcut o cutie de mazăre pe care a turnat într-o altă cratiţă uzată ce s-a umplut până sus. A făcut totul să alunece pe o farfurie şi a împins-o pe podea spre mine, mormăind şi gemând.

— Nu mai scoate zgomotele alea!

— Nu le-aş scoate dacă nu m-ai fi lovit. Credeam că îţi pare rău.

— Nu-mi mai pare. Eşti o hoaţă şi mi-ai furat mâncarea, iar şunca nici măcar nu e crocantă cum îmi place mie.

S-a oprit, a expirat de câteva ori şi apoi şi-a regăsit echilibrul sprijinindu-se de chiuvetă.

— O, Doamne, eşti exact ca el! Te va transforma şi pe tine într-un monstru dacă nu scapi.

S-a prăbuşit cu spatele lipit de perete şi a alunecat pe lângă el. A adormit iar, exact acolo.

Mi-am mâncat cina şi apoi chipsurile.

La un moment dat, s-a târât pe podea spre salteaua ei şi şi-a tras pătura peste cap şi a început să plângă.

Am început şi eu să plâng. Ce mamă groaznică aveam! Era ca într-un coşmar.

N-am mai vorbit tot restul serii, nici măcar atunci când am trecut pe lângă ea ca să mă spăl pe dinţi şi să fac pipi.

În toiul nopţii, m-a trezit când ţipa în gura mare:

— Ajutor! O, Doamne, te rog, ajută-mă!

Dar eu nu voiam să o ajut şi nici nu ştiam cum.

— Şşt! i-am zis.

Dimineaţă, s-a dus la toaletă. Am auzit-o făcând pipi şi apoi umplând chiuveta cu apă. Am auzit-o cum se spăla şi gemea.

M-am îmbrăcat şi mi-am mâncat fulgii de porumb cât timp a rămas acolo.

A ieşit din baie udă fleaşcă din cap până în picioare. Nu avea nicio haină pe

ea. Tremura din tot corpul. M-am uitat la trupul ei gol, la rotunjimea burţii şi la cei doi sâni, două pungi de carne deasupra ei. Până acum nu mă mai întrebasem niciodată cum arată doamnele despuiate. Fundul îi era oarecum normal, dar mai lat, şi avea păr între picioare şi la subraţ. Nu mă puteam abţine să nu mă holbez. M-a văzut uitându-mă la ea.

— Ard. Nu-mi pot pune nicio haină pe mine, e prea cald.

— Acoperă-te, femeie proastă!

— Aahhhhhhhh! a ţipat şi s-a prins de burtă, şi, înainte să se prăbuşească pe jumătate pe saltea, am văzut sânge scurgându-i-se în jos pe picioare.

Eram îngrozit. Nu ştiam cum să o ajut, însă voiam să înceteze.

— Încetează! i-am comandat, dar acum se văita tare.

Tata spusese că avea să ajungă acasă la ora unsprezece în această dimineaţă. Acum era nouă şi jumătate.

— Cred că moare copilul! S-ar putea să mor şi eu.

Icnea şi trăgea guri mari de aer.

— Asta îţi doreşti? Trebuie să-i spui cuiva că sunt aici… Mă numesc Denise Norton. Te rog să-ţi aminteşti… Credeam că lumea va veni să mă caute, dar cred că deja au renunţat cu totul. Tu eşti singura persoană care ştie că sunt aici. Te rog, imediat ce ieşi astăzi, trebuie să îi spui cuiva că mă aflu aici. Denise Norton. Denise Norton. Tu eşti fiul meu.

— Cui aş putea să-i spun?

Atunci a început să suspine.

— Ai putea să fugi afară pe drum şi să-i spui primei persoane pe care o întâlneşti.

— Nu am voie să ies din grădină.

— Nu înţelegi? Dacă ai fi suficient de mare ca să înţelegi… amândoi suntem captivi aici.

Răsufla tot mai superficial. A adormit iar. Vedeam cum i se întinde sângele pe pătură. Dacă murea? Oare tata avea să se înfurie pe mine? Am mers la frigider şi am umplut un pahar cu lapte. M-am apropiat de ea şi i l-am ţinut aproape de faţă.

— Laptele îţi face bine, am spus şi am încercat să-i salt capul.

S-a trezit un pic şi a încercat să bea laptele, însă cea mai mare parte din el s-a vărsat pe saltea.

— Vrei şi caşcavalul meu?

Am rupt ambalajul, iar ea început să-l molfăie.

— Denise Norton, tot repeta întruna. Trebuie să-i spui cuiva. Dacă mor aici, nu vor mai şti unde am fost.

— Încetează să mai spui asta!

— Oare ştie cineva că exişti? Nu-i normal să fii încuiat în spatele unor porţi. E

un monstru. Chiar nu înţelegi?

Atunci am strigat şi m-am îndepărtat de ea.

— Ba nu e! Tu eşti un monstru şi te urăsc!

Am dat să-i mai trag un picior, dar am lovit în schimb colţul zidului.

— Ştii ceva? Cred că şi eu te urăsc, a spus ea. Mi-e ruşine de persoana în care te-a transformat.

Tata a sosit la unsprezece fără cinci. Când a văzut mizeria şi sângele, mi-a spus să mă duc în camera mea şi să rămân acolo.

— Dar e duminică! am protestat.

— Du-te în camera ta! a răcnit la mine, iar eu m-am furişat în camera de-alături.

Nici măcar nu-mi spusese „bună” sau să mă ia în braţe. Dacă mă băga în camera ei ca să mă pedepsească pentru că o omorâsem? Dacă mă lega şi pe mine cu lanţul de perete? Am rămas ore întregi la mine în cameră, temându-mă să ies chiar dacă uşa nu era încuiată şi îmi era şi foame. Mi-am astupat urechile când am auzit sau mi s-a părut că aud ţipete înăbuşite.

Într-un final, tata a venit la mine, iar eu am încercat să-mi dau seama după cum îşi încleşta fălcile dacă era furios sau nu. A deschis uşa şi s-a lăsat în genunchi pentru a se afla la acelaşi nivel cu mine.

— Îmi pare rău, mititelule, n-ar fi trebuit să te pun niciodată într-o asemenea situaţie. Îţi promit că n-am să te mai las niciodată acolo! N-am crezut că ar fi în ordine să te las singur două nopţi întregi, însă până la urmă poate că e mai bine că s-a întâmplat aşa.

— E moartă?

— Ce? Nu. A născut un copil.

— Fratele sau sora mea?

— E o fată.

Buzele i s-au răsfrânt.

— Sunt bine amândouă?

— Da. Ai lovit cu piciorul?

— Ai spus că am voie.

— Cred că aşa am spus. Cred că nu mi-am dat seama că poţi lovi atât de tare. Până la urmă ea o să fie bine. Hai să mâncăm ceva, bine?

M-am uitat la televizor în vreme ce tata pregătea cina în bucătărie.

Mă gândeam întruna la Denise Norton şi la bebeluşul care era sora mea.

— Tată, a spus că în primii câţiva ani am stat acolo cu ea şi că apoi m-ai luat de-acolo. E adevărat?

— Nu în totalitate. Aveam nevoie să te alăpteze la sân. Ştii ce-s ăia, nu?

Am încuviinţat din cap.

— Dar, imediat ce ai fost pregătit, te-am adus aici ca să-ţi petreci timpul cu mine. După aceea, nu ţi-a mai fost de niciun folos. Eu te-am învăţat să citeşti şi să scrii.

— Ea nu are nicio carte. Îi dai unele de-ale mele?

Tata n-a zis nimic şi mi-am dat seama după cum încleştase din fălci că nu-i plăcea ce-l întrebasem. Şi totuşi, eu mă gândeam în continuare la asta. În timp ce tata îmi punea în faţă plăcintă cu carne de vită şi ceapă, l-am întrebat:

— Tată, dar ce-a făcut?

A înţeles la ce mă refeream.

— Lucruri oribile. Am să-ţi spun după ce creşti mai mare.

— Cred că ar trebui să-i dai nişte pături în plus.

S-a întins şi m-a luat de mână.

— Peter, ea e o căţea dezgustătoare şi acum a dat afară din ea încă o căţea dezgustătoare. Nici măcar nu merită să te gândeşti la ele. Aş vrea ca tu să fi avut o mamă mai bună.

Am încuviinţat avid din cap.

— Şi eu. Iar apoi am adăugat: Ce e o căţea?

— Femela câinelui, a răspuns, după care a început să râdă şi apoi m-a gâdilat, făcându-mă şi pe mine să râd.

— A spus că şi eu sunt un captiv la fel ca ea. Tată, e adevărat?

— Normal că nu, tu eşti prea preţios pentru mine. Vreau să te ţin în siguranţă.

— Pe ea vrei să o ţii în siguranţă?

— Ei, şi tu, Peter, doar ai văzut cum e. Tu ţi-ai dori s-o vezi umblând prin casă alături de noi?

— Sub nicio formă!

— Exact! Acum, uită de ea! Îmi pare rău c-a trebuit să suferi aşa. N-o să se mai întâmple.

M-am dus la mine în cameră şi mi-am notat data cu un creion pe peretele din spatele patului meu. 17 septembrie 1974. Nu ştiu de ce-am făcut-o, dar e o dată pe care n-am uitat-o niciodată.

Pe parcursul următoarelor săptămâni, am încercat să uit de căţea şi de bebeluş.

Uneori, noaptea, când era linişte peste tot, auzeam bebeluşul plângând în camera de-alături. Îl auzeam pe tata mergând la ele pentru a le da de mâncare şi alte chestii.

Mai aveam o mulţime de întrebări pentru tata despre motivul pentru care nu mergeam la şcoală, de ce nu aveam niciun prieten şi de ce nu aveam voie să merg la poarta din faţă, însă el devenea trist când îi puneam aceste întrebări. Spunea că e dureros pentru el şi că îşi dă toată silinţa.

Câteva luni mai târziu, am ridicat din nou problema:

— Mi-ar plăcea să merg la şcoală şi să cunosc alţi copii. La televizor, copiii se joacă mereu împreună. Iar atunci, la grădina zoologică, erau o mulţime de copii şi familii, ca la televizor.

De data asta, a clătinat din cap şi mi-a cerut să vin şi să mă aşez lângă el.

— Peter, nu voiam să-ţi spun asta decât după ce mai creşteai, însă tu ai o boală.

— Ce vrei să spui?

— Se numeşte necroză hominidă molipsitoare. Dacă atingi o altă persoană, atunci te îmbolnăveşti şi ai putea să mori, iar moartea ar fi foarte dureroasă. Îţi aminteşti când am mers la zoo? Nu ţi-am dat deloc drumul la mână. E prea periculos pentru tine. Nu trebuie să te amesteci niciodată cu alţi oameni. E singurul mod în care îţi pot salva viaţa. De aceea a trebuit să te las cu ea atunci când am plecat cu serviciul. De la părinţii tăi nu poţi lua boala. Nu te pot lăsa cu nimeni altcineva. Ar putea să te omoare.

— Dar ce se întâmplă când voi creşte mare?

— Nu ştiu. Sper că va fi disponibil vreun tratament, dar momentan nu prea se fac cercetări pentru afecţiunea ta.

— Ce s-ar întâmpla dacă aş atinge pe altcineva?

— Treptat-treptat, te-ai transforma în piatră, la fel ca în povestea cu Meduza. Îţi aduci aminte? Femeia cu şerpi în loc de păr? Era o moarte agonizantă. Indiferent la cine îşi aţintea privirea, se transforma în piatră. Vezi tu, femeile şi fetele sunt îndeosebi periculoase, dar pe oricine ai atinge te-ai supune unui risc considerabil.

Asta explica de ce era tata atât de trist atunci când îi puneam toate acele întrebări.

— Deci voi rămâne toată viaţa aici?

— Bietul meu băiat, la fiecare aniversare vom avea Zilele Speciale Afară, însă

trebuie să ne purtăm cu o grijă deosebită. Eşti fericit aici, nu-i aşa?

— Uneori mă simt singur.

— Şi de aceea ai cărţi special alese în camera ta. Poţi avea parte de aventuri formidabile alături de Homer sau poţi urca pe munţi alături de sir Edmund Hillary, ori poţi pilota un avion precum Biggies[3].

— Cărţile mele preferate sunt cele despre copii care sunt prieteni unul cu altul.

Mi-a ciufulit părul cu mândrie.

— Eşti un cititor avansat pentru vârsta ta. Deşi nu la fel îţi sunt şi gusturile.

— Aşadar… am să rămân aici tot restul vieţii, cu tine?

— Hai să luăm fiecare zi pe rând! Nu se ştie niciodată când s-ar putea găsi un leac.

— Dar surioara mea?

Mi-a dat drumul la mâini.

— Ce-i cu ea?

— Aş muri dacă aş atinge-o? Nu poate locui cu noi?

— Categoric nu. Toate femeile sunt periculoase.

— Chiar şi când sunt bebeluşi?

Nu mi-a răspuns, aşa că n-am zis nici eu nimic.

23

Sally

În vreme ce un an se sfârşea şi altul nou începea, eu avansam cu citirea dosarelor şi ascultarea tuturor casetelor. O parte din ce scrisese tata erau dosare medicale, însă unele erau jurnale personale. Nicio menţiune despre Toby. Dosarele confirmau faptul că mama şi tata locuiau împreună cu Denise şi cu mine într-o secţie specială din cadrul spitalului St. Mary's şi că erau de serviciu nonstop. Eram amândouă o enigmă psihiatrică. Niciun caz ca al nostru nu mai apăruse vreodată în Irlanda. Tata ţinea legătura cu psihiatri din SUA, însă niciun caz de-al lor nu se potrivea cu exactitate cu al meu şi al mamei mele naturale. Tata era avertizat că ar fi putut dura ani întregi de muncă pentru a repara răul şi era sfătuit să o ia încetul cu încetul.

Denise era sedată pe timpul nopţii, dar, chiar şi aşa, tot nu îmi dădea drumul din strânsoare. În cele din urmă, a devenit ceva mai comunicativă şi a învăţat rapid să citească odată cu mine cuvintele mai lungi. Un psiholog specialist în educaţie s-a alăturat echipei de sprijin, dar se părea că era greu să le înveţe în acelaşi timp şi pe mamă, şi pe fiică, întrucât „erau o permanentă distragere una pentru cealaltă".

La un moment dat, mama şi tata şi-au luat o săptămână de concediu de la secţie. Când s-au întors, s-au scurs trei săptămâni înainte ca eu şi Denise să vorbim din nou cu ei.

Tata a încercat „absolut orice lucru care i-ar fi putut trece cuiva prin cap" ca să o convingă pe Denise să vorbească despre Conor Geary cu el sau cu mama, însă ori plângea ea, ori mă făcea pe mine să plâng, sau se refugia în tăcere şi începea să se tragă de păr. Tata a întrebat-o dacă o atacase mai mult de un singur bărbat şi dacă o forţase să facă lucruri cu corpul ei care nu-i plăcuseră. Atunci rămăsese complet tăcută, cu toate că acea casetă dădea de înţeles că Denise clătinase din cap.

Prin intermediul canalelor oficiale, naşterea mea trebuia să fie înregistrată, iar mama şi tata trebuiau să se hotărască în ce zi mă născusem. Au ales ziua de 13 decembrie 1974. Au încercat să organizeze o mică petrecere pentru cea de-a şasea aniversare a mea alături de restul personalului, însă lui Denise nu îi plăceau cântecele şi nu înţelegea conceptul de-a sufla în lumânările de pe un tort. Tata bănuia că pesemne Conor Geary trebuie să ne fi ameninţat la un moment dat cu focul. Denise a ţipat şi a aruncat cu tortul în perete. Mă bucur că nu-mi amintesc acea aniversare.

Faptul că citeam despre mama mea naturală era un pic… ciudat. Era plină de furie, agresivă şi violentă. Nu putea sau nu dorea să povestească despre niciuna dintre oribilele experienţe prin care trecuse. Era limpede că tata se simţea frustrat din cauza ei. Pur şi simplu ea nu putea să înţeleagă că el se afla acolo ca să o ajute. Nu dădea niciun semn de afecţiune sau de blândeţe, cu excepţia mea. Din însemnările lui începeam să înţeleg că, pe măsură ce petrecea tot mai mult timp cu Denise, tata începea să o placă tot mai puţin.

În cele din urmă, tata a hotărât că eu şi Denise *trebuie* să fim despărţite. Eu începusem să fac progrese şi nu mai vorbeam doar în şoaptă. Începeam să dau „semne normale de curiozitate” tipice pentru vârsta mea. În acel moment, Denise îmi mai dădea uneori drumul la mână, iar în timpul şedinţelor care aveau loc în biroul tatei, îmi permitea să mă joc cu jucăriile într-un colţ, însă nu mă scăpa nicio clipă din ochi. După ce s-a consultat cu echipa, tata a ajuns la concluzia că în umbra lui Denise eu nu aveam să mă dezvolt niciodată cum ar fi trebuit. Violenţa şi agresivitatea ei erau adesea imitate şi de către mine. Planul era să se încerce o separare pe timp de noapte, când amândouă dormeam. Părinţii lui Denise şi-au dat consimţământul, cu toate că, în principiu, nu era necesar. Ea se afla deja sub supravegherea unui tutore.

În data de 15 mai 1981, Denise a fost puternic sedată. În acel moment, stătuserăm deja în secţie timp de mai bine de un an. Denise tocmai urma să împlinească 26 de ani. Eu am fost pusă într-o cameră separată, lipită de a ei, alături de Jean, iar o asistentă urma să doarmă într-un pat pliant în cameră cu Denise. Tata dormea la etaj. Asistenta Crawley fusese instruită să îi mai administreze un sedativ lui Denise pe timpul nopţii dacă era nevoie, însă sub nicio formă nu trebuia să ne lase iar să fim împreună.

Toţi cei din secţie erau în alertă maximă, însă tata spunea că nimeni n-ar fi putut să prevadă ce se întâmplase. Mama şi tata au rămas treji mare parte din noapte, însă până la urmă tata a aţipit undeva în jurul orei 5 dimineaţa. La ora 05.30, Denise a început să ţipe. Tata nu a intervenit. Douăzeci de minute mai târziu, a început să ţipe asistenta. Când el a intrat în cameră, Denise era deja aproape moartă. Se izbise în mod repetat cu capul de perete cu o asemenea ferocitate, încât suferise o hemoragie cerebrală. A murit ceva mai târziu în aceeaşi dimineaţă, fără să-şi mai recapete cunoştinţa. Asistenta încercase să o controleze, însă Denise avea o forţă nenaturală. Asistenta Crawley era teribil de tulburată, la fel ca mama şi tata.

A avut loc o anchetă. Tata a fost absolvit de orice acuzaţie, cu toate că era măcinat de vinovăţie. Scria că era posibil ca părinţii lui Denise, deşi devastaţi, să se simtă uşuraţi. Vizitele din ultimele treisprezece luni fuseseră extrem de dificile pentru ei şi se răriseră tot mai mult odată cu trecerea timpului. Tatăl lui Denise renunţase cu totul să mai vină. Denise îi considera o ameninţare pe toţi bărbaţii adulţi. Fiica lor nu mai era acolo cu mult înainte să moară. Nu îşi lăsase niciodată mama să o ia în braţe sau să o ţină de mână. De tatăl ei se ferea imediat. Tata era singurul bărbat pe care voia să îl vadă. Privind în urmă, tata considera că pentru cazul Norton ar fi fost necesar să fie numită o psihologă, însă la momentul respectiv el era singura persoană cu experienţa necesară să se ocupe de pacienţii profund traumatizaţi, iar pe noi ne acceptase ca pe un proiect special. Mătuşa Christine spusese că în acele vremuri bărbaţii luau toate deciziile.

Jean s-a ocupat de educaţia şi dezvoltarea mea primară. În dimineaţa în care a murit mama mea, şi eu mă trezisem şi intrasem cu forţa în camera lui Denise. Îi văzusem corpul lipsit de cunoştinţă şi capul plin de sânge. Jean mă prinsese şi mă luase în braţe, încercând să mă consoleze, însă începusem să dau din picioare, să ţip şi să mă lupt cu ea, apoi scăpasem din strânsoarea sa şi mă dusesem să mă lipesc de mama mea aflată pe moarte, până sosise ambulanţa ca să o ia.

În primele trei luni de după moartea lui Denise, abia dacă am mâncat sau vorbit. Părinţii lui Denise n-au mai venit în vizită. Nu voiau să mă vadă. Au lăsat clar să se înţeleagă că nu aveau să mă ia acasă, în eventualitatea în care urma să mi se dea drumul de acolo. Eram şi eu sub tutelă. Treptat, am început să mă ataşez tot mai mult de Jean; nu într-un sens fizic, ci să îi mărturisesc îngrijorările mele. I-am spus că mami plecase cu Toby şi că îmi era teamă că o să rămân de una singură. Tata a început să facă însemnări despre şedinţele cu mine în care scria că, de-a lungul timpului, „în pofida deficienţelor lui Mary”, el bănuieşte că s-ar putea să-mi revin.

Comisia de Sănătate pentru Zona de Est a trimis un comunicat de presă în care anunţa că, din păcate, Denise Norton se sinucisese. Nu a fost oferit niciun detaliu despre împrejurările decesului ei. Numele mamei şi tatălui meu au fost şi ele ascunse. Ziarele de la acea vreme au scris că acum Conor Geary avea pe conştiinţă şi moartea unui om. La fel de bine ar fi putut el însuşi s-o omoare pe Denise.

Chiar dacă tata a fost absolvit de vină în urma anchetei, el ştia că reputaţia sa din cadrul restrânsei lumi a psihiatriei irlandeze era afectată în mod ireparabil. Printr-o înţelegere de ambele părţi, a renunţat la funcţie.

A fost ideea mamei să mă adopte. La momentul respectiv, erau căsătoriţi deja

de cinci ani şi mama avea probleme de fertilitate. Nu avea cum să facă copii. Tata a văzut în asta o ocazie de a-şi răscumpăra greşeala faţă de mine. A scris în însemnările sale că ideea de-a mă creşte ar fi putut reprezenta „alinarea vinovăţiei” pentru moarea lui Denise. Prin înţelegere cu Comisia de Sănătate pentru Zona de Est s-a căzut de acord ca mama şi tata să mă adopte în mod oficial. „Eu şi Jean eram singurii adulţi cărora Mary le răspundea şi, în ciuda faptului că eu m-am ocupat de cazul mamei sale, rămâneam în continuare psihiatru cu drepturi depline şi cu licenţă. Jean era şi ea doctor cu drept de practică. Cine ar fi fost mai potrivit să se ocupe de un copil atât de afectat?” Aşa îmi spunea. Un copil afectat.

Mama depusese cerere să poată lucra într-o clinică din comitatul Roscommon, iar tata renunţase la practică şi alesese în schimb să facă muncă de cercetare de acasă. Actele de adopţie au fost semnate în data de 30 noiembrie 1981. Am primit un nou nume: Sally Diamond. M-am născut încă o dată şi m-am mutat în oraşul Roscommon cu noii mei părinţi.

Îmi doream să fi avut însemnările mamei de la acea vreme. Am scotocit casa în căutarea oricărui lucru pe care să-l fi scris ea, dar îmi amintesc că tata distrusese o groază de chestii în incinerator după moartea mamei.

I-am dat şi Angelei să citească acele hârtii după ce le citisem pe toate. A spus că i s-au părut extrem de tulburătoare. Eu eram fascinată de ele. Era ca şi cum citeai sau urmăreai un documentar despre viaţa cuiva aflat într-un loc îndepărtat dintr-un moment îndepărtat din timp.

Voiam să ştiu unde se află Conor Geary. El trebuia să fie „S”. „S” ştia cine sunt şi unde sunt şi făcuse parte din viaţa mea de la naştere şi până la vârsta de cinci ani. Garda comparase scrisul de pe scurtul bilet semnat „S” cu scrisul de mână al lui Conor Geary din fişele dentare pe care le aveau din urmă cu patruzeci de ani şi nu găsiseră nicio asemănare, dar cine altcineva ar fi putut să fie? Ştiam că trebuie să fie încă în viaţă.

Acum nu mai voiam să am nimic de-a face cu Toby.

În februarie 2018 am început o sesiune de şedinţe de terapie cu Tina, o psihoterapeută din Roscommon. Era puţin mai în vârstă decât mine, cu păr negru care începea să încărunţească uşor la tâmple. Avea un ruj portocaliu şi ojă albă. Ne-am aşezat pe două fotolii identice. Încă de la prima şedinţă, a insistat să mă uit la faţa ei când îi vorbeam. Primele întâlniri au fost dificile. Cum mă simţeam în situaţia asta, dar în cealaltă?

— Bine, am răspuns.

— „Bine nu este o emoţie.”

Am început să-mi sondez emoţiile. Am descoperit că eram furioasă, plină de resentimente, profund rănită şi copleşită de anxietate, precum şi plină de recunoştinţă, amabilă, drăguţă, atentă şi singură. Tina spunea că încrederea e cea mai mare problemă a mea, dar, dat fiind trecutul meu, era perfect rezonabil. Îmi plăcea asta. Eram rezonabilă.

Undeva în martie, Garda a luat din nou legătura cu mine. Procurorul-şef nu urma să meargă mai departe cu acuzaţia de dispunere ilegală de trupul fără viaţă. Nu mai trebuia să răspund în faţa niciunui judecător. Nici nu-mi făcusem griji în legătură cu asta. Inspectorul Howard a rămas şocată când i-am spus acest lucru.

— Nu-ţi făceai deloc griji în privinţa acuzaţiilor de natură penală care te păşteau?

— Nu pe deplin. Adică, n-a fost decât o simplă neînţelegere. Îţi mulţumesc foarte mult!

— N-a fost decizia mea. Ar trebui să-i mulţumeşti avocatului tău.

— Am să-i scriu în această seară.

Howard m-a informat şi el că ursul fusese în sfârşit cercetat de o echipă de criminalişti. În ciuda faptului că îl spălaserăm, izbutiseră să găsească nişte spori de polen în cusătura de pe spatele lui. Se descoperise că polenul provenea de la flori care cresc doar pe Insula de Nord a Noii Zeelande. Cutia de pantofi în care venise era dintr-un magazin din Wellington. Aceasta avea între opt şi zece ani vechime. Garda redeschidea cazul nerezolvat al dispariţiei lui Conor Geary şi acum în anchetă era implicat şi Interpolul. O fotografie veche de patruzeci şi trei de ani a tatălui meu natural a fost dată publicităţii şi a apărut în ziarele din Noua Zeelandă şi Irlanda.

Au fost luate toate dosarele şi casetele tatei, deşi mi-au fost lăsate copii după ele.

S-a stârnit o nouă furtună mediatică. Au urmat şi mai multe telefoane şi scrisori de la jurnalişti din toată lumea. Le închideam telefonul în nas şi uşa în faţă. Martha a constituit un grup de WhatsApp local pentru a-i împiedica pe jurnalişti să mă găsească şi ca să le ofere piste false cu privire la locul în care mă aflam sau cu ce mă ocupam.

În luna iunie a lui 2018 mi-am încheiat cursul de calculatoare. Cinci elevi am participat la acel curs. Ştiau cu toţii cine sunt, însă erau mult mai în vârstă decât

mine. Când au început să-mi pună întrebări, m-am simţit cuprinsă de anxietate. Tina a sugerat că poate ar trebui să le spun adevărul: că nu îmi amintesc absolut nimic despre răpire sau orice altceva de la acel moment. A funcţionat. Colegii mei de curs şi-au pierdut interesul şi au început să mă trateze normal. Au început să aducă tort cu rândul în fiecare săptămână. Eu făceam negrese din cartea de reţete a Deliei Smith. Toată lumea spunea că sunt minunate.

Sub îndrumarea Tinei, încercam să port o conversaţie cu ei înainte şi după cursuri. Am rămas uluită de cât de mult îşi doreau să vorbească, despre nepoţii lor dependenţi de droguri, despre unghiile lor încarnate sau reducerile de la Lidl din săptămâna respectivă. Eu nu aveam prea multe de spus, însă ei nu păreau să dea importanţă acestui aspect, iar pe mine nu mă deranja să ascult. Râdeau foarte mult. Rareori ştiam din ce motiv râdeau, dar nu cred că râdeau de mine.

Acum aveam şi eu o adresă de e-mail şi puteam să caut pe Google orice îmi doream. Urmăream ştirile în fiecare seară şi mi-am făcut cont ca să pot vota. Am renunţat la telefonul fix şi am învăţat să folosesc un smartphone.

În arhivele ziarelor stocate la bibliotecă am găsit mai multe articole despre Conor Geary scrise de-a lungul anilor. Era comparat cu Lord Lucan, un aristocrat care omorâse o bonă şi apoi se evaporase de pe faţa pământului. Existau site-uri web despre crime adevărate care propuneau teorii despre locul în care dispăruse el şi ce se întâmplase cu mine, toate fiind acum aduse la zi cu vestea despre incinerarea tatălui meu şi cu poze cu mine la înmormântarea lui.

Existau şi câteva fotografii cu micuţa anexă în care trăiserăm. Zăvoarele de pe exteriorul uşii şi fereastra bătută în scânduri. Toaleta şi chiuveta ce te băgau în sperieţi. Salteaua cu păturile acelea subţiri. Dormitorul meu micuţ şi gol. Nu recunoşteam nimic de acolo. Foştii pacienţi ai dentistului Conor Geary îl descriau ca fiind liniştit şi antisocial. „Îi plăcea să fie singur”, spuneau aceştia.

24

Peter, 1980

Au trecut anii. Îl întrebam în mod regulat pe tata dacă există vreun leac pentru boala mea, însă el clătina trist din cap de fiecare dată. Întrucât aveam deja doisprezece ani, acum îmi explica mai multe despre boală. N-aveam să mă transform în piatră, însă atingerea unei persoane care nu era rudă cu mine urma să-mi facă pielea să putrezească până la oase, iar ţesutul necrozat avea să mi se răspândească prin tot corpul cu repeziciune până îmi ajungea la organele interne. Pur şi simplu aveam să putrezesc dinspre exterior, iar durerea urma să fie groaznică. Tata credea că avea să se întâmple repede, însă, când îl întrebam dacă asta însemna cinci minute sau zece ore, spunea că n-ar trebui să mă gândesc la aşa ceva.

Am mai avut parte de Zile Speciale Afară, însă am fost de-a dreptul îngrozit când am mers la circ, nu de leii de acolo, ci din cauza copiilor şi părinţilor care stăteau de-o parte şi de alta a mea. M-am târât în poala tatei, chiar dacă eram deja mult prea mare, iar el m-a înfăşurat în haina lui. Copiii ceilalţi au râs de mine.

Faptul că aflasem de boală îmi dădea coşmaruri. L-am implorat pe tata să organizăm Zilele Speciale doar noi doi, iar el a închiriat un proiector şi ne-am uitat amândoi la filme cu cowboy pe un ecran imens. Cu altă ocazie, mi-a cumpărat un catalog cu cărţi şi mi-a spus să-mi aleg orice îmi doresc. Am ales cărţi despre Neil Armstrong şi despre Al Doilea Război Mondial, plus o enciclopedie ilustrată cu dinozauri. Tata a zis că sunt nişte alegeri excelente. Cel mai mult mi-a plăcut când am ieşit din casă şi am mers pe jos pe un traseu şerpuitor către o şină de tren. Sub şinele de tren se afla un tunel care ducea la plajă şi la mare. Tata îmi cumpărase un costum de înot. Ne-am aşezat pe o pătură pe plaja plină de pietricele până când tata mi-a propus să mă înveţe să înot. Am observat urme ciudate pe burta şi umerii lui, dar, când l-am întrebat despre ele, el doar a clătinat din cap, dându-mi astfel de înţeles că subiectul nu trebuie discutat.

Am chiţăit când degetele mele de la picioare au atins apa rece şi tata m-a purtat pe umeri, iar apoi m-a scufundat cu blândeţe în apă în timp ce eu ţipam de teamă şi de entuziasm.

— Peter! Nu mai ţipa ca o fetiţă!

Era cea mai teribilă insultă pe care mi-o putea arunca şi, preţ de câteva clipe, am plâns, dar apa sărată mi-a ascuns lacrimile şi în curând am ajuns să ne

stropim unul pe altul în timp ce stăteam în apă până la gât, râzând cu tata. În ziua aia am învăţat să înot. Puteam să plutesc pe spate şi să mă uit la norii ce şopteau pe cerul de un albastru intens. După aceea ne-am întors şi ne-am uscat cu prosoape, iar apoi ne-am aşezat pe pătură. Nu s-a apropiat nimeni de noi, şi mi se părea perfect normal. L-am întrebat dacă am putea să facem asta în fiecare an, iar el a spus că „sigur că putem”, ceea ce m-a făcut să mă simt cel mai norocos băiat din lume.

La scurt timp după cea de-a opta mea aniversare, tata a încetat să mă mai încuie în dormitor când pleca la lucru. Am început să pregătesc şi de mâncare. Tata îmi schimba des cărţile, aşa încât nu aveam decât două sau trei odată. Spunea că deja crescusem prea mare ca să mă mai joc cu jucării, iar când acestea au dispărut împreună cu hainele care îmi rămăseseră mici m-am întrebat dacă nu cumva le primise sora mea de-alături. Tata era foarte strict cu păstrarea lucrurilor mele în camera mea. Nu aveam prea multe, doar cărţi, haine şi caiete pentru şcoală, plus câţiva soldăţei de jucărie pe care îi ţineam ascunşi pentru că mă temeam că tata ar fi spus că sunt prea mare pentru ei.

Am început să-mi dau seama că vieţile noastre, a mea şi a tatei, erau departe de a fi normale, lucru valabil şi pentru cele două din camera de-alături. Le auzeam tot timpul cum se mişcă pe acolo. Îl auzeam pe tata mergând noaptea la ele. Zgomotele erau înfundate şi nu reuşeam niciodată să disting cuvintele. Fantoma urla adesea, iar copilul plângea şi el de multe ori. Am citit sute de cărţi şi niciunul dintre personajele din ele nu trăia cum o făceam noi ori mama sau sora mea. L-am întrebat pe tata despre asta. De ce nu puteam să dorm într-unul dintre dormitoarele de la etaj? De ce trebuia să dorm în camera din anexă, cea de lângă camera ei? De ce nu aveam deloc prieteni? De ce nu aveam telefon? El a spus că are foarte mulţi prieteni cu care se vede zi de zi la serviciu. L-am întrebat despre munca lui ca dentist şi ce anume face, mai exact, acolo, iar el mi-a explicat despre danturi şi plombe. Dinţii mei se aflau într-o stare excelentă pentru că aveam răbdare să mi-i periez în fiecare dimineaţă, la prima oră, după masa de prânz şi înainte de culcare. L-am întrebat dacă nu vrea să meargă la pub cu prietenii după muncă. Mi-a răspuns că el nu bea deloc alcool şi că ar prefera să nu mă lase singur în casă mai mult timp decât e nevoie. M-am întrebat de ce nu mai sunt şi alte femei nebune şi periculoase închise cu zăvorul, iar el mi-a dat să citesc o carte numită *Jane Eyre.*

— Este scrisă de o femeie, dar vei înţelege ce vreau să spun.

Într-adevăr, Bertha Mason era groaznică, însă Jane era drăguţă. Nu mai citisem niciodată cărţi despre femei. Denise Norton nu încercase să-mi facă rău, i-am explicat, iar atunci tata a replicat:

— N-aş fi vrut să trebuiască să-ţi explic vreodată, dar…

Şi-a ridicat puloverul şi acolo am văzut o cicatrice care îi brăzda abdomenul.

— Ea e cea care m-a înjunghiat.

Mi-a mai amintit şi de urmele de lovituri şi vânătăile din jurul ochilor pe care le avea în unele dimineţi. El îmi spusese că sunt rezultatul propriei sale neîndemânări, însă acum recunoştea că ea fusese cea care îi provocase toate acele răni. Şi-a tras în jos gulerul cămăşii şi mi-a arătat-o pe cea mai recentă, o muşcătură pe umăr. Era exact ca bietul domn Rochester din carte. Eram şocat şi mai sigur ca oricând că nu mai voiam să-mi văd vreodată mama.

Mai târziu, mi-a dat să citesc *Medeea* şi *Macbeth.*

— Vezi ce l-a convins să facă? Era un bărbat slab. De aceea bărbaţii trebuie să fie cei care deţin controlul. Trebuie să ne demonstrăm superioritatea.

L-am întrebat pe tata de ce nu făcuse ca mama să fie arestată. Putea merge foarte bine la închisoare sau într-un spital de boli mintale. El a rămas mult timp uitându-se la mine şi apoi mi-a răspuns:

— N-aş putea să-mi bag propria soţie la închisoare. Ar fi prea crud. Habar nu ai ce lucruri se petrec în astfel de locuri.

Dacă Denise nu era de niciun folos, de ce nu o lăsa să plece?

— Un bărbat are şi el nevoi, a fost singurul lui răspuns la întrebarea mea.

— Tată, mi-a spus că se află aici de când avea unsprezece ani. E adevărat? Te-ai însurat cu ea pe când avea unsprezece ani?

Atunci şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Ce proastă e, nici măcar nu ştie ce vârstă are!

— Ce vârstă are? I-au căzut dinţii, deci bănuiesc că trebuie să fie bătrână.

— Exact.

Apoi a zâmbit la mine.

Începeam să descopăr singur ce ar putea însemna nevoile unui bărbat. Aveam o anumită reacţie când vedeam fete foarte frumoase la televizor şi ştiam că avea ceva de-a face cu penisul meu, pentru că, atunci când stăteam la mine în pat şi mă gândeam la acele fete, nu mă puteam abţine şi începeam să mă joc cu propriul corp, ceea ce avea drept rezultat o „ejaculare”, cum era denumită în enciclopedii. O făceam chiar şi în somn. Mă temeam să-i povestesc şi tatei despre asta. Nu eram sigur ce reacţie urma să aibă. În treacăt, pomenise cu câteva luni în urmă că masturbarea e împotriva legilor Domnului. Atunci nu ştiam ce înseamnă acel cuvânt, dar acum cu siguranţă ştiam.

Mi-am păstrat descoperirea doar pentru mine însumi, dar în biblioteca tatei am găsit cărţi despre anatomia corpului uman, cu desene cu bărbaţi şi femei dezbrăcate şi săgeţi ce indicau diverse părţi ale corpului lor. Intram în pubertate. Singura femeie pe care o văzusem vreodată dezbrăcată era proasta de mama. Vulva şi vaginul erau cuvinte care îmi rămâneau în minte. Am aflat şi cum se

făceau copiii. Tata îşi punea penisul în vaginul şi în vulva *ei* şi apoi îşi vărsa sămânţa în ea. De ce făcea acest lucru când o ura şi-l dezgusta atât de tare? Pesemne că o făcuse de două ori.

„Un bărbat are şi el nevoile lui”, spusese el.

Acum înţelegeam.

Nu a fost singurul lucru care s-a schimbat în anul acela. Toate s-au schimbat. Într-o după-amiază de primăvară, mă aflam la biroul meu din sufragerie şi studiam nişte texte greceşti când, de la geam, am văzut un bărbat care se căţăra prin tufărişul de sub zidul înalt din partea stângă a grădinii. Am rămas uluit. Până atunci nu mai văzusem pe nimeni care să pătrundă pe proprietatea noastră fără ca vizita să fie aranjată dinainte. Din când în când, oamenii cu petrolul veneau şi umpleau rezervorul din fundul grădinii, iar atunci tata îmi spunea să rămân la mine în cameră. În zilele acelea, zicea că trebuie să le astupe gurile lui Denise şi copilului, aşa încât să nu scoată niciun zgomot. Zicea că e o ruşine să aibă o soţie nebună şi un copil prost. Ele erau „secretul nostru”. Ce ciudat! Cui i-aş fi spus?

Bărbatul cu păr lung şi blugi şi o geacă neagră a alunecat pe trunchiul copacului înalt de la marginea proprietăţii noastre şi apoi s-a dus aţă spre spatele casei, rămânând ghemuit în vreme ce fugea. Un spărgător!

Am ieşit uşurel din cameră chiar la timp ca să aud geamul spărgându-se. Am fugit la anexă ca să mă încui în camera mea, dar, înainte să ajung acolo, am auzit-o pe ea urlând mai tare ca niciodată. Probabil zăcuse întinsă pe podea şi ţipa prin micuţul spaţiu de sub uşă.

— Numele meu este Denise Norton, am fost răpită! Sunt încuiată aici! Sunt Denise Norton! Te rog, sparge uşa! Lasă-mă să ies!

Am auzit un foşnet scurt dinspre bucătărie şi apoi pe cineva fugind din nou spre fereastra sufrageriei. Pesemne bărbatul sărise înapoi pe geam, iar acum îi vedeam sângele care îi ţâşnea din mână în vreme ce alerga pe peluză şi se arunca în tufăriş şi apoi peste zid. Am fugit repede înapoi la anexă. Ea încă îşi mai ţipa întruna numele. Ştiam deja unde ţinea tata cheia, aşa că am întins mâna spre bufetul din bucătărie şi am luat-o dintr-o cană. Când am deschis, ea se chinuia să ajungă la uşă, fiind prinsă în continuare cu lanţul de gleznă şi ţinând copilaşul de mână.

— O, slavă Domnului! a spus ea, suspinând, apoi s-a oprit brusc. Tu eşti? Peter? Credeam că sunt alţi paşi. Ce mult te-ai înălţat!

Faţa i s-a boţit şi lacrimi neauzite au început să-i curgă pe obraji. M-am uitat la fata lipită de ea, care se uita la mine de după şoldul mamei sale. Şi ea era tăcută, şi foarte slabă, cu ochi mari, dar mai palidă decât orice copil văzusem până atunci. Pielea ei avea aproape o tentă albăstrie. Sub celălalt braţ îmi strângea ursuleţul, pe Toby *al meu.* Denise era mai curată decât data trecută când o văzusem. Tot slabă, dar fără umflătura aia în burtă. Purta o cămaşă de noapte veche de-a tatei. Părul ei, deşi curat, îi atârna lipsit de vigoare pe spate, legat cu o cârpă. M-am uitat de jur-împrejurul camerei. Acum avea o veioză puternică, iar pe frigider se aflau câţiva cartofi şi nişte mere. Denise avea trei pături, iar salteaua din spatele ei părea ceva mai curată decât cea pe care mi-o aminteam eu. Nicio vânătaie vizibilă de data asta.

— Peter…

Pieptul i se umfla şi dezumfla în timp ce încercă să scoată cuvintele afară:

— …el e aici? Ai cui erau paşii ăia? Nu erau ai lui sau ai tăi. Şi am auzit sticlă spărgându-se. Ce s-a întâmplat?

Am făcut câţiva paşi în spate. Şi-a întins braţele spre mine.

— Rămâi, te rog! Ar trebui să îţi cunoşti sora, pe Mary.

M-am oprit şi m-am uitat la fată. Mama ei continua să bălmăjească:

— Am promis că n-am să-ţi pun întrebări. Cred că m-am înşelat cu privire la paşii aceia. Îmi pare foarte rău! N-o să o mai fac niciodată. Să nu-i spui şi lui!

M-am repezit înainte şi am înşfăcat ursul din mâinile fetei. Aceasta a început să scheaune şi să ţipe. Atunci mama ei a ridicat glasul:

— E singura ei jucărie! E singurul lucru pe care îl are! Peter!

Am început să mă apropii iar de uşă, cu spatele.

— Te rog să nu îi spui! De data asta o să mă omoare. Şi îţi va omorî şi sora!

S-a prăbuşit în genunchi.

Acum eram mai puternic decât fusesem la prima noastră întâlnire. I-am tras un picior care a nimerit-o direct în faţă.

— Nu vorbi cu mine!

— O, Doamne! a icnit ea în timp ce din nas îi curgea sânge. Eşti exact la fel ca el! O să mă omoare şi ţie nici măcar nu-ţi pasă…

Eram şocat de sângele pe care-l vedeam şi de ceea ce făcusem. M-am întors şi-am plecat, punând lacătul şi încuind uşa în urmă.

Am luat ursul, am păşit peste cioburile geamului spart şi m-am întors la mine în cameră unde am strecurat ursul sub pernă şi am rămas de pază până s-a întors tata acasă.

Tata şi-a ieşit din minţi când i-am spus ce se întâmplase. M-a făcut să repet cuvânt cu cuvânt fiecare parte a incidentului.

— Şi eşti sigur că ea şi-a rostit numele?

— Da, din nou şi din nou, l-a tot urlat.

— Crezi că a auzit-o?

— În mod sigur.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de mânios.

— Sunt futut! Căţeaua proastă! Spărgătorul o să-i spună cuiva!

Iar apoi a fugit sus pe scări şi a strigat la mine să îmi fac o valiză. Nu-l mai văzusem niciodată folosind cuvântul cu „f”. Nu aveam nicio valiză. L-am urmat în camera sa de la etaj unde scotocea înnebunit prin sertare.

— Unde mergem? am întrebat cu glas tremurător.

— Nu contează.

— Ce să-mi pun în bagaj?

Mi-a aruncat un sac de voiaj care mi-a ricoşat din cap.

— Nu te mai plânge ca o fetiţă! Ia-ţi ce îţi trebuie… Nu, stai, ia absolut tot ce îţi aparţine! Să nu laşi nimic în urmă! Nu mai sta acolo! Grăbeşte-te!

Am fugit la mine în cameră.

— Cât timp vom fi plecaţi? am strigat.

— Mult timp.

Habar n-aveam ce însemna asta. Sacul era micuţ. Am început să umblu repede prin cameră. Aveam trei schimburi de haine, patru cărţi şi trei caiete. Am ezitat şi apoi l-am luat şi pe Toby de sub pernă, după care l-am îndesat pe fundul sacului. Sărisem peste partea asta şi nu-i mai spusese şi tatei că îl luasem pe Toby. Un soi de instinct îmi spunea că n-are să se bucure. Nu mai era nimic în cameră. Speram că, indiferent unde aveam să mergem, urma să aibă un pat mai mare, pentru că picioarele îmi treceau cu mult de capătul acestuia de-aici.

— Iute! a spus tata. Treci în maşină!

Am deschis uşa de la intrare şi, pe când mă suiam în maşină, l-am văzut pe tata trecând pe hol în direcţia anexei. Următorul lucru pe care l-am auzit a fost pe *ea* ţipând, pe el răcnind şi pe copil plângând.

25

Sally

Conor Geary avea patruzeci şi cinci de ani când fugise din Irlanda, în 1980. Treizeci şi doi de ani când o răpise pe mama mea, în vârstă de unsprezece ani, în 1966, şi cam patruzeci de ani când mă născusem eu, în 1974. Acum ar avea optzeci şi trei de ani. Avea o soră, Margaret, care, practic, era mătuşa mea. Poliţiştii mi-au spus că aceasta trăia în casa din Killiney unde fuseserăm ţinute captive eu şi Denise.

Voiam să stau de vorbă cu ea. În iunie 2018, i-am scris la acea adresă celebră.

Mi-a răspuns imediat. Voia să se întâlnească cu mine, să-mi explice şi să-şi ceară scuze. Margaret a venit să se întâlnească cu mine şi cu mătuşa Christine, şi am luat prânzul în Roscommon într-o zi din august.

Arătam la fel. Avea aceeaşi manieră de a-şi încleşta mâinile în pumni cum o făceam şi eu.

M-a enervat cu lacrimile ei pe tot parcursul mesei. A trebuit să-i tot cer să-mi repete ce spunea în timp ce îşi sufla nasul. Mătuşa Christine mi-a şoptit că trebuie să am răbdare.

— Îmi cer scuze! i-am zis lui Margaret. Din cauza *lui* am probleme de dezvoltare emoţională. Apropo, nu pot să-ţi spun „mătuşa Margaret”. Mi se pare greşit.

— Înţeleg. Nu-i nevoie să-mi dai explicaţii.

Margaret zicea că îi e groaznic de ruşine din cauza fratelui ei. A recunoscut că avuseseră parte de o educaţie bizară.

— Mama noastră s-a purtat dur cu Conor. Nu-i caut scuze lui, dar pentru el n-a fost deloc uşor. Tata a murit când eram mici şi a fost ca şi cum ea s-ar fi aşteptat ca el să-i locul tatălui nostru… în *toate* privinţele. Iar el s-a întors împotriva mea. Era… agresiv cu mine, la fel cum şi eu eram agresivă cu el. Abia când am plecat de-acasă am ajuns să-mi dau seama cât de sucită era educaţia noastră, cât de… *perversă*. N-am înţeles niciodată de ce n-a plecat şi el. Am petrecut câţiva ani ca bonă în Canada, timp în care m-am întors foarte rar acasă. Obişnuiam să le scriu, dar nu-mi răspundea niciunul, până când Conor mi-a scris ca să mă informeze că mama murise. Nu aveam decât douăzeci şi şapte de ani.

Conor moştenise casa familiei, iar lui Margaret nu îi rămăsese nimic. Conor refuzase să vândă casa şi să împartă banii cu ea. După înmormântarea mamei sale, femeia se întorsese în Canada aproape cu mâna goală. La momentul când fuseseră descoperite fărădelegile lui deja nu mai vorbiseră de mulţi ani.

— Am lăsat casa goală mult timp după ce Conor a fost dat în vileag. Îmi era teamă să mă întorc acolo din pricina atenţiei presei. Până la urmă, m-am întors de tot în Irlanda în 1990 şi m-am angajat ca manager al unui centru de îngrijire aflat aproape de casă. Câştigasem nişte bani în Canada, nu destui ca să renovez toată casa, dar suficienţi ca să demolez anexa în care aţi fost ţinute tu şi mama ta. Viaţa mea fusese distrusă. Cum să-mi mai fac prieteni sau să clădesc relaţii? Imediat ce aflau cine era fratele meu, fugeau mâncând pământul.

— Atunci de ce te-ai mai întors acasă? De ce n-ai rămas în Canada?

— Nu ştiu, mă atrăgea prea mult să fiu acasă. Abia după ce mi-am făcut bagajul şi m-am întors mi-am dat seama că pentru mine nu mai era nimic aici.

— E groaznic de trist când te gândeşti câte vieţi a distrus fratele tău, a comentat mătuşa Christine.

— Dacă el n-ar fi existat, nici eu nu m-aş mai fi născut, am rostit. Mătuşa Christine şi Margaret s-au uitat una la alta şi au zâmbit.

— De ce zâmbiţi?

— Pentru că e un punct de vedere unic, a răspuns mătuşa Christine.

Era genul de răspuns care mă irita teribil.

Margaret a mai spus că apucase calea bisericii şi că găsise linişte în Dumnezeu. Acum avea prieteni într-un grup de rugăciune. A adăugat că sunt binevenită să vizitez casa cea veche, însă ideea îmi provoca repulsie. Am mai aflat că tatăl meu natural, Conor Geary, câştigase bani frumoşi ca dentist. Nu trebuise să plătească niciodată chirie sau rate la bancă şi avusese destui bani în cont înainte să-l golească şi să-şi ia tălpăşiţa pentru a o lua de la capăt oriunde ar fi dorit. În privinţa asta semănăm cu el, nu exista nicio îndoială. Şi eu eram antisocială şi aveam puţini prieteni. Oare şi aceste trăsături le moştenisem tot de la el?

Mătuşa Christine se comporta foarte, foarte frumos. Venea şi rămânea în mod regulat cu mine, iar de două ori m-a adus la imensa lor casă victoriană din Dublin, unde am rămas cu ea şi unchiul Donald. Acesta era tăcut şi fragil, şi, chiar dacă ea spunea că ei doi sunt de aceeaşi vârstă, el părea mult mai bătrân.

În casă aveau un pian. La cât praf era pe el, îmi dădeam seama că nu mai fusese folosit de mult timp, însă le plăcea atunci când cântam la el. Donald ridica dintr-odată capul şi spunea că e „liniştitor”.

În Carricksheedy, făceam tot ce îmi stătea în putinţă să-mi dezvolt abilităţile sociale. Mergeam la pubul local cu vechea mea amică din şcoală, Stella, iar apoi,

în toamnă, am început să ne ducem împreună la cinematograful din Roscommon, însă chiar şi cu căşti în urechi tot mă simţeam copleşită de zgomot şi de spectacol. Trebuia să plec devreme. Pe Stella nu o deranja. Nu-i mai băgai deloc de seamă bâlbâială. Mi-a arătat poze cu copiii, cu soţul şi cu câinele lor. Mi-a sugerat că ar trebui să-mi iau şi eu un câine care să-mi ţină de urât. Nu eram sigură că îmi doream ceva care să-mi ţină de urât şi care să îşi facă nevoile oriunde poftea şi care nu putea să cureţe în urma lui. Stella zice că sunt amuzantă. Cred că şi ea e. Mi-a trimis nişte romane de dragoste ca să le citesc. Erau poveşti bine scrise, însă îmi venea greu să rezonez cu ele. Stella crede că ar trebui să încep să ies la întâlniri. Cum ziceam, e amuzantă. De ziua mea de naştere mi-a trimis o felicitare şi un fular de lână cu o căciulă. Erau moi şi călduroase. Acum aveam patruzeci şi patru de ani.

Şi Martha era prietenoasă. Întotdeauna era directă cu mine atunci când rosteam lucruri nepotrivite. I-am cerut să-mi atragă atenţia asupra lor. Tina considera că e o idee excelentă. Nu mai presupuneam că lumea spune exact ce vrea să spună. „Cititul printre rânduri” era ceva ce puneam în practică zi de zi.

Am mers de câteva ori să iau masa acasă la Martha şi ori de câte ori îl vedeam pe Udo acesta mă învăţa un pic de igbo, adică limba lui nativă. Face o mâncare nigeriană grozavă. Am făcut-o de câteva ori pe bona pentru Maduka şi Abebi; sunt prietenii de care îmi place cel mai mult. Ei spun tot timpul ceea ce vor să spună de fapt. În anul ăla m-au invitat la masa de Crăciun. Mătuşa Christine m-a invitat şi ea câteva zile mai târziu, dar i-am spus că mă distrez mai bine cu familia Adebayo.

Tina era încântată de progresul meu şi m-a încurajat să aleg cadouri potrivite pentru familie. I-am întrebat pe copii ce-şi doreau şi asta a fost uşor. Pentru Udo şi Martha am cumpărat un calup de caşcaval de la supermarketul cel mare din Roscommon. Acum înfruntam mulţimile cu mult curaj. Slavă Domnului pentru căşti!

26

Peter, 1980

În timp ce ieşeam cu maşina pe poartă, tata a spus:

— Bun, linişteşte-te şi gândeşte! Gândeşte!

Vorbea singur. După cincisprezece minute, am parcat chiar în faţa clădirii Allied Irish Bank. Văzusem la televizor reclamele cu ea.

— Aşteaptă aici! a lătrat la mine.

N-aveam de gând să mă duc nicăieri. Tata plecase de mult când s-a întors la maşină şi a spus:

— Căţeaua! A trebuit să ajung până la director. Sunt banii mei. Am dreptul să-i scot pe toţi dacă vreau şi nicio căţea mică şi înţepată n-o să mă împiedice.

După aceea, am mers cu maşina pe o stradă secundară şi am oprit în faţa unei clădiri. Avea o uşă pe care intrai direct din stradă şi, lângă ea, se afla o plachetă de bronz pe care scria:

CLINICA DENTARĂ GLENDALE
TEL. 809915
CONOR GEARY
DR. DENT. ABS.
CHIRURG DENTAR

Aici lucra tata. Voiam să intru şi eu cu el, însă mi-a ordonat să rămân în maşină. După câteva minute a ieşit cu nişte dosare şi o diplomă înrămată. A desfăcut rama şi a aruncat-o în grădina lipită de casă, apoi a făcut sul diploma, a deschis portbagajul şi a pus-o în valiză. N-am îndrăznit să-i adresez vreo întrebare.

Am plecat de lângă trotuar şi am ieşit pe şoseaua principală pe care am mers până am dat de un drum de coastă. A parcat lângă debarcader şi apoi am coborât. Pescăruşii ne dădeau târcoale pe deasupra. A scos o şapcă din buzunar şi şi-a pus o pereche de ochelari. Nu mai văzusem niciodată aceste obiecte.

— Hai să mergem în Anglia, a spus el, iar apoi ne vom gândi cum să facem rost de paşapoarte!

Am mers împreună, iar el zâmbea şi dădea din cap spre fiecare a doua persoană care ne apărea în drum, chiar şi spre femei, trăgându-şi şapca tot mai jos de fiecare dată. Am mers zece minute până la portul pentru feriboturi şi ne-am aşezat la rând. Eu am păstrat distanţa, temându-mă să ating pe cineva, dar el

m-a smucit spre corpul lui şi m-a strâns tare de mână. Când am ajuns în faţă a cumpărat două bilete la clasa a doua în direcţia Holyhead. Din cartea de geografie ştiam că Holyhead e în Ţara Galilor, însă nu voiam să-l provoc cu nimic. Era prea încordat. Strânsoarea lui mă durea, iar maxilarele îi erau încleştate.

Ar fi trebuit să fiu cuprins de entuziasm. Pentru prima dată în viaţa mea mergeam în altă ţară. Însă în mod cert nu semăna cu o vacanţă. Fugeam. Dar cât avea să dureze? Şi de cine fugeam? Tata n-avea de gând să depună plângere la Gardă în privinţa spărgătorului? E drept, pufnea mereu când îi vedea la televizor. Ne uitam în fiecare săptămână la *Garda Patrol*. Râdea de ei şi spunea că sunt „nişte proşti leneşi şi incompetenţi". Încercam să înţeleg ceva, însă gândurile îmi rătăceau prea tare în cap. Ne-am îmbarcat pe vas şi am suit ceea ce mi s-a părut un şir nesfârşit de trepte până am ajuns afară pe punte.

— Tată, cum se numeşte oraşul ăsta?

— Dún Laoghaire. Băiete, uită-te bine la Irlanda, căci va mai trece mult timp până o vom mai vedea din nou!

Furia dispăruse, iar acum nu mai vedeam decât cum îi luceau ochii în spatele lentilelor transparente ale ochelarilor. Tata urma să plângă? *Ca o fetiţă?*

Era frig pe puntea asta la mijloc de martie. Toată lumea se înghesuia înăuntru. În cele din urmă s-a auzit sirena de ceaţă şi vasul a început să se îndepărteze de port, mai încet la început şi apoi prinzând viteză după ce am ieşit printre digurile de granit, câte unul de fiecare parte, precum nişte braţe întinse ce ne împingeau spre mare.

— Acum pornim în propria noastră Odisee, a rostit el cu tristeţe în glas.

— Tată.

Acum, că îi dispăruse furia, mă simţeam pregătit să-l întreb:

— Nu înţeleg ce se petrece. De ce plecăm atât de brusc?

Şi-a cuprins capul în mâini.

— Suntem nevoiţi. Numai de-atât a fost nevoie. De spărgătorul ăla. Dacă el le-ar spune numele ei, atunci nişte oameni ar veni să te ia de la mine. Şi ar pune mâinile pe tine şi atunci ai muri. Pentru tine fac asta.

— Dar de ce să mă ia?

— Ea e atât de nebună încât crede că am răpit-o. Crezi că spărgătorul ăla n-o să spună cuiva? Garda m-ar putea crede pe mine sau ar putea s-o creadă pe ea, însă un lucru e sigur: n-am să-i pot împiedica să-şi pună mâinile pe tine, iar ăsta e un risc pe care nu sunt dispus să mi-l asum. Plecăm ca să-ţi pot salva viaţa. Afecţiunea ta este atât de rară, încât majoritatea nici n-ar crede-o sau înţelege-o. Îţi aminteşti când ţi-am arătat pozele cu Băiatul din Balon? Acolo ai ajunge şi tu, dacă ai noroc, dacă nu te-ar omorî mai întâi.

Şi-a lăsat ochelarii mai jos şi m-a privit în ochi.

— Înţelegi?

— Înţeleg, am răspuns solemn.

Îmi aminteam povestea Băiatului din Balon. Era cu vreo doi ani mai mic decât mine şi boala lui era atât de gravă încât până şi aerul îl putea omorî, aşa că îşi petrecea toată viaţa într-o cameră de spital. Tata mi-a spus că boala mea era ceva asemănător, numai că moartea mea ar fi fost şi mai groaznică dacă m-aş fi infectat. Tata mă iubea suficient de mult ca să fugă pentru a mă ţine în siguranţă.

— Însă după ce vor afla că e nebună şi periculoasă ne putem întoarce acasă?

— Poate c-a sosit vremea să ne lărgim orizonturile. Tu nu vrei să vezi lumea?

Am încuviinţat din cap plin de entuziasm.

— Bun băiat! Acuma, ce-ar fi să coborâm şi să luăm ceva de mâncare? N-am mâncat nimic. Să stai aproape de mine!

Nu-mi mai aduc aminte cât a durat traversarea. Poate vreo trei ore? Eram obosit când am ajuns, dar tata a spus că trebuie să luăm un autobuz spre Londra. Am aşteptat într-o staţie rece de autobuz, bătând din picioare ca să ne încălzim. Acum eram prea obosit ca să mai arăt vreun dram de entuziasm. Nu mai fusesem niciodată într-un autobuz. M-am mai înviorat niţel când am început să suim treptele autobuzului. Am găsit locuri undeva la mijlocul acestuia. Afară era prea întuneric pentru a distinge ceva. Am adormit imediat ce ne-am pus în mişcare şi abia dacă am observat împrejurimile când ne-am oprit pentru o pauză de toaletă. Se apropiau zorile când am intrat în Londra, însă era atât de mare încât a mai trecut aproape încă o oră înainte ca autobuzul să intre într-o clădire care părea imensă. Pe indicatorul de la intrare scria „Staţia Euston”.

— Ăsta e centrul oraşului? am întrebat, dar n-am primit niciun răspuns.

Tata avea din nou maxilarul încleştat şi se uita îndărătnic pe geam.

Când coboram în autobuz, o femeie a dat peste mine. Am ţipat, iar tata m-a tras aproape de el în vreme ce femeia spunea pe un ton arţăgos:

— Abia l-am atins, ce se isterizează atâta?

Şi chiar mă isterizam, aşteptând să vină durerea, dar tata m-a tras într-un colţ şi mi-a zis:

— E-n regulă, e-n regulă, nu ţi-a atins pielea, ci doar partea exterioară a hainei, o să fii bine!

Dar eu eram sigur că mă atinsese şi pe ceafă. Eram îngrozit şi tot aşteptam să vină durerea, dar aceasta n-a mai venit.

— Peter, încetează imediat! Nu poţi să atragi atenţia asupra noastră aşa.

Printre suspine, i-am spus că mă atinsese pe cap. M-a liniştit din nou spunându-mi că mă protejase părul. Un mic grup de oameni se uita la noi. L-am strâns în braţe pe tata şi mi-am înfipt nasul în umărul lui. Îl auzeam cum le spunea celorlalţi:

— Acum e bine, doar ce s-a trezit, e dezorientat, ştiţi şi voi cum e. Acum e bine. Nu trebuie să vă faceţi griji.

— E cam mare să fie cărat aşa, nu?

Femeia ne-a aruncat o privire încruntată.

S-au împrăştiat cu iuţeală, oameni ocupaţi şi locuri în care trebuiau să ajungă. Eu am continuat să-l ţin strâns până m-am liniştit.

— Nu o băga în seamă pe căţeaua aia proastă! a adăugat el.

— Tată, am zis, îţi aminteşti când ai zis că s-ar putea să scap de asta? De afecţiune? Când se va întâmpla asta?

— Încă n-am reuşit să aflu dacă măcar e posibil. Dar nu vreau să-ţi faci griji, eu o să am mereu grijă de tine.

— Aşadar, atât timp cât nu iau contact cu pielea nimănui, o să fiu bine?

— Da, asta reiese din cercetările mele.

Cu toate acele sute de oameni pe care îi vedeam umblând în jurul meu, rămâneam totuşi îngrijorat.

— Tată, nu o să locuim aici, nu-i aşa?

— Nu. Trebuie să mergem într-un loc mult mai liniştit. Să sperăm că nu vom rămâne decât vreo câteva zile aici.

A scos la iveală un mic atlas şi am început să mergem. După o oră, a început să-mi chiorăie stomacul, aşa că l-am întrebat:

— Mai avem mult? Nu putem lua micul dejun?

Ne-am oprit într-o cafenea micuţă şi plină de abur, cu mese murdare şi urme de noroi pe toată podeaua. Tata m-a aşezat la o masă departe de geam şi apoi a mers la tejghea ca să comande. Voiam să merg acasă. Un bărbat şi-a ridicat privirea şi mi-a făcut un semn din cap. Mi-am ferit ochii. Două femei cu fuste scurte, ghete înalte şi tricouri fără mâneci, pline de sclipici, au intrat şi şi-au strigat comanda la bărbatul din spatele tejghelei înainte să se aşeze la geam. Celei cu părul negru îi vedeam sutienul. Era roşu. Nu mai văzusem niciodată asemenea femei. Nu le era frig, îmbrăcate aşa? Erau date cu ruj roşu strălucitor şi pleoapele le erau vopsite cu negru. Suflau sus în aer fuioare de fum de ţigară. Chiar pe când începeam să simt o erecţie în pantaloni, tata m-a prins de ceafă şi m-a întors cu faţa spre el în vreme ce îmi aşeza în faţă un sendviş cu bacon şi o ceaşcă de ceai.

— Nu te uita la ele! Sunt târfe! a şuierat. Fac sex pe bani cu bărbaţii. Probabil

doar ce au ieşit din tura de noapte.

— Bărbaţii plătesc pentru sex? De ce nu se însoară? Chiar dacă se însoară cu o nebună, tot ar putea face sex cu ea, aşa cum ai făcut tu.

S-a uitat fix la mine, iar eu m-am simţit imediat ruşinat.

— Ce tot zici acolo, căţeluş?

Ardea de furie.

— Scrie în cărţile de biologie pe care mi le-ai dat şi în enciclopedii. Tu trebuie să fi făcut sex cu ea de două ori. Altfel cum am ajuns eu aici? Sau fetiţa?

Tata şi-a luat ceaiul şi a sorbit cu încetineală din el. N-am mai zis nimic o vreme, apoi el a reluat:

— Fata a fost o greşeală.

Ştiam că nu mai are rost să comentez. Dar nu înţelegeam cum era posibil să fi făcut sex din greşeală. Ne-am mâncat sendvişurile şi ne-am băut ceaiul în tăcere, iar eu n-am mai îndrăznit să-mi întorc capul pentru a mă uita iar la femeile alea, deşi le auzeam râsetele croncănitoare şi le simţeam mirosul de fum de ţigară şi de parfum.

Mai era ceva la care mă tot gândisem.

— Tată, şi cum ai să mai câştigi bani de-acum încolo? Ţi-ai dat de tot demisia de la serviciu?

L-am văzut încruntându-se.

— Avem destui bani să ne ajungă o vreme, dar momentan va trebui să trăim mai chibzuit. Gata cu răsfăţul! În ordine? Doar până născocesc eu un plan.

Intrasem în alertă.

— Nu ai niciun plan?

— Încă nu, dar până diseară ar trebui să vin cu unul.

Am ieşit din cafenea şi am continuat să mergem. Străzile erau mai murdare şi casele păreau mai dărăpănate. Până la urmă ne-am oprit la una care avea un semn într-un geam pe care scria „Camere libere”.

Tata a bătut la uşă. I-a răspuns un bărbat mărunţel ce purta blugi şi un tricou. Tricoul era plin de pete şi covorul din spatele lui era jegos.

— Salut, a început tata, caut o cameră pentru fiul meu. Două nopţi, te rog?

— Eşti irlandez? a întrebat bărbatul şi, înainte ca tata să apuce să-i răspundă, bărbatul a zis: Căraţi-vă dracului la voi acasă cu bombele voastre cu tot!

Apoi i-a trântit tatei uşa în nas. Acesta era furios.

— Trebuie să fi crezut că fac parte din IRA, a comentat el. Eu? Terorist?

27

Sally

În noul an 2019, şedinţele mele de terapie cu Tina mergeau bine. Acum se ocupa împreună cu mine de terapia de desensibilizare, pentru anxietate şi TSPT. Când oamenii îmi strângeau mâna sau mă băteau pe braţ, ori chiar mă îmbrăţişau, încercam să nu tresar. Mai făceam şi terapie cu zgomot, ca să mă obişnuiesc cu nivelurile „normale” de zgomot. Aceasta încă mi se părea dificilă. Tina considera că orele de yoga mă ajutau să mă relaxez. Martha mă atingea mereu doar cu blândeţe în timpul orelor ca să mă ajute să adopt poziţiile corecte. La început, întinderile şi aplecările mi se păreau lipsite de naturaleţe, dar apoi am ajuns să mă obişnuiesc. Ştiam că aşezarea corectă şi stabilirea legăturii cu propriul corp mă linişteau atunci când mă trezeam în faţa unor situaţii dificile.

Tina credea că ar trebui să mă angajez undeva. Spunea că ar trebui să am un ţel în viaţă. I-am explicat că deja fusesem respinsă ca îngrijitoare pentru copii, însă mi-a cerut să mă gândesc la ce mi-ar plăcea să fac mai mult decât orice pe lume. Cred că îmi plăcea foarte mult să cânt la pian. Tina m-a întrebat apoi dacă nu mi-ar plăcea să iau în considerare să predau lecţii de pian. M-a întrebat dacă am răbdare. Nu credeam că am. Am făcut două şedinţe pentru răbdare.

Mă pricepeam să caut pe Google şi am descoperit un lucru numit terapie de regresie, care mă putea ajuta să-mi amintesc. Tina era complet împotrivă şi, după ce mi-a explicat, am înţeles şi eu. Ce rost avea să-mi amintesc ceva atât de traumatizant? Şi ce probabilitate mai era acum ca orice mi-aş fi reamintit să ajute la prinderea lui Conor Geary?

Într-o zi din februarie stăteam de vorbă cu Udo în magazinul Texaco. Îmi spunea că cei doi copii ai lui abia aşteptau vacanţa dintre semestre. I-am arătat umbrela mea şi i-am spus că speram ca vremea să se îmbunătăţească pentru că Abebi îmi zisese că vrea să plece cu cortul. El mi-a mulţumit pentru informaţie şi mi-a spus că are să o dezamăgească. A mai adăugat că ar fi murit de frig într-un cort. I-am mai spus şi despre munca Stellei la societatea de binefacere care se ocupa de cei fără adăpost.

— Săptămâna trecută, un tânăr a murit de frig în Dublin. I-ai putea spune asta, i-am sugerat.

— Sally, nu poţi să discuţi astfel de lucruri cu nişte copii mici. Le dă coşmaruri. Ar trebui să le dea coşmaruri politicienilor.

— Îţi mulţumesc pentru că îmi aduci la cunoştinţă, Udo, am să o adaug la lista mea!

Aveam o listă scrisă de Martha cu lucruri pe care nu trebuia să le discut cu copiii. Am acceptat o îmbrăţişare generoasă şi apoi el a ieşit din magazin.

Caroline se afla la tejghea. Făcuserăm schimb de mai multe reţete şi acum repertoriul meu de feluri de mâncare se îmbogăţise semnificativ. După ce a plecat Udo, aceasta a spus:

— Mai întâi lesbienele, acum negrii.

Avea o expresie plină de dezaprobare.

— Care-i problema? am întrebat-o.

— Pun stăpânire pe toate, a răspuns ea. Numai în ultima lună s-au mutat în sat încă trei familii de străini. Toate din pricina afurisitei ăleia de fabrici de prelucrare a cărnii din Mervyn Park.

— E bine aşa. Mai mulţi clienţi pentru tine, am replicat.

— Nu sunt genul de clienţi pe care mi-i doresc.

— De ce?

— Nu sunt rasistă, dar Irlanda este pentru irlandezi.

— Dar Abebi şi Maduka sunt irlandezi. S-au născut aici.

— N-o să fie niciodată irlandezi, a insistat ea.

— Caroline, nu e bine să fii rasist.

— Sally, tu nu înţelegi o groază de lucruri, iar acesta e unul dintre ele.

— Înţeleg rasismul.

— Nu-mi mai spune rasistă!

— Nu mai fi rasistă!

Chipul i se înroşea din ce în ce mai tare.

— Ascultă, ciudată afurisită, la început mi-a părut rău pentru tine, chiar şi după ce i-ai făcut sărmanului tău tată, pentru că ai fost lăsată pe cont propriu, dar acum tuturor le pare rău pentru tine pentru ce s-a întâmplat când erai mică. De unde ştim că nu eşti şi tu exact la fel ca tatăl tău adevărat? Psihopată afurisită! Ieşi afară din magazinul ăsta şi să nu te mai întorci niciodată!

Acum ţipa, iar ceilalţi doi clienţi din magazin se holbau la noi. Am plecat cât de repede am putut, fără să-mi mai iau sau să-mi plătesc cumpărăturile. Mi-am făcut exerciţiile de respiraţie şi am rămas calmă, dar era foarte neconvenabil. De-aici înainte eram nevoită să-mi fac cumpărăturile la supermarketul Gala şi să le învăţ rafturile pe dinafară.

În timp ce mergeam spre casă, o maşină a oprit în dreptul meu şi şoferul a coborât geamul.

— Hei, eşti bine? Am văzut ce s-a întâmplat în Texaco. Ce vacă! I-am spus ce părere am despre ea după ce ai plecat. Ar trebui să o raportezi managerului.

— Ea e managerul.

— Te duc cu maşina? Eşti Sally, nu? Eu sunt Mark. Abia m-am mutat aici. Noroc că sunt alb, nu?

— E o glumă?

— Ce? Da… normal că e!

Mi-a deschis portiera pasagerului. Ochii îi păreau blânzi şi avea un chip plăcut. Părul începea să i se răărească. Maşina era veche. Vedeam că poartă blugi, cămaşă şi cravată. Pantofii nu i-i vedeam. Dar nu poţi judeca o carte după copertă şi niciun violator răpitor după zâmbetul de pe faţă.

— Nu, mulţumesc! Nu accept să fiu dusă de străini cu maşina.

— Bun! Ce prostie din partea mea să mă gândesc măcar… Uite, îmi cer scuze! Eu nu sunt… gen… prădător.

— Exact ce ar spune un prădător.

Am început să merg ceva mai repede. Maşina a rămas mult timp pe loc. Trecusem de creasta dealului cu pantă domoală şi începeam deja să cobor pe aleea mea, iar maşina tot n-a trecut pe lângă mine. Poate că nu era un tip care răpea oameni, dar, dacă exista un lucru în privinţa căruia tata era foarte strict pe când eram mică, acela era să nu mă urc în maşina unor străini. Acum, evident, cunoşteam şi motivul. Exact asta făcuse mama mea naturală, iar câtă vreme Conor Geary era încă liber putea să se întoarcă oricând după mine. Totuşi, tipul acesta, Mark, nu era Conor Geary. Poate avea doar vreo cincizeci şi cinci de ani.

În pofida unei noi sesiuni de exerciţii de respiraţie, când am ajuns acasă tot mai eram un pic zdruncinată de experienţele de peste zi. Voiam să-i spun cuiva ce se întâmplase. M-am gândit să o sun pe Martha când mi-am adus aminte ce spusese Tina despre empatie. Poate că pe Martha ar fi rănit-o să audă că aveam o rasistă în persoana lui Caroline. Dar îi puteam povesti despre bărbat. Sau nu? Cum să-i explic ce spusese Caroline? Am întrerupt apelul. Aveam nevoie de mai mulţi prieteni.

Aceea a fost ziua în care m-am hotărât să mă mut. Nu-mi plăcea să fiu singură atunci când mă simt tulburată. Pentru prima oară în viaţă voiam să fiu înconjurată de oameni.

L-am sunat pe Geoff Barrington, avocatul, care mi-a spus să sun un agent imobiliar. Mi-a dat numărul de telefon al unuia şi mi-a zis despre un website

unde mă puteam uita la proprietăţi de vânzare. Mi-a mai zis şi că ar trebui să încep să caut o casă, de preferat înainte să o scot pe a mea la vânzare. A adăugat că aceasta e o decizie foarte importantă şi că ar trebui să-i cer cuiva sfatul. Credeam că la el trebuia să caut sfaturi, însă mi-a replicat că el avea să se ocupe de partea financiară a chestiunii.

Cred că voia să spună că ar trebui să o sun pe Angela. Aveam să aştept până în weekend, când era liberă. Până atunci, m-am logat la acel website şi am petrecut câteva ore plăcute cercetând cu atenţie case din comitat. Nu-mi doream un apartament, cu toate că exista unul de vânzare chiar în sat. Voiam să fie în miezul lucrurilor, dar nu voiam să împart holul cu nimeni. Majoritatea caselor disponibile aveau trei camere, însă mie nu-mi trebuia decât una, poate două.

Sâmbătă după-amiază am sunat la Angela şi la Nadine acasă pentru a discuta opţiunile. Nadine mi-a sugerat imediat căsuţa veche şi lăsată în paragină de pe Bracken Lane, cea de vizavi de atelierul de yoga al Marthei.

— E de vânzare de ani buni.

— Nu pot locui în aia, am răspuns.

— Foloseşte-ţi imaginaţia! a replicat ea. Gândeşte-te la cum ar putea să arate!

— Tu nu te uiţi mereu la emisiuni TV cu restaurări de case? m-a întrebat Angela.

— Da, le ador, dar eu vreau un duş ca al vostru. Ar ocupa jumate din căsuţa aia.

— Dar ai putea construi o anexă şi să dublezi sau chiar să triplezi amprenta la sol a proprietăţii, nu? Pun pariu că ai putea cumpăra casa aia pe mai nimic. Vei avea nevoie de un cadastrist şi de un arhitect. Uită-te la bucătăria noastră! Crezi că a fost construită odată cu restul casei, în 1904? Crezi că duşul nostru cel paradisiac e un adaos victorian?

Nadine a început să deseneze pe dosul unei scrisori. A schiţat partea din faţă a casei.

— Cât de mult se întinde proprietatea în spate? Poate vreo cincisprezece metri? Vrei şi o grădină? Sau poate o mică terasă? Să nu cheltuieşti mult cu întreţinerea? De multe ori mi-am zis că locul acela ar fi superb, cu lucarne în locurile potrivite. Totuşi, ar trebui să vezi şi ce-i cu scurgerea. Trebuie să existe un motiv pentru care nu s-a atins nimeni de ea vreme de douăzeci de ani sau chiar mai mult.

Nadine era entuziasmată.

— Stai să sun luni la primărie! Să vedem ce au de zis. Le-ai face o favoare. Singurul motiv pentru care n-a fost deja demolată este că e situată pe o alee şi e mai ferită. Dar ai fi chiar în mijlocul Carricksheedyului. Mă întreb cine e proprietarul.

Angela a râs.

— Hopa, a intervenit şi ea, Nadine a căpătat un subiect interesant de discuţie! Eu am zis mereu că designul de mobilier e prea puţin pentru ea.

— Scuze, scuze! M-a luat valul. Are mult potenţial. Celelalte opţiuni sunt case decomandate cu trei camere pe strada principală sau semidecomandate banale cu trei camere în complexul imobiliar de lângă Mervyn Park. Am auzit totuşi că vor construi şi mai multe acolo, întrucât zona de afaceri se extinde. Casa ta ar putea valora o groază de bani, Sally. Deţii câteva pogoane, nu?

Le-am mulţumit şi le-am explicat că trebuie să plec întrucât urma să merg la petrecerea Marthei.

— O petrecere?

— Da, n-am mai fost la una de când eram copil. Sunt agitată.

— Nu fi agitată, du-te să te distrezi!

— Dar nu cunosc pe nimeni în afară de Udo, de Martha şi de copii. Organizează o petrecere pentru noii angajaţi la Mervyn Park.

— O să fie bine. Înainte să pleci de-acasă, bea un pahar de vin sau o ceaşcă de ceai cu mult zahăr, ca să te relaxezi. Faci parte din comitetul de primire. Fă un efort să stai de vorbă cu nou-veniţii! Ei nu ştiu nimic despre tine. Toţi ceilalţi din sat îţi cunosc povestea.

— Mare parte din ea. Nu ştie nimeni absolut tot. Nici măcar eu.

Angela s-a uitat la Nadine, care era ocupată cu tocatul legumelor.

— Cu ce o să te îmbraci? a întrebat Angela.

Mi-am coborât privirea la fusta mea neagră şi i-am arătat puloverul pe care mi-l dăruiseră anul trecut de Crăciun.

— Cere-i uneia dintre prietenele tale să meargă într-o zi cu tine la cumpărături! Tatăl tău era zgârcit cu banii, dar tu nu ai de ce să umbli şi să scormoneşti prin magazinele la mâna a doua. O duci bine cu banii, să ştii. Lui Jean îi plăcea foarte mult să meargă la sesiuni de cumpărături, aşa că s-ar putea să-ţi placă şi ţie.

— Nu prea cred.

— Chiar aşa? Vorbeşte cu Tina despre asta! S-ar putea să ţi se pară terapeutic.

— S-ar putea să mi se pară un infern.

— Nu neapărat. N-ai să ştii până nu încerci.

Martha şi Udo locuiau într-un complex imobiliar nou de la marginea satului. La începutul petrecerii, am rămas singură într-un colţ din bucătărie, prefăcându-

mă interesată de plantele de pe pervaz. Treptat-treptat, oamenii au început să se prezinte. I-am întâlnit şi pe cei la care făcuse referire Caroline. O familie era din Brazilia – Rodriguo şi Fernanda. Mai era şi o femeie indiană divorţată, Anubha, cu doi copii, şi o familie de englezi de culoare, Sue şi Kenneth, cu cei trei copii ai lor. Grădina era imensă şi, în pofida vremii posomorâte, copiii se jucau cu toţii în capătul îndepărtat, într-o căsuţă construită de Udo într-un copac. Erau extrem de zgomotoşi. Ca un compromis, mi-am băgat doar o cască în ureche.

După ce mi-am adus aminte toate trucurile despre socializare pe care Tina mi le oferise în avans pentru această petrecere, le-am spus unul sau două lucruri despre mine: locuiam singură şi îmi plăcea să cânt la pian. Compozitorul meu preferat era Debussy. Îmi căutam de lucru.

Cealaltă provocare era să îi întreb ceva despre ei. I-am întrebat pe Rodriguo şi pe Fernanda dacă au de gând să facă copii. Martha m-a întrerupt şi m-a tras deoparte ca să-mi explice pe un ton scăzut că n-ar trebui să pun întrebări personale. Îmi doream ca Tina să-mi fi scris nişte reguli pe care să le învăţ pe dinafară. Mai târziu, Fernanda mi-a spus că încercau să formeze o familie. Ştiam că asta însemna că fac o grămadă de sex şi mi-am dat seama de ce întrebarea era atât de personală. Rodriguo m-a întrebat ce experienţă de lucru am. I-am spus că nu muncisem niciodată.

— Mama mea a murit pe când eram mică şi de tatăl meu am avut grijă până când a murit, în urmă cu cincisprezece luni.

Mă înţelegeau. Tatăl lui Rodriguo murise şi el tot anul trecut. L-am întrebat cum fusese înmormântarea lui şi acesta mi-a descris funeraliile braziliene ca fiind destul de asemănătoare cu cele irlandeze, deşi a rămas surprins că aici oamenii le aduceau mâncare celor îndoliaţi.

— Cine poate mânca în astfel de momente?

— Eu pot să mănânc oricând, i-am replicat.

Apoi a urmat o perioadă de lâncezeală, iar atunci mi-am zis că e vremea să trec la Anubha, femeia indiană micuţă şi drăguţă. După ce m-am prezentat, a spus că şi ei îi plăcuse foarte mult să cânte la pian, însă nu avea deloc timp, dat fiind că era mamă singură cu doi copii micuţi.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl lor? am întrebat-o.

Martha stătea în spatele Anubhei, supraveghindu-mi discuţia. Şi-a cuprins capul în mâini şi atunci mi-am zis că poate pusesem iar o întrebare greşită.

— M-a părăsit pentru o femeie şic din Dublin, a răspuns Anubha.

— Îi vede des pe copii?

— Da, se poartă frumos cu ei, *shukar hai.*

Atunci am început să discutăm despre limbi. În hindi, *shukar hai* era echivalentul lui „slavă Domnului”.

— Ziceai că îţi cauţi de lucru? Mervyn Park se extinde. Acolo nu se află doar fabrica de procesare a cărnii. O companie farmaceutică se deschide luna viitoare. Dacă le ai cât de cât cu calculatorul, ai putea căpăta o funcţie administrativă. Deşi nu cred că salariul ar fi cine ştie ce.

— Nu e vorba de bani, i-am explicat. Terapeuta mea consideră că e o idee bună.

Anubha s-a încruntat uşor. Nu-mi dădeam seama ce părere avea, dar apoi mi-a zâmbit.

Un nou-venit şi-a făcut apariţia pe terasă ţinând o sticlă de bere în mână. Udo a spus:

— L-aţi cunoscut toţi pe Mark? Doar ce-a început la contabilitate.

Au urmat diverse cuvinte de bun-venit. Mark era bărbatul care oprise ieri maşina lângă mine şi fusese martor la cearta mea cu Caroline. Era irlandez. Le-a strâns mâna majorităţii celor de acolo, dar de mine s-a apropiat oarecum stânjenit.

— Eu sunt Mark Butler. Ne-am cunoscut ieri?

— Ai încercat să mă iei la tine în maşină, i-am replicat.

— Ştiu, a zis el, mă tot gândesc la ce prostie am făcut. Deloc de mirare că ai crezut că sunt vreun prădător. Mă simt ca un mare prost. Te rog să-mi accepţi scuzele!

Am oftat. Acum nu mai părea ameninţător.

— Vrei să îţi mai aduc un pahar cu vin?

— Da, te rog!

M-am mişcat din loc şi am fost abordată de Sue şi Kenneth. Sue era noua învăţătoare de la şcoala primară din sat şi Kenneth lucra la controlul calităţii la Boning Hall, în Mervyn Park şi era vegetarian. Mi s-a părut comic că un vegetarian lucra într-o fabrică de prelucrare a cărnii. I-am întrebat dacă putem face schimb de reţete. Îmi plăcuse să fac schimb de reţete cu Caroline, dar, acum, că nu mai era prietena mea şi-mi interzisese accesul în Texaco, aveam nevoie de un înlocuitor. Sue s-a oferit să îmi împrumute o carte întreagă cu reţete. Am stabilit să ne întâlnim la o cafea săptămâna viitoare. Kenneth nu zicea nimic. Cred că mai mult am vorbit eu decât el. Observasem că vinul mă făcea mai vorbăreaţă.

Le-am atras atenţia că cei mai gălăgioşi copii din grup erau tocmai ai lor. Sue a zis că traiul într-un apartament le îngrădea stilul de viaţă şi acum era încântată să îi audă atât de entuziasmaţi de faptul că au o grădină în care să se joace. Mi-am cerut scuze în caz că rostisem un comentariu nepoliticos. Le-am explicat că nu spuneam mereu ceea ce trebuie din pricina dezvoltării mele mentale. Sue m-a liniştit spunându-mi că nu o făcusem deloc să se simtă stânjenită.

Mark s-a întors şi s-a aşezat pe locul eliberat de ea, apoi mi-a întins cel de-al treilea pahar de vin al zilei.

— Vreau să te anunţ, a început el cu glas scăzut, că am raportat-o pe şefa de la Texaco celor de la Forţele de muncă. N-ar trebui să lucreze undeva cu o asemenea atitudine. S-ar putea ca ei să ia legătura cu tine pentru a verifica incidentul.

— Îţi mulţumesc, chiar aveam de gând să o fac şi eu luni!

Încercam să găsesc alt subiect de discuţie.

— Îmi scot casa la vânzare.

— E o decizie importantă. Unde ai să te duci?

— Încă nu sunt sigură, dar acolo unde stau acum e cam izolat şi atât medicul, cât şi terapeuta mea spun că ar trebui să fiu mai sociabilă şi înconjurată de oameni, deci probabil că în sat.

— Astăzi eşti sociabilă.

A zâmbit. Avea dinţii albi şi egali.

Eram încântată de compliment, dar recunoşteam că socializarea mi se părea un mare efort.

— De multe ori îi jignesc pe oameni fără să vreau, din cauză că spun ceea ce gândesc. Îmi plac dinţii tăi.

S-a uitat ciudat la mine.

— Vezi? Ăsta-i un exemplu. N-ar trebui să fac comentarii legate de aspectul oamenilor.

— Dar asta nu e jignitor. Poate că n-ar trebui să faci comentarii negative despre aspectul oamenilor.

— Nu asta spune Tina. Dacă, de pildă, am spus că e bine că eşti slab, s-ar putea presupune că insinuez că m-ar deranja dacă te-ai îngrăşa. Şi că, dacă apoi te-ai îngrăşa, ai ajunge să te desconsideri.

A început să râdă.

— O, da, am învăţat cu mult timp în urmă că nu e bine să felicit pe cineva pentru sarcină până nu îmi arată rezultatul ecografici.

Am râs şi eu din toată inima auzindu-l.

— E greşit să spun că ai un râs drăguţ? m-a întrebat.

— Chiar e un râs din toată inima. Tata spunea mereu că, atunci când oamenii râd, ar trebui să râd şi eu odată cu ei, şi chiar o fac când sunt sigură că nu râd de mine, dar uneori îmi vine greu să-mi dau seama.

— Eşti sinceră.

— Da, cred că e din cauza lipsei mele de experienţă şi a izolării sociale. Deşi cred că e un lucru bun.

— Aşadar, încă mai crezi că sunt un prădător?

— N-am cum să fiu sigură, nu-i aşa?

— Ai dreptate. Găsesc reconfortantă sinceritatea ta.

— Cum ai descoperit Carricksheedy?

— Dublin. Căutam de mai bine de un an o scuză să mă mut în această parte a ţării.

— De ce?

S-a întors într-o parte şi a rămas cu ochii la căsuţa din copac.

— O, înţelegi, aer curat? O viaţă liniştită.

Întrebarea părea să-l deranjeze, aşa că am încercat altceva:

— Ai copii?

— Nu, doar o fostă soţie, Elaine.

— Ai înşelat-o?

M-a fixat câteva clipe cu privirea. Cred că îl enervasem.

— Da. Da, aşa este. Am dat cu piciorul unui mariaj perfect în regulă pentru o aventură cu o fată ce avea jumătate din vârsta mea.

— Şi tu eşti sincer.

— Ai o… o vulnerabilitate care mă face să simt că trebuie să fiu deschis cu tine.

— Soţia ta te va ierta?

— Deja a trecut mai departe. Are un copil cu noul ei soţ.

— Şi fata pentru care ai părăsit-o?

— M-a părăsit şi ea. Nu era pregătită să se stabilească la casa ei. Şi cu asta, basta!

— Ai meritat-o.

— Cred că da. Dar tu? Din ce-am citit şi auzit, tu n-ai avut niciodată o relaţie, aşa este?

— Corect.

— Îţi doreşti una? N-ai vrea să te îndrăgosteşti?

— Nu ştiu. Teoretic, sunt heterosexuală. Dar categoric nu-mi doresc sex.

În acest moment, sporovăială se mai domolise. Martha l-a prins pe Mark de braţ şi l-a condus afară în grădină. Sue s-a aşezat iar lângă mine.

— Sally, mie mi s-a părut o discuţie foarte personală. Eşti sigură că vrei să împărtăşeşti cu cineva asemenea detalii?

Simţeam iar că mă dezumflu. Cumva rostisem iar ceva greşit şi am băgat de seamă că lumea tot arunca priviri în direcţia mea. Am auzit-o pe Anubha întrebând-o pe Fernanda:

— Ce-a spus ea?

Iar Udo îi spunea lui Kenneth:

— Nu ştiu ce să zic legat de Mark.

Kenneth a încuviinţat din cap, părând uşor buimăcit. M-am apropiat de Udo.

— Acum trebuie să plec. Îţi mulţumesc pentru o după-amiază minunată!

— Ţi-a zis Mark ceva care te-a supărat?

— Nu astăzi. Cred că eu am spus ceva care ar fi trebuit să rămână ceva intim.

Simţeam un soi de zumzet în cap.

— Poate că am băut prea mult vin. Te rog să le spui tuturor despre deficienţa mea şi mulţumeşte-i Marthei în locul meu!

Am pornit spre hol şi mi-am luat geaca.

Picasem testul participării la o petrecere. Îmi făcusem o notiţă mentală legată de un subiect pe care voiam să-l abordez cu Tina la următoarea şedinţă.

28

Peter, 1980

Am avut mai mult noroc la a treia încercare de găsire a unui loc de cazare. Casa era curată, chiar dacă situată pe o stradă mizerabilă, iar proprietăreasa era vorbăreaţă şi prietenoasă. Avea pielea maronie. A zis că se numeşte Mona.

— Aţi venit pentru sărbători? Mergeţi să admiraţi priveliştile?

— Căutăm o casă în zonă.

Tata i-a zâmbit cu căldură.

— Vă mutaţi în Londra? Din Irlanda? Acum? Asta da mişcare îndrăzneaţă!

Tata n-a zis nimic.

— Ce băiat adorabil ai! Cum te numeşti, fiule?

— Steve, a răspuns tata înainte să apuc eu.

Femeia a întins braţul şi nu ştiu dacă avea de gând să-mi strângă mâna sau mă bată uşor pe cap, dar m-am smucit înapoi.

— Nu-l băga în seamă, a zis tata, e la vârsta aia ciudată! Lui Steve nu-i place să fie atins.

Apoi i-a făcut cu ochiul.

— A, bine, dar lucrurile se vor schimba rapid, nu-i aşa?

A râs în timp ce eu mă uitam la tata. Steve?

— Am să plătesc cu bani gheaţă, dacă nu te deranjează.

— Ei, chiar că sunteţi genul meu preferat de oaspeţi! Nu mă deranjează. Câte nopţi?

— Două, pentru început, apoi mai vedem.

— Cazare şi mic dejun sau doriţi şi masa de seară?

— Cât costă?

— Zece lire pe noapte, scumpule, douăsprezece dacă doriţi şi cina. N-o să găsiţi mai ieftin de-atât.

— Ce zici, Steve, a spus tata, luăm şi cina?

Am încuviinţat din cap.

Tata a numărat bancnotele.

— Atunci, plătesc pentru două nopţi, te rog, şi te anunţ mâine dacă doresc să ne prelungim şederea.

— Perfect! Atunci, toaleta e pe hol, pe stânga, şi aveţi şi duş în cameră. Puteţi bate la uşă la mine dacă aveţi nevoie de ceva. Cina e la şapte seara, bine?

Ne-a dat cheile şi ne-a spus că putem pleca şi veni când poftim.

Odată ajunşi în cameră, am văzut că acolo se aflau un pat suprapus şi o cabină

de duş din plastic într-un colţ. Mereu îmi dorisem să dorm în partea de sus a unui pat suprapus.

— Tată! Pot să dorm eu sus? Tată, te rog?

— Da.

Apoi şi-a dus un deget la buze. Am rămas amândoi tăcuţi preţ de câteva secunde, timp în care o auzeam pe Mona fredonând încet.

Tata şi-a coborât glasul şi a spus:

— Pereţii sunt subţiri, deci va trebui să vorbim în şoaptă.

— De ce?

— Nu vrem să-şi bage nimeni nasul în treburile noastre.

— Cine?

— Femeile.

— De asta i-ai spus că mă numesc Steve.

A zâmbit.

— Cred că ţi se potriveşte. Ca Steve Austin. Bărbatul de un milion de dolari. Să-ţi spunem Steve de-acum?

— Da!

— Şi eu cum să mă numesc? M-am plictisit de Conor Geary.

— James? Precum căpitanul James Cook?

— James, da, îmi place. Şi numele de familie?

— Armstrong, ca Neil Armstrong.

— James şi Steve Armstrong. Îmi place.

Pentru prima dată de când îl văzusem pe spărgător, mă simţeam ceva mai relaxat. Tata îmi zâmbea.

— Bun, tu probabil că ar trebui să rămâi aici, pentru siguranţă. Eu merg să-mi întind antenele şi să văd ce pot să aflu.

— Tată, unde suntem?

— În Whitechapel, East End, Londra.

— Suntem în siguranţă aici?

— Eu te ţin mereu în siguranţă, Steve.

Am zâmbit larg unul spre altul. Şi-a scos valiza şi a extras din ele nişte plicuri.

— Trebuie să plec ca să mă întâlnesc cu un tip pentru nişte paşapoarte.

— Care tip?

— Încă nu ştiu.

— Tată?

— Da, Steve?

La început, râdeam ori de câte ori rostea numele ăsta.

— Boala mea e un secret.

— Depinde de tine, dar mă tem că, dacă le spui celorlalţi, s-ar putea să vrea să

te testeze. Toţi ceilalţi care o au trăiesc în spitale. În toţi anii ăştia eu te-am ţinut departe de ele.

— Indiferent unde mergem să locuim, poate fi departe de un oraş sau orăşel?

A zâmbit.

— Exact la asta mă gândeam şi eu.

A plecat, avertizându-mă să încui uşa în urma lui.

Am stat treisprezece nopţi în pensiunea aia. Tata a ieşit în fiecare zi. Nu se mai bărbierea de dimineaţă. A zis că îşi lasă barbă. Îşi punea mereu ochelarii şi şapca atunci când ieşea din casă. Mona se întreba de ce nu-l însoţesc şi eu, iar eu i-am spus să-şi vadă de treaba ei. După aceea, nu m-a mai întrebat. Tata i-a spus că e ceva legat de hormonii mei. El era mereu vesel şi zâmbitor cu ea. Eu rămâneam singur în cameră şi tata îmi aducea uneori sendvişuri. Mesele cu Mona erau mereu ciudate. Orez şi tocane cu carne picante. Mi-a luat ceva să mă obişnuiesc cu ele, lucru cu care tata era complet de acord, dar la finalul şederii, am descoperit amândoi că ne plăceau sosurile. Ba chiar Mona ne-a arătat şi cum le face şi ce mirodenii foloseşte.

— Tată, i-am spus într-o noapte, aplecându-mă în jos spre patul lui ca să-l văd dedesubt cum se încrunta, ţie îţi place de Mona?

— De cine?

— Proprietăreasa.

— Fii serios!

Mie îmi plăcea de ea, dar credeam că tata n-ar fi fost de acord.

Tata se întorcea adesea epuizat şi sătul de toate. Într-o seară, am observat fără să vreau vânătăile de pe coastele lui atunci când se schimba pentru culcare. Mi-a explicat că se împiedicase de un coş de gunoi, dar a tresărit când şi-a petrecut braţele prin bluza de pijama.

Într-o zi, m-a convins să merg cu el. Eram speriat şi încântat. Erau mulţi oameni în jur şi mă simţeam tulburat să nu mă lovesc de ei, aşa că tata mă ghida ţinându-mă în faţa lui, cu mâinile pe umerii mei. Îmi plăcea aşa. Era un soi de joc. N-am mers mult. M-a îndrumat spre intrarea în staţia de metrou Whitechapel. Ştiam totul despre trenurile care mergeau pe sub pământ, dar nu voiam să intru într-unul. Le văzusem la televizor, cu oamenii înghesuiţi ca sardinele agăţându-se de barele din tavan. Nu mi-am putut opri lacrimile care îmi izvorâseră din ochi. Ne-am oprit înainte de turnichete şi apoi am făcut spre stânga. Tata s-a uitat la mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să intru în metrou.

— Nici eu, aşa că nu mai fi fetiţă şi şterge-te la ochi, pentru că trebuie să mergem şi să-ţi facem poze!

Mă simţeam derutat şi mi-am şters ochii cu mâneca, dar el m-a condus spre o cabină mică situată într-un colţ al staţiei. Înăuntru, abia dacă era loc suficient pentru amândoi, iar el a spus că trebuie să intrăm pe rând. Am aşteptat afară cât a intrat el. Vedeam fulgere de lumină albastră venind pe dedesubtul perdelei galbene scurte. Am aşteptat trei minute şi apoi din fanta din peretele cabinei a ieşit un şir de patru poze prinse laolaltă. Iniţial, au fost albe, dar apoi, ca prin magie, imaginea tatei a început să apară pe ele, cu barba proaspăt crescută şi tunsă apărând prima, urmată imediat şi de restul feţei. Apoi a venit rândul meu. Mi-a potrivit taburetul rotitor şi eu m-am uitat în oglinda care urma să-mi facă poza.

— Să nu clipeşti când vezi bliţul! m-a avertizat tata, apoi a tras perdeaua în spatele lui.

Am deschis ochii cât de larg am putut când s-a ivit bliţul, dar chiar şi aşa, când după aceea imaginea mi-a apărut din ceaţă, în două dintre cele patru poze aveam ochii închişi.

— E-n regulă, nu ne trebuie decât una bună.

M-a dus înapoi la pensiune şi am rămas acolo citind *Tom Sawyer,* deja plictisit de povestea pe care o citisem de mult prea multe ori.

În 31 martie, tata s-a întors victorios cu două paşapoarte pe numele lui Steven Armstrong şi James Armstrong. Erau nişte carneţele mici de culoare bleumarin, cu pozele şi datele noastre de naştere în ele. Ziua de naştere a tatei era trecută greşit în al lui, dar el a zis că n-are importanţă. Pe ele scria „Paşaport Britanic” în partea de sus şi, dedesubt, sub blazon, în partea de jos, cu un scris mai mic, „Noua Zeelandă”.

— Poimâine, Steve, mergem să ne îmbarcăm în cea mai fantastică aventură din viaţa noastră. Vom merge cu vasul în celălalt capăt al lumii, în Noua Zeelandă. Noul nostru cămin.

Îmi aminteam de Noua Zeelandă pe globul nostru pământesc. Două insule lungi ce arătau ca şi cum căzuseră din partea de jos a Australiei. Ştiam că reprezintă căminul păsării kiwi şi a echipei de rugby All Blacks, că avea munţi şi gheţari şi o climă nu foarte diferită de a Irlandei. Mai ştiam şi că populaţia Noii Zeelande era cam cât cea a Irlandei, chiar dacă era de trei ori mai mare decât ea. Urma să avem o groază de spaţiu acolo.

— Nu va dura enorm de mult să ajungem acolo?

— Mă aştept să dureze, dar habar n-ai cât de scumpe au fost aceste paşapoarte

şi cât de dificil a fost să le obţin. A trebuit să cad la pace cu nişte oameni foarte duri, dar până la urmă am pus mâna pe ele. Călătoriile aeriene sunt prea riscante şi nu cred că ar fi sigure pentru tine, cu tot aerul ăla recirculat de la ceilalţi pasageri. Când ajungem acolo, va trebui să ne cumpărăm o casă şi o maşină.

Entuziasmul lui era molipsitor.

— Uite, ţi-am luat câteva cadouri.

Îmi cumpărase o pereche de mănuşi şi o căciulă cu urechi care aproape că îmi acopereau capul cu totul ca să mă împiedice să fiu atins din greşeală de vreo persoană. Mi-a arătat şi trei cărţi noi-nouţe: *Flora şi fauna Noii Zeelande, Noua Zeelandă: Istoria şi cultura unei naţiuni extraordinare şi Eroii Noii Zeelande.*

— Nu mai suntem irlandezi?

— Nu, Steve, suntem nativi kiwi, născuţi şi crescuţi acolo, membri ai Commonwealth-ului Britanic. Am rude în Irlanda şi am mers acolo după ce am terminat şcoala. În Irlanda am cunoscut-o pe mama ta şi m-am însurat cu ea. Am rămas acolo şi am făcut stomatologia. Tu te-ai născut un an mai târziu, când ne-am întors în Noua Zeelandă. Anul trecut, de Crăciun, mama ta a murit de cancer, iar noi am adus-o înapoi acasă pentru a o înmormânta în pământul strămoşesc. În momentul de faţă, ne întoarcem acasă. Asta este povestea noastră. Schimbăm istoria, băiete.

Simţeam bucuria din glasul lui.

— Şi încă ceva: Garda le-au găsit pe Denise şi pe odrasla ei. Pe numele meu s-a emis un mandat. Caută prin Anglia un irlandez care călătoreşte singur, dar până acum ştirea n-a apărut decât în ziarele irlandeze. Aici încă n-au publicat-o. Proasta de maică-ta pare să fi uitat de tine. Nu par să ştie de existenţa ta şi, în clipa în care vor afla, noi vom fi deja în celălalt capăt al lumii.

29

Sally

În martie 2019 am primit în sfârşit veşti din Noua Zeelandă. Inspectorul Baskin din Dublin se afla la conducerea cazului, dar a trimis-o pe inspectorul Andrea Howard acasă la mine ca să-mi transmită informaţia. Aceasta mi-a spus că poliţia din Noua Zeelandă nu putea da de urma lui Conor Geary. M-am întrebat de ce le luase atât de mult, mai bine de un an.

— Iniţial au existat foarte multe piste, după ce am pus poza în circulaţie. Au trebuit să fie verificate şi eliminate, şi toate s-au dovedit false. Unele au fost promiţătoare. Un pedofil irlandez cunoscut, dar e cu douăzeci de ani prea tânăr, aşa că a fost scos de pe listă. Un dentist care a petrecut mulţi ani în Irlanda şi care a locuit nu departe de locul în care o fată a fost răpită în 1983. Însă era cetăţean kiwi şi a murit cu decenii în urmă. Iar acesta avea un fiu mai mare decât tine, încă o fundătură. Şi, în sfârşit, un dentist acuzat de molestarea unei tinere paciente în urmă cu douăzeci de ani, însă femeia în cauză s-a dovedit un martor lipsit de credibilitate. Aceasta a acuzat mulţi bărbaţi de-a lungul anilor, dintre care unii nici nu mai erau în viaţă la momentul presupuselor atacuri. Au mai fost scoase o mulţime de nume din pălărie. De multe ori oamenii cred că ajută, când, de fapt, obstrucţionează ancheta.

— Asta e o informaţie inutilă, am comentat.

— Da, păi, eu n-am vrut decât să te ţin la curent. Indiferent cine a trimis cutia din Noua Zeelandă ar fi putut să se afle doar în vizită. Nu prea avem de la ce să pornim.

— Veţi continua căutările? Sau ei? În Noua Zeelandă?

— Păi, cum spuneam, am cercetat orice pistă.

Nu eram mulţumită de rezultat. Se dovedea că a nu primi nicio veste nu înseamnă neapărat că primeşti o veste bună, cum se spune în general. Nicio veste însemna doar nicio veste.

— Sally, nu ştiu cine ţi-a trimis ursul ăla, dar e posibil să fi fost un urs diferit, vreun tâmpit care a încercat să-şi bată joc de tine. Există pe lumea asta tot soiul de ciudaţi. În ziarele care au publicat articole despre răpirea mamei tale s-a menţionat că avea cu ea un ursuleţ de pluş.

— Era ursul meu.

Eram furioasă.

— Dacă zici tu…

— Eu nu spun minciuni.

Ştiam că aşa e. Eram sută la sută sigură, dar mi-am pus la încercare exerciţiile de respiraţie. Încercam, totodată, să privesc totul şi din punctul de vedere al lui Howard. Îi înţelegeam reticenţa, dar deja aşteptam de mai bine de un an, iar ea nu avea nimic.

M-a întrebat din nou dacă îmi aminteam ceva din perioada în care fusesem ţinută captivă. În clipa asta ştiam deja de ce nu îmi aminteam nimic. Dosarele tatei includeau şi o listă cu toate medicamentele care îmi fuseseră administrate, atât în centrul medical, odată cu mama, cât şi în primii un an sau doi de după adopţie. Angela spunea că dozele erau extrem de inegale şi că, vreme de cel puţin un an, de bună seamă că mă aflasem într-o stare de semi-zombi, cel puţin până când corpul meu eliminase toate urmele de medicamente. Nu-mi amintesc să-mi fi fost date pastile. Poate că îmi fuseseră amestecate în mâncare. Cum îndrăznise, oare, tata să-mi facă aşa ceva?

Data următoare când am văzut-o pe Tina, spumegam de furie. Ca de obicei, ea a încercat să mă facă să-mi verbalizez propriile senzaţii. Nu greşeam că mă simţeam furioasă. Era un răspuns perfect normal. Dar ea m-a făcut să privesc lucrurile şi din punctul de vedere al tatei. Dacă aş fi întâlnit un copil care trecuse printr-o situaţie oribilă, n-aş fi încercat să extrag acele amintiri de la el? Înţelegeam punctul de vedere al Tinei, dar îmi făceam griji că, poate, acele senzaţii adânc îngropate ar fi putut ieşi într-o bună zi la iveală şi că n-aş fi putut să le controlez. În majoritatea zilelor le puteam împinge într-un ungher al minţii, însă acea furie clocotitoare devenea tot mai aprigă, mai ales de la vizita inspectorului Howard. Tina se întreba dacă mă simţisem ameninţată de veste, dacă îmi făceam griji ca nu cumva Conor Geary să vină înapoi după mine, însă nu asta mă speria pe mine. Eu mă întrebam ce-ar fi putut face el după aceea. Oare pedofilii încetează să mai fie pedofili dacă nu sunt prinşi? Nu îmi era teamă de el, însă uram faptul că ştie unde mă aflu. „S” se afla undeva în libertate.

— Trimiterea lui Toby a fost modul lui de-a mă anunţa că încă se mai gândeşte la mine, că încă mai controlează lucrurile.

Îl uram. I-am spus Tinei că mi-ar plăcea să-l omor. Comisese o crimă oribilă şi scăpase nepedepsit. Ce îl împiedica să o facă din nou şi să se întoarcă în Irlanda?

— După vizita inspectorului Howard, am ieşit în spate şi am spart o vază în curte. Nu mai făcusem niciodată aşa ceva. Furia mea m-a speriat şi pe mine.

Tina mi-a zis să mă concentrez la exerciţiile de respiraţie şi m-a întrebat dacă îmi continui exerciţiile de yoga şi acasă.

I-am spus că mă hotărâsem să vând casa. Acum devenise şi mai urgent, dat fiind că acolo, singură, nu mă mai simţeam în siguranţă. M-a întrebat dacă un sistem de alarmă mai sofisticat m-ar face să mă simt mai în siguranţă. Ştiam că e imposibil să mă ascund într-un sat mic, dar îmi era frică şi să mă mut într-un loc

necunoscut mai mare – pentru mine, până şi Roscommon era prea mare şi prea zgomotos.

— Va fi în stare să mă găsească dacă se întoarce aici.

— Sally, eu nu prea cred că-l interesează femeile adulte. Acum are, cât, optzeci şi patru de ani? Trebuie să fie fragil. Mă îndoiesc că tu ai fi în pericol fizic din pricina lui. Şi tot nu avem cum să fim siguri că el e cel care ţi-a trimis ursul, deşi acest lucru pare posibil. Mai e ceva pentru care să-ţi faci griji din pricina lui?

Mi-am amintit discuţia cu Mark de la petrecerea lui Udo şi a Marthei.

— Teama mea de sex şi de relaţii. Asta ar putea veni de la faptul că am fost martoră la nişte lucruri. Tina, Google mi-a fost de ajutor, şi ştiu că s-ar putea să nu fii de acord, dar eu nu cred că am deficienţe sociale. Din punct de vedere emoţional, sunt doar un copil. Cine spune tot timpul ce gândeşte? Copiii. Cine nu se gândeşte deloc la sex şi la relaţii? Copiii.

— Sally, niciodată nu e o idee bună să-ţi pui singur un diagnostic, dar s-ar putea să existe totuşi un sâmbure de adevăr în ceea ce spui. Deşi cu siguranţă nu ai deficienţe sociale, şi nici nu te comporţi ca un copil.

I-am povestit despre petrecere şi discuţia mea cu Mark.

A rămas tăcută câteva secunde.

— Acest Mark – el îţi cunoaşte povestea, nu-i aşa?

— La fel de bine ca toţi cei care au acces la Google.

— Crezi că e posibil să te fi căutat pentru că e interesat de tine – din punct de vedere romantic, mă refer?

— Nu.

— De ce nu?

— Păi, nu e clar? Sunt defectă.

— Sally, acest lucru nu e deloc clar. Dacă te-aş vedea într-un bar sau la o petrecere, aş crede că eşti o femeie superbă. Şi, de când ai început să faci yoga, ai şi o anumită lejeritate în mişcări.

— Eu sunt mai degrabă conştientă de sufletul meu, la asta am tot lucrat.

— Ai un chip minunat. Pari cu câţiva ani mai tânără decât eşti de fapt. N-ai niciun fir alb. Niciun rid.

Am tresărit.

— Da, ca un copil.

— Ba nu, ca un adult care arată bine.

— Dar i-am spus că nu vreau să fac sex niciodată, în faţa unei camere pline de lume. Şi cred c-au rămas toţi şocaţi.

Ea s-a oprit şi mi-a cerut să răsuflu adânc preţ de un minut întreg.

— Pari să fii împăcată cu asexualitatea ta. Crezi acum că e ceva de care să-ţi

fie ruşine?

Nu mă gândisem la asta. Asexuală.

— Dar, Tina, de fapt, mi-am închipuit că fac sex cu Harrison Ford, şi chiar de multe ori.

A zâmbit.

— Sally, eu cred că toţi am făcut asta. Nu sunt o terapeută care se ocupă de probleme sexuale, dar…

— E-n ordine. Nu am nevoie de sex şi nici nu-mi doresc sau îi simt lipsa. Nici măcar nu mă masturbez. Cred că ai dreptate. Sunt asexuală. Ce uşurare!

— De ce te simţi uşurată?

— Îmi plac etichetele. Deficientă din punct de vedere social. Asexuală.

— *Nu* eşti deficientă. Dar poate n-ar trebui să discuţi despre sexualitatea ta cu oameni pe care nu-i cunoşti chiar bine. E un lucru personal.

— Tu ai parte de mult sex?

Eram curioasă.

— N-o să-ţi răspund la această întrebare. E personală şi intimă.

— Bine, am înţeles!

După aceea, am făcut un pic de terapie de atingere. I-am îngăduit Tinei să-mi perie părul. Era surprinzător de relaxant. Era şocată că nu fusesem niciodată la un coafor. Îmi tăiam mereu părul singură şi mi-l prindeam într-un coc. Era mai uşor aşa. Apoi mi-a masat umerii o vreme, însă chiar nu-i vedeam sensul.

Când plecam, mi-a adus din nou aminte de exerciţiile de respiraţie şi de controlul furiei.

— Mai uşor de zis decât de făcut, am spus.

— Să nu spargi lucruri! Să nu loveşti pe nimeni decât dacă te simţi în pericol din cauza lor. Doar respiră şi treci peste! Cântă la pian!

Ni se terminase deja timpul, însă trebuia totuşi să o întreb:

— Crezi că aş putea preda lecţii de pian dacă nu am nicio diplomă?

— Cred că da, însă probabil că mai întâi ar trebui să obţii o permisiune de la Garda ca să lucrezi cu copiii. Predatul cere foarte multă răbdare, dar tu ai învăţat asta deja, de fiecare dată, în această încăpere. Totuşi, o permisiune de la Garda s-ar putea să fie dificilă din cauza incidentului cu rămăşiţele tatălui tău. Ce-ar fi să mai aşteptăm o vreme?

În după-amiaza aceea am mers să mă întâlnesc cu Sue şi Mark la o cafea. Ospătăriţa ne-a luat comenzile fără să şi le noteze pe ceva. Şi eu puteam să fac

asta, însă nu puteam lucra într-un loc cu o muzică atât de oribilă. Femeia le zâmbea tuturor celor cu care vorbea. Am şters din lista mea mentală cu joburi posibile ideea de-a deveni ospătăriţă.

Primul care mi s-a alăturat a fost Mark şi, când el se aşeza pe scaun, a intrat şi Sue. A urmat o lungă perioadă de ceea ce acum ştiu că se numeşte „conversaţie de complezenţă" înainte ca ospătăriţa cea zâmbăreaţă să vină să ne aducă meniurile. Sue mi-a oferit o carte de bucate de Jamie Oliver, iar eu i-am dat în schimb un teanc de foi cu reţete pe care le scosesem la imprimantă de pe website-ul BBC Food, plus unele pe care le copiasem de la Caroline de la Texaco.

— Aşadar, îţi place să găteşti?

— Ei, face să treacă timpul, însă era mai bine când trăia şi tata pentru că exista cineva care să aprecieze ce făceam.

— Ar trebui să organizezi o serată! a propus Mark.

Nu ştiam ce să zic despre asta, aşa că am schimbat subiectul:

— Cum merge treaba la Mervyn Park?

Soţul lui Sue, Kenneth, şi Mark lucrau amândoi acolo. Mark avea grijă de fluturaşii salariaţilor.

— Îi tot cer să-i dea lui Kenneth o mărire de salariu, a spus Sue.

— Ştii bine că aş face-o dacă aş putea. Părerea mea este că firma va ajunge să aibă profit abia în al cincilea an de activitate, dacă avem noroc.

— Doar te necăjesc, Mark, a replicat Sue.

— La tine cum merge vânătoarea de joburi? Ceva la orizont? m-a întrebat Mark.

— E greu, am răspuns, am patruzeci şi patru de ani şi nu ştiu ce vreau să devin când voi fi mare.

Era o glumiţă de-a mea, însă n-a râs niciunul.

— Mark cel de zece ani îşi dorea să devină detectiv, a spus Mark.

— Eu voiam să lucrez în domeniul modei, a adăugat şi Sue.

— Eu cred că nu vreau decât să cânt la pian. La asta sunt bună.

— Chiar aşa? a zis Mark. Şi compui sau doar cânţi?

— Uneori mai fac nişte piese scurte, dar prefer să cânt. Debussy, Bach, John Field.

— Poate ne poţi cânta şi nouă la serată, a propus Mark, făcându-i cu ochiul lui Sue.

— O, ar fi minunat! a adăugat şi ea.

— Nu ştiu ce să zic. N-am dat niciodată o petrecere.

— Niciodată? Nici măcar când erai copil?

Mark a clipit încet şi Sue şi-a dus o mână la gură.

— O, îmi cer scuze, n-am vrut să… nu m-am gândit. Am auzit despre… când erai copil.

— Ştiu, i-am cerut Marthei să vă explice după ce am plecat sâmbătă de la petrecerea ei.

Mark se uita la mine cu un aer serios.

— Mi-aş dori să nu fi plecat aşa, în grabă. N-aveai de ce să te simţi jenată.

— Mark, eşti cumva interesat romantic de mine?

Două pete roşii au apărut pe obrajii palizi ai lui Mark.

— Ooo, a intervenit Sue, să vă las singuri?

— Nu, te rog, chiar vreau să aflu! Am discutat subiectul cu terapeuta mea. Şi cred că flirtezi cu mine. Totuşi, nu sunt complet sigură. N-am mai avut niciodată parte de genul ăsta de atenţie din partea unui bărbat.

Înainte ca Mark să poată avea ocazia să dea un răspuns, Caroline de la Texaco a bătut cu pumnul în geam şi mi-a strigat ceva.

— Ce dracu’? a făcut Sue în timp ce Caroline dădea buzna pe uşă şi se îndrepta direct spre masa noastră.

— Tu, scârbă! a mârâit aceasta. Am fost concediată de la slujbă din cauza că femeia care şi-a incinerat dracului propriul tată le-a spus celor de la Forţele de muncă faptul că aş fi rasistă.

— Eu am sunat la Forţele de muncă, a intervenit Mark. Eram acolo când ai spus chestiile alea despre prietenii noştri. Nu da vina pe Sally! Eu am fost.

— Iar eu i-am sunat ca să le confirm detaliile, am adăugat.

Sue părea stânjenită. Caroline i-a aruncat o privire încruntată.

— Văd că v-aţi înţeles unul cu altul! a scuipat Caroline spre mine.

Ospătăriţa cea zâmbăreaţă nu mai zâmbea. A apărut imediat în spatele lui Caroline şi i-a zis:

— Caroline, trebuie să îţi cer să pleci. Aici nu acceptăm comportamentul abuziv.

— A, da? Dar pe asta o serveşti? a întrebat ea, arătând spre Sue.

Mark a sărit în picioare, însă ospătăriţa nezâmbăreaţă i-a pus o mână pe umăr şi a vorbit calm:

— Caroline, ieşi afară şi nu mai ai voie aici!

— Nu-ţi face griji!, a ţipat femeia, oricum am să mă mut din satul ăsta! Nu mai stau cu voi, toţi ciudaţii. M-am săturat de locul ăsta. Mă întorc în Knocktoom. Şi, apropo, Valerie, a adăugat ea în timp ce se apropia de uşă, plăcinta ta e de tot rahatul!

S-a aşternut liniştea după ce a trântit uşa, şi toţi ochii s-au îndreptat ori către Caroline, care tropăia în sus pe deal, ori către noi trei rămaşi la masă. Apoi, toată lumea s-a uitat la Valerie şi a început să o aplaude, inclusiv Mark şi Sue, apoi şi

eu. Într-o clipă, atmosfera devenise ca de sărbătoare. Au urmat râsete. Mai multe persoane s-au apropiat de masa noastră şi i-au spus lui Sue că e mai mult decât binevenită în Carricksheedy. Un bătrân a spus că avem nevoie de gene mai diversificate, întrucât tenul celor din Carricksheedy era prea deschis. Câteva secunde mai târziu, tot el a strigat:

— Cea mai bună plăcintă din Irlanda!

Au urmat alte aclamaţii şi râsete din partea clienţilor rămaşi.

Mark a întrebat-o pe Sue:

— Eşti bine?

Ea şi-a şters lacrimile de la ochi.

— Cred că speram să nu se întâmple aici.

Sue era supărată.

Ospătăriţa, al cărei nume era, evident, Valerie, s-a apropiat de noi.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat în cafenea la mine! Comenzile voastre sunt din partea casei.

Mark şi Sue au protestat că nu se întâmplase nimic din vina lui Valerie. Femeia era teribil de amabilă. I-am mulţumit şi am achitat nota, împărţind-o în trei (aşa cum sugerase Tina). Mark şi Sue trebuiau să se întoarcă la lucru şi au plecat în grabă.

Când am ieşit, i-am mulţumit lui Valerie.

Mark nu îmi răspunsese la întrebare.

Mătuşa Christine m-a sunat ca să mă anunţe că unchiul Donald era grav bolnav.

— O să moară? am întrebat-o.

— Cred că da, a răspuns ea şi apoi a izbucnit în lacrimi.

M-am gândit la ce trebuia să spun mai departe.

— Îmi pare rău! Sper că nu suferă.

Am încercat să mă simt tristă pentru unchiul Donald. N-a mers. Dar mă simţeam tristă pentru mătuşa Christine.

— Momentan îl ţin sedat, dar lucrurile se deteriorează foarte rapid.

Am raţionat că acum nu ar fi momentul potrivit să-i povestesc despre problemele mele cu controlul furiei.

— Sper să se stingă în pace în somn, la fel ca tata.

— Cred că doar asta putem spera.

— Cât timp aţi fost căsătoriţi?

— Aproape patruzeci de ani.

— Foarte mult timp!

Voiam să o întreb de câte ori făcuseră sex, dacă îi plăcuse, dacă urma să îl incinereze sau dacă se aştepta să vin şi eu la înmormântare, dar n-am făcut-o.

— Nu-mi pot imagina viaţa fără el. Cancer la stomac. S-a extins şi la plămâni şi la ficat. Nu mai există speranţă. Credeam că mai avem ceva timp împreună.

— Ce trist!

În sinea mea, credeam că patruzeci de ani reprezintă o groază de timp.

— Îţi mulţumesc, scumpo! Mai bine mă întorc la el în cameră. Timpul e preţios. Te sun dacă se iveşte ceva nou, bine?

Ştiam că se referă la moartea lui.

— Îmi pare rău! am adăugat din nou.

— Mulţumesc, eşti o fată cumsecade! Bun, pa!

Vocea îi tremura când a închis.

Trecusem cu bine peste această discuţie. Chiar dacă sunt o femeie, nu o fată. Am simţit un moment de triumf că luna viitoare îi puteam povesti Tinei despre asta. Empatie! O simţisem şi îi dădusem glas.

30

Peter, 1982

În 2 aprilie 1980, eu şi tata am părăsit Anglia. Am putut să mergem ca pasageri obişnuiţi de la Dover la Calais, iar apoi la Genova, în Italia, însă apoi a urmat oribila călătorie de câteva luni de acolo până la Port Said, în Egipt, după care prin Canalul Suez până la Colombo şi apoi la Singapore, spre Sydney şi, în cele din urmă, la Auckland, uneori ascunşi pe vase de marfa sau cargoboturi graţie mitelor generoase şi, câteodată, ca pasageri obişnuiţi. Tata părea să se bucure de expediţie, „ca să vadă lumea”, cum se exprima el, însă mie îmi era teamă şi/sau rău mai tot timpul. Mă ascundeam în cabină ori de câte ori ni se repartiza una şi rareori mă aventuram pe punte.

Când am ajuns în Noua Zeelandă, tata avea deja mustaţa şi barba crescute cum trebuie. Nu s-a mai ras deloc, deşi îşi menţinea barba atent tăiată, „precum Sigmund Freud”, zicea el. Purta şi ochelari cu rame groase, cu lentile fără dioptrii. Numai cei care îl ştiau l-ar mai fi recunoscut ca fiind Conor Geary, iar eu eram singura persoană care îl cunoştea bine.

Timp de două luni am stat într-o casă închiriată în Auckland. Tata şi-a schimbat numele de pe diplomă în James Armstrong şi s-a înscris în Asociaţia Naţională a Dentiştilor din Noua Zeelandă sub acelaşi nume, folosindu-se de o scrisoare din partea Comisiei Naţionale a Dentiştilor din Irlanda pe care reuşise să o falsifice. A trebuit să dea şi un soi de examen, pe care însă l-a trecut cu uşurinţă.

Apoi ne-am mutat în Wellington şi tata a devenit dentist suplinitor. A adoptat rapid accentul local şi mi-a zis să o fac şi eu cât mai repede. Totuşi, mie îmi venea greu întrucât nu prea luam contact cu mulţi oameni.

Cea mai importantă schimbare a fost că nu mai eram un secret. Tata era mândru să mă prezinte celor pe care îi întâlneam. Cu toate că uneori trebuia să le explice despre boala mea, a lăsat-o mai moale, spunându-mi mai apoi că nu voia ca oamenilor să li se facă milă de mine. Dar, pentru prima oară, am început să vorbesc şi cu alţii. Îmi venea foarte greu. Nu ştiam niciodată ce să spun.

Tata le-a spus tuturor povestea despre sărmana mamă şi soţie care murise. Asta stârnea compasiune şi felicitări pentru faptul că izbutise să mă crească singur.

Am fost invitaţi acasă la cină la un alt dentist. Eu am purtat căciulă şi mănuşi, iar tata a început, ca de obicei, oferindu-le obişnuitele explicaţii despre afecţiunea mea cea rară, însă eu nu-mi putea lua ochii de la soţia şi fiicele

colegului tatălui meu. Fete un pic mai în vârstă decât mine, care se comportau perfect normal. Şi mama lor era normală. Făcuse un tort şi fripsese un pui, iar pe fiicele sale le-a pus să ne arate puloverele tricotate chiar de ele. Eu am vorbit puţin. Tata le-a explicat că sunt timid, întrucât acasă, în Irlanda, trebuise să fiu educat la domiciliu.

După aceea, acasă, mi-am exprimat admiraţia faţă de mamă şi de fiice. Tata s-a uitat ciudat la mine şi apoi mi-a spus că e vremea să ne mutăm, ca să-şi deschidă propria clinică.

Ne-am mutat în Rotorua, un loc unde se puteau cumpăra proprietăţi ieftine. Era 1982 şi aveam paisprezece ani. Împrejurimile miroseau a ouă clocite din cauza hidrogenului sulfurat care plutea deasupra apelor termale. Casa noastră se afla pe un drum secundar, la vreo cinci kilometri în afara oraşului. Lângă ea exista o căsuţă dărăpănată, dar, în afară de ea, cel mai apropiat vecin era la câţiva kilometri distanţă. Camioane cu buşteni treceau destul de des prin faţa casei noastre, însă altminteri nu exista niciun pic de trafic.

Aveam două dormitoare, o bucătărie cu strictul necesar şi o sufragerie lungă şi întunecoasă, cu un hambar separat, situat la vreo zece metri de casă. Aceasta era construită din lemn şi nu aducea deloc cu impunătoarea noastră casă din Irlanda, cu grădina ei plină de plante şi aleile largi şi stâlpii de piatră. Tata spunea că e o aventură, un nou început. Niciunul dintre noi nu o credea. Pleca în fiecare zi către noul său birou. Îl cumpărase de la văduva unui dentist decedat de curând. Avea un recepţioner tânăr pe nume Danny, pe care îl întâlneam doar sporadic. Cred că acesta îşi închipuia că sufăr de vreo deficienţă mentală, căci eram incapabil să stau de vorbă cu el. De fapt, eram disperat să socializez, dar lipsa mea de coerenţă îngreuna mult lucrurile. Când i-am spus tatei, acesta m-a avertizat să nu interacţionez cu alte persoane. Mă puteau omorî fără să vrea măcar s-o facă, a adăugat el.

În timpul lungilor perioade în care era plecat la lucru, eu exploram noul nostru domeniu. Terenul nostru era îngrădit de un gard în partea din spate şi abia după trei săptămâni am descoperit că la vreo trei kilometri distanţă de el, sub o faleză abruptă, se aflau izvoare termale. Mă codeam să-mi supun pielea unei încercări într-o astfel de apă, dar când i-am spus tatei el s-a arătat la fel de entuziasmat ca mine. Am pornit într-o zi rece de mai şi am înotat în bazinul fierbinte de piatră, iar după aceea ne-am răcorit în lacul cu apă rece de lângă el. Era mult mai bine decât pe plaja din Irlanda. Apa nu avea niciun efect negativ asupra pielii mele. După aceea am mers deseori cu tata acolo în weekenduri, atât vara, cât şi iarna.

Pe proprietatea lipită de a noastră locuia un băiat ce părea cu câţiva ani mai mare decât mine. Acesta îşi conducea propria camionetă. Eram fascinat. Îl vedeam de la fereastra mea şi, când tata era plecat la serviciu, îmi petreceam

vremea zăbovind pe lângă gardul comun, abia aşteptând să comunic cu cineva. Din câte observasem până atunci, băiatul locuia cu mama lui. Plecau dis-de-dimineaţă, iar el se întorcea acasă după-amiază, după care revenea şi ea în jur de nouă seara, chiar mai târziu în weekenduri. Când el se întorcea de la şcoală, începea să se joace prin curte cu o minge de rugby şi avea grijă de găinile pe care le auzeam dintr-un coteţ aflat în celălalt capăt al proprietăţii lui.

Mi-am tot urmărit vecinul până am ajuns la concluzia că are un soi de blândeţe în el. Era sărac, judecând după haine şi după casă, dar îl auzeam vorbind cu mama lui. Se purta respectuos cu ea. Femeia părea în vârstă, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva era vreo bunică.

Acum, că mai înaintasem în vârstă, începeam să-mi pun întrebări în privinţa modului în care vorbea tata despre femei. Noua Zeelandă fusese prima ţară din lume care le dăduse femeilor dreptul de a vota, un fapt care l-a înfuriat pe tata când i l-am adus la cunoştinţă. Când i-am povestit despre doamna în vârstă de-alături, el a închis ochii până am încetat să mai vorbesc despre ea. În mod cert pentru tata existau anumite subiecte interzise, iar aceasta era maniera lui de a mi le face cunoscute. A închis ochii pentru a închide şi subiectul.

În anii trecuţi îmi mai pusesem întrebări despre mama şi sora mea din camera de-alături. Îmi aminteam cum o lovisem cu piciorul în burta de gravidă. Un lucru care nu avea cum să fie în regulă, deşi tata fusese cel care mă încurajase să o fac. Dacă el avea mereu dreptate, de ce ne inventaserăm poveşti noi de viaţă şi adoptaserăm nume noi tocmai în celălalt capăt al lumii?

Da, cu siguranţă mama mea trebuie să fi fost problema. El era tatăl meu, avea grijă de mine şi nu ridicase niciodată mâna asupra mea. Fusesem martor al nebuniei şi agresivităţii mamei mele. Odată, pe când sora mea era bebeluş, îl întrebasem de ce nu o luase şi s-o abandoneze pe treptele unei biserici, însă el îmi spusese că fusese un act de milostenie să o lase să rămână cu Denise.

— Ea e tot ce i-a rămas, răspunsese el. Nu sunt chiar atât de crud încât să le despart. Şi-aşa a fost destul de rău când te-am luat de lângă ea, deci nu i-am mai putut-o face încă o dată.

Era evident că tata avea o inimă bună.

31

Sally

La câteva zile după incidentul din cafenea, am primit un telefon de la Mark. I-am amintit că, înainte să fim întrerupţi de Caroline, îi pusesem o întrebare.

— De ce eşti interesat de mine?

— Păi, să zicem că e complicat, dar mi-ar plăcea să fiu prietenul tău, să am grijă de tine. Nu-mi pare rău pentru tine, însă nici nu vreau să-ţi faci vreo impresie greşită despre mine.

— Ce-i aşa de complicat? am dat eu glas bănuielilor. Eşti jurnalist?

— Doamne, nu, sunt contabil şi proaspăt mutat în oraş. Vă găsesc fascinante, pe tine şi povestea ta. Am făcut sau zis ceva greşit?

— M-ai întrebat despre trecutul relaţiilor mele. Terapeuta mea se gândea că te-ar putea interesa o relaţie cu mine.

— Există cineva care mă interesează, dar e abia la început şi mă tem că am dat deja cu bâta în baltă. Ţi-o aminteşti pe Anubha?

Am oftat de uşurare.

— Anubha pare adorabilă şi amândoi sunteţi divorţaţi. Ar trebui să-i ceri să iasă cu tine.

— Mi-ar plăcea să o fac, dar, practic, sunt şeful ei, aşa că ar putea părea hărţuire la locul de muncă.

— Poate că te aşteaptă să-i ceri să iasă cu tine? Are doi copii, deci probabil că-i place să facă sex.

L-am auzit râzând, ceea ce m-a iritat.

— Nu glumeam. Pare drăguţă.

— Chiar este.

— Dar de ce mi-ai cerut să ies cu tine la o cafea?

— Voiam să ştii că nu m-am simţit stânjenit de discuţia noastră de la petrecerea Marthei. Putem fi prieteni?

M-am arătat de acord că aveam să încerc.

— Mark, eu, una, cred că ar trebui să ai grijă. Chiar dacă te place de-adevăratelea, copiii ei s-ar putea să n-o facă.

— Ai fi bună de consilier la ziar.

— Se plăteşte bine?

— Nu prea.

— Încă îmi mai caut de lucru.

— Trebuie să existe ceva ce să poţi face şi tu. Ai vrea să întreb la Mervyn

Park?

— Da, te rog! Mark?

— Da?

— Sunt supărată din cauza tatălui meu natural. Poliţia n-a izbutit să dea de urma lui în Noua Zeelandă. Nu ştie nimeni unde e acum.

A urmat o pauză.

— Pot să vin acasă la tine? m-a întrebat.

— De ce?

— E mai uşor să discutăm faţă în faţă, mai cu seamă despre el.

— Bine, vino la cină! Am să fac plăcintă Parmentier picantă. Pe la şase?

— Super!

— Totuşi, nu e o serată, bine?

A râs iar.

— Nicio întâlnire romantică, bine?

Acum am râs eu.

Mark a venit la mine după serviciu şi am început să-l pun la curent cu modul în care Toby ne condusese către Noua Zeelandă.

— Toby? a întrebat el, intrând parcă în alertă.

I-am explicat despre urs. M-a întrebat dacă poate folosi calculatorul tatei ca să caute ştiri în ziarele din Noua Zeelandă. Ne-am uitat amândoi la pagini peste pagini, portrete şi modele 3D cu felul în care Conor Geary ar putea arăta acum. N-am găsit nimic nou în plus faţă de ce îmi spusese deja inspectorul Howard. Moralul lui Mark era foarte scăzut.

— Am văzut apelul nou lansat la vremea respectivă, dar nu ştiam că are legătură cu Toby. Eşti sigură că nu-ţi aminteşti nimic despre el, despre perioada petrecută în captivitate?

— Nu. Crezi că aş putea ajuta la prinderea lui dacă aş reuşi? Şi Denise abia dacă vorbea despre el.

— De unde ştii?

— E în toate însemnările tatei.

— Ce însemnări?

I-am oferit amănunte despre jurnalele şi însemnările medicale ale tatei.

— Pot să le văd şi eu?

— De ce?

— Vreau să te ajut, Sally.

— Nu cred că se cade să le vezi. Nu am nevoie de ajutorul tău. Le pot citi foarte bine şi singură. Sunt dosarele medicale personale ale mamei mele naturale şi ale mele.

— Dar, ştii, un ochi în plus ar putea vedea ceva ce ţie ţi-a scăpat. M-aş putea uita la ele din punctul de vedere al unei persoane neimportante?

— Nu e aproape nimic despre Conor Geary în ele.

— Dar poate sunt indicii?

— Nu e niciun indiciu.

— Dar de unde ştii? Tu ai o minte înclinată spre fapte. S-ar putea ca eu să identific anumite subtilităţi care ţi-au scăpat.

Insistenţa lui mă înfuria.

— Garda are copii. Le-au analizat pe îndelete. Angela, doctoriţa şi prietena mea, le-a răsfoit odată cu mine. Mark, vrei, te rog, să pleci? Comportamentul tău mă stânjeneşte.

Atitudinea lui veselă dispăruse. A deschis gura, gata să spună ceva, dar apoi s-a oprit. Acum, dintr-odată, părea spăsit.

— Doamne, îmi cer scuze! M-am lăsat dus de val. Cazul ăsta a fost o ştire de prima pagină când eram copil.

— Toată lumea spune acelaşi lucru.

S-a uitat la mine, iar eu nu-mi dădeam seama dacă era trist, mânios sau fericit. Eu sigur nu mă simţeam deloc în largul meu.

— Mark, te rog să pleci!

— Da, ar trebui…

Nu şi-a mai terminat fraza, ci doar şi-a luat jacheta de pe spătarul scaunului şi a plecat.

Nu mă puteam hotărî dacă mi-l doream sau nu prieten pe Mark. Părea să aibă şi o latură întunecată.

A doua zi şi-a cerut din nou scuze pentru că se comportase „atât de entuziast”. Tina spunea că ar trebui să accept scuzele, dacă sunt sincere. Aşa că am făcut-o.

Căsuţa venea ca o binevenită distragere. Împreună cu Nadine, vizitasem de trei ori clădirea dărăpănată de pe Bracken Lane. Era o simplă cochilie. Pereţii erau intacţi, însă acoperişul se lăsase în partea stângă. Nadine a făcut nişte schiţe cu modul în care considera că ar trebui să arate, de fapt. Entuziasmul ei era molipsitor.

Rezultatele cadastrului au scos la iveală o serie de probleme, dintre care cea

mai gravă era faptul că în subteran se afla o vână de apă care iarna avea tendinţa să se umfle. Acest lucru explica de ce podelele erau complet putrede. Nadine a văzut-o ca pe o provocare de-a ridica interiorul, a scoate la iveală izvorul şi a-l transforma într-o privelişte pe cinste prin montarea unui panou de sticlă în sufragerie şi instalarea unui sistem de iluminat subteran care să se aprindă seara.

Nadine a zis că, dacă aş cumpăra-o, s-ar ocupa de proiect pentru doar o zecime din costul real. Locul era scos la vânzare de douăzeci de ani. După trei zile de negocieri, proprietarii mi-au acceptat oferta în data de 1 martie 2019. Nadine a spus apoi că avea să fie gata de locuit spre finalul toamnei.

Acum mai urma mica problemă cu vânzarea propriei mele case şi a terenului. Casa era deja curată, aşa că n-a trebuit să fac cine ştie ce ordine, însă agentul imobiliar a sugerat că locul ar fi mult mai valoros decât casa şi că nu ar trebui să mă preocup să o revopsesc. Îmi era teamă de schimbare. Tina zicea că e un progres: acceptarea schimbării.

Eu şi Mark am mai ieşit de câteva ori la o cafea sau ceva de băut alături de Udo şi Martha sau Anubha, Sue şi Kenneth, iar o dată am mers la un grătar acasă la Mark, în duminica de Paşti, în 21 aprilie. Grătarul a fost pe balcon. El locuia în acelaşi bloc cu Kenneth şi Sue. S-a comportat ca un adevărat domn de fiecare dată, cu toate că, lucru ce mă enerva la culme, nu scăpa niciodată oportunitatea de-a mă întreba dacă se mai ivise ceva nou legat de căutarea lui Conor Geary.

Îmi plăcea cum se juca cu toţi copiii şi cum făcea trucuri magice ca să-i distreze. El şi Anubha păreau să se ţină la distanţă unul de altul. Mark mi-a mărturisit că nu credea că ea ar fi interesată.

Începusem să-mi fac cumpărăturile la micul supermarket Gala de pe strada principală a satului. Mi-a luat ceva până să încep să mă orientez singură şi să mă obişnuiesc cu ce aveau la vânzare în fiecare raion. Puneau la dispoziţie o varietate surprinzător de mare de produse, iar când i-am întrebat de frunze proaspete de curry (pentru una dintre reţetele lui Jamie Oliver), doamna aceea drăguţă mi-a răspuns că va face o comandă specială.

— Ştii, a adăugat ea, cred că trebuie să ne mărim şi oferta de ingrediente etnice de-aici. Nu vrem să ne pierdem afacerea în favoarea supermarketului din Roscommon.

I-am mai arătat o reţetă şi ea şi-a notat toate ingredientele şi mi-a dat asigurări că în mod sigur le vor aduce pe viitor. Pe insigna ei scria că se numeşte Laura. Am dat să mă prezint şi eu.

— O, dar ştim cu toţii cine eşti! a spus ea. Pe aici eşti celebră.

— Nu notorie? am întrebat.

Credeam că e o glumă bună, şi chiar aşa era, întrucât Laura a râs.

I-am povestit despre faptul că eram dependentă de o anumită rutină.

— Dacă incluzi şi locul ăsta în rutina ta, o să am grijă să te informez cu privire la orice schimbare. Ce zici de asta? mi-a zis ea.

Am ieşit din magazin simţindu-mă parcă mai uşoară şi mai înaltă. Şi mai fericită. Aveam senzaţia că îmi mai făcusem o prietenă.

32

Peter, 1982

Băiatul se numea Rangi. Am auzit-o pe doamna în vârstă spunându-i aşa. El nu mi-a dat niciodată atenţie până când, într-o zi, a lovit mingea greşit şi aceasta a aterizat în curtea mea. Am alergat de pe verandă ca să o iau, dar, în loc să i-o arunc înapoi, am rămas acolo, cu ea în mână, lângă gard, aşteptându-l să se apropie. După câteva secunde de priviri încruntate, s-a apropiat.

— Ce-i în neregulă cu tine? De ce nu i-ai dat un picior ca să mi-o arunci înapoi?

— Eu sunt Steve, am răspuns.

— Rangi.

— Ştiu.

— Nu-mi dai mingea?

I-am aruncat-o înapoi şi, chiar dacă o făcusem stângaci, el a prins-o cu dibăcie cu o mână întinsă pe sub picior.

Nu mi-a mulţumit, ci doar s-a îndepărtat. Trebuia să-l opresc.

— Tu te duci la şcoală? Acolo pleci în fiecare dimineaţă?

— Ă, da?

A rostit-o de parcă întrebarea mea fusese o acuzaţie.

— Eşti norocos, am continuat. Eu am o afecţiune medicală care înseamnă că nu mă pot amesteca cu ceilalţi copii. Dacă mă ating, aş putea să mor.

— Da? De unde ai căpătat-o? Mie mi-ar plăcea foarte mult să nu trebuiască să merg la şcoală.

— E naşpa, am adăugat, simţind cum mila de sine preia controlul. Nu am niciun prieten.

— Ai televizor? m-a întrebat.

— Da. Poţi veni şi tu să te uiţi, dacă vrei, înainte să vină tata acasă.

— De unde ai accentul?

Nu credeam că am accent.

— Sunt irlandez, i-am răspuns înainte să mă corectez ca să mi se potrivească povestea: Mă rog, m-am născut aici, dar am trăit în Irlanda de când eram mic. M-am întors acum doi ani.

— Da? Are şi o echipă de rugby, nu, locul ăla unde e război? Ai fost bombardat vreodată?

A părut dezamăgit când am recunoscut că nu văzusem niciodată o bombă sau o armă de foc şi că războiul se reducea doar la o mică parte a Irlandei aflate sub

conducere britanică. Vedeam prea bine că îşi pierde interesul, aşa că am schimbat tactica:

— Câţi ani ai?

— Cincisprezece. Tu?

— Paisprezece. Ai voie să conduci camioneta?

— Într-un fel. Poliţiştii nu pun întrebări. De ce, tatăl tău e cumva poliţist?

Rangi devenea suspicios.

— Nu, e dentist. Cea care locuieşte cu tine e mama ta?

— Nu, e mătuşa mea, Georgia. Mama ta unde este?

— A murit.

A urmat o pauză. Mă aşteptam să-şi exprime condoleanţele, dar n-a zis nimic. Am continuat tot eu:

— Vrei să vii să te uiţi la televizor? Dar nu mă poţi atinge.

— Nu, ciudat nenorocit! De ce aş vrea să te ating?

Lucrurile o luau razna. Băiatul începea să se îndepărteze.

— Atunci, ne vedem mai târziu? am strigat după el, încercând să-mi ascund disperarea din voce.

Nu s-a uitat înapoi.

La cina din acea seară, i-am spus tatei pe un ton tulburat că stătusem de vorbă cu vecinul nostru.

— Băiatul maroniu? a întrebat el încreţindu-şi nasul a dezgust.

— Da, păi, mătuşa lui e albă, aşa că am impresia că e corcit. S-a purtat neprietenos.

— N-ar trebui să te amesteci cu ei. Mai că n-am cumpărat casa asta când am văzut cine stă alături. Bănuiesc că de asta a fost atât de ieftină.

— Totuşi, mi-ar plăcea să am un prieten, cineva de vârsta mea…

Şi-a lăsat jos cuţitul şi furculiţa.

— M-am tot gândit la asta, a spus apoi. Las-o în seama mea!

Mă simţeam agitat. În săptămânile următoare, tata a început să renoveze hambarul. L-am ajutat să tragă curent electric din casă printr-un şanţ săpat de amândoi. Am răsfoit cărţi de bricolaj ca să ne dăm seama cum să tragem ţevi de apă din reţeaua principală până în colţul hambarului. Tata a montat o chiuvetă mare, o toaletă şi un duş modern. După aceea, a cumpărat o maşină de gătit şi un frigider. A căptuşit pereţii cu cofraje de ouă.

— Pentru izolare fonică, mi-a explicat el. O să-şi dorească intimitate. Eu merg să caut un chiriaş, o persoană tânără care să poată lucra de acasă şi care să-ţi ţină de urât.

Eram încântat de idee, dar m-am simţit dezamăgit când, câteva luni mai târziu, acest tânăr încă nu reuşise să se materializeze.

— E greu să găseşti exact persoana potrivită, a spus tata, dar nu-ţi face griji, că eu caut în continuare!

La câteva săptămâni după ce vorbisem prima dată cu el, Rangi Parata şi-a făcut apariţia la uşa noastră din faţă.

— Pot să mă uit la televizor la tine?

Tata trebuia să se întoarcă abia peste vreo două ore.

— Sigur, am răspuns, ţinând uşa larg deschisă şi rămânând mult în spatele lui.

Am dat drumul la televizor. Pe ecran rula o telenovelă.

— Putem să ne uităm la rugby? a întrebat Rangi.

Am dat pe postul celălalt.

— E bine?

— Da.

— Irlanda nu e la fel de bună ca All Blacks, dar…

— A, da, ştiu asta. Nimeni nu e.

La pauză, cât timp erau reclame, m-a întrebat:

— N-ai o bere?

— Avem Fanta. Vrei una?

— Bătrânul tău nu bea?

— Nu.

Rangi a continuat să urmărească meciul în timp ce eu îl urmăream pe el.

— Nu te mai uita la mine, ciudatule! Eşti pederast?

— Nu!

Tata îmi explicase totul despre homosexuali şi lesbiene, iar eu găsisem alte cuvinte pentru ei în cărţi şi la televizor.

— Văd rar persoane de vârsta mea.

— Da? Atunci, încetează!

— Scuze!

— Ai toaletă în casă?

— Tu n-ai?

— Neah! Doar o groapă adâncă.

Îmi pusesem întrebări în privinţa şopronului din spatele casei lui. Îi văzusem pe el şi pe mătuşa lui cărând oale de noapte într-acolo şi ducându-le înapoi în casă. Crezusem că e un soi de fântână.

— Vrei să o foloseşti?

— Da, mai târziu.

— Cum e la şcoală?

— De tot rahatul. Şi, oricum, e şi mai de rahat dacă eşti ca mine. Acolo nu le place genul meu.

Ştiam că se referă la rasele corcite, dar nu ştiam ce fel de corcitură e.

— Eşti pe jumătate maori?

— Da. Tata era sută la sută.

— Ce tare!

— Faci mişto de mine?

— Nu. Cred că este exotic.

— Ce înseamnă asta?

— Diferit, dar într-un sens bun, nu ciudat.

— Neobişnuit?

— Da.

— Îmi place. Exotic.

S-a uitat la mine şi, pentru prima oară, a zâmbit.

Data următoare când a venit la mine şi-a adus şi temele cu el. Erau extrem de simple. Ecuaţiile matematice erau unele pe care le stăpâneam de la zece ani. Materialul de lectură era *Hobbitul*. Îl citisem pe când aveam şapte ani. Pentru prima dată vedeam nişte teme corectate, cu observaţiile profesoarei sale scrise cu pix roşu. Scrisul de mână al lui Rangi abia dacă avea vreun sens. Mi-a cerut să-i fac eu tema în locul lui şi m-am simţit tentat, ca să-i câştig prietenia, dar în schimb i-am propus să-l ajut. Rangi urma să se lase curând de şcoală pentru a deveni ucenic în construcţii. Avea nevoie să treacă examenul de absolvire.

Ne-am aşezat faţă în faţă la masa din bucătărie în timp ce eu am început să-l învăţ despre testele de analiză a textului la engleză şi probleme de matematică. Băga foarte repede la cap.

— De ce nu poţi să înveţi la şcoală? l-am întrebat.

— Prea ocupat să-mi păzesc spatele.

Mi-a explicat că în alte părţi ale oraşului Rotorua aveau loc conflicte între găşti şi că el încerca să se ţină departe de ele. Chiar dacă era doar pe jumătate maori, elevii albi se aşteptau ca el să fie implicat în ele, iar elevii maori din găşti îl urau pentru că se ţinea departe de ei. Mi-a arătat vânătăile proaspete de pe braţe, acolo unde fusese lovit cu pumnii. Şcoala nu mi se mai părea atrăgătoare.

— Merg la cursuri, nu discut cu nimeni şi apoi plec. Obişnuiam să îmi petrec timpul la băcănie cu o fată de care îmi plăcea – băcănia era ceea ce ei numeau magazinul din colţ, îi văzusem şi eu pe tineri stând acolo –, dar fratele ei a venit la mine la şcoală şi m-a bătut.

— Nu cred că voi putea avea vreodată o iubită sau o soţie.

— Şi să nu ţi-o tragi? Niciodată? Ce naşpa, frate!

— Aşadar, nici tu nu ai prieteni?

— Aş zice că nu.

Am zâmbit larg.

Tata nu ştia nimic despre prietenia noastră. Aveam grijă să nu rămână nicio urmă de-a vizitelor lui Rangi, ba chiar trăgeam şi apa la toaletă după el de fiecare dată, întrucât era ceva ce el uita mereu. I-am spus că tata nu-l voia la noi în casă. N-a părut surprins, dar era încântat că eu îmi doream în continuare să vină în vizită.

Vineri, în 10 decembrie, Rangi a primit o jumătate de zi liberă ca să sărbătorească finalul anilor de şcoală. Mai avea câteva zile libere în care să se pregătească pentru examenele finale. Pentru mine, Crăciunul în lumina soarelui continua să rămână un concept inedit, însă îmi plăcea foarte mult. Rangi a oprit maşina pe alee şi apoi a sărit gardul. Mi-a arătat nota de la profesoara lui.

„Îmbunătăţiri evidente”, scrisese ea. „Rangi s-a îndreptat mult anul acesta. Viitorul acestui băiat este unul luminos.”

Am chiuit şi am urlat ca nişte cowboy, stârnind praful cu tălpile noastre goale. Vara, Rangi nu purta încălţăminte. Din ce văzusem prin oraş, mare parte din copii nu purtau.

— Mersi, frate, uite ce-ai făcut pentru mine! Profesoara spune că am să iau cu brio examenele.

— Tu ai făcut-o, Rangi, *tu* singur ai făcut-o.

Şi chiar aşa era.

Mi-a venit o idee.

— Hai să înotăm în lac, ca să sărbătorim!

Şi lui i-a venit o idee.

— Nu prea îmi place mie să înot, dar am nişte beri. Hai să ne bălăcim!

A dat să mă prindă de umăr într-un soi de gest de afecţiune, cred, dar m-am tras înapoi în ultima clipă.

— Fără atingeri!

— Scuze, frate, am uitat!

Călătoria la lac a fost o greşeală. Toată prietenia noastră a fost o greşeală, şi totul doar din vina mea, dar, când am plecat la drum în ziua aceea, mă simţeam mai fericit decât fusesem vreodată în viaţă. Aveam un prieten sincer care îmi era recunoscător pentru că-l ajutasem. Urma să ne distrăm împreună şi să ne purtăm ca nişte adulţi şi să bem bere. Cu câteva luni înainte, împlinisem cincisprezece ani, şi ştiam că e ilegal să bei alcool până nu faci douăzeci. Tata şi-ar fi ieşit din minţi dacă ar fi aflat ceva, dar în clipa aia nici că-mi păsa.

Când am ajuns la lacurile fierbinţi, ne-am schimbat în slipurile de baie şi am rămas cu spatele unul la altul ca să ne liniştim reciproc că nu suntem homosexuali, deşi nu m-am putut abţine să nu-i observ fizicul. Era solid ca un bărbat. Eu eram slăbănog, palid şi sfrijit prin comparaţie cu el. Nu doar că avea vânătăi pe braţe, dar mai avea şi o sumedenie de cicatrice rotunde pe piept. Nu m-am putut abţine să nu le arăt cu degetul.

— Ce-ai păţit acolo?

— Mama era o scorpie. De asta nu pot să înot. La şcoală nu puteam să-mi scot tricoul fără să mi se pună întrebări. Arsuri de ţigară.

— Te-a ars?

— Da, scorpia nebună, când eram micuţ. Acum nici măcar nu ştiu pe unde e, probabil la puşcărie. Dar să nu mai zici la nimeni. Cred că în tine pot să am încredere, *pākehā*[4].

Cred *că pākehā* însemna persoană albă. Eram încântat că are încredere în mine.

— Cui să-i spun? În fine, pare să semene mult cu a mea! am adăugat, încântat că aveam acest lucru în comun, mame nebune şi periculoase.

— Da? Credeam că ai zis că e moartă?

Nu mă mai gândisem la ea de luni bune. Rangi era cel mai bun prieten al meu, singurul prieten. Îmi spusese un secret. Aşa că îi puteam spune şi eu unul, nu-i aşa?

— Presupun că mi-am dorit să fie. A trebuit să plecăm din Irlanda pentru că ea a spus minciuni despre tata.

I-am spus lui Rangi toată povestea în timp ce desfăcea două cutii de bere. Am luat o înghiţitură prelungă din a mea, presupunând că avea să semene la gust cu sucul de mere, dar avea un gust rău, aşa cum închipuiam că s-ar putea simţi la gust picioarele unor bătrâni. Am scuipat lichidul în iarbă.

Rangi a râs de mine.

— Serios? N-ai mai băut bere până acum?

Am clătinat din cap, dar am încercat să mai iau o gură.

— Noroc, frate! a spus el.

Nu mai voiam bere, iar asta însemna că-i rămâneau lui celelalte cinci.

— Mie nu mi se pare în ordine, a adăugat după ce i-am spus ce se întâmplase cât timp rămăsesem singur cu mama în weekend. N-ar fi trebuit să-ţi loveşti mama cu piciorul, mai ales că era însărcinată.

Am ridicat din umeri.

— Tata a zis că am voie.

— Mie nu mi se pare în ordine, a repetat, făcându-mă să mă simt stingherit.

Acum îmi părea rău că-i spusesem.

— Mătuşa mea, Georgia, spune că nu e niciodată în ordine să loveşti o femeie.

M-am gândit la bătrâna lui mătuşă şi ia orele nenumărate pe care şi le petrecea făcând curat în casele altor oameni şi apoi la munca în bar, seara. Bănuiam că tata n-ar da doi bani pe părerile mătuşii Georgia. De ce considera Rangi că femeile sunt atât de grozave? Mătuşa lui era o truditoare. Mama lui era violentă. Am schimbat imediat subiectul şi în curând discutam plini de entuziasm despre Turneul Leilor Britanici şi Irlandezi care urmau să ajungă iarna următoare în Noua Zeelandă. Începusem să acord şi eu mult mai mult interes faţă de rugby de când îl cunoscusem pe Rangi. Lui i-ar fi plăcut enorm să joace pentru echipa şcolii, însă nu merita bătăile de cap de care ar fi avut parte de la ceilalţi puşti.

Am intrat în lacul fierbinte. În cel mai adânc punct, apa abia îmi ajungea până la gât. Rangi a intrat şi el şi am ţopăit amândoi o vreme acolo.

— Ce plăcut e! a exclamat.

Când am ieşit, soarele înfierbântase stâncile din jur.

— Trebuie să ne răcorim, am spus. Hai să mergem la lacul cu apă rece!

— Neah, Stevie, eu rămân aici, a zis Rangi.

Era limpede că îi e neplăcut de cald, întrucât transpiraţia îi curgea în jos pe piept.

— Haide, am insistat, ai să te coci dacă rămâi aici!

— Nu mai pot să înot, nu?

Glasul îi era uşor îngreunat de la bere.

Mă simţeam special pentru că Rangi îmi arătase mie acele cicatrice. Eram cei mai buni prieteni.

— Corect, am răspuns, deci tu nu poţi să înoţi, iar eu nu pot să beau bere. Suntem chit, dar măcar eu am încercat.

M-a urmat pe partea cu apă rece a stâncilor. M-am căţărat pe nişte pietre şi apoi m-am lăsat să alunec în apă. M-a urmat şi el şi a rămas pe margine, lăsându-şi picioarele să-i atârne în lac.

— Frate, ce bine e! a adăugat.

— Sari şi tu! l-am încurajat. Poţi să te ţii de iarba de pe margini.

— Cât de adâncă e?

— Nu ştiu, îmi trece de cap.

Am plonjat sub apă şi am înotat câteva secunde, iar apoi am văzut şi auzit bulele de aer atunci când Rangi a intrat în apă prea aproape de mine. Am înotat mai departe.

Apoi nu ştiu sigur ce s-a întâmplat. Poate că berea i-a dat curaj şi a încercat să înoate departe de siguranţa oferită de stânci ca să ajungă la mine, dar eu eram neliniştit că se apropia prea mult, aşa că am înotat în continuare, îndepărtându-mă de el. Apoi am băgat de seamă că dăduse de belea. La mai puţin de trei metri de mine, îşi pierduse controlul şi începea să intre în panică. Îl vedeam deja sub apă. Îşi lungea gâtul ca să rămână la suprafaţă, însă nu putea să răzbată. Am ieşit la suprafaţă şi am încercat să strig la el şi să-i arăt stâncile aflate la doar vreo doi metri distanţă, dar el n-a mai apărut deloc. Dacă şi-ar fi împins corpul pe orizontală, ar fi putut atinge stâncile şi să se simtă în siguranţă, însă rămânea cu ochii strâns închişi. Voiam să-l ajut. Voiam să-l duc la loc sigur. Ar fi fost extrem de uşor să-l conduc, să-l trag de braţ, dar, dacă-l atingeam, ar fi însemnat să mor, să agonizez până mă transformam complet în piatră, şi îmi era prea teamă. Nu mai era nimeni care să-l ajute. S-a zbătut acolo, înghiţind tot mai multă apă în locul aerului la care nu putea să ajungă. Am ieşit la suprafaţă şi am plonjat în adânc, am ieşit şi am plonjat iar, ţipând din toţi rărunchii după ajutor în vreme ce plămânii lui se umpleau cu apă. Mi-am urmărit prietenul cum se îneca.

Mai târziu, m-am tot gândit la toate modurile în care aş fi putut să îl salvez. Aş fi putut să rup o cracă dintr-un copac din apropiere şi să i-o împing în mâini. Aş fi putut să folosesc unul dintre prosoapele pe care le adusesem cu noi şi să îl trag cu el. Nu ştiu cât a durat până s-a înecat. Mi s-au părut ani întregi. Mi s-au părut doar câteva secunde. Mi s-a părut un adevărat infern.

33

Sally

Unchiul Donald a murit în 29 iunie. Mătuşa Christine m-a rugat să vin la înmormântare în Dublin. Noi două începuserăm să luăm legătura tot mai des. Eu o ţineam la curent cu toate veştile, despre terapia mea, noii prieteni, Noua Zeelandă, vânzarea casei etc. Semăna atât de mult cu mama, încât era aproape ca şi cum ea se întorsese în viaţa mea. Dar pe Donald nu-l cunoşteam şi nici nu voiam în mod deosebit să merg la înmormântare.

Evident, trăisem în captivitate în Dublin mare parte din primii mei ani de viaţă şi mersesem o dată sau de două ori în vizită pe când trăia mama şi de câteva ori ca să o văd pe mătuşa Christine în ultimele luni, dar când fusesem cu mama ca adolescentă mă simţisem de-a dreptul copleşită de dimensiunea oraşului, de zgomot şi de mulţimile de oameni. Urmăream o sumedenie de emisiuni care se desfăşurau în oraşe din toată lumea, şi, chiar dacă Dublin este un oraş mic prin comparaţie cu Londra sau New York, imensitatea lui mă îngrozea. Nu mă vedeam făcându-i faţă cu maşina sau autobuzul.

Atât Tina, cât şi Angela spuseseră că ar trebui să merg la înmormântare şi că ar trebui să o fac din bunătatea sufletului, după tot ce făcuse mătuşa Christine pentru mine. Angela mi-a propus să-i cer unui prieten să meargă cu mine. Tina considera că acum era ocazia perfectă să pun în practică toate aspectele la care lucrasem: atingeri, empatie, răbdare, diplomaţie, abţinere etc.

I-am cerut lui Sue să meargă cu mine. S-a oferit să conducă ea maşina. Era într-una dintre vacanţele ei lungi de vară ca urmare a încetării cursurilor şi o şedere peste noapte în Dublin era exact ce-i trebuia. A spus că avea să mă conducă până la biserică şi apoi să plece să se întâlnească cu verişoara ei. A doua zi după înmormântare avea să se întoarcă să mă ia de la mătuşa Christine, după care puteam să mergem la sesiunea aia prelungită de cumpărături despre care discutaserăm în Dundrum. A adăugat că am putea lua prânzul acolo şi apoi să ieşim direct pe autostradă şi să ne întoarcem acasă. Îmi puteam lua cu mine căştile pentru zgomot şi puteam merge la mall la prima oră, înainte să se strângă prea mulţi oameni.

Luni dimineaţa, în ziua înmormântării, Sue a venit să mă ia de acasă. Purtam hainele potrivite pentru eveniment, aceleaşi pe care la avusesem şi la înmormântarea tatei.

— Sally, te rog să nu te simţi jignită, dar o bască roşie sclipitoare? Nu prea se potriveşte, a spus Sue.

— Poftim? Dar tata zicea să o port la ocazii speciale.

— Cred că se referea la unele vesele, cum ar fi nunţile sau petrecerile de aniversare. Nu e culoarea potrivită pentru o înmormântare.

— Dar mai multe persoane au comentat că le-a plăcut la înmormântarea tatei. M-au minţit toţi? De ce m-ar fi minţit?

— Nu vrea nimeni să-l supere pe cel îndoliat. Din pricina a ce s-a întâmplat cu incinerarea, probabil toată lumea s-a bucurat că basca era o distragere. Din câte-mi dau eu seama, puţini oameni te cunoşteau suficient ca să spună ceva.

Simţeam cum mi se urcă o roşeaţă pe gât.

— Crezi că oamenii au râs de mine?

— Nu, dar e niţel ciudat.

— Eu sunt niţel ciudată.

— Mâine, când mergem la cumpărături, vom alege cu înţelepciune nişte haine.

— Cu înţelepciune?

— Da.

Sue m-a însoţit la biserică. Am întârziat un pic. Era mai bine de jumătate plină de oameni. Ea m-a sfătuit să nu mă uit la nimeni şi doar să merg direct la strana din faţă şi să mă aşez lângă mătuşa Christine. După aceea a plecat, spunând că o să vină a doua zi dimineaţă acasă la mătuşa Christine să mă ia. Luasem o pastilă ca să pot face faţă prezenţei străinilor. Angela mă avertizase că, în cazul ăsta, nu trebuia să fac nimic care să o tulbure pe mătuşa Christine. Era mai bine să mă abţin. În ultima vreme, nu-mi mai dădea pastile decât foarte rar.

Mătuşa Christine m-a întâmpinat cu o îmbrăţişare călduroasă la care am putut să-i răspund pe măsură. M-a prezentat surorii lui Donald, Lorraine. Mătuşa Christine şi Lorraine plângeau. Sicriul era pe catafalc, cu o poză de-a lui Donald deasupra. Era un bătrân fălcos. Nu m-am întors ca să mă uit la cei din spatele meu, ci am stat să ascult cum vicarul vorbea despre viaţa lui Donald printre rugăciuni mormăite.

Am ciulit un pic urechile când femeia a zis că lui îi plăcea să cânte jazz la pian. Mătuşa Christine nu pomenise niciodată că el cânta la pian, însă aveau acasă unul la care cântasem şi eu.

Atenţia îmi era iar distrasă. Lorraine stătea ţeapănă în pardesiul ei negru ce părea foarte scump. Mătuşa Christine îşi sufla întruna nasul în batistă şi la un moment dat a părut gata să se înece de plâns. Eu am făcut ce văzusem la televizor şi am cuprins-o cu un braţ, iar ea s-a prins imediat de el. Am lăsat-o.

La finalul slujbei, vicarul a spus că toţi cei de acolo erau invitaţi acasă la Christine. Mătuşa Christine, eu şi Lorraine am pornit pe urmele sicriului pe culoarul din mijloc, către uşile unde cioclii l-au ridicat într-un dric deja pregătit. Mi-am coborât privirea în pământ. Mult prea mulţi oameni. Afară, mătuşa Christine şi Lorraine au fost înconjurate de ceilalţi veniţi să asiste la înmormântare. Simţeam că mă sufoc, aşa că m-am retras către uşa bisericii şi am descoperit cu surprindere că era şi Mark acolo, îmbrăcat cu un costum negru cu cravată.

— Bună, Sally!

— Ce cauţi aici? l-am întrebat.

— Anubha mi-a spus că vii la înmormântare. M-am gândit că ai putea avea nevoie de puţin sprijin.

— Dar… cum… ţi-ai luat liber de la serviciu? Sue m-a adus cu maşina încoace.

— Ar fi trebuit să-mi ceri mie să te duc.

— De ce?

— Nu ştiu… Eu… voiam să-ţi fiu alături, aici.

Mă simţeam descumpănită, dar recunoscătoare în această mare de străini. Mătuşa Christine m-a strigat ca să mă prezinte unor persoane. Mark m-a prins de mână.

— Vrei să vin cu tine?

— Da, te rog!

I l-am prezentat pe Mark mătuşii Christine, dar în înghesuiala aia de oameni care încercau să-şi exprime condoleanţele nu era posibil să explici ceva aşa cum trebuie.

— Vrei să vin şi eu cu tine acasă după ce se termină aici? a întrebat Mark în vreme ce eram împinsă şi eu către maşină alături de mătuşa Christine şi Lorraine ca să mergem la cimitir.

I-am dat adresa şi el a spus că ne vedem acolo într-o oră. Venise cu maşina tocmai până aici.

Puţini oameni au mers şi la cimitir, aşa că mi-a venit mult mai uşor. În maşina care ne-a dus înapoi acasă, mătuşa Christine m-a întrebat cine e prietenul meu.

— E Mark. Cred că s-a mutat în urmă cu câteva luni în Carricksheedy. Sper că e în regulă că l-am invitat şi pe el la tine acasă.

— E în regulă. Sunteţi… într-o relaţie?

— Nu, absolut deloc, e un amic.

Lorraine şi-a tras nasul.

— Trebuie să fie un prieten foarte bun dacă a condus tocmai până aici ca să participe la înmormântarea cuiva de care n-a auzit în viaţa lui.

Lui Lorraine nu prea-i plăcea de mine, îmi dădeam seama. Nu ştiu de ce. Am încercat să mă pun în locul ei. Cine eram eu pentru ea? Nepoata adoptată a cumnatei ei care n-avea niciun soi de relaţie cu fratele său decedat. Probabil că ştia despre trecutul meu. Şi probabil că ştia şi că încercasem să-mi incinerez tatăl.

— Lorraine, ştiu că tu crezi că n-am ce căuta aici. Nu l-am cunoscut foarte bine pe Donald, însă mătuşa Christine mi-a cerut să vin şi terapeuta mea îmi spune mereu că ar trebui să socializez mai mult cu lumea.

— Oh… n-am vrut… scuze! A fost o slujbă superbă, nu-i aşa?

— N-am ştiut că unchiul Donald cânta la pian.

După asta, Lorraine a devenit ceva mai vorbăreaţă şi am început să discutăm despre vremurile în care Donald cânta la pian în cluburile de jazz din Soho, pe când erau cu toţii tineri. Şi ea era văduvă şi locuia într-un sătuc din Sussex. Avea o fiică ce nu putuse să vină la înmormântare pentru că propria ei fiică doar ce născuse.

— Aşadar, ai devenit străbunică?

— Da, e un adevărat privilegiu să ajungi să trăieşti suficient ca să-ţi vezi strănepotul. Mi-aş dori ca nepoata mea să se fi căsătorit mai întâi, dar nu mai e ca pe vremea noastră, nu-i aşa, Christine?

Mătuşa Christine a răspuns că şi-ar fi dorit ca ea şi Donald să fi putut avea şi ei copii, iar Lorraine şi-a cerut scuze pentru lipsa de sensibilitate.

— Aşa sunt mereu, lipsită de sensibilitate, s-a scuzat ea, pur şi simplu nu pot să mă abţin. E din cauza felului cum am fost crescută.

Lorraine s-a uitat pe geam şi mătuşa Christine şi-a lăsat mâna pe braţul meu. Cred că nimeni nu dorea să aducă în discuţie cum fusesem eu crescută.

După ce ne-am întors acasă, am ajutat cu aşezarea unor tăvi cu sendvişuri, plăcinte cu mere şi cârnaţi în aluat trimise de vecini şi prieteni. Cei care fuseseră la cimitir veniseră şi ei încoace şi în curând li s-au alăturat şi alţii. M-am bucurat mult să-l văd şi pe Mark.

— Eşti bine? m-a întrebat.

— Da, acum, că eşti şi tu aici.

Li l-am prezentat cum trebuie mătuşii Christine şi lui Lorraine.

— Sunt sigur că Sally se bucură că are un prieten aici. Aşadar, cum v-aţi cunoscut voi doi?

— A oprit maşina şi a încercat să mă facă să mă sui în ea.

— Ce?

— A fost o neînţelegere, a adăugat Mark repede, însă eram nou în Carricksheedy şi Sally a fost una dintre primele mele prietene. Eşti sora mamei ei, nu?

Mătuşa Christine a vorbit un pic şi despre Jean. Mark şi-a exprimat condoleanţele pentru moartea lui Donald.

— Aşadar, tu şi Jean eraţi apropiate? Trebuie că tu ai fost un sprijin important pentru ea când a adoptat-o pe Sally, a spus el.

— O, da, a răspuns ea cu mintea în altă parte.

Mă întrebase dacă pot să am grijă să aibă toată lumea ceai sau cafea şi să distribui sendvişuri. Mi-am înfrânat starea de tulburare. Niciunul dintre cei de-aici nu mă cunoştea. Niciunul nu făcuse cunoştinţă cu mine. Am rămas cu privirea în podea în vreme ce le turnam din ibricele cu ceai şi cafea, iar apoi dădeam tare cu platourile cu mâncare. Vedeam că Mark era angajat în continuare într-o discuţie cu mătuşa Christine.

Pe când se încheia seara, eu am mers în sufragerie şi am început să cânt la pian. Am ales nişte sonate de Mozart. Nimic prea trist sau prea vesel. Lumea intra şi ieşea din cameră, făcându-mi complimente pentru cum cântam.

Nu după mult timp, Mark a intrat şi el, uşor agitat.

— Acum plec. Vrei să te duc cu maşina înapoi la Carricksheedy?

— Nu, mersi, rămân peste noapte şi mâine-dimineaţă merg la cumpărături cu Sue.

Părea dezamăgit.

— Bine! Ne vedem în sat! Te sun peste câteva zile.

— Mersi, Mark!

— Vreo veste din Noua Zeelandă?

— Nu.

S-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz.

— Ai grijă de tine, Sally!

Mă simţeam în regulă. M-am întors şi am reumplut platourile, oferindu-le totodată ceai, cafea şi vin celor care voiau să bea.

În final am mai rămas doar eu, Lorraine şi mătuşa Christine. În timp ce debarasam camerele de farfurii şi pahare, ceşti, farfurioare şi şerveţele, ele discutau despre Donald.

Mă simţeam obosită. Ziua nu fusese chiar chinul care mă temeam că avea să fie, însă pastila îşi spunea cuvântul asupra nivelului meu de energie.

— Sally, trebuie să vorbesc ceva cu tine de dimineaţă, înainte să pleci, a spus mătuşa Christine. Îţi mulţumesc c-ai fost azi aici! Mi-ai fost de mare ajutor, nu-i aşa, Lorraine?

Aceasta a încuviinţat din cap.

— Sally, nu te deranjează dacă dormi în camera de depozitare, nu? Am pus-o pe Lorraine în camera de oaspeţi.

Ba mă deranja. Un dormitor nou îmi dădea mereu fiori.

— Curând vei avea o casă cu totul nouă doar pentru tine, aşa-i? a zis Lorraine, o observaţie deloc lipsită de temei.

Am mers la culcare într-o cameră cu o saltea plină de cocoloaşe, dar am dormit bine.

Ca de obicei, m-am trezit devreme şi am coborât la parter, unde am găsit-o pe mătuşa Christine deja aşezată la masă. În vreme ce umpleam ibricul de ceai, ea mi-a făcut semn să mă aşez în faţa ei.

— Individul ăsta, Mark, cât de bine îl cunoşti?

I-am explicat că deveniserăm prieteni prin intermediul Marthei.

— Ştii ceva despre trecutul lui?

— E divorţat. A avut o aventură cu o femeie mai tânără, însă n-a mers nici cu ea.

— Înţeleg. N-ai pomenit nimic despre faptul că l-ai invitat la înmormântare.

— Îmi cer scuze! Nu eu l-am invitat. Şi-a făcut apariţia la biserică.

— El… Îmi cer scuze că întreb, dar care e, mai exact, relaţia ta cu el?

— E un amic. Contabil la Mervyn Park, la fabrica de procesare a cărnii.

— Eşti sigură că nu doreşte să fie mai mult decât amic?

— A, da, i-am spus că nici nu încape în discuţie. Legat de sex, intimităţi şi aşa mai departe. În plus, lui îi place de prietena mea Anubha. Lucrează împreună, dar e şeful ei, aşa că e puţin cam complicat.

— Sally, mi-a pus o mulţime de întrebări despre tine, despre când erai mică şi despre ce-a zis Jean despre perioada ta petrecută în captivitate. A fost ciudat şi, trebuie s-o spun, complet nepotrivit la înmormântarea soţului meu.

— Îmi pare rău! Dar mie îmi place mereu când oamenii se comportă uşor nepotrivit.

Am râs, însă mătuşa Christine nu m-a imitat.

— Care e numele lui de familie?

— Butler.

— Ai încredere în el?

— Da. Tina spune că ar trebui să am mai multă încredere în oameni şi să nu presupun că toţi sunt prădători.

— Nu crezi că e ciudat ca el să-şi facă apariţia neinvitat la o înmormântare?

— Păi, eu l-am invitat acasă.

— Dar nu şi la biserică?

— Nu, a auzit de la Anubha. Mi-a spus că a căutat amănunte pe internet. Nu

voia să fiu de una singură. Ştie prea bine cât de dificili mi se par străinii.

— Mark Butler.

Şi-a notat numele.

— Contabil. Şi unde a locuit înainte să vină în Carricksheedy?

— În Dublin, cred?

— Nu ştii în ce zonă?

— Nu. De ce îmi pui toate aceste întrebări?

Atunci s-a luminat la faţă şi mi-a zâmbit.

— Probabil că nu-i nimic. Poate că el te place mai mult decât îţi închipui.

Da, oare aşa să fie?

— Apropo, Sally, a continuat ea, ai cântat minunat la pian, i-ai mişcat pe toţi. Cânţi pur şi simplu splendid, şi asta fără vreo partitură!

— Mă linişteşte.

— Ne-a liniştit şi pe noi, pe mine şi pe Lorraine, ieri. Foarte frumos din partea ta!

— Am cam făcut-o mai degrabă pentru mine.

— Acceptă un compliment! a spus ea. Donald ar fi cântat ragtime, dacă ar fi fost aici.

— Îmi închipui că ar fi preferat să fie el cel care cântă, nu eu.

Ochii i s-au umplut de lacrimi. M-am mişcat stângaci pentru a o îmbrăţişa, aşa cum îmi sugerase Tina. M-a strâns tare înainte să-mi dea drumul. Nu m-a deranjat deloc.

De-abia aşteptam să-i spun Tinei că trecusem cu brio testul de-a fi prezentă în societate.

34

Peter, 1982

După ce Rangi s-a înecat, mi-am adunat toate lucrurile şi m-am întors acasă ca să-l aştept pe tata. De ce nu aveam telefon? Ştiam că Rangi nu avea, dar noi nu eram săraci. Ar fi trebuit să avem un telefon. Ştiam că mătuşica Georgia n-avea să se întoarcă acasă decât foarte târziu. M-am întins în pat, fără să reuşesc să mă opresc din tremurat.

Trebuie să fi aţipit, căci următorul lucru pe care l-am auzit a fost glasul tatei:

— Cin’ vrea nişte peşte cu cartofi prăjiţi?

Era răsfăţul nostru de vineri seara şi tatei îi plăcea să-i pronunţe numele cu accent kiwi.

Am ieşit din cameră înfofolit în pături şi am izbucnit instantaneu în plâns.

— Ce s-a întâmplat?

I-am spus toată povestea, începând cu faptul că eu şi Rangi deveniserăm prieteni, că se uita în mod regulat la televizor la noi în casă şi că îl ajutasem la lecţii, până la înec.

Tata mi-a aruncat o privire încărcată de furie.

— Ce ţi-am spus eu? Nu ţi-am spus să stai departe de el?

Lucrul următor pe care mi l-a zis a fost:

— Ce ai luat cu tine la lac?

I-am povestit despre prosoape şi despre lada frigorifică pentru berile lui Rangi.

— Ai băut alcool?

Acum striga deja.

— Ai lăsat ceva de-al tău în urmă? Orice?

— Tată, trebuie să chemi poliţia, o ambulanţă, trebuie să mergi în oraş şi să-i spui mătuşicii Georgia. Lucrează la „The Pig and Whistle”.

— Răspunde la întrebare! Ai lăsat ceva în urmă?

— Nu.

— Atunci nu mai plânge ca o fetiţă! Nu o să facem absolut nimic. M-ai auzit? Vrei să fii acuzat că ţi-ai înecat „prietenul”?

A rostit ultimul cuvânt pe un ton sarcastic.

— Dar, tată, dacă m-ar fi atins, aş fi murit! A fost el sau eu! N-am ştiut ce să fac!

Glasul i s-a mai îmblânzit:

— Ştiu, însă poliţiştii o să vadă altfel lucrurile. Doar au crezut-o pe căţeaua aia de Denise, nu-i aşa? Nu poţi avea încredere în ei. Iar boala ta e atât de rară încât

majoritatea nici nu cred că există. Dacă o să te aresteze, o să te omoare în nu mai mult de câteva ore.

— Dar, tată…

— Ajunge! Scoate nişte farfurii! Probabil deja ni s-au răcit peştele şi cartofii.

Am rămas uitându-mă la el. Nu m-am clintit.

— Acum! a răcnit.

M-am mişcat mecanic până la dulap şi am scos farfurii, cuţite şi furculiţe, apoi am luat sarea şi oţetul din bufetul de lângă chiuvetă şi le-am aşezat pe masa din bucătărie.

El a deschis ziarul şi a dat direct la pagina cu programul TV.

— Le ce te uiţi în mod normal într-o după-amiază de vineri?

M-am uitat în ziar şi am ales emisiunile la care aveam obiceiul să mă uit.

— Bun! Dacă te întreabă cineva, astăzi ai rămas în casă pentru c-a fost prea cald. Te-ai uitat la emisiunile astea. L-ai observat pe Rangi întorcându-se acasă în jurul prânzului şi de atunci nu l-ai mai văzut deloc. Bine? Unde sunt cutiile de bere goale?

— Le-am lăsat pe malul lacului. Unde a rămas şi tricoul lui

— Bun! Înec accidental din cauză că idiotul de băiat era beat.

— Şi cum rămâne cu Georgia, mătuşica lui?

— Ce-i cu ea? Acum o să se mute de aici pentru că nu ştie să conducă maşina. Nouă ne convine de minune. O să cumpăr şi proprietatea ei. E periculos să avem vecini atât de apropiaţi. E doar o cocioabă. Ba chiar s-ar putea să-i ofer mai mult decât merită… Sau poate nu, că n-ar părea în regulă.

Nu înţelegeam ce tot zicea acolo. Am încercat să-l fac să înţeleagă:

— Tată, prietenul meu a murit. Singurul meu prieten. Pe care l-am avut vreodată.

S-a întins şi şi-a împletit degetele cu ale mele.

— Ştiu că acum e greu, dar mă ai pe mine. Mereu o să mă ai pe mine.

Lacrimile îmi curgeau mai departe, amestecându-se cu oţetul din farfurie. Nu înţelegea deloc.

Am mers la culcare pe la ora 21:00, ca de obicei. Mă simţeam tot agitat, dar abia aşteptam să vină somnul mai repede şi să uit de tot. Uneori mătuşica Georgia era adusă acasă de către alt lucrător la bar pe la 21:30 sau cel târziu la 23:00. Deşi eram extrem de obosit, nu puteam să dorm.

La 22:15 am auzit o bătaie uşoară în uşa din faţă. L-am auzit pe tata ieşind pe

verandă.

— Domnule, îmi cer scuze că vă deranjez, dar băiatul meu nu-i acasă şi mă întrebam dacă nu cumva l-a văzut Stevie.

— Fiul meu, Steven, e în pat, aşa cum ar şi trebui.

— O, ştiu că e un băiat bun, dar v-ar deranja dacă l-aţi întreba?

— Vrei să-mi trezesc fiul la ora asta?

— Da, chestia e că îmi fac griji, căci lui Rangi nu-i stă în fire să plece singur aşa.

— Rangi?

— Da, aşa se numeşte băiatul meu. El şi Stevie sunt amici.

— Steven şi Rangi nu sunt prieteni. Steven mi s-a plâns adesea că fiul tău vine neinvitat încoace. Mi-a îndemnat fiul să bea bere. Steven e un copil liniştit şi uşor de intimidat. Când Rangi se întoarce acasă, te rog să-i spui să nu-l mai sâcâie pe Steven!

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Cum putea tata să fie atât de crud? Ştia că Rangi e mort şi totuşi îi îngăduia mătuşii lui să creadă că e vreun soi de bătăuş care mă intimidează.

Mătuşa Georgia a plecat spăsită înapoi acasă.

Am ieşit furios din cameră.

— Tată!

— Mai încet!

— De ce i-ai zis asemenea lucruri?

— Pentru că exact asta cred. Băiatul reprezenta o influenţă negativă pentru tine. Călătorie sprâncenată! O să mai treacă vreo câteva zile înainte ca ea să facă ceva. Cei ca ea nu se duc la poliţie. Când o să iasă cadavrul la iveală, s-ar putea ca ei să vină încoace şi să pună întrebări, dar tu te ţii de povestea asta, da? Acum, înapoi în pat!

Am făcut cum mi-a zis, însă nu mi-a făcut deloc plăcere. El nu-l cunoştea pe Rangi. Nu stătuse niciodată de vorbă cu el. Şi minţise în legătură cu el.

În dimineaţa următoare, mătuşica Georgia a plecat, ca de obicei, cu un microbuz. A vârât un bilet pe sub uşă, cerându-ne să-i sunăm şeful în caz că se întorcea Rangi. Femeia credea că avem telefon.

Sâmbătă seară, după ce i s-a terminat tura la bar, a bătut iar la uşă şi l-a întrebat pe tata dacă nu cumva îl văzuserăm pe Rangi şi apoi l-a întrebat dacă se poate folosi de telefonul nostru.

De data asta tata a mimat un soi de îngrijorare.

— Îmi pare rău, doamnă Sisterson, dar l-am întrebat pe Steven şi ieri nu l-a văzut deloc pe Rangi, cu toate că i-a auzit camioneta oprind pe alee pe la prânz. Îi pare rău pentru dispariţia fiului tău. O să rămânem cu ochii în patru, dar mă tem că nu avem telefon. Pe cine vrei să suni?

— La poliţie! Rangi lipseşte deja de mai bine de o zi. Nu-i stă în fire. N-a lăsat nici măcar un bilet.

— Nu cumva copiii şi-au început ieri vacanţa de vară? Poate o fi plecat în camping cu prietenii lui?

— Fără camionetă? Fără măcar un bagaj? Nu are deloc prieteni. Pe Stevie al dumneavoastră îl consideră prietenul lui. Vorbeşte tot timpul de el.

— Ei bine, îmi pare rău că Steven nu simte şi el la fel. Noapte bună, doamnă Sisterson!

În faţa mătuşicii Georgia, tata continua să-mi spună Steven, chiar dacă mie îmi zicea Steve sau chiar Stevie. Nici nu-mi mai aminteam de când nu-mi mai zisese Peter. „Steven” era un mod de-a mă distanţa de Rangi, de parcă numele pe care mă striga el era cumva ilegal.

A venit iar la mine în cameră.

— S-ar putea ca ea să sune mâine la poliţie. Adu-ţi aminte: te ţii de poveste! Rămâi în casă! Ea nu lucrează sâmbăta, nu-i aşa? Să rămâi departe de ochii tuturor!

A doua zi a venit iar să ne bată la uşă.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule Armstrong, dar aveţi bunăvoinţa de-a mă duce şi pe mine cu maşina până în oraş? Vedeţi, eu nu ştiu să conduc şi trebuie să anunţ dispariţia băiatului meu.

Tata a făcut-o pe vecinul cel bun. Mi-a spus să stau cuminte cât timp o ducea pe mătuşica Georgia la secţia de poliţie. S-au întors după trei ore. De la fereastra mea, vedeam chipul ei plin de lacrimi. Şi-a dus la ochi batista tatălui meu.

Tata mi-a spus că, atunci când poliţiştii îşi dăduseră seama după numele lui că Rangi e pe jumătate maori, îi spuseseră că probabil era dus cu vreo gaşcă, pus, de bună seamă, pe rele şi că încerca, pesemne, să evite examenele ce se apropiau. Mătuşica Georgia le arătase biletul scris de profesoară pe care el îl lăsase pe masa din bucătărie, pentru a le dovedi că Rangi nu făcea parte din nicio gaşcă. Era un băiat singuratic, le mai spusese ea. Poliţiştii o întrebaseră unde e mama lui şi care era motivul pentru care cea care îi anunţa dispariţia era mătuşa lui. Când se văzuse silită să le dezvăluie numele mamei lui Rangi, Celia Parata, poliţiştii începuseră să se uite unul la altul. Tata crezuseră că probabil era vreo prostituată din cauză că indivizii începuseră să rânjească ironic. Insinuaseră că până la urmă Rangi Parata avea să se întoarcă. Tata a spus că nu o luaseră deloc

în serios. Nici măcar nu se sinchisiseră să-şi noteze ceva sau să-i ceară o descriere.

Tata avea un aer bucuros când mi-a descris toate astea. Dar eu eram dezgustat de el şi de mine. Voiam să-i spun mătuşicii Georgia că Rangi e mort, că ar trebui să renunţe la speranţă, să renunţe să îl mai aştepte să se întoarcă acasă. El nu avea să se mai întoarcă vreodată acasă.

Înainte de finalul săptămânii, cadavrul umflat al lui Rangi a fost găsit în celălalt capăt al lacului, aproape de oraş. Nu am fost luat vreodată la întrebări. *Daily Post* l-a prezentat drept un înec tragic. Mătuşica Georgia nu m-a privit în ochi atunci când a trecut pe lângă mine. O maşină de poliţie a venit de două ori la ea acasă, o dată în 18 decembrie şi încă o dată a doua zi. O auzeam urlând în noapte tocmai din dormitor de la mine şi voiam să merg să o consolez, să îi mărturisesc şi să îi explic că fusese un accident, că fusese vorba de viaţa mea sau de a lui şi *că. Fusesem nevoit* să o aleg pe-a mea, şi că fusese cel mai bun prieten al meu.

Ziua de Crăciun în casă a fost ciudată. Tata se prefăcea că totul ar fi fost normal. Am mâncat afară, pe verandă, ciocnind cu pahare pline cu Coca-Cola. Tata mi-a cumpărat un casetofon şi eu i-am cumpărat o carte despre cultura maori. Câteva zile mai târziu, am găsit-o în coşul de gunoi.

35

Sally

Expediţia mea la cumpărături de după înmormântarea unchiului Donald n-a fost pe de-a întregul fructuoasă. Sue a lăsat maşina într-o imensă parcare subterană şi apoi am ieşit într-o clădire orbitor de strălucitoare, ameţitor de înaltă şi intimidant de întinsă, cu firme de neon în toate părţile, muzică iritantă şi, pentru o dimineaţă de marţi, mulţimi peste mulţimi de cumpărători. Văzusem la televizor centre comerciale, dar nu mă aşteptasem la ceva de o asemenea magnitudine.

— Sue, mie nu-mi place aici. Te rog, vreau să mă întorc să te aştept în maşină!

— Dar scopul pentru care am venit aici e să îţi iei haine noi!

— Nu-mi place.

— Poftim, ţine-mă de mână! a continuat ea. Am o idee. Mergem la un magazin care are de toate. Poţi să te duci direct la cabina de probă şi-ţi aduc eu diverse haine pe care să le probezi.

Descoperisem de curând că îmbrăţişările şi ţinerile de mână ale prietenilor mă linişteau întrucâtva. I-am îngăduit lui Sue să mă conducă într-un magazin numit Zara. Ea a stat de vorbă cu o vânzătoare în timp ce eu rămăsesem pe loc, încercând să nu tremur, neclintită, în vreme ce lumea umbla încolo şi încoace, luând pulovere din mijlocul unui teanc atent stivuit şi aruncându-le apoi la loc. Mă gândisem la un moment dat să lucrez şi eu într-un magazin de haine, însă acum mă durea maxilarul de cât de tare strângeam din dinţi. N-aş fi fost în stare să suport aşa ceva.

Sue s-a întors însoţită de o vânzătoare tânără şi extrem de frumoasă. M-au condus apoi într-o cabină de schimb spaţioasă, cu oglinzi de jos şi până-n tavan pe ambele laturi. Am rămas cuminte şi am aşteptat. În mai puţin de zece minute, Sue s-a întors cu braţele încărcate de haine. I-am mulţumit şi am început să probez pulovere, fuste-pantalon, taioare, cizme, bijuterii, veste, bluze, paltoane, tricouri, fuste scurte şi lungi, adidaşi, blugi şi cardigane. Sue venea la fiecare câteva minute ca să mă verifice, schimbând mărimi pentru lucrurile care îmi plăceau, dar care nu mi se potriveau, şi ducându-le înapoi pe cele care nu-mi plăceau. În cabina asta de probă erau de vreo şase ori mai multe lucruri decât aveam acasă în şifonier. Pe unele dintre ele vânzătoarea le-a dus direct la casă. Eram copleşită de atât de multe variante pe care le aveau la dispoziţie, de hainele alea din mătase, bumbac, velur, blugi şi chestii lucioase şi blănuri. Îmi plăcea ce vedeam în oglindă. Toate acele versiuni diferite ale mele.

Am cumpărat tot ce-mi plăcea. Le-am dat cardul în vreme ce Sue îmi dădea roată plină de entuziasm.

— Aş vrea să te mai duc într-un singur loc, a adăugat ea.

Eram epuizată şi pungile cu cumpărături erau grele.

Am ieşit din lift la etajul superior şi Sue m-a condus către ceea ce s-a dovedit a fi un salon de înfrumuseţare.

— Păr, unghii, faţă, gene, sprâncene, machiaj… cred că ar trebui să te ocupi de toate.

Ne aflam în faţa uşii. M-am oprit.

— De ce?

— Nu mă înţelege greşit, eşti superbă, dar n-ai vrea să vezi şi tu cum ai arăta cu o altă coafură, nişte şuviţe blonde sau niscaiva cârlionţi? Nici măcar nu ştiu cum îţi arată părul când e desfăcut. E foarte lung? Măştile faciale sunt extrem de relaxante. Ăsta e un mod de-a te răsfăţa.

— Nu, mulţumesc, Sue, nu mă deranjează să-mi schimb hainele, însă nu vreau să schimb şi felul în care îmi arată capul!

— Nu eşti nici măcar curioasă?

— Nu.

— O, Sally, te rog! Lasă-le să se ocupe de părul tău! Dacă nu-ţi place, ţi-l poţi strânge la loc. Răsfaţă-te şi tu!

Deja începeam să mă simt tot mai agitată. Am ridicat glasul:

— Am zis *nu!*

Sue s-a înroşit la faţă. Începea şi ea să se enerveze.

— Am făcut rezervare pentru amândouă. Eu îmi pun o mască şi îmi fac genele. Vrei să aştepţi în maşină?

— Da, te rog!

Mi-a aruncat cheile de la maşină.

— Nivelul 1, cu liftul. Spaţiul de parcare A.

A smucit de uşa salonului şi a dispărut îndărătul geamurilor fumurii.

De data asta nu-mi dădeam seama cu ce greşisem. Nu mi se pomenise absolut deloc de păr, machiaj şi pensarea sprâncenelor la momentul în care plănuiserăm această călătorie. Fusese vorba doar despre cumpărat de haine. Ce voia Sue să zică despre un „răsfăţ”? Cum să fie un răsfăţ dacă eu nu mi-l doream şi nici nu fusesem întrebată nimic? Oare chiar credea că părul meu e oribil? Tina spusese că e frumos şi elegant. Sue doar ce spusese şi ea că sunt superbă. Ştiam că sunt

plinuţă, dar nu mă deranja. De ce să schimb felul în care arătam?

Când Sue s-a întors la maşină, eu aveam deja explicaţiile pregătite, dar, înainte să încep, i-am observat genele.

— Uau, am exclamat, sunt senzaţionale!

— Ai fi putut şi tu…

— Uite, Sue, îmi cer scuze, dar cred că ne-am înţeles greşit una pe alta! Îmi plac foarte mult genele tale şi mă bucur că te fac să te simţi bine, dar eu sunt altfel. Pentru mine, toate hainele astea sunt o schimbare suficientă. Îmi place părul meu aşa cum e. Nu vreau să-mi schimb faţa, unghiile sau părul. Sper că înţelegi. A fost drăguţ din partea ta să-mi propui asta, dar eu nu sunt la fel ca tine. N-o să fiu niciodată.

— E-n ordine! a spus ea, dar pe un ton care dădea de înţeles că nu e în ordine. Bănuiesc că nu vrei nici să luăm prânzul aici?

Am strâns din dinţi şi preţ de câteva clipe mi-am regretat decizia de-a nu mă mai preface surdă. Acum nu mai puteam păcăli pe nimeni că nu pot să-i aud.

— Aş prefera să nu, dacă e-n regulă. Există vreun loc prin apropiere care să fie mai liniştit şi mai lipsit de lumină?

— Ştiu un loc de genul ăsta, a răspuns ea în timp ce dădea maşina în marşarier.

Cinci minute mai târziu, ne aflam într-o cafenea de pe terenul unei ferme urbane, Airfield House. Era multă lumină acolo, însă era lumină naturală, nu stroboscoape şi neoane. Ceilalţi clienţi erau ori oameni în vârstă, ori mămici cu cărucioare şi copii mici. Am ales o masă în spate.

Sue era în continuare încordată. Nu ştiam sigur cum să îndrept lucrurile şi nici nu voiam să mai pierd încă un prieten, deşi Caroline de la Texaco nu era vreo pierdere.

Am mâncat în tăcere timp de un minut sau două, iar apoi Sue a oftat adânc.

— Ai dreptate, a început ea, chiar nu înţeleg, şi e nedrept din partea mea să dau vina pe tine. Cred că greşeala îmi aparţine mie, pentru că m-am aşteptat să vrei să te schimbi şi să experimentezi. Uneori îmi vine greu să găsesc un mod de-a te aborda, de a-ţi pătrunde în minte.

— E valabil şi pentru mine.

Am dat entuziast din cap, apoi am râs amândouă, un râs din toată inima, deoarece şi eu şi ea ştiam că încercarea de-a ne pune „în pielea celeilalte” era stupidă şi lipsită de noimă.

Am sporovăit despre hainele pe care le cumpăraserăm amândouă şi ce ocazii erau cele mai potrivite ca să le port pe fiecare dintre ele.

— Iar fusta aia mini şi tricoul lucios, alea sunt pentru flirtat.

— Sue, ştii bine că n-am să fac aşa ceva.

— Trebuie să fii deschisă la posibilităţi! E limpede că Mark este interesat de tine.

— Păi, i-am dat clar de înţeles că n-o să se întâmple nimic.

— Şi totuşi, a venit cu maşina de la Carricksheedy la Dublin şi înapoi pentru ca tu să nu te simţi stingheră la o înmormântare? Fii serioasă! Îi place de tine.

Deja îi mărturisisem lui Sue că am impresia că aş fi asexuală. N-am zis nimic.

— Cum merge cu terapia prin atingere?

— Bine. Acum pot oferi şi accepta îmbrăţişări. De cele mai multe ori, mă simt în largul meu când îi strâng cuiva mâna, deşi mi-aş dori ca oamenii să nu o facă imediat ce-şi suflă nasul.

— Dar anul trecut pe vremea asta ţi s-ar fi părut ceva imposibil. Terapeuta ta ţi-a zis ceva despre masturbare?

— A pomenit de ea. Tina vrea ca în fiecare seară să petrec zece minute uitându-mă la mine însămi în oglinda cea mare, iar apoi, în săptămâna următoare, cred că trebuie să încep să-mi mângâi diverse părţi ale corpului cât de mult mă simt în largul meu.

— Ce păcat că eşti asexuală!

— Nu, nu e. Am văzut scene de sex la televizor. Gemetele şi ţipetele îţi taie tot cheful. Ai observat că în filmele de comedie, femeile ţipă mereu şi bărbaţii gem, iar în filmele romantice femeile gem şi bărbaţii răsuflă greoi? Cum e corect?

— O, Doamne, nu sunt deloc în măsură să port această discuţie, dar pot să te asigur că nu există moduri greşite sau corecte. Când se întâmplă, te laşi purtată de val.

— N-o să se întâmple niciodată, Sue.

— Bietul Mark!

— Pe el îl interesează altcineva.

— Ce păcat!

— Nu şi pentru mine.

Sue a râs iar. Mă întrebam cum mergeau lucrurile între Mark şi Anubha. Nu-i văzusem deloc împreună şi Anubha pomenea rareori de el când ne întâlneam.

Am achitat prânzul, benzina şi ciocolata când ne-am oprit pe drumul spre casă. Sue a pus nişte muzică pop şi m-a învăţat versurile câtorva cântece de Adele şi Hozier. Mi-am închipuit că mai târziu aveam să pot reproduce notele la pian. Nu erau Bach, dar tot erau destul de plăcute.

— Când cânţi, ai o voce foarte plăcută, a adăugat Sue.

— În adolescenţă, mama m-a încurajat să cânt, dar nu am mai exersat de mult.

— Ai putea lua lecţii sau să te înscrii într-un cor?

— Sincer, cu toate orele de yoga, de terapie şi de învăţat să fiu eu însămi, am destule pe cap.

— Există un cor foarte bun în Roscommon. Încă o cale de-a cunoaşte oameni. Ţi-ar fi frică să cânţi în faţa altora?

— Nu, nu cred. E mai uşor să cânt decât să vorbesc despre mine însămi.

— Zi-i şi Tinei, pun pariu că te va încuraja!

— Ar fi o idee.

Sue şi-a întins braţul şi m-a strâns de mână.

— Ce viitor te-aşteaptă!

Am strâns-o şi eu la rândul meu şi am zâmbit scurt una la alta înainte ca ea să-şi îndrepte din nou atenţia la drum.

M-a sunat agentul imobiliar.

— Veşti bune, a început el. Avem parte de mult interes pentru proprietatea ta sau, după cum bănuiam, terenul de acolo. Momentan, avem trei doritori: un dezvoltator, Morgan Homes, vrea să construiască cincizeci de case decomandate. Fabrica de produse farmaceutice care se va ridica în Mervyn Park doreşte un complex rezidenţial cu o densitate de locuinţe mai mică pentru directorii şi angajaţii lor, şi mai avem şi un supermarket german care este interesat. Ai un pogon de teren în faţă. În viaţa mea n-am mai văzut asemenea interes în Carricksheedy!

— E bine, am răspuns.

— Bine? E genial, ascultă la mine! a replicat el.

— Corect!

— Scuze dacă pare că exagerez, dar nu cred că înţelegi ce de bani poţi să faci!

Renovările la căsuţă mergeau mai departe. Tot ce-mi doream era să o fac cât de drăguţă se putea.

— Dar ce să fac cu ei?

— Cu banii? Orice. Să-ţi întemeiezi propria afacere? Să investeşti în acţiuni? Viitorul îţi e asigurat. Chiar şi noi avem câteva oportunităţi de investiţie care ţi-ar putea stârni interesul.

— Pot alege eu ce afacere să cumpere terenul?

— Poftim?

— Cred că un supermarket german aici ar fi o idee proastă. Şi un complex rezidenţial? Vor avea şi grădini, toate?

A urmat o pauză.

— În mod normal, vindem celui care oferă cel mai mult. Aşa funcţionează lucrurile.

Mi-a aruncat nişte cifre care, sincer, m-au şocat. În mod cert casa urma să fie demolată, indiferent cine o cumpăra.

— Cred că mi-ar plăcea să stau de vorbă cu potenţialii cumpărători.

— De ce? Eu sunt agentul imobiliar. Am stabilit cu avocatul ca tu să nu trebuiască să discuţi cu ei.

— Dar dacă vreau s-o fac? E cumva ilegal?

— Domnişoară Diamond, nu ştiu ce să-ţi spun. Nu e ilegal, dar… Uite, ce-ar fi să te mai gândeşti? N-ar trebui să mai amâni lucrurile. Sunt nişte cumpărători foarte serioşi.

— Am să mă mai gândesc. Îmi trimiţi pe e-mail detaliile tuturor cumpărătorilor şi am să revin eu imediat ce pot?

A oftat adânc.

Angela a zis:

— Ai dreptate, ce naiba! Un supermarket german ar scoate Gala de pe piaţă.

M-am gândit la Laura de la Gala şi la cum în momentul de faţă aducea rădăcină de ghimbir, *garam masala*, frunze de curry şi seminţe de schinduf, cum făcuse tot ce îi stătuse în putinţă ca să întâmpine noii cetăţeni stabiliţi aici în sat. Abia făcuse cerere la urbanism pentru extinderea magazinului.

— Păi, a zis Angela, ai fi nebună să nu accepţi cel mai bun preţ, dar, dacă îţi poţi permite ca alegerea ta să fie etică, în mod categoric ar trebui să le fii alături. Ai toată admiraţia mea pentru asta.

Agentul imobiliar, pe care îl scosesem deja din răbdări, le ceruse celor trei părţi implicate să îmi trimită ideile lor de dezvoltare. Ultimul dezvoltator era cel mai interesant. Planul Morgan Homes era să construiască un amestec de case ieftine şi primitoare şi vile ceva mai luxoase. De asemenea, aveau planuri să construiască şi un spaţiu verde în mijlocul proprietăţii pe care să se ridice un teren de joacă pentru copii. O mare parte din angajaţii de la Mervyn Park aveau câştiguri mici, iar acelaşi lucru putea fi valabil şi pentru fabrica de produse farmaceutice care era deja în construcţie.

Agentul imobiliar nu prea s-a arătat uimit când i-am spus că le voi vinde celor de la Morgan Homes. Oricum, preţul era mult mai mare decât visasem vreodată. Îmi părea rău pentru vecinul nostru, fermierul Ger McCarthy, care îmi oferise o sumă minusculă prin comparaţie, pentru a folosi terenul pe post de păşune pentru vite, însă puteam negocia pentru ca el să primească terenul din spate pentru o sumă modică, lucru pentru care s-a arătat foarte recunoscător. Morgan Homes s-a

arătat uşurată să nu poarte şi povara acestui lucru. Acelaşi izvor care curgea pe sub noua mea casă ieşea la iveală pe câmpul din spate, iar Morgan Homes trebuia să-l astupe în vreun fel. Pentru ei era inutil, însă lui Ger McCarthy îi era de mare folos.

Nadine era ocupată cu casa. Îmi trimitea e-mailuri cu combinaţii de culori şi faianţă, mobilier de bucătărie, seturi pentru dormitor, şifoniere încastrabile, parchet, dulapuri din trei corpuri, obloane şi perdele, corpuri de poliţe, uşi şi ferestre. Încă o dată, mă simţeam copleşită de atât de multe alegeri şi, în final, i-am cerut să aleagă ea tot. Casa lor era splendidă şi în gusturile ei aveam mai multă încredere decât în ale mele. Mă puneam în sfârşit în mişcare.

36

Peter, 1983

Mătuşica lui Rangi, Georgia, s-a mutat în oraş. Nu putea locui atât de departe fără să ştie să conducă o maşină. Rangi se ocupase şi de cumpărături. De multe ori venea şi o aducea sau o lua de acasă pentru diversele ei joburi. Tata i-a cumpărat cocioaba şi bucata de teren pe mai nimic. În ultima ei zi petrecută în casa aia, la câteva săptămâni după descoperirea cadavrului lui Rangi, am văzut-o îndreptându-se către o latură a magaziei cu un topor în mână şi, una câte una, găinile au amuţit. Ne-a lăsat pe verandă două dintre ele jumulite, drept mulţumire pentru ajutorul tatei cu poliţia şi pentru că îi luasem proprietatea de pe cap, scrisese ea într-un bilet.

De când ne mutaserăm în Rotorua, fusesem cu tata la supermarket doar de vreo câteva ori, însă la bibliotecă mersesem mai des. Pe timpul verii puteam să port o şapcă de baseball şi bluze supradimensionate, cu mâneci lungi, care îmi treceau de palme pentru a evita contactul cu alte persoane. Nu purtam niciodată pantaloni scurţi. I-am spus tatei că acum sunt suficient de mare ca să conduc o maşină, însă mi-a răspuns că nu are răbdarea necesară să mă înveţe. Îmi părea rău că nu-l rugasem pe Rangi, căci ştiu că el m-ar fi învăţat.

La vreo două săptămâni după ce s-a mutat mătuşica Georgia, tata mi-a propus să mergem la o rezervaţie naturală locală din apropierea lacului Rotorua. Era ianuarie, 1983, încă destul de cald, iar sezonul vacanţelor era în toi. Tata spunea că ar trebui să profităm din plin. În ciuda tragediei care se petrecuse, de-abia aşteptam să ies iar şi să văd oameni.

Am condus tocmai în partea de nord a lacului Rotorua. Câteva familii campaseră pe malul lacului. Tata nu părea interesat să mergem în pădure sau să cercetăm fauna sălbatică. La fel ca mine, se uita la oameni. În cele din urmă, am pornit pe o potecă prin pădure. O fetiţă blondă şi slăbuţă se căţăra într-un copac. Tata s-a oprit să se uite. Am rămas un pic acolo, impresionaţi. Fata a ajuns în vârf şi apoi s-a uitat în jos, îngrijorată.

Tata a strigat la ea:

— Eşti bine?

— Nu cred că mai pot să cobor. E un oposum chiar lângă mine. Mi-e frică, a răspuns ea.

Vedeam amândoi animalul grăsun la vreo jumătate de metru de faţa ei, pe aceeaşi cracă, dormind tun.

M-am uitat încă o dată în sus la fată, îngrozit că nu puteam face nimic ca s-o

ajut. Cel mai simplu lucru pe care îl puteam face era să mă caţăr după ea şi apoi să o iau de mână şi să o conduc din creangă în creangă. Oposumii erau inofensivi, dar erau o mare problemă în general. Puteau sâsâi şi scuipa atunci când erau deranjaţi şi aveau nişte gheare foarte ascuţite. Rangi zicea că toată lumea îi urăşte.

— De ce nu sari? Te prind eu, i-a propus tata.

— Mi-e frică, a repetat ea, gata să plângă.

— Bine, atunci va trebui să te lăsăm acolo, a replicat tata şi s-a prefăcut că pleacă.

Fata a început să suspine.

— Tată, n-o putem lăsa aşa!

— Cred că nu, a răspuns el. Unde ţi-e familia? a strigat apoi la ea.

— Sunt pe malul celălalt al lacului. Mama mi-a spus să dispar până la ora şase.

— Ei, dar nu mi se pare corect. Ce-ar fi să vin eu sus şi să te cobor de-acolo?

Tata s-a căţărat cu o agilitate surprinzătoare în copac; uşor nesigur uneori, însă a ajuns la ea fără probleme. A luat-o de mână şi apoi a ajutat-o să coboare din creangă în creangă, aşa cum aş fi procedat şi eu dacă aş fi putut. În tot acest timp, oposumul a continuat să doarmă.

În cele din urmă, fata a sărit de la o înălţime de cam un metru, aterizând exact în faţa mea.

— El e fiul meu, Steve. Cum te cheamă, petală de floare? a întrebat-o tata.

— Lindy Weston. Bună, Steve!

Era timidă şi cu faţa pătată de lacrimi pe care şi le-a şters iute cu antebraţul.

— Eu mă numesc James Armstrong, dar poţi să-mi spui James, dacă vrei.

— Bună, Lindy! am zis şi eu.

— De unde sunteţi? ne-a întrebat.

— M-am născut în Dunedin, dar am trăit mulţi ani în Irlanda.

Asta era povestea noastră.

Tata a luat-o înainte în vreme ce eu discutam cu Lindy. Eram neliniştit, cu toate că atunci, cel puţin, nu aveam de ce.

— Vecina mea e din Irlanda, dar nu mă întreba de unde! Vorbeşte la fel ca tine.

Nu mai găseam niciun subiect de discuţie.

— Sunteţi din zonă sau aţi venit în vacanţă?

— Nu, nu suntem în vacanţă, locuim în Rotorua.

— Nu mergi la şcoală la mine?

— Nu, nu merg la nicio şcoală. Sunt educat acasă, dar cred că aproape am încheiat. Am terminat toate manualele, la toate materiile, până la clasa a şaptea,

însă acum tata mă lasă să studiez ce vreau.

— Înveţi chiar şi când nu eşti obligat?

— Cu siguranţă da, a răspuns tata, încetinind niţel ca să-l ajungem din urmă. Acum învaţă botanică şi horticultură, nu-i aşa, fiule?

— Da, vreau să cultiv legume şi să le vând. Solul de pe terenul nostru e foarte mănos.

— Probabil datorită ploii de aici, a spus ea. Plouă tot timpul.

— Şi în Irlanda plouă tot timpul, a adăugat tata.

— Ai fraţi şi surori? Eu am doi fraţi care se bat mereu. Au şaptesprezece şi optsprezece ani.

— Nu, n-am fraţi. Tu câţi ani ai? am întrebat-o.

— Paisprezece.

— Chiar ai paisprezece ani? a întrebat-o tata şi am văzut cum o umbră îi întunecă faţa. Credeam că eşti mai mică.

— Nu, paisprezece. Tu câţi ani ai? m-a întrebat.

— Cincisprezece, am răspuns, iar atunci ea s-a uitat la mine.

— Îmi place părul tău. Mama nu îi lasă pe fraţii mei să şi-l poarte atât de lung.

Am simţit că mă înroşesc.

— Bietul Steve are o afecţiune medicală, a intervenit tata. Nu poate atinge o altă fiinţă umană decât dacă sunt rude de sânge.

Mi-am dat seama imediat că tata o avertiza pe Lindy să nu cumva să încerce să mă atingă. Nu-mi trecuse prin minte până s-o zică el. Fata şi-a înclinat capul spre tata de parcă i-ar fi lipsit nişte ţigle de pe casă.

— Chiar aşa? N-am auzit niciodată de asemenea chestie.

S-a întors cu faţa la mine şi a adăugat:

— Dar dacă vrei să ai şi tu o prietenă?

— Bănuiesc că nu pot să-mi fac niciuna.

— Serios? Niciodată?

— Nu, nu poate, a răspuns tata ferm.

— Ce ciudat! În viaţa mea n-am auzit de aşa ceva.

— N-a auzit mai nimeni. E foarte rară.

— Cum se numeşte boala asta? Am să-l întreb pe tata, care e doctor.

— Necroză hominidă molipsitoare, a răspuns tata. Sunt sigur că tatăl tău ştie o grămadă despre ea, dar pun pariu că n-a văzut niciodată un caz. Există doar unul la şase milioane de oameni. Eu n-am găsit informaţii decât în jurnalele medicale germane şi le-am tradus.

— Uau, ce urât! Şi totuşi, poţi să te plimbi aşa, de colo-colo, şi să pari complet normal. Dar animale de companie? Poţi să ai un câine sau o pisică?

— N-aş vrea să risc cu Stevie. Îl iubesc foarte mult.

— Ăsta e cel mai trist lucru pe care l-am auzit vreodată.

Faptul că o auzeam de la fata asta ciudată mă făcea şi pe mine trist. Nu mă gândisem niciodată la ce ar fi crezut ceilalţi despre mine. Poate că lui Rangi îi păruse totuşi rău?

Acum intraserăm deja destul de adânc în pădure, urmând indicaţiile de pe harta cu poteci a tatei.

— Doamne, mai bine m-aş întoarce la babaci, să nu întârzii!

Fata s-a uitat la ceas.

— Păi, poteca asta ne duce înapoi unde am parcat maşina… te putem duce noi până pe malul celălalt al lacului, dacă vrei. Nu e departe.

— Ar fi super, mulţumesc foarte mult, domnule Armst… James! Ştii, mamei nu-i place deloc când le spun adulţilor pe numele mic. De ce crezi că e aşa?

— Poate că e un pic mai de modă veche.

— Am să-i zic că ai spus asta.

Am râs cu toţii. Lindy era ca o boare răcoroasă de aer.

Ne-am întors la maşină, iar tata şi-a tras scaunul pentru ca Lindy să poată sta în spate. Am pornit la drum şi Lindy a tot sporovăit vesel cu amândoi. A stat atentă în spatele tatei, nu cumva să mă atingă în mod accidental. Îi apreciam grija. Apoi am ieşit pe drumul principal, iar Lindy a zis:

— Sunt sigură că ai greşit drumul, James. Acolo ar fi trebuit să facem stânga. Vrei să mă laşi aici?

— Cred că ar trebui să ne întoarcem acasă şi să iei cina cu noi. Tu ce zici, Stevie? a zis tata, accelerând.

— Mi-ar plăcea mult, dar n-ar fi mai bine să le spun mai întâi mamei şi tatei? O vor lua razna de furie dacă plec cu doi tipi necunoscuţi fără să-i anunţ şi pe ei.

Tata n-a mai zis nimic. A ieşit de pe şoseaua principală şi apoi am început să mergem pe drumurile secundare care duceau la noi acasă.

— James, domnule Armstrong, ce faci?

— Nu-ţi face griji, Lindy, te aducem înapoi într-o oră, bine?

Lindy n-a mai scos o vorbă. M-am întors ca să mă uit la ea şi am zâmbit.

— Va fi distractiv, i-am spus, cu toate că îmi imaginam că tata s-ar fi mâniat dacă l-aş fi făcut să mă aştepte undeva timp de o oră – nu că aş fi plecat vreodată undeva fără el.

Dar când am ajuns acasă, în loc să se îndrepte spre verandă, tata şi-a pus mâinile pe umerii lui Lindy şi a condus-o spre hambar. Fata a încercat să se

smulgă din strânsoarea lui.

— Nu-mi place chestia asta! Vreau acasă! Vreau la mama!

A început să plângă.

— Tată, poate ar trebui să o ducem înapoi. E supărată. Nu e corect pentru ea.

Tata a împins-o spre uşa hambarului, a deschis-o şi i-a dat un brânci înăuntru, după care a închis uşa la loc şi a răsucit cheia în lacătul pe care până atunci nu-l mai văzusem niciodată.

— Ai vrut un prieten. Ţi-am făcut rost de unul. Acum termină cu văicăreala!

O auzeam, deşi foarte slab, bătând cu pumnii în uşă. Ultimul lucru pe care îl făcuserăm fusese să acoperim căptuşeala alcătuită din cofraje de ouă cu încă un strat de rigips, chiar şi uşa. Dacă ţipa, eu, unul, n-o auzeam deloc.

37

Sally

La o săptămână după ce mi-am vândut casa am auzit de la un avocat că sora lui Conor Geary, Margaret, murise cu două luni înainte. Se părea că Margaret izbutise să ducă o existenţă foarte discretă în toţi acei ani. Niciun pic de publicitate care să înconjoare moartea ei sau relaţia sa cu Conor Geary. Avocatul ei a luat legătura cu mine ca să mă informeze că Margaret Geary îmi lăsase prin testament casa ei. O casă semidecomandată, într-o zonă insalubră a Dublinului. Casa în care fusesem ţinută captivă alături de mama mea. Era moştenirea mea de drept.

Hârtiile au fost rezolvate rapid, iar eu am scos imediat casa la vânzare. Nu ştia nimeni că eu eram cea care o vindea. Geoff Barrington s-a ocupat de toate chestiunile legale. În afară de Tina, nu i-am pomenit nimănui despre această tărăşenie. De data asta nu mi-a mai păsat absolut deloc cui i-o vindeam, nu mi-am dorit decât să fie demolată. Am acceptat prima ofertă. O sumă consistentă de bani. Ce-aş fi putut face cu toţi?

Când s-a răspândit vestea că îmi vândusem casa din sat, am decis să organizez, totuşi, o petrecere. Toţi prietenii mă îmboldiseră să o fac. Cine şi-ar fi închipuit anul trecut că o să-mi fac atâţia prieteni? Tina m-a convins şi ea că e o idee bună. Le puteam cere tuturor să vină cu ceva de mâncare pentru toată lumea şi, în schimb, eu le puteam oferi piese de mobilier sau obiecte din casă de care nu mai aveam trebuinţă. Singurele obiecte pe care voiam să le păstrez erau pianul, patul şi, poate, biroul tatei.

Am stabilit ca petrecerea să aibă loc în după-amiaza zilei de 14 septembrie. Lista de invitaţi era lungă: Angela şi Nadine, mătuşa Christine (care urma să rămână peste noapte), Mark, Stella şi soţul ei, Kieran, Kenneth şi Sue, Anubha, Martha şi Udo, Laura de la supermarketul Gala, Fernanda şi Rodriguo, Valerie de la cafenea şi Ger McCarthy, precum şi toţi copiii lor. În total, şaisprezece adulţi şi şapte copii.

Din politeţe, l-am invitat şi pe Geoff Barrington, avocatul, care m-a refuzat şi mi-a mulţumit, şi pe Tina, care a răspuns că ar fi mai bine să menţinem o relaţie strict profesională.

Am închiriat un cort stil marchiză şi un castel gonflabil pentru copii. Am angajat şi un paznic. O femeie. Am discutat cu ea la telefon şi apoi am căutat informaţii pe internet. Era înaltă şi părea solidă, cu o mulţime de tatuaje. Când le-am spus lui Sue şi Marthei, au rămas uluite, dar le-am reamintit că mama

fusese răpită din grădină într-o zi cu soare. De asemenea, într-un ungher al minţii, încercam din răsputeri să nu mă mai gândesc că undeva, pe acolo, Conor Geary încă mai trăia. Ştia unde locuiesc. Nu voiam să risc ca el sau oricine altcineva ca el să răpească copii din grădina mea.

Fără a se mulţumi doar cu desenarea noii mele case, Nadine a sosit o zi mai devreme cu decoraţiuni din fanioane şi luminiţe pe care le-a atârnat de la un pom la altul. M-a ajutat să golesc dulapurile de toate lucrurile pe care nu mai voiam să le iau cu mine la căsuţă. Pusesem post-it-uri galbene pe tot ce putea fi luat. Invitaţii puteau să ia orice doreau. Nadine a sugerat să gustăm vinul ca să fim sigure că este bun. Ce companie plăcută era în timp ce vorbea despre căsuţă! Puteam să mă mut acolo la mijloc de octombrie.

— Mai sunt câteva mici detalii de pus la punct, a spus ea, apoi va fi ca acasă.

Cu toate că nu mă aşteptasem, am dormit bine în noaptea de dinaintea petrecerii. M-am trezit cu gura uscată şi cu o uşoară durere de cap. Cred că nu ar fi trebuit să încercăm şi vinul roşu, şi pe cel alb şi roseul. M-am dat cu greu jos din pat.

Sue a venit devreme ca să mă ajute, aducând cu ea mai multe caserole cu salată de fasole, orez condimentat şi empanada. Doi bărbaţi au venit cu o camionetă şi le-a luat o jumătate de oră să umfle uriaşul castel în locul indicat de Nadine. S-au comportat prietenos şi ne-au urat petrecere frumoasă. Urmau să se întoarcă să îl ia luni.

După ce camioneta a dispărut pe drum în sus, Sue s-a uitat la mine şi apoi la castel. Şi-a azvârlit pantofii din picioare şi a ţipat „Hai şi tu!” În vreme ce alerga şi sărea în interior, ricoşând până aproape de vârf. Chiar părea distractiv. Mi-am aruncat şi eu tenişii cât colo şi am dat fuga spre el, şi imediat ţopăiam amândouă în sus şi-n jos, ţinându-ne de mână şi lovindu-ne de pereţii moi şi una de alta, ţipând şi râzând.

Zece minute mai târziu, stăteam întinse pe spate ca să ne tragem sufletul.

— O, Doamne, a exclamat ea, ai ăsta până luni? Pot să-mi aduc şi mâine băieţii? Te rog!

— Cred că toţi copiii ar trebui să-l folosească atât timp cât pot.

M-a privit radios.

Am condus-o în interiorul cortului unde farfuriile, şerveţelele, tacâmurile şi paharele erau aşezate frumos, gata să fie folosite.

— O să fie minunat!

— Aşa sper şi eu.

Sue a plecat acasă ca să-i ia pe Kenneth şi pe copii şi să se întoarcă la timp pentru a fi aici la ora două.

Mi-am ales o rochie scurtă de mătase, care se lega cu o fundă la spate. Avea decolteul în formă de inimă. Când o probasem la Zara, Sue îmi zisese că am nevoie de nişte bronz artificial pe picioare. Nu aveam bronz artificial, iar picioarele mele aveau culoarea picioarelor, deci mă simţeam mulţumită. Rochia era comodă. Mă simţeam confortabil în trupul meu. Yoga mă făcuse mai flexibilă. Acum puteam să mă întind şi să mă aplec fără să gem sau să scârţâi din toate încheieturile.

Astăzi îmi plăcea ce vedeam în oglindă. Rochia scurtă fâşâia şi se înfoia la poale. Mi-am pieptănat părul şi mi l-am lăsat să atârne, ca să văd cum îmi stă. Îmi schimba prea mult faţa. Nu-mi plăcea senzaţia pe care mi-o dădea când se lăsa pe umeri, aşa că l-am răsucit şi mi l-am prins iar în cocul obişnuit. Acum îmi plăcea faţa. Îmi plăceau ridurile discrete de la coada ochilor atunci când zâmbeam în oglindă. Eram foarte frumoasă.

La 13:45, ca să mă liniştesc în timp ce aşteptam, am început să cânt la pian. Mi-am amintit cântecele lui Adele pe care le pusese Sue şi le-am cântat la pian, mai întâi încet şi apoi tot mai tare, ca să încerc să-mi potrivesc ritmul cu vocea ei puternică. Am auzit o bătaie în uşă. Am mers să o întâmpin pe Lina, paznicul. I-am dat lista de invitaţi şi i-am cerut să aibă grijă să nu treacă nimeni altcineva de ea.

— Tu eşti fata aia, Mary Norton, nu-i aşa? La început nu avea nicio noimă, dar apoi te-am căutat pe Google.

— Da, dar te rog să-mi spui Sally! Nu vreau să vorbesc despre trecut.

— Bine, în regulă, deci unde vrei să stau?

I-am arătat locul în care voiam să rămână, să dirijeze maşinile spre capătul aleii, cu toate că majoritatea urmau să vină pe jos din sat, la ce zi frumoasă era.

— Te rog să fii atentă mai ales la bărbaţii în vârstă!

— Nu l-au prins niciodată. Am citit despre caz. Dar nu crezi că mai e în Irlanda, nu?

— Chiar nu ştiu. Dacă se întâmplă ceva ieşit din comun, vreau să sufli tare în fluierul ăsta.

I-am dat fluierul pentru alarmă pe care mi-l oferise mătuşa Christine acum multe luni, când sosise Toby prin poştă. Dormeam cu el lângă pat. Nu se auzea

de la mai mult de o sută de metri de casă, însă putea pune pe fugă un intrus.

Primii care au ajuns au fost Rodriguo şi Fernanda.

— Uau, a făcut Fernanda, arăţi superb!

Rodriguo a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Mulţumesc! Astăzi chiar mă simt minunat. Fernanda, pari…

M-am oprit.

Rodriguo a zâmbit.

— Ai noroc că Fernanda e gravidă, a spus el, apoi au râs amândoi.

I-am felicitat şi am primit de la ei o tavă mare, plină cu rulouri cu brânză pufoase.

I-am condus prin casă şi le-am arătat diverse obiecte pe care poate ar fi vrut să le ia cu ei acasă.

Următoarea a fost Valerie, care a dat ocol casei cu o pungă uriaşă plină cu produse coapte de ea la cafenea în dimineaţa aceea.

— Nici nu ştiam că aici există o casă, şi doar am trăit toată viaţa în sat.

— Păi, să ştii că n-o să mai rămână mult timp aici.

— Aşa am auzit! Ce interesant! Arăţi trăsnet, apropo. Superbă rochie! Aşadar, pot să iau o bere? Plimbarea asta din sat până aici îţi provoacă sete.

— De asta şi sunt aici. Găseşti pahare în cort, dacă ai nevoie de unul.

Am desfăcut eu sticla în locul său şi atunci a băut direct din ea. Tatei nu-i plăceau persoanele care nu foloseau pahare, dar acum ştiam că el fusese un bărbat de modă veche. Am încercat să-mi imaginez ce părere ar fi avut acum despre mine în rochie scurtă şi organizând o petrecere.

Ger McCarthy a sosit cu un sac plin cu mere şi cartofi.

— Le poţi oferi pe post de daruri atunci când pleacă invitaţii, a precizat el.

Acum oamenii veneau unul după altul şi în curând grădina era plină de zumzetul discuţiilor. Copiii alergau spre castelul gonflabil. Poate mai târziu aveam să mă schimb în blugi şi să mai fac o încercare.

Mark şi Anubha au sosit separat. I-am urmărit o vreme, dar nu păreau să zăbovească unul în preajma celuilalt sau să manifeste vreun interes unul faţă de celălalt. Abebi m-a luat în braţe şi s-a aşezat pe genunchiul meu, punându-mi pe cap un coif de hârtie pe care îl făcuse singură. Toată lumea a spus că arăt minunat şi Stella m-a făcut să mă rotesc cu rochia. Am primit aplauze de la toată lumea. Acum aveam mult mai multă mâncare decât am fi putut mânca şi ştiam că urmează să le cer să mai ia din ea acasă.

Martha avea un mic dispozitiv ca o boxă conectat la telefon şi în curând muzica răsuna în aer, nu toată pe gustul meu, dar unii au început să danseze. Invitaţii au început să-i sâcâie la cap pe Fernanda şi pe Rodriguo să danseze samba, însă au recunoscut amândoi că, deşi erau brazilieni, nu ştiau paşii. Stella

şi Kieran au ieşit la înaintare pentru a le arăta cum se face. Sue, Kenneth şi copiii lor li s-au alăturat şi ei, răsucindu-se unul în jurul altuia şi strigând şi chicotind. Sunetele scoase de ei nu mă mai deranjau.

Mătuşa Christine a rămas surprinsă să mă vadă înconjurată de atâta lume.

— Dar de unde vin toţi? m-a întrebat.

— Sunt prietenii mei, am informat-o cu mândrie.

— O, scumpo, e minunat! Sunt foarte mândră de tine!

Ochii îi erau plini de lacrimi şi ştiam că se gândeşte la Donald. I-am întins un şerveţel.

— Mulţumesc, e… Nu voiam să vin. Mi se părea greşit să sărbătoresc… Atât de curând şi, oricum sunt mult mai în vârstă decât restul.

Mark şi-a făcut apariţia lângă noi.

— Christine, ce mă bucur să te văd! Vino şi stai aici, la umbră! Îţi pregătesc o farfurie cu mâncare sau vrei să vezi tu cu propriii tăi ochi?

— Mulţumesc, Mark! am spus în timp ce mătuşa Christine se lăsa condusă spre capătul cu băuturi şi mâncăruri al cortului.

Mi s-a părut drăguţ din partea lui să se ocupe de ea. După înmormântare, mătuşa Christine păruse cam suspicioasă la adresa lui, dar apoi i-am auzit pe amândoi râzând în cort. El a aşezat special o masă şi un scaun, apoi a luat loc lângă ea şi i-a umplut paharul. Soarele era sus pe cer. Beam încet, amestecându-mi de fiecare dată vinul cu apă. Părea o zi perfectă.

Mai târziu s-a aşternut un soi de linişte ce părea să se potrivească de minune cu dispoziţia în care mă aflam. Rodriguo a aprins lumânările cu citronella de afară. Era încă plăcut, însă crepusculul era momentul în care insectele ieşeau să te ciupească.

Mark m-a căutat ca să mă ajute să duc paharele în bucătărie.

— Înainte să întrebi, am început, nu s-a mai înregistrat niciun progres în Noua Zeelandă. Cred că nu mai e acolo Conor Geary, sau n-a fost niciodată, şi poate că a trimis plicul din alt loc numai ca să mă inducă în eroare.

— Ticălosul! Şi e lăsat liber să mai răpească un copil, indiferent unde s-ar fi dus.

— Mă străduiesc să nu mă gândesc la el. Vreau să nu mai aduci vorba de el.

— Bine! Scuze!

— Apropo, dacă îţi place de Anubha, va trebui să-ţi dai mai mult silinţa cu ea.

— Poftim?

— Nu mi-ai spus că-ţi place de ea?

S-a înroşit tot.

— Ba cred că da. Dar… e greu când lucrezi împreună cu cineva.

Nu înţelegeam deloc relaţiile romantice. Am lăsat-o baltă.

Am auzit râsete puternice de afară şi, când am ieşit, Angela şi Nadine se distrau de minune în castel. Sue mi-a făcut cu ochiul.

— Sal! Ştiam eu că asta o să urmeze!

Angela s-a întors cu răsuflarea tăiată.

— Iisuse, ar fi trebui să-mi dau seama! Ai idee câte accidentări am văzut ca urmare a unor adulţi beţi care au ţopăit prin castele gonflabile?

M-a bătut pe spate şi a adăugat:

— O petrecere al naibii de reuşită, Sally! Nu credeam s-apuc vreodată ziua asta. Asta îşi dorea Jean pentru tine. Prieteni şi distracţie!

Aşa arăta fericirea? Astăzi îmi era extrem de uşor să râd şi să zâmbesc.

Până când am auzit un fluierat ascuţit.

38

Peter, 1985

Tata o ţinea pe Lindy încuiată în hambar aşa cum o ţinuse şi pe mama încuiată în anexă. Glezna îi era legată cu lanţul de perete. Dispariţia ei fusese prezentată săptămâni întregi la ştirile de la televizor, însă nu apăruse nimeni care să spună că ar fi văzut-o urcându-se într-o maşină. Cred că tata oprise în mod special ceva mai departe de parcarea principală şi, dacă ne văzuse totuşi cineva, arătaserăm ca o familie perfect normală. Lindy nu urcase cu de-a sila. Nu se auziseră ţipete sau plânsete. Fuseserăm perfect anonimi. În ziua aceea, tata îmi spusese să-mi las căciula acasă, aşa că nu ieşiserăm deloc în evidenţă.

Teoria poliţiei era că fata căzuse în lac dar, evident, scafandrii nu recuperaseră niciun cadavru. În săptămânile care au urmat, am fost bolnav de griji din pricina a ceea ce făcuserăm. Tata ţinea tot timpul cheile de la hambar asupra lui. Mi-a spus că, dacă o lăsăm să scape, o să mergem amândoi la închisoare. Mi-a reamintit că eu nu aveam să supravieţuiesc în arest pentru că poliţiştii ar fi pus mâinile pe mine. Urma să mor în chinuri. Se purta de parcă o răpise pe această fată ca să-mi facă mie cine ştie ce favoare, ca să-mi ofere un prieten. Dar de ce o fată?

După primele săptămâni, o vizitam pe Lindy ori de câte ori el se întorcea acasă. Descuia uşa şi apoi mă încuia înăuntru cu ea timp de o oră sau două. La început am fost îngrozit, pentru că ea se isteriza şi era cuprinsă de panică. În primul an a încercat să scape de nenumărate ori. A aruncat cu apă clocotită pe mine şi pe tata. Tata a fost opărit, dar eu am scăpat la mustaţă. După aceea, tata a deconectat gazul de la plita ei şi fata n-a mai primit mâncare caldă o lună întreagă, iar iarna aceea a fost foarte friguroasă. Dar, de fiecare dată când tata punea lucrurile în aşa fel încât ea să nu poată ajunge la ele sau mai descoperea vreun nou tunel şi-l astupa, eu încercam să fac lucrurile mai uşoare pentru Lindy. Economiseam bani ca să-i cumpăr un televizor. Pentru mine a devenit o obişnuinţă să mă uit la seriale siropoase pentru ea pentru ca mai apoi să-i pot povesti ce se întâmplase cu toate personajele. Am instalat nişte luminiţe ca să fac locul să pară mai viu. I-am dat vaselină ca să-şi ungă locul în care lanţul îi freca glezna.

Uneori tata o mai lăsa şi pe afară, în spatele casei, însă de fiecare dată ea încerca să fugă, deşi el o ţinea de un capăt al lanţului, îmi doream ca ea să înveţe şi să accepte starea de fapt, că locul ei era alături de noi. După doi ani aici, era prea târziu să-i mai dăm drumul. Era blocată la noi. Lindy m-a urât şi pe mine

până a ajuns să-şi dea seama că eu nu uram fetele la fel de mult ca tata. M-a implorat să o eliberez, iar eu i-am cerut tatei să o facă, şi nu doar o dată, însă el se înfuria mereu, aşa că până la urmă a trebuit să mă obişnuiesc şi să nu mai deschid subiectul.

Cu cât înaintam în vârstă, cu atât îmi simţeam mai acut propria izolare. Cum trebuie să se fi simţit Lindy? Câştigam deja nişte bani din grădina mea improvizată. Tata dărâmase casa lui Rangi şi nivelase terenul. Cultivam legume şi nişte fructe: cartofi, morcovi, mangold, fasole fideluţă, păstăi late, păstârnac, căpşuni, varză şi lăptuci. Îi vindeam legumele lui Kai, directorul micului supermarket Clayburn din oraş. Cel mai bine era să menţin o recoltă cât mai variată, ceea ce însemna că dacă din cine ştie ce motiv ceva nu mergea bine, aveam mereu altceva de vânzare. Voiam să am banii mei şi rămâneam şi tot timpul ocupat cât era tata la muncă.

În cele din urmă el a cedat şi m-a învăţat să conduc maşina. Prindeam repede totul şi n-a durat mult până să-mi iau permisul. A trebuit să-i explic examinatorului de ce purtam mănuşi pe timp de vară, iar acesta a înţeles, deşi s-a arătat foarte curios în privinţa bolii mele. S-a lipit cu totul de portiera maşinii de examen ca să nu mă atingă. Am luat examenul fluierând. După ce am obţinut permisul, tata a părut bucuros că devenisem independent. După aceea, rareori mai mergeam undeva împreună. În weekenduri făceam comisioane pentru el. De multe ori mergeam să fac cumpărături pentru toţi trei. Din când în când îl duceam eu cu maşina la clinica dentară şi-l luam când termina. Voiam să cumpăr lucruri de care el nu ştia nimic. Lucruri pentru Lindy.

Am găsit ursuleţul ăla de pluş după ce mă hotărâsem să-mi revopsesc dormitorul. Şi m-am gândit iar la Denise şi la fata aceea micuţă. Ce mică era pe vremea când îmi petrecusem acele nopţi cu ea! Trecuseră mulţi ani de atunci. De ce-l avea pe Toby, o jucărie? Dacă se măritase cu tata, ce-şi mai adusese cu ea în afară de acel ursuleţ vechi? Tata spusese că ea nu avea familie.

Am încercat să-mi amintesc ce vârstă avea pe atunci. Cu siguranţă era adultă, o adultă gravidă când am cunoscut-o, însă ce vârstă avea când mă născusem eu?

Oare ea şi tata chiar se căsătoriseră pe bune? Nu i-ar fi fost mai bine într-un spital psihiatric? Tata părea să o urască. Nu îi dădea haine noi şi nici cine ştie ce de mâncare, şi categoric nu-i plăcea de ea, însă făcuseră sex. Denise voise? Şi mama părea să-l urască. Iar dacă ea nu voise să facă sex cu el, atunci o silise? Nu voiam să mă gândesc la aşa ceva. Tata era un om bun în nenumărate aspecte. Dar acum mai era şi Lindy.

Îi cumpăram lui Lindy alimente de bază pe care şi le putea găti singură şi îi aduceam cărţi de la bibliotecă. Tata a insistat ca ea să nu primească deloc materiale de scris şi desenat, creioane, culori sau acuarele. Îi cumpăram totuşi cadouri, nişte ciocolată sau haine de la magazine universale, săpunuri parfumate şi şampoane sau prosoape. Tata spunea că n-are rost să mă port drăguţ cu ea, întrucât oricum nu aveam cum să o ating. Ştiam asta. Dar, cu cât devenea mai vulnerabilă şi mai speriată, cu atât îmi plăcea mai mult de ea. Îmi înfrânam dorinţele fizice faţă de ea. Mă întrebam dacă tata făcea sex cu Lindy. Îmi era frică să o întreb pentru că mă temeam de ce răspuns mi-ar fi putut da. O dată, într-o dimineaţă, tata avea zgârieturi pe faţă. A spus că se lovise de nişte ramuri când se întorcea după ce îi dusese lui Lindy micul dejun. Era o minciună, deoarece Lindy îşi pregătea singură micul dejun. Altă dată, am văzut o dâră de sânge uscat care cursese din urechea lui. De ce durase atât de mult să-mi dau seama că tata era pedofil?

La un moment dat am venit într-o seară la ea şi am găsit-o extrem de supusă. Am lăsat o pungă cu cumpărături aproape de ea, apoi m-am retras într-un colţ şi am început să-i spun ce făcusem în timpul zilei. Avea sânge pe partea din faţă a tricoului. Când am întins lucrurile mai aproape de ea, am observat că îi lipsea unul dintre dinţii din faţă.

Lindy a trebuit s-o formuleze ea pentru mine, iar cuvintele mi-au amintit de întâmplări petrecute în frageda copilărie. Era martie 1985. Nu am făcut niciun comentariu legat de dintele lipsă sau de sânge. Am încercat să mă prefac că nu băgasem de seamă. A aşteptat până m-am aşezat pe singurul scaun de acolo, iar apoi s-a trântit pe podea, chiar în faţa mea, şi m-a privit în ochi.

— Steve, a spus că mă omoară dacă-ţi spun, dar tatăl tău nu mă ţine aici ca să fiu prietena ta. Ai şaptesprezece ani şi nu ai cum să fii dracului atât de ignorant. Tatăl tău este un jeg de violator. M-a violat de două ori pe săptămână încă de când am ajuns aici. Iar dacă mă împotrivesc, mă pedepseşte.

Şi-a ridicat mânecile ca să-i văd vânătăile de pe încheieturi.

I-am spus să tacă.

— Crezi cumva că dintele mi-a căzut singur? a continuat ea, iar atunci mi-am adus aminte de gingiile mamei mele.

Lindy nu făcea decât să rostească cu glas tare ceea ce bănuiam deja de mult.

Eu înţelesesem totul şi acum ea îmi confirma.

— Ştii asta, Steve, şi ai ştiut-o tot timpul. Dacă n-ar fi fost boala ta, m-ai fi violat şi tu.

Eram oripilat de o asemenea idee.

— Jur că nu ţi-aş face niciodată rău, eu n-am ştiut nimic!

— Nu te cred. Acum în mod sigur ştii. Ce-ai să faci în legătură cu asta?

Nu mă puteam uita la ea şi nu-mi trecea nimic prin cap ce să-i spun. Am încuiat, ca de obicei, uşa în urma mea şi i-am ignorat lacrimile şi frustrarea.

Mama mea era o altă Lindy. Îmi aminteam toate acele lucruri pe care mi le spusese. Avea unsprezece ani când o răpise el. Îmi aduceam aminte de surioara mea, Mary. Ce se întâmplase cu ele? Îmi lovisem mama cu piciorul în timp ce era gravidă. Propria mea mamă. Lindy spunea adevărul.

Văzusem destule seriale la televizor, emisiuni cu întâmplări adevărate, nu doar fictive, ca să înţeleg că femeile puteau fi inteligente şi haioase, drăguţe şi pline de bunătate. Le mai întâlneam şi-n oraş uneori, cum ar fi sora şi soţia lui Kai. Erau polineziene. Tata făcea mereu comentarii dispreţuitoare la adresa lor.

Până acum nu-mi mai înfruntasem tatăl niciodată. Nu fusese nevoie. Trăisem o viaţă întreagă de negare. Cu mine era mereu blând, bun şi protector. Dar uneori mai aveam şi disensiuni. De pildă, îl implorasem să ne instalăm telefon, însă refuzase pe motiv că ar fi bani aruncaţi pe fereastră. Îi spusesem că e îndărătnic.

Situaţia lui Lindy era ceva ce nu mai puteam ignora. În noaptea aia n-am dormit aproape deloc, cu mintea cuprinsă de frământări. A doua zi dimineaţă nu am luat micul dejun cu tata. Am rămas în grădina mea cu legume. Seara era rândul meu să pregătesc cina. Când i-am auzit maşina pe drum, nodul din stomac a devenit parcă şi mai dur. Arsesem bucăţile de carne de porc şi fiersesem prea tare cartofii. I-am pus farfuria în faţă şi m-am aşezat în celălalt capăt al mesei. L-am urmărit cum îşi toarnă apă într-un pahar dintr-o carafa. Eram prea tulburat şi îmi era rău de la stomac. Nu puteam să mănânc nimic.

— Te simţi bine? Eşti cam palid, a început el pe un ton îngrijorat.

— M-am tot gândit la mama şi la cum ai violat-o.

M-am înecat cu cuvintele.

Cuţitul i-a zdrăngănit pe masă.

— Tată, am şaptesprezece ani. Ea câţi ani avea când ai lăsat-o gravidă? Era mai mică sau mai mare decât Lindy?

Şi-a izbit cu atât forţă pumnul de masă, încât tot ce se afla pe ea a sărit în sus. Paharul cu apă i s-a răsturnat.

— N-o să accept să…

— Ai răpit-o! Ai smuls-o de lângă familia ei şi ai ţinut-o în captivitate în camera aia de lângă a mea! Ai înfometat-o, ai bătut-o şi ai pedepsit-o! Ai violat-

o! O baţi şi o violezi pe Lindy şi-i scoţi dinţii din gură! Foloseşti forcepsul sau un cleşte?

Paharul se rostogolea pe masă.

— Târfuliţa mincinoasă! Nu poţi să crezi o iotă…

— Nu mi-a zis ea nimic! Mi-am dat singur seama. Cred că am ştiut-o mereu, dar nu voiam să fie adevărat. Tată, nu cred o vorbă din ce-mi spui. Ai fugit din Irlanda şi m-ai târât după tine, iar acum sunt complice la răpirea lui Lindy!

Apa din pahar picura pe podea.

El a mârâit la mine:

— Şi ce vrei să fac în privinţa asta? S-o las să plece? Ce crezi că se va întâmpla cu tine? Cine te va mai apăra cum am făcut-o eu? Cum ai zis şi tu, eşti complice.

Şi-a împins scaunul departe de masă şi s-a ridicat, provocându-mă. Paharul răsturnat s-a rostogolit de pe masă şi a căzut jos, spărgându-se de podeaua de lemn de sub picioarele noastre. Eram îngrozit de ideea de-a fi închis, de ideea de-a fi lăsat singur, de-a suferi o moarte în chinuri. Dar credeam că ştiu să disting binele de rău.

— Tată, trebuie să o laşi în pace! Eşti un pedofil, şi ăsta-i adevărul.

— Şi *tu* ce faci cu ea seară de seară, ai? Vorbeşti, citeşti?

— Da! Ce insinuezi? Ştii bine că nu mă pot atinge de ea.

Chipul i s-a golit cu totul de culoare. S-a prins de masă cu ambele mâini. A clătinat din cap ca şi cum i-ar fi intrat apă în urechi.

— Dacă merg la închisoare, mergi şi tu cu mine. Nu eşti chiar atât de mic să nu fii închis într-una pentru adulţi. Ştii ce-ţi vor face acolo?

Citisem multe cărţi despre puşcării de-a lungul anilor. *Papillon* îmi era încă proaspătă în minte.

Am fugit din bucătărie şi am înşfăcat cheile de la maşină atârnate în cui. Tata a fugit după mine, strigând:

— Nu poţi să faci nimic fără să te sinucizi, băiat prost ce eşti!

În seara aia am luat maşina şi am condus ore întregi, dar unde puteam să mă duc şi cui aş fi putut să-i spun?

39

Sally

Imediat ce am auzit fluierul, am avut senzaţia că mi se face rău. El era aici. Le cerusem lui Udo şi Nadine să fugă în ajutorul Linei, femeia de la firma de securitate, dacă se auzea fluierul, iar ei s-au repezit imediat pe lângă o latură a casei. Toată lumea s-a oprit din ce făcea, întrebându-se ce se petrece, mai puţin copiii, complet inocenţi în castelul gonflabil. Am numărat imediat copiii care participau la petrecere. Erau toţi aici. Am dat aerul afară cu putere, dar conversaţiile încetaseră cu totul. Le-am cerut tuturor să rămână pe loc. Am intrat în casă şi am înhăţat un vătrai când am trecut pe lângă şemineu. Simţeam cum clocoteşte furia în mine. *În sfârşit!*

Când am deschis uşa, un glas de femeie a ţipat:

— Ciudata aia şi-a omorât tatăl, iar vouă nici măcar nu vă pasă!

Lina o prinsese cu braţul pe după gât, dar nu-i vedeam faţa. Udo a strigat spre mine:

— E-n regulă, e doar rasista aia ţicnită care a lucrat la Texaco! Nu vrea să plece.

Caroline.

— Tu n-ai ce căuta aici! De ce nu te întorci la tine în ţară? a ţipat ea la Udo.

Lina o împingea înapoi pe alee.

— Soţia mea e doctoriţă, a rostit Nadine, ar trebui să te internăm.

— Lesbiano!…

Lina i-a astupat gura lui Caroline cu palma.

— Domnişoară Diamond, să chem poliţia?

Vătraiul din mâna mea părea să fi căpătat viaţă. Eram atât de agitată şi de furioasă de ideea că ar fi putut fi Conor Geary, încât nici nu mai ştiam ce să fac cu toată această furie. Am fugit spre Caroline cu vătraiul ridicat. Nadine m-a prins de încheietură.

— Sally! Ce mama naibii?

Udo mi-a smuls vătraiul din mână.

Lina a tras-o pe Caroline în aşa fel încât să nu pot ajunge la ea. Şi-a desprins mâna de pe gura lui Caroline, dar a continuat s-o strângă de gât şi de umăr.

— Aţi văzut tot! Voia să mă atace cu vătraiul ăla! A încercat să mă agreseze! Sunteţi martori! Dacă o să cheme cineva poliţia, aia o să fiu eu! a urlat Caroline.

— Eu n-am văzut nimic, a replicat Nadine, apoi s-a întors către Udo. Tu ai văzut când Sally a atacat pe cineva?

— În mod sigur nu, a răspuns Udo, iar Lina a clătinat şi ea viguros din cap.

— Vezi, deja ai început să-ţi imaginezi lucruri! a adăugat Nadine. Chiar *ar trebui* să fii internată. Acuma te cari dracului de-aici sau chiar trebuie să chemăm poliţia?

În acele momente se liniştise toată lumea. Capul începuse să-mi bâzâie.

Caroline a rupt-o la fugă pe alee, ţipând despre mincinoşi şi ciudaţi, în timp ce Udo şi Lina o urmăreau cum dispare.

Nadine m-a condus în biroul tatei pe care pusesem un post-it cu inscripţia „Personal”.

— Rămâi aici, mi-a cerut ea, o chem pe Angela!

Angela părea să aibă mereu la îndemână în poşetă pastilele potrivite.

— Ia asta şi povesteşte-mi ce s-a întâmplat!

Mi-a întins şi un pahar cu apă.

— Ştii de ce am angajat-o pe Lina. Când am auzit fluierul, am presupus că e el. M-a cuprins furia şi nu am mai putut să o controlez. Eram pregătită să-l omor şi, chiar dacă nu a fost decât Caroline, eu…

— Trebuie să stai de vorbă cu Tina despre asta. Sally, trebuie să înveţi să-ţi controlezi furia aia nebunească. Acum, rămâi aici până te mai linişteşti şi apoi întoarce-te la petrecere! N-a mai auzit nimeni de-acolo ce s-a întâmplat. Din punctul lor de vedere, Caroline a încercat să ne strice petrecerea. Toţi sunt foarte mulţumiţi că şi-a luat tălpăşiţa de-aici. Nu o suportă nimeni. E limpede că e niţel deranjată.

— Ca mine?

— Absolut deloc ca tine. Rămâi puţin aici şi fă-ţi exerciţiile de respiraţie! Nu mai bei alcool după pastila aia, bine?

— Da.

Am tras adânc aer în piept şi am adăugat:

— Angela! Dacă o omoram?

— N-ai omorât-o. N-are rost să exagerăm. Vrei să rămân cu tine?

— Nu, o să fiu în regulă. Mulţumesc!

Am aşteptat cincisprezece minute înainte să ies iar şi, cu toate că petrecerea era încă în toi, veselia pe care o simţisem se evaporase. Mă simţeam amorţită. M-am servit singură cu nişte mâncare şi am rămas aşezată o vreme alături de mătuşa Christine.

— Am auzit despre musafira nepoftită, a început ea, ce tupeu din partea ei!

Tot ea e cea care ţi-a mai făcut probleme şi înainte.

— Da, a fost dată afară din cauza mea.

— Pare că a meritat-o.

Mă simţeam doborâtă. Lipsită de energie.

— Eşti obosită? Doamne, s-a făcut deja şapte jumate! La cât crezi că terminăm aici?

— Nu vreau să-i împiedic pe oameni să se distreze.

— E o petrecere fabuloasă, Sally, un adevărat succes. Am cunoscut o groază de prieteni de-ai tăi. Se pare că eşti foarte apreciată aici.

Mă întrebam dacă aş mai fi fost la fel de apreciată dacă ar fi ştiut toată lumea că aproape o atacasem pe Caroline cu un vătrai. Mă întrebam dacă acum Udo şi Nadine mă priveau cu alţi ochi. Udo mă urmărea atent. Nu voiam să-i spună Marthei ce făcusem. În cele din urmă, s-a apropiat de mine.

— Eşti bine? Lucrurile s-au cam încins.

— Îmi pare foarte rău!

— Chiar ai băgat frica în ea. Ce aprigă ai fost! Şi pe mine m-ai speriat un pic.

— Am angajat o agentă de securitate în caz că şi-ar fi făcut apariţia tatăl meu. Când ea a suflat în fluier, am crezut că trebuie să fie el.

— Dar ai văzut că nu era.

— Ştiu, dar mă înfuriasem foarte rău. Nu am mai ştiut ce să fac cu toată furia aia.

A rămas tăcut câteva clipe.

— Slavă Domnului c-ai fost acolo, Udo! Aş fi putut să-i fac rău.

Atunci l-am auzit râzând.

— Udo, nu e deloc amuzant. Ştii că merg la un terapeut? Încă mai am „probleme” din cauza copilăriei de care am avut parte.

— Uite, s-a terminat. Nu ai rănit pe nimeni. Şi cine ştie de ce-o fi în stare şi Caroline? Şi ea e înspăimântătoare. O să aibă o mahmureală pe cinste.

— Era beată?

— Foarte. Lina nu mai scăpa de ea. De asta a suflat în fluier. Acum n-o să te mai deranjeze vreodată. Îmi închipui că ruşinea ei va fi prea mare.

— Şi mie îmi este ruşine.

— Ascultă, ne-ai şocat pe toţi, dar acum s-a terminat. Relaxează-te!

Pastila pe care mi-o dăduse Angela îşi făcea efectul. Începeam să mă simt ceva mai în largul meu. Era ceva ce urma să recapitulez alături de Tina, săptămâna viitoare.

În grădină, Ger McCarthy a scos un acordeon dintr-o cutie ce părea din alte vremuri şi a început să cânte nişte melodii tradiţionale vechi. Valerie, Angela, Nadine, Stella şi Kieran (care lăsase copiii cu fratele său), plus Laura s-au tras mai aproape şi am făcut cu toţii un cerc din scaune şi covoraşe.

Exact atunci mătuşa Christine m-a bătut pe umăr.

— Sally, nu vreau să-ţi faci griji, dar cred că e cineva în biroul tatălui tău. Am auzit zgomote acolo. Mobilă mutată. Însă pe uşă e un bilet cu „Personal”. Lipseşte vreun invitat?

M-am uitat în jur şi am numărat în minte.

— Mark.

— Hai să vedem ce pune la cale!

Ne-am scuzat amândouă şi am plecat. Ne-am strecurat pe hol şi am deschis uşa. Mark stătea la birou şi citea cu o lanternă vechile dosare ale tatei.

— Mark! a rostit mătuşa Christine. Ce Dumnezeu faci aici?

El a scăpat dosarul şi toate actele s-au împrăştiat pe jos. Aceste dosare urmau să meargă în camera de depozitare. Poliţiştii aveau originalele, iar acestea erau copii.

— Ai mai vrut să vezi aceste dosare. De ce? am cerut să aflu.

A trecut repede pe lângă noi, împingându-mă în biroul de lemn al tatei, şi a ieşit pe uşa din faţă.

— Sally, mie nu-mi place deloc asta. Chiar deloc. E prea preocupat de trecutul tău. Astăzi n-a mai spus nimic, dar la înmormântarea lui Donald m-a tot bătut la cap despre ce s-a întâmplat.

— Mi-a spus că e fascinat de caz.

— Şi mie mi-a zis acelaşi lucru. Atunci eram sigură că e jurnalist, aşa că l-am căutat pe Google, însă trecutul lui e legat doar de contabilitate. Dar asta chiar e o nebunie, să răscolească prin vechile dosare ale lui Tom. Cum a îndrăznit? Ce căuta?

Mi-am luat telefonul şi l-am sunat. A intrat direct mesageria vocală. I-am lăsat un mesaj plin de furie, cerându-i să-mi spună ce îşi închipuia că face.

Am anunţat că petrecerea s-a încheiat. O parte din invitaţi erau beţi. Stella şi-a aruncat braţele pe după gâtul meu şi m-a informat că îi sunt *cea mai bună* prietenă. I-am răspuns că Sue e prietena mea cea mai bună şi chestia asta i s-a părut de un haz nebun. Şi Nadine cu Angela erau cam nesigure pe picioare. Kieran, care nu băuse nimic, a zis că le duce acasă. Ceilalţi voiau să plece pe jos.

Mi-au mulţumit încă o dată pentru o zi fabuloasă.

Valerie şi Laura au plecat împreună, lăsându-ne singure pe mine şi pe mătuşa Christine.

— Nu cred că trebuie să mai iei vreodată legătura cu Mark. Dacă îţi lasă vreun mesaj prin care îşi cere scuze, foarte bine, dar să nu-i răspunzi! Îi spun mâine Angelei, a adăugat mătuşa Christine.

— De ce Angelei?

— Comportamentul lui este extrem de bizar. Te urmăreşte şi vorbeşte tot timpul despre tine. Şi ştiu că mi-ai spus că de fapt e interesat de fata aia asiatică – Anubha, parcă? –, dar astăzi nici măcar n-a încercat să stea de vorbă cu ea. Sally, e obsedat de tine. Şi nu într-un mod sănătos. Angela e tutorele tău neoficial în sat. Trebuie să afle.

M-au copleşit emoţiile. Am recunoscut faţă de mătuşa Christine ce se întâmplase mai devreme cu Caroline şi încercarea mea de-a o ataca.

— Nici nu-mi pot imagina ce furie trebuie să fi avut în tine. Ai avut noroc că au fost oamenii ăia acolo ca să te oprească. Experienţa ta a fost unică, Sally şi, chiar dacă nu-ţi mai aminteşti, ştii bine ce-a făcut el. E oribil. Cu toate astea, Caroline e cu totul altă mâncare de peşte.

— Săracii Udo şi Nadine! Şi Lina. Nici nu pot să-mi închipui cum i-au afectat cuvintele lui Caroline. Am să-i sun mâine ca să-mi cer scuze.

— Ce fată cumsecade!

— Mătuşă Christine…

— Da?

— Sunt femeie, nu fată.

— Îmi pare rău, e din cauză că te cunosc de când erai fetiţă.

— Cum eram pe-atunci? Prima oară când m-ai întâlnit.

— Sincer? Tăcută. Jean şi Tom te tratau ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În primul an, nu te-au înscris la şcoală. Dormeai mai tot timpul. Jean şi Tom se contraziceau din cauza asta. Ea nu considera că ar trebui să fii sedată. Dacă nu te superi, Tom era cam arogant, insistând mereu că el e mai bine calificat. Nu-ţi plăcea deloc când venea şi Donald cu mine în vizită. Te deranja, să ştii. El nu i-ar fi făcut nimănui vreun rău, însă tu fugeai de el. Jean era singura care te putea ţine sau lua în braţe, şi chiar şi atunci te zbăteai un pic, deşi presupun că nu-i deloc ceva neobişnuit pentru copiii de şase ani.

— Nu întrebam niciodată de mama? De mama mea adevărată?

— Nu, Tom era absolut sigur că aveai să uiţi că existase.

— A funcţionat.

— Poate că aşa a fost mai bine? N-o să ştim niciodată.

Capul mi-a căzut în piept.

— Hai să mergem la culcare! Amândouă suntem extenuate. Şi mâine se întorc copiii.

Copiii au revenit la ora douăsprezece fix. Au spus că pot rămâne de la douăsprezece la trei. Udo s-a oferit să rămână să păzească în faţa casei, ceea ce am acceptat cu mare bucurie. L-am avertizat să nu-l lase nici pe Mark să se apropie pe alee. I-am spus că avusesem un diferend cu el şi că nu voiam să-l văd. Udo nu a mai insistat cu întrebările. Am încercat să-mi cer scuze pentru atacul verbal rasist al lui Caroline asupra lui, dar el mi-a răspuns că nu-i datorez nicio scuză.

Am făcut nişte limonadă pentru copii şi am adus câteva farfurii cu tortul care mai rămăsese. Angela a sosit şi ea, recunoscând că e mahmură.

— Pentru asta nu ai nicio pastilă?

— Nu înlătură şi jena. Am cântat! În faţa lumii! În faţa pacienţilor! Am ţopăit şi în castelul gonflabil, în pofida avertismentelor tuturor, la vârsta mea!

— Am băgat de seamă, am râs eu.

— Nadine e încă în pat. Ea se simte şi mai rău.

Mătuşa Christine i-a povestit ce se întâmplase cu Mark.

— O, Doamne, care dracu’ e problema lui? Sally, când şi-a făcut apariţia aici, în Carricksheedy?

— Prin februarie sau martie, cred? Când l-am întâlnit prima dată, a încercat să mă facă să mă sui în maşină la el, dar după aceea şi-a cerut scuze. Şi era aşa de politicos, de atent! Dar îmi punea mereu întrebări despre cum mergea ancheta legată de Conor Geary şi despre ce îmi aminteam din copilărie. I-am cerut de mai multe ori să înceteze. Iar într-o altă zi mi-a cerut să vadă dosarele.

— Poate e un obsedat din ăla de cazurile de crime adevărate?

— Crezi că ar fi putut obţine în mod deliberat o slujbă aici ca să ajungă aproape de Sally?

— E posibil.

— Unde locuieşte?

— În acelaşi bloc cu Sue şi Kenneth.

— Familia lui?

— Are o fostă soţie, Elaine. N-a pomenit niciodată de părinţi sau fraţi. E originar din Dublin.

— L-ai căutat vreodată pe internet?

— L-am căutat eu, a intervenit mătuşa Christine. N-am găsit nimic care să dea

de bănuit. A lucrat la mai multe firme de contabilitate, dar părea să lucreze pe posturi mai înalte decât o face acum. Câteva poze pe ici-colo, unele datând din urmă cu cincisprezece ani în care apare şi fosta soţie, Elaine Beatty.

— Studii?

— N-am găsit nimic care să se întindă până în urmă cu douăzeci de ani.

— Are profil pe LinkedIn?

Aveam cunoştinţe despre LinkedIn. Îmi făcusem cont pe când îmi căutam de lucru. Îmi trimiteau notificări despre joburi pe care îmi era imposibil să le fac sau care nu prezentau absolut niciun interes pentru mine.

— Da, dar acolo n-am găsit nimic despre studiile lui.

Eram derutată.

— De ce-ar conta la ce şcoală a mers?

— Nu ştiu, a răspuns Angela, dar o să fac nişte săpături.

— Mai e o chestie, am adăugat. Acum mult timp, l-am întrebat dacă era interesat romantic de mine şi mi-a răspuns că îl interesează Anubha, dar ieri ea mi-a spus că el practic o ignoră complet la muncă.

— Se preface că nu-l interesează?

— Cred că nici măcar nu se plac unul pe altul.

— E foarte straniu.

Sue a venit să-şi ia copiii şi ni s-a alăturat în sufragerie. M-a întrebat dacă ştiu despre vreo plecare în vacanţă a lui Mark.

— De ce?

— L-am văzut cum îşi arunca valize şi cutii în maşină. L-am întrebat unde pleacă şi a mormăit cum că s-ar grăbi şi a plecat imediat.

— Mie nu-mi place deloc ce se petrece, a comentat mătuşa Christine.

Sue a cerut să afle care-i treaba. Angela i-a explicat calm că suntem puţin îngrijorate în privinţa lui şi că se comportase cam haotic.

— Sunt sigură că există o explicaţie, a spus Sue. Cu noi a fost mereu drăguţ, dar în dimineaţa asta chiar s-a comportat foarte ciudat.

Apoi a plecat să-şi cheme copiii.

Angela a propus să păstrăm discreţia. N-avea rost să iscăm agitaţie sau să-l transformăm pe Mark într-un om rău dacă era într-adevăr doar un simplu fanatic al crimelor adevărate. Nu era ceva ilegal.

Au plecat cu toţii. Mă simţeam bizar să fiu singură în casă. Încă nu mă puteam muta din ea. Neplăcerile cu Caroline şi, mai apoi, cu Mark îmi provocau o senzaţie de nesiguranţă.

Ce s-a întâmplat a doua zi de dimineaţă m-a îngrozit de-a dreptul.

Nu dormisem bine. Mi-am pus halatul peste pijama şi am coborât în bucătărie ca să dau drumul la foc sub ibric şi să-mi fac ceai. După micul dejun, am început

să umblu prin casă ca să fac un inventar al post-it-urilor puse de invitaţi pe diversele obiecte pentru a le putea aranja cum trebuie. Am auzit clapa de la fanta uşii de la intrare şi am mers să-mi ridic corespondenţa. Era un plic adresat lui Mary Norton, numele cu care mă născusem. Pe el era un timbru din Noua Zeelandă. L-am desfăcut cu mâini tremurătoare.

Era o felicitare pentru ziua de naştere. Pisici blănoase pe partea din faţă, o imagine mai potrivită pentru un copil.

Mary, e ziua ta de naştere adevărată. Astăzi, 17 septembrie, faci 45 de ani. Nu sunt sigur dacă o să ajungă în ziua care trebuie, dar cred că este important să ştii.

S

Era cu o zi mai devreme. Am sunat-o pe Angela, dar a intrat direct mesageria. Era o urgenţă. Am sunat-o pe inspectorul Howard. Ea mi-a spus să nu ating felicitarea. Urma să trimită pe cineva la mine.

Soneria s-a auzit cinci minute mai târziu. M-am ascuns în sufragerie, dar am tras cu ochiul pe geam ca să văd dacă era cineva de la poliţie. Am văzut că erau bărbaţii care veniseră să ia înapoi cortul gonflabil. Au mers în spatele casei şi au început să-l strângă. N-am ieşit la ei. Au plecat cu camioneta lor. Nu voiam să mă vadă. Plătisem totul în avans.

O jumătate de oră mai târziu, am auzit iar soneria. Apoi, glasul Angelei:

— Sally, eu sunt!

Am lăsat-o să intre şi, înainte să apuc măcar să îi arăt felicitarea, ea a rostit:

— Sally, Mark Butler nu e cine zice el că este.

40

Peter, 1985

După confruntarea cu tata, condusesem ore întregi fără ţintă prin noapte înainte să-mi dau seama că n-aş fi putut să fac nimic în privinţa situaţiei lui Lindy fără să-mi risc şi eu viaţa. Până la urmă m-am întors, ajungând acasă pentru micul dejun. Tata n-a zis nimic când am ajuns. Ştia că n-am pe nimeni şi nici unde să mă duc în altă parte şi că boala mea m-ar fi împiedicat oricum să ies în lumea largă.

În seara următoare, când am vizitat-o pe Lindy, i-am spus despre cearta noastră.

— Deci acum, că ştii, de ce nu te-ai dus la poliţie?

Avea un glas ascuţit, isteric.

— Acum poţi să mă laşi să plec. Ce te împiedică?

Am încercat să-i explic că nu pot să fac nimic, că pentru mine riscurile erau prea mari. I-am spus că tata insinuase că aş fi făcut şi eu sex cu ea, ceea ce n-avea nicio noimă din cauza bolii mele. A rămas tăcută o vreme şi atunci mi-a zis:

— Boala asta a ta, necroză nu-ştiu-cum, e foarte convenabilă, nu crezi?

— Ce vrei să zici? Pentru mine nu e deloc convenabilă. N-am dracului parte de o viaţă normală.

— Te-a minţit în toate privinţele, în toate…

În urmă cu câteva luni, îl rugasem pe tata să găsească toate cercetările care se făcuseră legat de boala mea. Îmi adusese acasă fotografii printate cu cadavre deformate şi oameni pe paturi de spital, mumificaţi în bandaje în camere de izolare. Exista o referire la o cercetare făcută într-o clinică germană, însă progresele erau lente şi fondurile insuficiente din pricina rarităţii afecţiunii. Nu se zărea niciun leac în viitorul apropiat.

— Pun pariu că n-ai nicio boală. S-a folosit de ea ca să te ţină departe de oameni. N-ai mers niciodată la şcoală. N-ai avut parte de o mamă în viaţa ta, nu-i aşa? Ce s-a întâmplat cu ea?

Nu voiam să-i povestesc despre mama.

— Nu ştiu.

— Aşadar, toată viaţa ta aţi fost doar tu şi tatăl tău. Tu înţelegi cât de nebunească e situaţia asta? Dă-ţi jos mănuşile alea idioate şi vino încoace şi atinge-mă, doar palma sau braţul!

S-a întins cât de mult i-a permis lanţul. M-am retras imediat.

— Nu m-ar minţi în halul ăsta.

— Nici măcar nu ţi-a spus unde e mama ta. Iar acum ştii ce-mi face mie. Eu n-am auzit niciodată de boala asta. În cel mai bun caz, ridică nişte suspiciuni.

— Încetează! am răcnit la ea.

— Trebuie să mă laşi să plec! Amândoi trebuie să scăpăm de-aici! a ţipat ea în timp ce o încuiam acolo.

M-am gândit la toată viaţa pe care o ratasem dacă ce spusese Lindy era adevărat. Iar apoi mi-am amintit de Rangi. Dacă n-aş fi avut necroza hominidă, l-aş fi putut salva cu uşurinţă. Dacă n-aveam necroză hominidă, atunci eram vinovat de moartea lui.

În seara aia nu i-am spus nimic tatei. S-a comportat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat după cearta din ziua precedentă. El a făcut mâncare şi eu am aşezat masa. În cele din urmă, după ce ne-am aşezat amândoi la masă, a început să vorbească:

— Peter, a zis, şi era prima oară când îmi spunea aşa de când plecasem din Londra, tu ai boala asta a ta, iar eu o am pe-a mea.

— Poftim? am zis pe un ton morocănos.

— Lasă-mă să vorbesc, te rog! Nu sunt mândru de ceea ce sunt. Ştiu că este o boală, această atracţie faţă de fete tinere, dar e o boală asupra căreia nu am niciun control. Cum e şi boala ta. Suntem ceea ce suntem…

— Tu ai control, l-am întrerupt, căci nu eram dispus să-l las să pozeze în victimă. Tu ai ales să o iei pe mama de la ea din grădină pe când era copil, tu ai ales să o răpeşti pe Lindy de la lac şi, mai rău de-atât, te-ai prefăcut că ai făcut-o pentru mine.

Nu l-am provocat să vorbim şi despre boala mea. De asta urma să mă ocup singur şi să fac cercetări.

— Sunt bolnav, Peter, ce te aştepţi să fac?

— Ar trebui să te predai la poliţie. Să le spui ce eşti şi ce-ai făcut în Irlanda.

— Şi tu ce-ai face?

— M-aş descurca. Şi sora mea?

— Cine?

— Copilul care s-a născut în Irlanda, în camera aia! am ridicat glasul.

— Peter, ea nu-mi era de niciun folos. Eu voiam un fiu, nu o fiică, şi nici n-am fost crud. N-aş fi putut să iau acel copil de lângă Denise, căci ar fi distrus-o.

— Nu crezi că era deja distrusă? Legată cu cătuşe de-un calorifer pentru Dumnezeu ştie câţi ani? Mi-ai spus să o lovesc cu pumnii şi picioarele pe când

eram prea mic ca să ştiu că nu e bine. Şi ştiai prea bine că nu ar fi ripostat pentru că mă iubea.

— Eu te iubesc, a răspuns el şi atunci i-am văzut lacrimi în ochi.

Mi-a pus o mână pe braţ, iar eu i-am lăsat-o acolo, atât de disperat eram după contactul cu altă fiinţă umană. Avuseserăm mereu o relaţie tactilă pe când eram mai mic, dar, după ce am intrat în adolescenţă, mi se părea tot mai nepotrivită. Îmi luam informaţiile de la televizor, unde băieţii mari nu mergeau ţinându-şi taţii de mână. Nu îi îmbrăţişau şi nici nu îi strângeau la piept. M-am ferit de tata, fizic, deşi îmi lipsea groaznic de tare. În clipa aia mi-a părut rău pentru el. Dar nu chiar atât de rău ca să nu-mi petrec săptămâna următoare la bibliotecă.

Acasă, am ajuns la o înţelegere cu el. Nu ştia cum îmi petreceam zilele după ce-l lăsam cu maşina la birou. Credea că lucrez pământul. Nu am mai vorbit despre Lindy. Cheia de acolo a lăsat-o la vedere, pe masa din bucătărie. Puteam să o vizitez cât era el plecat la serviciu, însă mi se părea dificil să stau faţă în faţă cu ea. În afară de momentele când îi duceam ce-i cumpăram, o lăsam singură……

La bibliotecă am cerut toate jurnalele medicale pe care le aveau, dar singurul pe care îl aveau era *New Zealand Medical Journal.* Am răsfoit fiecare număr din ultimii cinci ani. Nu exista nicio menţionare a bolii mele, dar m-am gândit că poate Noua Zeelandă e prea mică. Tata îmi spusese că este incredibil de rară. Biblioteca s-a arătat dispusă să comande numere din urmă din *British Medical Journal*, *The New England Journal of Medicine* şi *Journal of the American Medical Association.* Toate aceste reviste erau citate în cele din Noua Zeelandă. Mi-am amintit de Băiatul din balon. Oare era singurul copil din lume care avea imunodeficienţă combinată severă? Cât de diferită era aceasta de afecţiunea mea? Cum reuşise tata să-mi găsească acest diagnostic într-o ţară atât de mică precum Irlanda?

Încă de când începusem să merg la magazine, la bibliotecă şi să-mi vând legumele, făcusem toate aceste operaţiuni purtând căciuli cu urechi, plus mănuşi şi mai multe rânduri de haine ca să mă protejez, în pofida disconfortului din lunile de vară, când orice alt băiat umbla în pantaloni scurţi şi tricou. Îmi păstram în mod deliberat părul lung ca să-mi acopere ceafa. Voiam să-mi las şi barbă, însă încă aveam prea puţin păr pe faţă. Ştiam că persoanele cu care luam contact mă considerau ciudat, dar tata îmi spusese că n-are niciun sens să le explic întrucât n-ar fi înţeles nimeni. Oricât de precaut eram, mă lovisem de nenumărate ori de alţi oameni şi fusesem îngrozit de fiecare dată, însă niciodată nu avusese loc un contact direct, piele pe piele. Tata continua să se ocupe de dinţii mei, aşa că erau perfect în regulă. Făceam mereu amigdalită, dar tata reuşea de fiecare dată să-mi aducă antibiotice ca să mă fac bine. Nu mersesem

niciodată la un doctor. Poate că sosise în sfârşit vremea.

41

Sally

— Aşadar, cine este Mark Butler? am întrebat-o pe Angela în timp ce mă îndemna să mă aşez la masa din bucătărie.

— Hai să aşteptăm până ai o ceaşcă de ceai în mână! a propus ea, făcând semn spre ibric.

Am auzit soneria de la intrare. Am mers la uşă urmată îndeaproape de Angela şi am deschis-o. Am fost întâmpinată de un tânăr poliţist într-o uniformă prea mare pentru el.

— Sunt Owen Reilly de la Garda, am venit să ridic proba, a început el.

— Sunt aici, felicitarea şi plicul, i-am răspuns, arătând spre masa pe care se afla un post-it ce anunţa că urmează să ajungă la Martha.

Am pus-o repede la curent pe Angela cu privire la felicitarea primită de ziua mea. Poliţistul le-a luat cu o pensetă şi le-a pus într-o pungă pentru probe.

— Să-i spunem şi lui despre Mark Butler? am întrebat-o.

Reilly de la Garda se uita la noi întrebător.

— Nu cred că are ceva de-a face cu ancheta Garda, a răspuns Angela. Hai să-l lăsăm pe om să se ducă în treaba lui!

— Dacă se întâmplă ceva ciudat, ar trebui să-mi spuneţi, a replicat el.

— E o chestiune personală de familie, a spus Angela, iar el a părut iritat să fie lăsat pe dinafară.

Şi eu eram iritată. Imediat ce-am închis uşa în urma lui Reilly de la Garda, m-am întors spre ea şi i-am cerut:

— Spune-mi!

M-a condus înapoi în bucătărie şi m-a forţat să stau pe scaun, apoi s-a întors ca să umple ibricul pentru ceai.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Angela, doar nu sunt copil! Ce ai aflat?

A pus două căni pe masă şi apoi s-a aşezat în faţa mea.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii! Dacă aş fi crezut că e vreun pericol, i-aş fi zis poliţistului, dar probabil că n-are nicio legătură.

— Ce anume?

Nu ştiusem că Angela poate să fie atât de enervantă. Ochii aproape că-i jucau în cap.

— Bine, de unde să încep?

— Începe odată!

Am încercat să nu ţip.

— Am găsit-o pe Elaine Beatty pe Facebook.

Avusesem grijă să nu îmi fac cont pe nicio reţea socială. Tina zisese că n-ar fi fost bine pentru sănătatea mea mintală. Îmi doream prieteni adevăraţi şi numele meu era deja destul de cunoscut încât să atragă voyeuri şi, posibil, chiar şi pe tatăl meu natural.

— Fosta soţie a lui Mark?

— Da, i-am trimis un mesaj privat în care îi ceream să vorbim despre Mark. Mă aşteptam să nu-mi răspundă sau să mă ignore, dar mi-a răspuns într-o oră. Am făcut schimb de numere de telefon, aşa că am sunat-o. Îşi face griji în privinţa lui.

A urmat o pauză teatrală.

— Mark Butler e un bărbat cu probleme. Şi-a schimbat numele de familie înainte să se căsătorească cu ea, şi dintr-un motiv întemeiat.

— Care era numele lui de familie original?

— Norton.

— Dar ăsta e numele meu, sau, mai degrabă, a fost numele de familie al mamei mele!

— Sally, e unchiul tău.

Mă bucuram că stăteam jos, dar tot m-am prins cu mâinile de masă.

— Avea patru ani când a fost răpită Denise. El o adora. Întâmplarea i-a distrus familia, a adăugat Angela.

— Stai, cum? Numele lui nu l-am găsit prin nicio însemnare, pe nicăieri. În înregistrări, Denise nu-l pomeneşte niciodată… Cel puţin aşa am impresia!

— Poate că ea nu putea stabili o legătură cu propria copilărie, de dinainte de Conor Geary? A fost răpită la unsprezece ani şi eliberată când avea douăzeci şi cinci. Şi-a petrecut mai mult timp în captivitate decât liberă. E posibil ca ea să nici nu şi-l fi amintit măcar. Iar apoi a murit în spital, un an mai târziu.

— S-a sinucis.

— Da.

— Părinţii lui au suferit amândoi o cădere psihică, din spusele lui Elaine. Tatăl lui s-a apucat de băut. Mama abia dacă mai judeca aşa cum trebuie, iar el şi-a petrecut toată copilăria şi adolescenţa urmărind piste. Dispariţia lui Denise a preluat controlul asupra vieţilor lor. Când el a împlinit şaisprezece ani, părinţii lui au renunţat să o mai caute, iar el nu i-a iertat niciodată pentru asta. După care, pe când el avea optsprezece ani, Denise a fost găsită, cu tine. Iar el n-a avut voie să o vadă. Trebuie să-ţi aminteşti că ea nu voia să stea în preajma niciunei persoane de sex masculin, inclusiv propriul tată. Tatăl tău – Tom, adică – era singurul bărbat pe care l-a mai văzut.

— Şi soţia lui ţi-a zis toate astea?

— Da, s-au cunoscut la facultate, în Dublin. Imediat ce lumea îi auzea numele de familie voia să afle dacă are vreo legătură cu celebrele Denise şi Mary Norton. Părinţii lui plecaseră în Franţa, iar sora sa era moartă. Devenise un personaj vrednic de milă şi care bea prea mult, însă Elaine a considerat că-l poate salva. A fost ideea lui ca el să-şi schimbe numele de familie, aşa încât să scape de întrebările care i se puneau întruna. S-au căsătorit devreme, la douăzeci şi doi de ani, ea crezând că, după ce aveau să se aşeze la casa lor şi să-şi întemeieze o familie, l-ar fi putut repara cumva, că ar putea duce o viaţă normală. Însă el rămăsese obsedat să-l găsească pe cel care îi răpise sora şi plin de furie pe părinţii săi că te lăsaseră să fii adoptată. I se spusese, aşa cum li se spusese tuturor, că fuseseşi dată spre adopţie în Anglia.

— Am să-l sun. De ce nu mi-a zis nimic din toate astea? am întrebat-o.

— Nu, stai un pic, că trebuie să ne gândim mai bine! Elaine mi-a zis că el a refuzat să aibă copii pentru că era îngrozit că povestea s-ar fi putut repeta, că propriul lui copil ar fi putut fi răpit şi tratat la fel ca Denise. În cele din urmă, asta a fost ceea ce le-a distrus mariajul după paisprezece ani. Obsesia lui. Ea nu ştia nimic despre vreo aventură de-a lui.

— Deci m-a minţit.

— El şi Elaine sunt într-o relaţie bună. L-a forţat să meargă la psiholog şi să încerce să-şi găsească noi preocupări. Şi, o perioadă, a rămas stabil. Ea s-a recăsătorit şi acum e fericită cu noul ei soţ şi cu fiul lor, dar după moartea tatălui tău, când ai ajuns la ştiri şi s-a descoperit că tu eşti de fapt acel copil născut în captivitate…

— Mă faci să par un animal de la grădina zoologică.

— Îmi pare rău, ar trebui să-mi aleg cuvintele cu mai multă atenţie. Dar, Sally, atunci a redevenit Mark obsedat. Elaine a spus că el a mers la înmormântarea lui Tom. Şi, deşi ea l-a sfătuit să nu o facă, a început să-şi caute de lucru în Carricksheedy. Era disperat să ia legătura cu tine. Elaine i-a sunat chiar şi pe părinţii lui în Franţa şi a descoperit că mama lui murise. Tatăl lui, bunicul tău, a rămas şocat când a aflat vestea despre tine, dar a rămas cu impresia că faptul că te-ai debarasat de tatăl tău aşa cum ai făcut-o reprezenta dovada că eşti la fel de periculoasă ca şi Conor Geary însuşi. L-a sunat pe Mark şi i-a zis să te lase în pace, însă el tot nu s-a oprit. Tatăl lui i-a cerut lui Elaine să intervină.

— Dar tot n-are nicio noimă. De ce nu mi-a spus cine este?

— Habar n-am. Dar, Sally, trebuie să te întrebi ce vrea el de fapt. Doreşte numai să ajungă să te cunoască? Sau să afle mai multe despre ce s-a întâmplat cu sora lui, să încerce să citească dosarele tatălui tău? Ori caută indicii ca să-l găsească pe Conor Geary? Cât de bine s-a priceput să ne păcălească pe toţi!

— Şi dacă vrea toate aceste lucruri? Dacă e fratele lui Denise, *unchiul meu* –

cuvintele mi se păreau ciudate chiar şi atunci când le rosteam eu –, ei bine, atunci cred că are tot dreptul să vadă acele dosare.

— S-ar simţi rănit că nu e pomenit deloc în ele.

— Poate. Dar are totuşi dreptul să afle adevărul, nu? Am să-l sun şi am să-l pun în faţa acestor informaţii.

— Elaine îşi face griji pentru el. Nici ei nu-i mai răspunde la telefon. În această dimineaţă am sunat la Mervyn Park. I-a anunţat că este bolnav.

— Tina mi-a vorbit despre instinct şi fler. Cred că el îşi făcea în mod sincer griji pentru mine, dar existau şi momente când îl lua valul şi atunci mă făcea să mă simt neliniştită. Tu ce crezi, în calitate de doctor?

— Nu pot să-ţi răspund în calitate de doctor – în primul rând pentru că nu mi-a fost niciodată pacient şi în al doilea rând pentru că, şi dacă mi-ar fi fost, nu ţi-aş fi spus. Dar, ca observator din afară şi după ce-am purtat o groază de discuţii cu Elaine în ultimele douăzeci şi patru de ore, consider că are cu adevărat nevoie de ajutor de specialitate. N-a comis nicio infracţiune. Oricum, îmi pare rău pentru el.

— Îi trimit un mesaj. Probabil că n-o să-mi răspundă la telefon.

I-am scris un mesaj: *Ştiu că eşti unchiul meu. Trebuie să vorbim. Te rog să mă suni.*

— Angela, nu mai vreau să rămân în casa asta. Nu mă simt în siguranţă. Nadine a zis că voi avea căsuţa gata abia luna viitoare. Pot să mă mut mai devreme?

42

Peter, 1985

Necroza hominidă molipsitoare nu există. Doctoriţa la care am mers în Auckland a vrut să mă trimită să fac un consult psihiatric.

— Sunteţi absolut sigură că un asemenea lucru nu există?

— De unde ai auzit măcar de el? m-a întrebat doctoriţa. Părinţii tăi sunt afară?

— E o boală rară, poate n-aţi auzit de ea.

— Tu chiar crezi că nu poţi să atingi o altă fiinţă umană? Serios, unde îţi sunt părinţii?

— Parchează maşina.

— Ei ţi-au spus…

— Dar Băiatul din balon? am întrerupt-o.

— Acel sărman băiat din Texas? Cred că are o boală autoimună. Pielea ta mi se pare în regulă. Vrei să-ţi dai jos căciula şi mănuşile, poate şi jacheta, puloverul şi tricoul şi să mă uit mai îndeaproape?

— Nu!

— Îţi promit că nu te ating! Îmi pun şi mănuşi chirurgicale, ca să fim sută la sută siguri.

Eram incredibil de încordat în timp ce-mi scoteam căciula şi îmi lăsam părul să cadă liber pe spate, iar mănuşile mi-au scos la iveală mâinile pline de sudoare. Mi-am tras şi maioul peste cap şi doctoriţa a început să-mi dea roată.

— Nu văd nicio umflătură, nicio leziune, nicio rană. Nicio cicatrice, pe nicăieri. Te deranjează dacă îţi ascult bătăile inimii cu un stetoscop?

Mi-a lipit de piept un disc din metal rece şi a ascultat.

— Cam rapid, bănuiesc că eşti tulburat, dar altfel se încadrează în parametri.

Am insistat:

— Dar poate că n-aţi auzit dumneavoastră de ea? Poate poartă denumirea de NHA?

— Crede-mă că la Facultatea de Medicină, cu cât o boală e mai bizară, cu atât mai interesaţi suntem de ea. Dacă această chestie, necroză nu-ştiu-cum molipsitoare, ar fi existat, atunci ar fi ştiut toată lumea de ea. Peter, a continuat ea, folosindu-mi numele vechi, cel pe care i-l dădusem ca să fac programarea, tu ai fost văzut vreodată de un psihiatru?

— Vreţi să spuneţi că n-aş muri dacă aş atinge pielea altcuiva?

— Vreau să spun că nimic, absolut *nimic* nu se va întâmpla. Vrei să încerci?

Şi-a scos mănuşile.

— Şi dacă vă înşelaţi?

— Mai bine să îi aşteptăm pe părinţii tăi?

A făcut semn spre parcarea pe jumătate goală ce se vedea pe geamul ei.

— Am această afecţiune de când m-am născut, am răspuns.

— Ce adresă spuneai că ai?

Dădusem o adresă falsă din Auckland atunci când mă prezentasem la recepţie. Dr. Bergstrom ţinea formularul în faţa ei. Grăbit nevoie mare, mi-am pus hainele la loc, plus căciula şi mănuşile.

— Plec să-i găsesc pe ai mei, am spus în timp ce mă apropiam cu spatele de uşă.

A încercat să mă reţină, practic sărind din spatele biroului ei.

— Stai puţin, te rog! Cred că ai nevoie de ajutor, dar nu genul… A întins mâna şi mi-a atins faţa cu palma neacoperită de mănuşă. Mi-am reţinut ţipătul şi am ţâşnit afară pe uşă, prin sala de aşteptare, apoi am rupt-o la fugă pe stradă, simţindu-mă atât de dezorientat, încât mi-a luat zece minute până să-mi găsesc maşina.

Mi-am verificat imediat faţa în oglinda retrovizoare, aşteptându-mă să văd acolo piele topită. O simţeam cum mă arde, dar totul părea normal în oglindă. Am mai stat o jumătate de oră în maşină într-o stare de teroare şi panică, dar treptat-treptat mi-am dat seama că senzaţia de arsură era de fapt cea la care-mi spunea propria minte să mă aştept. Practic nu simţeam absolut nimic. Mi-am ciupit pielea să văd dacă nu cumva îmi rămăsese amorţită de la atingerea ei, dar am simţit ciupitura. Mâna ei descoperită pe faţa mea nu produsese absolut niciun efect. Mai că nu-mi venea să cred.

Am condus până în centrul oraşului, cu mintea într-o stare atât de confuză, încât atunci când m-am oprit nici nu mi-am dat seama unde ajunsesem. Am parcat pe o stradă laterală şi mi-am scos căciula şi mănuşile, cu toate că era frig. Le-am lăsat în maşină. Am pornit pe o stradă aglomerată şi am intrat în librăria Whitcoulls. Bărbatul de la casă a ridicat privirea la mine şi mi-a zâmbit.

— Salutare! m-a întâmpinat.

Nu am reuşit să scot nicio vorbă. Am mers direct la rafturile cu Ngaio Marsh şi am luat una pentru Lindy, apoi am revenit la casă. Bărbatul m-a întrebat:

— S-a făcut frig?

Am clătinat din cap, incapabil să vorbesc, şi am întins o mână tremurătoare în care ţineam o bancnotă de douăzeci de dolari. Mi-a luat-o din mână fără să mă atingă şi s-a întors spre casa de marcat. Când mi-a întins restul, mi l-a aşezat în palma desfăcută, din nou fără să îmi atingă mâna. Am vârât restul în buzunar şi apoi i-am luat mâna în a mea şi i-am scuturat-o viguros.

— Îţi mulţumesc foarte mult! i-am zis.

A părut surprins şi, în vreme ce lacrimile începeau să mi se rostogolească pe obraji, el m-a prins de umăr.

— Băiete, eşti bine? S-a întâmplat ceva?

Mâna mă mânca de la atingere, dar nu simţeam nicio arsură, nu vedeam nicio decolorare, era doar căldura slabă rămasă de la atingerea mâinii bărbatului. Voiam să-mi îngrop faţa în umărul acestui străin, dar m-am răsucit şi am ieşit din librărie.

Am condus înapoi la Rotorua, simţind cum îmi creşte furia pe măsură ce prindeam viteză. Am ajuns în oraş la ţanc să îl iau pe tata de la clinica dentară.

Mi-a făcut semn cu mâna de la fereastră şi apoi a ieşit, încuind uşa în urma lui. S-a aşezat pe locul pasagerului şi şi-a aruncat servieta în spate. Am pornit înainte să apuce să-şi pună centura.

— Ce-i cu graba asta? m-a întrebat.

— Mai spune-mi o dată despre necroza hominidă acută! i-am cerut, încercând să-mi ascund răceala din glas.

— Ce chestie să pomeneşti chiar acum de ea! Am sunat astăzi un imunolog din Melbourne ca să-l întreb dacă există ceva progrese. Mă tem că nu se vede niciun tratament la orizont, dar bănuiesc că deja te-ai obişnuit cu asta, nu, Steve?

— Chiar aşa? Cum se numeşte imunologul? S-ar putea să vreau să discut şi eu cu el.

— Cred că e cel mai bine să laşi în seama mea toate chestiunile medicale.

— Cum se numeşte?

— Dr. Sean Kelly.

— Un nume irlandez. Interesant! Şi la ce spital lucrează?

— St. Charles.

— Aşa. Şi e un spital general sau unul specializat în afecţiuni imunologice?

Îşi mângâia bărbia şi, în timp ce mă uitam scurt la el, m-a privit drept în ochi.

— E un spital specializat. În momentul de faţă toate fondurile merg către cercetarea acestei noi boli a homosexualilor, SIDA.

Nu simţeam nicio ezitare dar, pe de altă parte, tata era un adevărat maestru al minţitului.

— Şi când am fost diagnosticat, mai exact? Adică, dacă m-am născut în anexa aia, de unde ai ştiut că o am?

— Nu cumva căţeaua aia mică…

Mi-am luat privirea de la drum şi l-am privit atent.

— Să nu-i spui aşa!

— O, Steve, pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi să ai încredere în nimic din ce-ţi spune Lindy Weston. Ea e una dintre ele.

— N-am nicio boală, aşa că m-ai minţit şi în privinţa asta.

— Ei, dacă vrei să-ţi asumi riscul…

— Şi Rangi? Eram la un metru de el! Aş fi putut să-l scot foarte uşor la mal, dar, ca să mă salvez pe mine însumi, l-am lăsat să se înece.

— Era un corcit şi o influenţă proastă. Te-a făcut să bei bere la…

— Era inteligent şi bun la suflet. Era prietenul meu!

Nu mă puteam abţine să nu ţip.

— Ai grijă la drum!

Ieşiserăm de pe drumul secundar care ducea acasă la noi pe o pantă uşoară. Am încercat să îndrept volanul, dar am sucit prea mult de el şi am ajuns pe partea cealaltă a drumului, direct spre o cădere abruptă. Am intrat în panică şi am apăsat acceleraţia în loc de frână. Motorul a scos un vuiet timp de ceea ce mi s-a părut un minut întreg şi apoi ne-am trezit suspendaţi în aer. N-am să uit niciodată zgomotul pe care îl scoteam în timp ce ne rostogoleam din nou şi din nou. Mai târziu, poliţiştii au spus că nu căzuserăm decât vreo cinci metri, dar mie mi s-a părut că ne prăbuşiserăm direct într-o prăpastie, lovind totodată absolut toţi bolovanii întâlniţi în cale, capul izbindu-mi-se de plafonul maşinii şi de parbriz până când sticla s-a spart. M-am prins de mânerul portierei ca să mă ţin drept.

Nu-l mai auzisem niciodată pe tata ţipând. Ce sunet straniu! Am deschis gura, dar, ca într-un coşmar, n-a ieşit niciun sunet. Sângele mi-a acoperit vederea şi am auzit cum metalul se răsucea zgomotos şi oasele pârâiau în timp ce ne prăbuşeam. Până la urmă, ne-am oprit. Maşina rămăsese răsturnată cu roţile în sus. Mi-am şters sângele din ochi cu mâini tremurătoare. Portiera mea fusese smulsă cu totul. A tatei era proptită în pământ, iar noroiul cădea peste noi prin parbrizul sfărâmat. Mi-am desfăcut centura care mi se înfăşurase în jurul genunchilor şi am căzut pe plafonul maşinii înainte să mă trag afară. Când am încercat să mă ridic în picioare şi să văd unde eram, am simţit o durere arzătoare în glezna dreaptă. M-am uitat iar la tata. Încă mai ţipa. Avea tricoul plin de sânge. Maşina se îndoise practic în jurul lui şi părea să fi fost zdrobit de portieră. Dată fiind poziţia în care rămăsese, nu puteam să ajung la el. Braţul drept îi era mutilat şi rupt în mai multe locuri. Mirosul de benzină îmi umplea nările şi atunci am observat o flacără mică în tufărişul din spatele maşinii.

— A luat foc, am rostit cu glas tremurător.

Tata a dat să se repeadă spre mine.

— Scoate-mă afară!

Capul îi era prins pieziş de plafonul maşinii. Mi-ar fi fost uşor să-i scot centura de siguranţă. Sunt sigur că aş fi avut timp suficient. Aş fi putut să-l scot afară. Dar, în schimb, am început să mă târăsc în sus pe pantă cu ajutorul coatelor, trăgându-mi după mine piciorul inutil şi gemând de durere. Tata ţipa

din nou, implorându-mă:

— Nu mă lăsa aici! *Peter!* Te rog!

Iar apoi, plin de furie:

— Sunt tatăl tău! Scoate-mă de aici!

Am auzit cum flăcările prind putere în vreme ce mă târâm în sus pe rambleu. Auzeam ţipetele tatălui meu. Nu am privit în urmă.

M-am trezit întins pe o targă pe marginea drumului, învăluit în întuneric, în timp ce ambulanţierul îmi ridica piciorul drept. Altul îmi ţinea capul cu mâinile goale. Şocul era profund, dar nu mai ştiam dacă era de la faptul că mă atingea sau de la durerea din gleznă. Tricoul şi jacheta erau făcute zdrenţe pe marginea acoperită de iarbă. Pantalonii îmi fuseseră tăiaţi. Nu îndrăzneam să mă uit în jos la picior. Ambulanţierii îmi vorbeau cu glasuri blânde şi pline de regret:

— Cum te numeşti, copile?

Cum mă numeam? Mă simţeam frânt, prea extenuat ca să mai vorbesc. Unul dintre bărbaţi a zis:

— Cred că o să fie bine. Nu tuşeşte sânge şi nici nu se ţine de burtă, deci probabil că n-are hemoragie internă. Crezi că acela era tatăl lui?

Am ridicat capul suficient ca să răspund:

— Da, era tatăl meu.

La spital m-au atins toţi, asistentele, doctorii, poliţiştii, asistenta socială, preotul. Prin ceaţa indusă de medicamente din primele două zile, fiecare atingere reprezenta o bucurie. Le-am strâns mâinile tuturor, am plâns în hohote sau am râs cu lacrimi de nebunia a tot ce se întâmplase. Piciorul mi-a fost operat imediat. Aveam glezna ruptă. Au spus că fusese o fractură curată. Şase săptămâni în ghips şi cârje, şi urma să fiu ca nou.

Ori de câte ori vreo asistentă sau o doctoriţă mă atingea mai jos de gât, aveam erecţie. Majoritatea observau şi o ignorau, dar unele mi-au spus pe un ton amabil că n-am niciun motiv să mă simt ruşinat pentru ea şi că e o reacţie perfect firească, mai ales la vârsta mea. Pe zi ce trecea, mă simţeam tot mai puţin ca o ciudăţenie.

Aveam o tăietură la linia părului, acolo unde izbisem oglinda retrovizoare cu capul. Nouă copci de-a lungul capului mă făceau să semăn un pic cu monstrul lui Frankenstein. Mâncarea îmi era adusă la ore fixe şi era la fel de bună ca orice altceva îmi pregătise tata până atunci. Împărţeam salonul cu încă patru bărbaţi, toţi mult mai în vârstă decât mine. Până acum nu mai împărţisem niciodată o

cameră cu altcineva, nu din acele două nopţi pe când aveam şase ani. Aceşti bărbaţi îmi vorbeau cu compasiune. O asistentă mi-a spus că îi refuzase accesul unui ziarist local care voia să mă întrebe despre clipele din urmă ale tatei. Au rămas toţi tulburaţi când au aflat că nu mai am nicio rudă în viaţă. Acum mă numeau orfan.

Tuturor celor din spital le părea rău pentru mine. Am primit tot ce am avut nevoie, inclusiv o tunsoare şi haine noi.

Poliţia a ajuns la concluzia că moartea tatei fusese un accident. Le-am spus că sucisem de volan ca să evit un câine. Nu era deloc neobişnuit să întâlneşti câini pe lângă Rotorua, deci afirmaţia mea era credibilă. Poliţiştii au fost amabili cu mine. Mi-au dat o pungă în care se afla ceea ce mai putuse fi recuperat din maşină şi de la cadavrul ars al tatei: ceasul spart cu cureaua topită, verigheta falsă, inelul de chei enorm şi servieta în care se aflau nişte formulare pentru taxe şi ziarul din ziua respectivă care fusese aruncat din maşină.

Ziarul *Rotorua Daily Post* a organizat o strângere de fonduri pentru mine. Oamenii din Rotorua s-au arătat incredibil de generoşi. I-am îngăduit lui Jill Nicholas, un reporter local, să-mi ia un interviu. Asistenta socială mi-a spus că practic eram suficient de mare ca să locuiesc singur, dar mi-a recomandat insistent să mai rămân o vreme cu nişte prieteni. Am refuzat propunerea, insistând că trăiam independent de ani buni şi că îmi găteam, îmi făceam cumpărăturile şi îmi câştigam singur banii cu ajutorul legumelor. A rămas surprinsă că nu mersesem la şcoală şi că nu fusesem înscris la niciun doctor de familie. A luat legătura cu un avocat care urma să-mi dea telefon la spital şi să stabilească să ne întâlnim pentru a discuta despre testamentul tatei. Când mă întremam suficient, puteam să-i fac o vizită la birou, dar până atunci, generoasele donaţii de la cei mai de soi oameni din Rotorua mă ajutau să merg mai departe. Îmi puteam cumpăra şi altă maşină, una de care aveam nevoie cel mai urgent.

La zece zile după accident, am fost eliberat şi mi s-au oferit şi două cârje, cu recomandarea de-a mă odihni cât mai mult posibil. O asistentă zonală urma să vină în fiecare zi în vizită acasă, la ora unsprezece dimineaţa. Asistenta socială m-a adus cu maşina de la spital, oprindu-se în drum ca să facem nişte cumpărături.

A făcut un tur al casei, mulţumită că nu sunt trepte de urcat. Totul era aranjat aşa cum trebuie. Nu avea niciun interes să meargă şi în hambar, însă a mers până la parcela unde îmi cultivam legumele. M-a întrebat încă o dată dacă vreau să sun pe cineva. I-am cerut ajutorul în privinţa instalării unei linii telefonice, ceea ce a făcut-o să rămână surprinsă şi uluită că nu aveam deja una. A zis că urma să se intereseze şi că o consideră „o chestiune urgentă”. M-a lăsat singur, deşi fără

tragere de inimă. Asistenta avea să vină a doua zi dimineaţă. M-a bătut apoi pe braţ şi mi-a spus că sunt un băiat curajos. M-am încălzit tot de la atingerea ei.

Îmi fusese dor de Lindy, dar ştiam că avusese acces la apă. Poate că mâncarea i se terminase deja, însă acum eram din nou acasă. Avea să fie bine. Şi oricum nu urma să-l mai vadă vreodată pe tata. El era motivul pentru care voia să plece. Urma să fim doar noi doi, deci trebuia să se bucure să fie cu mine.

Imediat ce-a plecat asistenta socială, am luat cheile din cuiul de pe uşa din spate şi am pornit şchiopătând spre hambar, cu sacoşa plină de cumpărături atârnând pe una dintre cârje.

43

Sally

M-am mutat în casa cea nouă în săptămâna următoare, ultima din septembrie. Tot ce ţinea de structură fusese rezolvat deja. Aveam o baie şi o bucătărie funcţionale, însă nu şi mochete sau perdele. Pereţii erau tencuiţi, însă nu şi vopsiţi. Salonul nu era terminat, iar pe hol trebuia pusă gresie. Majoritatea mobilierului încă nu fusese livrat, dar am atârnat nişte cearşafuri pe post de perdele şi am luat din casă canapeaua cea veche şi masa şi scaunele din bucătărie. Oricum nu le voia niciunul dintre prietenii mei. Am cumpărat câteva preşuri ieftine pe care le-am împrăştiat pe podea până soseau cele noi.

Nadine mi-a făcut cunoştinţă cu toţi meşterii şi femeile care veniseră ca să-şi ducă la îndeplinire diversele sarcini. Nu mă simţeam în largul meu cu oamenii care veneau şi plecau toată ziua, bună ziua. Îmi petreceam cât mai mult timp posibil pe afară, rătăcind aiurea.

Îmi lipsea groaznic pianul, însă din cauza prafului nu-l puteam instala în căsuţă, unde muncitorii aveau încă de lucru, aşa că timp de o săptămână întreagă am mers să stau în Dublin, la mătuşa Christine, şi am cântat la al ei în fiecare zi.

A rămas şocată să afle toate amănuntele despre Mark Butler/ Norton, însă îşi amintea vag că mama îi spusese că Denise avea un frate.

— Jean era în legătură mult mai strânsă cu familia lui Denise decât era Tom. Mi-o amintesc spunând ceva cum că fratele era prea mare, că Denise nu l-ar fi recunoscut drept băiatul de patru ani pe care îl văzuse ultima dată.

De ce aruncase tata dosarele mamei? Mătuşa Christine a oftat.

— Sally, tatăl tău nu era perfect.

Începeam să înţeleg acest lucru. Am fost mereu o adolescentă îndărătnică, dar mama mă forţa adeseori să fac lucruri pe care nu voiam să le fac. Acum, după aproape doi ani de terapie, am ajuns să-mi dau seama de faptul că mama încerca să mă ajute să mă integrez, îndemnându-mă să mă înscriu în cluburi şi să merg la petreceri şi discotecă în timpul şcolii. Tata a trecut peste dorinţele ei şi mi-a îngăduit să fac orice voiam, făcându-şi însemnări tot timpul. Îmi aduc aminte cum am tras o dată cu urechea la o ceartă de-a lor şi cum mama striga la el:

— Ea nu e studiul tău de caz, e fiica noastră!

Între timp, lucram împreună cu Tina la controlul furiei. Când i-am povestit despre furia copleşitoare pe care o simţisem la adresa lui Caroline, m-a ajutat să înţeleg că preluasem furia pe care o văzusem la mama mea naturală. Prin intermediul dosarelor cazului ei, mai ales de pe casete, şi posibil al amintirilor

reprimate.

— Sally, mi-ai zis adesea că nu o poţi accepta ca fiind mama ta, dar tu trebuie să fi fost martora unor lucruri, sau cel puţin să fi văzut o parte din urmările celor mai grave abuzuri emoţionale şi fizice. Când tu sau cineva ori ceva ce iubeşti sunteţi ameninţaţi – aici se referea la momentul în care o atacasem pe Angela când mi-l luase pe Toby –, te dezlănţui, aşa cum probabil o făcea şi Denise. Furia este o emoţie secundară. Mânia ucigaşă poate fi declanşată de teamă sau de orice emoţie în care ne simţim vulnerabili sau neajutoraţi. Însă acum eşti adultă, nu mai eşti încuiată într-o cameră. Te poţi folosi de alte forţe. Te poţi folosi de propriul glas şi poţi să părăseşti scena. Sunt două dintre cele mai importante unelte pe care le posezi. Adu-ţi aminte că nu mai eşti un copil încuiat într-o cameră! Violenţa nu reprezintă aproape niciodată un răspuns potrivit.

Aveam o mulţime de lucruri la care trebuia să mă gândesc.

Mark nu mi-a răspuns deloc la mesaj, iar când Angela mi-a făcut cunoştinţă cu Elaine am aflat că nici ea nu mai primise vreo veste de la el.

— Îmi fac griji, mi-a spus ea, dar a mai făcut-o şi înainte, să dispară aşa săptămâni întregi, când era stresat, şi apoi să se întoarcă, plin de scuze şi de promisiuni că nu o s-o mai facă niciodată. Pentru el a devenit un tipar. Bănuiesc că eşti fosta mea nepoată prin alianţă?

S-a purtat prietenos şi mi-a propus să ne întâlnim.

— Nu prea cred. Practic, noi nu suntem cu adevărat înrudite.

— Bine, dacă aşa simţi tu.

— Totuşi, ar fi ciudat, nu? Nu trebuie decât să facem schimb de informaţii. Putem să o facem şi la telefon. Nu eşti parte din familia mea.

— Bănuiesc că nu.

— Mark este unchiul meu şi ar fi trebuit să-mi spună.

— Complet de acord cu tine.

Sue m-a întrebat dacă s-a mai întâmplat ceva după petrecere. Kenneth îi spusese că toată lumea de la Mervyn Park vorbeşte despre Mark. Se părea că bărbatul se afla în concediu de odihnă şi că nu mai era la el în apartament. Toţi îşi dădeau cu presupusul legat de ce se întâmplase. Ei i-am spus, pentru că era prietena mea cea mai bună. Sue era la fel de şocată ca mine, Angela şi mătuşa Christine.

— Anubha credea că era îndrăgostit de tine. Vorbea mult despre tine şi punea tot timpul întrebări. În cele din urmă, femeia i-a spus, la muncă, să tacă odată,

într-un moment când el îşi tot dădea cu părerea despre întâmplările prin care trebuie să fi trecut tu în copilărie. Zicea că tipul se comporta anapoda, însă ceilalţi credeau că i se aprinseseră călcâiele după tine, de parcă ar fi fost fascinat de povestea ta de tipul „micuţa orfană Annie”[5]. Doamne, ce ciudat e totul, Sally! Şi chiar nu ştie nimeni unde e el acum?

— Nu.

M-am oprit.

— Urăsc filmul ăla. Soarele răsare rareori a doua zi, mai ales în Carricksheedy. În orice caz, nu iarna.

Sue a început să râdă.

— De ce râzi?

— Nu cred că versurile unui musical ar trebui luate prea în serios.

Înainte ca muncitorii să plece din casă, am pus un lăcătuş să monteze zăvoare la toate uşile şi ferestrele. Apoi, în prima săptămână din octombrie, au plecat cu toţii, iar eu am rămas cu propriul meu spaţiu, o adevărată minunăţie, şi cu o baie de vis. Liniile erau elegante şi drepte. Mai că nu-mi venea să cred că această casă splendidă era a mea. Pârâul curgea prin casă pe sub panourile de sticlă şi ieşea apoi într-un aranjament făcut din pietre, în grădină. Toţi cei care veneau îl admirau de parcă ar fi fost făcut chiar de mine. Le-am oferit tuturor cartea de vizită a lui Nadine. După ce mi-a fost adus şi pianul, am ajuns să mă simt în sfârşit acasă. Mă simţeam în siguranţă, bănuiesc, dar, totodată, şi tristă şi un pic speriată.

Deşi îmi făceam griji din cauza lui Mark, eram mult mai preocupată de „S”. Poliţiştii tot nu reuşiseră să afle de unde fusese trimisă felicitarea, singura informaţie obţinută fiind că trecuse prin oficiul poştal principal din Auckland, la fel ca orice altă corespondenţă trimisă în străinătate din Noua Zeelandă. Eram îngrozită. Conor Geary era în continuare pe acolo, pe undeva.

44

Peter, 1989

Mi-a luat o vreme să trec peste moartea tatei. Simţeam cum toată greutatea acelei boli-fantomă se ridica şi mă lăsa liber. Îmi era dor de el, îl uram şi îl iubeam, dar tot nu puteam să-l iert. Nu mai aveam pe cine să mă înfurii pentru toţi anii pierduţi, pentru anii în care aş fi putut să merg la şcoală, anii în care n-ar fi trebuit să mă simt atât de inconfortabil din punct de vedere fizic cu căciuli pe cap şi mănuşi în mâini, anii de prietenii, de legături, de sporturi şi petreceri şi mai ales deceniile vieţii lui Rangi, care acum erau pierdute din pricină că fusesem suficient de naiv ca să am încredere în ce-mi spusese propriul tată.

Îmi lipseau totuşi prezenţa, grija şi atenţia.

Jill de la *Daily Post* m-a îndemnat să scriu o scrisoare deschisă ca să le mulţumesc localnicilor pentru generozitatea lor şi mai voia o poză cu mine acasă. M-am arătat de acord cu scrisoarea, însă am refuzat poza. Anii în care mă ascunsesem nu dispăruseră peste noapte; senzaţia că am evadat şi trebuie să mă ascund nu m-a părăsit niciodată. Îmi doream anonimitatea înapoi, aşa că am trecut de la a deveni o mică celebritate locală la a mă transforma într-un pustnic. Aveam în sfârşit telefon, însă nu aveam pe cine să sun.

Munca de rezolvare a testamentului tatei mă depăşea complet, aşa că am luat legătura cu o asistentă socială şi cu un avocat care s-au ocupat de toate în locul meu. Nu eram singur, însă toată lumea credea că sunt. Banii au fost transferaţi într-un cont bancar deschis pe numele meu. Nu eram bogat şi eram nevoit să muncesc din greu ca să achit facturile, dar eram proprietarul unei case. S-au pus întrebări de ce nu mersesem la şcoală, însă am spus adevărul: că tata crezuse că sufăr de o boală şi că ieşirea în societate ar fi putut reprezenta un risc pentru mine. A trebuit să susţin echivalentul lor pentru examenul de obţinere a unei Diplome de studii. Autorităţile erau uluite, am impresia, că luasem o notă atât de mare, iar diploma mi-a fost oferită fără nicio ceremonie. Asistenta socială cu care luasem legătura a avut grijă să fiu înscris în Registrul de taxe local şi mi-a explicat că venitul meu era impozabil. A izbutit să convingă autorităţile să nu mă dea în judecată pentru veniturile pe care le câştigasem deja. Săptămânile petrecute în cârje au fost grele. Eram dependent de asistenţii sociali şi de infirmierele de la spitalul local care trebuiau să mă ducă şi să mă aducă de la şedinţele de fizioterapie şi cumpărături. La supermarket, în timp ce îmi umpleam căruciorul de cumpărături, comentau că am un apetit formidabil. Ei nu înţelegeau că de fapt făceam cumpărături pentru două persoane.

Lindy aproape îşi ieşise din minţi de foame când i-am descuiat pentru prima oară uşa, la zece zile după accident. A mâncat caşcavalul direct din pachet şi şi-a tot îndesat întruna chipsuri de cartofi în gură ţipând la mine că o lăsasem singură atâta timp. Am aşteptat să-mi observe noua tunsoare, mult mai scurtă, copcile de la cap şi cârjele în care mă sprijineam, iar când a făcut-o, s-a lăsat pe spate în pat şi s-a uitat la mine.

— Ce s-a întâmplat? *El* unde este?

I-am povestit despre accident, despre cearta care îl provocase şi cum îmi lăsasem tatăl să moară. Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi ai ei erau umezi la rândul lor. Când am terminat în sfârşit cu povestea, ea şi-a dat capul pe spate şi părul i-a căzut pe umeri, aţintindu-şi totodată faţa spre tavan. Chiar şi cu un dinte lipsă, tot minunat arăta.

— S-a terminat, a rostit. Pot să plec acasă.

Iar apoi m-a privit cu suspiciune şi a adăugat:

— Unde sunt poliţiştii? De ce nu sunt aici?

Am rămas uitându-mă la ea. Nu-mi trecuse nicio clipă prin cap că acum, că tata nu mai era, ea ar fi vrut să plece. Ea era tot ce aveam.

— Tu eşti a mea, Lindy. Am de gând să te ţin în siguranţă.

Am jurat că n-am s-o violez niciodată şi că n-am să-i fac rău. I-am spus că îl lăsasem pe tata să moară ca să nu-i mai facă rău ei, şi chiar vorbeam sincer. Voiam să fim prieteni şi acest lucru n-ar fi fost posibil vreodată dacă aş fi lăsat-o să plece. Şi-a întors faţa spre perete şi a scos un urlet, începând să se vaite aşa cum nu o mai auzisem niciodată.

— Lindy, am rostit cu blândeţe, aşa e cel mai bine. Acum eu sunt stăpânul. O să am grijă de tine.

— Pleacă dracului de aici, Steve! a urlat ea din toţi rărunchii.

Mă ura. Dacă avea să scape vreodată, avea să le spună cine sunt şi unde să mă găsească. Eram deja de doi ani complice la răpirea lui Lindy şi existau două motive întemeiate pentru a o păstra; o iubeam şi nu voiam să merg la închisoare. Pentru mine, primul era mai important.

Unul dintre foştii pacienţi ai tatei mi-a dăruit o maşină veche. În cele din urmă, clinica dentară a fost vândută şi moştenirea mea a ajuns în contul bancar deschis pe numele meu, iar astfel am ajuns să nu mai am nevoie de asistente sociale, avocaţi sau infirmiere. Mi-am recăpătat independenţa.

În 1989, pe când aveam douăzeci şi unu de ani, am observat că fetele din oraş se uitau uneori la mine. Până atunci nu acordasem cine ştie ce importanţă propriei înfăţişări. Cicatricea se estompase şi devenise o linie albă şi subţire pe frunte. Nici n-ai fi observat-o dacă nu te-ai fi apropiat mult de mine, şi nu se apropia nimeni. Mâncam bine şi făceam efort fizic regulat. Mă înscrisesem la o sală de fitness şi ridicam greutăţi sau făceam exerciţii la bancă. Am închiriat un magazin micuţ în oraş şi m-am transformat într-un legumicultor bio. Continuam să aprovizionez şi supermarketul, dar şi alte câteva magazine în oraşele din jur. Am făcut cercetări cu privire la preţurile practicate de ceilalţi producători şi mi-am stabilit unele mai mici. Eram deja în relaţii bune cu nişte tipi de la sală şi de la magazinele pe care le aprovizionam, plus câţiva clienţi. Însă acum, că puteam lega prietenii, nu mi le mai doream. Nu doream să mă apropii de nimeni pentru că o aveam pe Lindy. Ea era secretul meu. Nu era iubita mea, cel puţin deocamdată, dar ştiam că până la urmă avea să devină. Eram pregătit să aştept.

Mă purtam frumos cu ea. O lăsam să citească ziarele după ce terminam cu ele. I-am instalat un pat ca lumea şi un televizor color. Îi cumpăram mâncărurile preferate în locul celor de strictă necesitate pe care i le aducea tata. Îi plăceau prăjiturile Shrewsbury şi MallowPuff, aşa că acestea au devenit răsfăţul ei de la final de săptămână. I-am cumpărat un calorifer electric pentru lunile de iarnă, întrucât se plânsese mereu de cât de frig se făcea acolo. Când am plecat din oraş, i-am cumpărat haine noi şi sandale, reviste pentru femei şi ruj. Am mers la ghici cu mărimile, dar până la urmă am nimerit-o. Când mi-a cerut tampoane şi absorbante, am rămas şocat că tata nu-i dăduse niciodată aşa ceva. După aceea, i-am cumpărat cu baxul de două ori pe an, aşa încât să nu-mi mai ceară niciodată şi să nu rămână fără ele. I-am dat un ceas şi un calendar, pentru a şti ce zi şi oră sunt. I-am mai cumpărat un casetofon şi un aparat de radio. Făceam tot ce-mi stătea în puteri ca să o fac fericită. Şi totuşi, nu era niciodată fericită.

— De ce continui să mă ţii aici? Dacă nu vrei sex, atunci ce vrei? N-am să fiu niciodată „prietena” ta, a adăugat ea pe un ton dispreţuitor. N-am să simt niciodată că eşti altceva decât temnicerul meu, şi eşti cu adevărat cretin în cazul în care crezi altceva.

45

Sally

În sfârşit, am primit un mesaj de la Mark: *Te rog să nu iei legătura cu fosta mea soţie. Treaba asta nu are nimic de-a face cu Elaine.*

Eram furioasă. Nu vorbisem decât de două ori cu Elaine. Nu o întâlnisem deloc, cu toate că ea îmi propusese.

I-am răspuns imediat: *Bine. Ce treabă ai avut cu mine, Mark? Asta nu pot să înţeleg.* Iar apoi, ca şi cum m-aş fi gândit mai bine, i-am mai trimis un mesaj: *Apropo, am mai primit o felicitare de la „S" a doua zi după ce-ai plecat. Să fi fost tu? Te joci cumva cu mintea mea?*

Telefonul mi-a sunat imediat.

— Mark?

— Ce scria în felicitare?

— Ei, dar bună şi ţie!

— Trebuie să aflu ce scria.

— Eu trebuie să aflu de ce unchiul meu şi-a făcut apariţia aici, în Carricksheedy, dându-se drept prietenul meu, iar apoi să dispară fără o vorbă.

— Voiam să-ţi spun, sincer, dar trebuia să fiu sigur. Şi chiar mă pregăteam să-ţi spun. Urma, după petrecere. Voiam să vă spun ţie şi mătuşii tale Christine. Dar credeam că eşti la fel ca *ea,* ca *Denise.*

Glasul i s-a frânt dintr-odată.

— Mark?

S-a auzit un zgomot înăbuşit şi apoi glasul lui întrerupt de lacrimi:

— Credeam că ai putea fi la fel ca ea, dar eşti ca el.

— Ce tot zici acolo?

— Sally, eşti violentă şi agresivă.

— Ce? Ştiu. Dar mă ocup de acest aspect al situaţiei. Mark, trebuie să te văd. Mă simt rănită, derutată şi plină de mânie.

— Îmi este frică de mânia ta.

— Şi mie. Te rog să te întorci şi să vorbim!

A durat mult până să reuşesc să-l conving şi s-a arătat reticent să se întoarcă în sat, aşa că am stabilit să mă întâlnesc cu el în Farnley Manor, o pensiune din afara oraşului Roscommon, în weekend.

Farnley Manor era un splendid castel restaurat, pe malurile râului Shannon. Primul lucru pe care l-am observat când am intrat în impresionantul foaier acoperit de marmură a fost un pian imens, la care nu cânta nimeni, înconjurat de canapele de pluş de culoarea şampaniei.

Mark s-a ridicat de pe una dintre ele şi mi-a făcut semn cu mâna. M-am apropiat de el ca şi cum ar fi fost pentru prima oară şi, când am ajuns faţă în faţă, mi-am întins braţele spre el. A acceptat îmbrăţişarea. Simţeam o emoţie necunoscută şi, când am păşit în spate, am observat cum îşi ducea la ochi o batistă pentru a şi-i tampona cu ea.

— Eşti unchiul meu, am început.

Ne-am aşezat, iar el a comandat ceaiul de după-amiază, după care în curând am primit un platou cu prăjituri care ne-a fost aşezat pe masă. În cele din urmă, a vorbit şi el:

— Te-am văzut, de pe geamul sufrageriei. Cum te-ai dezlănţuit. Cu violenţă. La petrecerea ta, asupra lui Caroline… iar apoi ai reapărut ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Mă văzuse când o atacasem pe Caroline.

— O, Mark, tu habar n-ai! Eram copleşită de teamă. Îmi făceam griji că avea să apară şi Conor Geary acolo. Tina mi-a spus că teama mea e iraţională, însă creierul meu nu ştie că uneori se comportă iraţional.

El nu făcea decât să mă fixeze cu privirea.

— Şi Denise era aşa, am continuat eu. Violentă.

— Sora mea era cea mai dulce fiinţă. Ea nu s-ar fi dezlănţuit niciodată…

— Ba o făcea, după ce tatăl meu natural îşi făcuse mendrele cu ea. Găseşti totul în însemnările tatei.

— Te rog… povesteşte-mi mai multe despre ea! Tata nu voia să vorbească despre Denise, iar mama a murit strigându-i numele… Sigur îţi aminteşti ceva.

I-am explicat încă o dată că nu îmi aminteam nimic despre Denise, însă îmi făcusem o oarecare opinie despre ea din interviurile înregistrate pe casete şi rapoartele în scris ale tatei.

— Urmau să meargă la păstrare în depozit, Mark, dar le-am oprit după ce am descoperit cine eşti. Ai dreptul să le vezi şi să asculţi tot.

Unul dintre primele lucruri despre care a vorbit a fost Toby.

— A fost ursul meu. Eu aveam patru ani când a fost răpită Denise. O urmam peste tot. Se juca mult cu mine. Uneori îl ascundea pe Toby în curtea din faţă,

într-un tufiş. Mi-am zis că trebuie să ai astea. Am restaurat originalele şi le-am copiat.

A scos un plic şi mi l-a dat. În el nu se aflau decât patru fotografii, alb-negru toate. Una înfăţişa o fetiţă în rochie şi văl de comuniune, cu mâinile împreunate şi ochii ridicaţi spre cer. O fetiţă frumoasă, cu ochi mari şi pistrui pe ambii obraji. În alta, era mai mare şi ţinea de mână un băieţel, pe Mark, care ţinea la rândul lui un ursuleţ, nou-nouţ, dar uşor de recunoscut ca fiind Toby. Părul ei se mai închisese la culoare. Mai era şi o fotografie portret a ei, zâmbind şi cu obrajii bucălaţi. Pe asta o mai văzusem, însă numai în arhivele ziarelor de pe internet. Ultima era o fotografie de familie. Mark era bebeluş, iar Denise se încrunta. Mâinile tatălui ei îi stăteau pe umeri. Mama ei zâmbea la nou-născutul pe care îl ţinea în braţe.

Mi-am amintit de pozele din dosarele tatei. Denise adultă, emaciată, aproape fără niciun dinte, slabă, cu părul numai laţe şi plină de furie. Agăţându-se de mine cu toate puterile. Pe acelea trebuia să le vadă şi Mark.

— Poza asta, am arătat spre portret, a fost făcută cu puţin timp înainte să fie răpită, nu-i aşa?

Mark a încuviinţat din cap, cu ochii înceţoşaţi.

M-am gândit la Abebi şi la Maduka, la copiii lui Sue şi la cei ai Anubhei. La cât erau de micuţi, de nevinovaţi. Simţeam iar cum mă înfurii, dar m-am stăpânit când m-am uitat la Mark, fratele lui Denise. Îmi doream să fi avut şi eu un frate. Pe cineva cu care să împărtăşesc aceste sentimente. Pe cineva căruia să-i fie la fel de dor de mine pe cât îi fusese lui de Denise.

— Nu înţeleg, am reluat. Erai atât de mic! Cum să-ţi fie dor de cineva pe care îl cunoşteai de atât de puţină vreme?

— Ea îmi umplea viaţa cu totul. Câteva dintre amintirile mele cele mai fragede sunt cu mama plângând, cu girofarurile în faţa casei noastre, cu poliţiştii venind la uşa noastră. Căutam tot timpul, în supermarketuri, centre comerciale, în vacanţe pe la ţară, n-am încetat nicio clipă să o căutăm. Când am împlinit şaisprezece ani, nu mai aveam unde să o caut. Sufrageria noastră era un altar. Aveam chiar şi o raclă cu poza aia în ramă argintie, aşezată pe ea. Lumânările ardeau încontinuu.

— O, Mark!

Îmi închipuiam cum trebuie să fi fost să fii Mark. Mă puneam în locul lui.

— Tu nu erai furios? l-am întrebat, gândindu-mă că eu aş fi fost.

— Într-o zi m-am întors de la şcoală şi am văzut cum mama sufla în lumânările de la altar. Voia să renunţe.

Şi-a cuprins faţa în palme.

— Am încercat să reaprind lumânările, însă m-a împiedicat tata. A doua zi,

altarul a fost dezasamblat şi poza a dispărut într-un sertar. Au încetat să mai vorbească despre Denise, despre orice, practic. Casa noastră era învăluită în tăcere, iar eu nu mai ştiam care dintre cele două situaţii era mai rea.

Simţeam o tristeţe sinceră.

— La optsprezece ani, când am plecat de-acasă la facultate, am simţit pentru prima oară că pot să respir. M-am angajat la o benzinărie şi am închiriat un apartament micuţ şi prăpădit în Rathmines, iar timp de şase luni am dus o viaţă normală. M-am împrietenit cu tipi care nu ştiau cine sunt, mi-am făcut iubite, am jucat mult snooker. Eram, în sfârşit, eliberat de toate. Iar apoi… a fost găsită.

Am lăsat tăcerea să umple spaţiul dintre noi, întrucât cunoşteam restul poveştii, sau cel puţin credeam că-l ştiu. Totuşi, exista o întrebare care nu-mi dădea pace.

— A fost un pont anonim, nu-i aşa?

— Cred că ştiu răspunsul la asta. A apărut pe unul dintre site-urile acelea cu crime adevărate. Un tip care a ajuns la închisoarea Mountjoy pretindea că sunase la Garda ca să le spună unde era ţinută închisă Denise Norton. O descoperise în timp ce încerca să spargă casa.

— Ce? Când?

— Casa din Killiney, cea în care eraţi ţinute. S-a împăunat cu fapta lui, se pare, către colegii de celulă, însă a fost prea prost ca să-şi dea seama că ar fi putut obţine o reducere a pedepsei pentru una dintre nenumăratele lui condamnări. Totuşi, zvonul s-a răspândit.

— El încă mai trăieşte? Aş vrea să stau de vorbă cu el.

— Nu, a murit în 2011. Mă umple de mânie faptul că gardienii de la închisoare şi poliţiştii au ştiut asta ani de-a rândul şi nu le-a trecut vreo clipă prin minte că poate am fi vrut şi noi să discutăm cu el. Eu am reuşit să verific informaţia acum câţiva ani, cu sora lui.

— Aşadar, ai spus că „ea” a fost găsită? Dar noi am fost găsite „împreună”.

— Ştiu, scuze! Pe părinţii mei îi interesa doar Denise. Nu că nu le-ar fi păsat de tine, dar chiar nu te considerau copilul lui Denise. Cât despre mine… a fost…

Mark şi-a dus iar mâna la ochi.

— Mi-am petrecut toată viaţa trăind în umbra acestei fantome, şi tocmai ce descoperisem o viaţă nouă. Salvarea surorii mele era peste tot în presă. Eram iar în lumina reflectoarelor. Noii mei prieteni doreau să ştie totul despre ea şi ce se întâmplase. O parte din mine îşi dorea să nu fi fost găsită niciodată, pentru că, după aia, totul s-a înrăutăţit.

— Ce vrei să zici?

— Nu aveam voie să o vizitez şi nu voia nimeni să-mi spună motivul. Credeam că Denise putea să le ofere declaraţii poliţiştilor şi apoi să se întoarcă

acasă, dar, pe de altă parte, mai erai şi tu.

— Eram fiica ei.

— Dar erai şi a lui.

Am închis ochii.

— Nu vreau să spun că… Ascultă, încearcă să te pui şi-n locul părinţilor mei!

Am încercat, dar de data asta n-a mai mers. Eram doar un copil. O victimă. Şi propria lor nepoată.

— Eu voiam ca părinţii mei să te ia acasă şi să te crească. Le-am propus să mă întorc acasă şi să-i ajut, însă mi-au zis că există prea multe probleme cu dezvoltarea ta. Îmi pare rău!

— Şi tatăl tău ce crede acum? I-ai spus că m-ai găsit?

Mark a clătinat din cap.

— A văzut povestea despre ce i-ai făcut lui Tom Diamond. Pentru el, a fost de-ajuns. Nu a dorit să afle mai multe. Am încercat să-i spun că luasem legătura cu tine, că eşti bună şi amabilă…

— Chiar sunt?

— Dar apoi te-am văzut atacând-o pe Caroline, în faţa casei.

— Sunt furioasă, Mark în majoritatea timpului pot să-mi ascund furia, dar uneori, când mă simt ameninţată sau vulnerabilă, iese la suprafaţă. Lucrez la asta, jur, împreună cu Tina!

— Sally, ţi-ai pierdut complet controlul.

— Ştiu. Şi mie mi-e frică de propria persoană. Îmi pare rău! Dar ştii de ce am angajat şi-un paznic în ziua aia, nu? Eram îngrozită că s-ar putea să-şi facă apariţia. Conor Geary. Aveam copii în grădină. El ştie unde locuiesc.

Am căzut pe gânduri câteva secunde.

— Mark, tu te-ai gândit vreodată că poate am moştenit lipsa de empatie tocmai din partea voastră? Cum au putut părinţii tăi să mă abandoneze?

Părea şi el îndurerat.

— Nu ştiu.

S-a întristat când i-am spus că nu e menţionat pe nicăieri în dosarele tatei sau înregistrările cu Denise.

— Eşti sigură? Nu mi-a pomenit numele niciodată? Niciodată?

— Ea nu a zis nimic de tine. Îmi pare rău!

— Trebuie să ascult şi eu casetele.

— Întoarce-te în Carricksheedy! Sunt sigură că încă nu ţi-au găsit înlocuitor la fabrică.

— Mi-am luat concediu medical, dar nu cred că m-aş mai putea întoarce vreodată.

— Mark, ţi-ai construit o viaţă acolo, ai prieteni. Ai… o nepoată. Iar eu vreau

să aflu mai multe despre cea care mi-a dat viaţă. Crezi că acum tatăl tău ar înţelege? S-ar putea să-i placă de mine. Doar e bunicul meu.

— Nu prea cred. Acum e bătrân. Are aproape nouăzeci de ani. Nu cred că ar fi capabil de o aşa schimbare.

Eram foarte supărată că pentru propriul bunic existenţa mea reprezenta o asemenea inconvenienţă.

— Cred că ar trebui să mergem împreună la psiholog. Doar eşti cam de-o vârstă cu mine. Te-ai putea gândi la mine ca la sora ta?

— Ca Denise?

De data asta chiar eram cea plină de empatie.

— Nu, nu ca Denise, nici ca Mary Norton, ci ca Sally Diamond. Asta sunt acum. Vrei un sendviş?

Mark a început să râdă. Nu ştiu de ce, dar a împrăştiat starea de încordare dintre noi.

— Am să mă întorc în sat. Le spun celor de la birou că revin de luni.

— Am să le explic şi eu prietenilor noştri. Acum majoritatea ştiu că eşti unchiul meu. Au rămas surprinşi, dar au înţeles. Vei fi primit cu braţele deschise.

L-am întrebat şi despre Anubha. El a recunoscut că spusese că e interesat de ea doar pentru a mă face pe mine să fiu mai relaxată. Mi-am exprimat dezaprobarea. Atunci mi-a spus că încă mai e îndrăgostit de fosta soţie.

— Cred că şi Elaine ţine la tine.

— Sally, ea mă compătimeşte.

— Totuşi, te-a sprijinit mereu. V-aţi căsătorit foarte tineri, nu-i aşa?

— Prea tineri. Eram prea disperat după o legătură de familie care să n-aibă nimic de-a face cu Denise.

— Ţi-ai schimbat şi numele.

— A fost ideea lui Elaine. Una dintre ideile ei cele mai bune.

— Acum nu s-a recăsătorit? Are un fiu?

Mark a încuviinţat din cap.

În cele din urmă, ne-am ridicat şi am rămas îmbrăţişaţi cam cu două secunde mai mult decât ar fi fost în regulă pentru mine. Mark a sesizat imediat.

— Îmi pare rău, Sally, îmi pare rău pentru tot!

— Iar mie îmi pare rău că ţi-ai pierdut sora în împrejurări atât de îngrozitoare!

— Dar am găsit o nepoată şi o prietenă.

— Categoric!

Am zâmbit.

A plecat, dar eu am mai rămas, uitându-mă la pian. Nu cântase nimeni la el cât timp stătuserăm acolo. M-am apropiat încetişor de el şi am scos de dedesubt taburetul acoperit de catifea. Am deschis capacul şi mi-am aşezat mâinile pe

clape. Am cântat câteva piese line, de orchestră, care să mă liniştească. Am închis ochii şi m-am pierdut în muzică.

Am simţit o bătaie pe umăr chiar în timp ce terminam Sonata Lunii. Un bărbat îmbrăcat în costum, purtând un ecuson care mă informa că este Lucas, managerul, stătea în spatele meu. Ar fi trebuit să-i cer permisiunea să cânt.

— Scuză-mă, doamnă, ne-a plăcut foarte mult cum ai cântat, se vede clar că eşti profesionistă, a spus el, şi, într-adevăr, a urmat un ropot de aplauze.

Când m-am uitat prin foaier, mulţi aplaudau şi dădeau din cap aprobator în direcţia mea.

— Nu ştiu cu ce te ocupi momentan, şi sper să nu te jignesc cu asta, dar mă întrebam dacă n-ai fi dispusă sau interesată să lucrezi part-time pentru noi.

46

Peter, 1996

În cei cinci ani de după moartea tatei au avut loc nenumărate încercări de evadare. Lindy renunţase la un moment dat, însă acum începuse să încerce din nou.

Îi dădusem materiale de scris, pe care i le ceruse adesea tatei. Spusese că vrea un creion, culori, un pix, orice cu care să poată scrie.

— Ce-ai să scrii? o întrebase el sarcastic.

— Vreau să scriu poveşti, îi răspunsese.

Îmi spusese că îşi doreşte cu disperare să scrie amintiri despre familia, prietenii şi casa ei pentru că se temea că avea să le uite. Când îl întrebasem pe tata în locul ei, el răspunsese că ar fi mai bine ca Lindy să uite trecutul întrucât, în felul ăsta, i-ar fi venit mai uşor să accepte prezentul. Imediat după moartea lui şi recuperarea mea deplină îi cumpărasem un set întreg de culori, un bloc de desen, pixuri şi carnete. Îi spusesem că nu o să mă uit niciodată la ele şi că îi respectam intimitatea. Putea desena, scrie sau face orice altceva cu ele.

În aceeaşi săptămână, i-am dus înapoi cărţile de la bibliotecă. Îi plăceau cărţi scrise de femei. Eu nu prea eram un cititor avid. Trecusem deja peste aventurile din copilărie. Toate cărţile pe care le aveam acum erau de nonficţiune, cum să faci rotaţia culturilor, cum să-ţi construieşti singur diverse chestii, marketing, antreprenoriat şi, când şi când, biografiile unor personalităţi. În drum spre bibliotecă am răsfoit cărţile, mai mult dintr-o bănuială, şi i-am găsit însemnările făcute pe marginile paginilor şi pe paginile goale de la spate, unde trecuse numele ei, pe al meu şi pe al tatei, oferind amănunte despre ce-i făcuse, data la care fusese răpită şi o descriere aproximativă a drumului de la lac la casa noastră.

A trebuit să cumpăr cărţi cu care să le înlocuiesc pe cele de la bibliotecă şi să explic că le stricasem în mod accidental. Nu i-am spus niciodată lui Lindy ce descoperisem, însă în mod sigur dispoziţia ei s-a înveselit după aceea. Zâmbea mai mult şi râdea când ne uitam împreună la televizor. Pe măsură ce se scurgea timpul şi nu venea nimeni să o salveze, vedeam cum îi cresc starea de derută şi de furie. Îşi pierdea iute cumpătul cu mine. Eu nu reacţionam în niciun fel. Aşteptam ca situaţia să revină la normal, iar până la urmă asta s-a şi întâmplat. După aia îi mai cumpăram uneori cărţi la întâmplare din magazinul cu produse la mâna a doua, spunându-i că i-ar face bine să-şi alcătuiască propria bibliotecă. Mi-a aruncat o privire urâtă când i-am zis. Deci ştia.

Înlocuisem lanţul tatei cu o funie moale, dar rezistentă. În două zile a tăiat-o cu ajutorul unui cuţit pentru pâine. Îmi venea să-mi trag palme că nu prevăzusem acest lucru. Atunci m-a aşteptat după uşă, în loc să mă aştepte în celălalt colţ al camerei. S-a repezit cu cuţitul la mine, dar aveam reacţii rapide şi m-am răsucit într-o parte, aşa că m-a înjunghiat în coapsă în loc de burtă. Am prins-o strâns şi am dus-o la pat în timp ce ţipa ca o harpie. Credea că am de gând s-o violez. Nu eram tata, dar a trebuit să reinstalez lanţul. I-am înfăşurat cătuşa în spumă. De asemenea, i-am îngăduit să-şi mişte cătuşa de pe un picior pe altul la fiecare două săptămâni, întrucât căpătase un şchiopătat serios purtând-o pe un singur picior atâţia ani la rând.

Altă dată a aruncat iar cu apă fiartă spre mine, însă eram mereu în gardă şi departe de raza ei de acţiune. A încercat şi să mă otrăvească, turnându-mi înălbitor sau detergent în mâncare (mai gătea uneori pentru mine), însă a dat-o de gol gustul. I-am explicat cât de prosteşte se poartă. Dacă muream eu, murea şi ea. N-avea să vină nimeni să o caute pentru că toată lumea o credea deja moartă. Urma să moară de foame. Încercam să o protejez de ea însăşi. Nu mai gândea cum trebuie.

De-a lungul anilor am mai făcut nişte modificări la hambar. Am mai adăugat un strat de izolaţie, din rigips şi tablă ondulată, pe dinafara clădirii. În urmă cu trei ani descoperisem că Lindy săpase o gaură în interiorul peretelui din spatele frigiderului. Scosese mai multe cofraje de ouă care aveau rolul de izolaţie fonică. Am surprins-o asupra faptului. Nu am pedepsit-o. Am ţinut-o strâns în braţe până s-a oprit din plâns, apoi i-am dat drumul. Eu nu eram tata.

Niciun zgomot nu răzbătea afară şi nici Lindy nu auzea ceva din exterior. Aceea a fost ultima ei încercare de evadare. Apoi a renunţat. Relaţia noastră a devenit mai puţin încordată. A încetat să mă mai întrebe de ce o ţineam închisă şi când aveam de gând să-i dau drumul. A încetat să mi se mai împotrivească. De cele mai multe ori mâncam împreună în hambar. Uneori se aşeza lângă mine pe canapeaua pe care o cumpărasem, însă nu ne atingeam. I-am povestit tot, despre copilăria în Irlanda, despre mama, despre sora mea şi plecarea noastră în Noua Zeelandă. Şi-a exprimat compasiunea şi apoi a spus:

— Poate că vom avea şi aici un spărgător care să intre în casă?

Aş fi vrut să nu-i fi povestit nimic.

O lăsam mult pe-afară pe timpul verii, nu la fel de mult iarna, pentru soare, aer curat şi mişcare. Ba chiar o duceam la izvoarele cu apă termală şi la lacul din spatele casei. În toţi anii în care trăiserăm acolo nu văzusem nici ţipenie de om. Nu am îndrăznit să-i cumpăr şi un costum de baie, însă avea pantaloni scurţi, maiouri şi tricouri. Se plângea că nu poate să înoate legată cu lanţul, dar o ţineam eu de el în aşa fel încât să reuşească. Încercam să nu mă uit la corpul ei

când ieşea din apă, dar era imposibil să nu-i observ silueta suplă şi sfârcurile care i se întăreau pe piept. După aceea ne întindeam pe stânci şi mâncam împreună. Un picnic adevărat. Cu toate astea, nu o atingeam deloc.

Apoi, într-o noapte, la mijlocul iernii din 1990, ne uitam împreună la un film horror la televizor, unul lângă altul pe canapea, iar ea şi-a îngropat capul în umărul meu când a văzut că se apropie ucigaşul cu toporul. Din instinct, am cuprins-o cu un braţ şi am strâns-o cu blândeţe. A ridicat privirea la mine, iar eu mi-am coborât-o la faţa ei perfectă. S-a întins şi m-a sărutat uşor pe gură. I-am răspuns la sărut. Primul meu sărut. Când s-a aplecat în faţă şi s-a aşezat în faţa mea, nu m-a oprit în timp ce-mi plimbam mâna pe spatele ei. Nu m-a oprit nici când am apucat-o de ceafă. Şi-a frecat uşor faţa de umărul meu şi m-a sărutat iar pe gură, găsindu-mi limba cu a ei şi făcându-mă să înţepenesc.

A observat imediat şi s-a desprins de mine.

— Noi… nu pot… a spus. Tatăl tău…

— Eu nu sunt ca el.

— Ştiu că nu eşti. Pe el nu l-am sărutat niciodată. Adică… m-a forţat, dar n-a fost… aşa.

Ne-am sărutat din nou, cu mai multă înflăcărare. Gurile ni se potriveau perfect. Iar apoi m-am desprins.

— Noapte bună, Lindy!

— Dar…

— Te iubesc! am adăugat în timp ce închideam uşa în urma mea.

Au mai trecut încă şase ani, dar în 1996 eram deja sigur că mă iubeşte. Eram nouăzeci şi nouă la sută convins de asta. În momentul când ne-am consumat relaţia, în 1992, eu aveam douăzeci şi cinci de ani, iar ea, douăzeci şi patru. Era incredibil de traumatizată de tata, aşa că am lăsat-o pe ea să impună ritmul şi, cu toate că era plină de răceală, şi-a dat seama încet-încet că nu puteam şi nu aveam să-i fac vreodată rău, dar că nici n-o puteam lăsa să plece. Avea o încredere totală în mine. Iar eu, în ea. Când eram afară, îi scoteam lanţul, deşi tot încuiam uşa ori de câte ori plecam. Iar când mergeam la bazinele cu apă termală, foloseam o funie în loc de lanţ. Nu mai părea să se sinchisească. O parte a mea credea că, dacă i-aş fi dat drumul, n-ar mai fi încercat să fugă, dar mai exista un unu la sută care nu era sigur.

Când nu lucram, ne petreceam tot timpul împreună. Aproape că mă mutasem şi eu în hambar cu ea, mergând în casă numai ca să mă schimb de haine şi să fac

duş, iar uneori mai găteam acolo şi îi duceam mâncare lui Lindy. Am luat în considerare şi aspectele practice ale aducerii ei în casă, însă riscul era prea mare. Uneori mai veneau în vizită tipul care repara centrala sau vreun mecanic, plus, câteodată, un creditor mai insistent.

Afacerea mergea prost. Micuţul supermarket din oraş fusese înlocuit de un lanţ de supermarketuri mai mare care îşi lua toate legumele de la un distribuitor central din altă parte. Trebuia să mă bazez doar pe magazinul pe care îl închiriasem. Singurele vânzări pe care le mai făceam erau la piaţa din weekend. Bătusem palma cu spitalul regional ca să le furnizez toate fructele şi legumele necesare, însă nu era un spital mare şi fusesem nevoit să mă târguiesc la sânge cu ei, aşa încât cu greu se putea spune că merită. Lindy mă ajuta şi ea. Împletea fulare şi căciuli din lâna pe care i-o comandam dintr-un catalog pentru care văzuse o reclamă într-o revistă. Adăuga şi ciucuri şi capete triunghiulare la fulare şi urechi la căciuli, la fel ca la cele pe care obişnuiam să le port eu. Le vindeam odată cu produsele mele, la magazin. Pe timpul iernii, câştigam mai mult datorită ei decât mie.

Insistasem să folosim metode contraceptive. Lindy îşi dorea cu disperare un copil, dar asta ar fi însemnat prea multă bătaie de cap şi oricum abia câştigam cât să ne plătim facturile. Nu ne puteam permite un copil. Şi-n plus, ce-aş fi făcut cu el? L-aş fi adus în casă şi l-aş fi crescut aşa cum fusesem crescut şi eu sau l-aş fi lăsat în hambar cu Lindy? Iar acolo n-ar fi fost destul loc pentru toţi trei. Dacă l-ar fi plăcut pe copil mai mult decât pe mine? Am insistat să folosim prezervative şi până la urmă a cedat. Nu o forţam niciodată şi nici nu o presam. Nu am păcălit-o să ia pastile. M-am tot gândit s-o fac, dar nu aveam cum să fac rost de ele şi voiam ca relaţia noastră să fie una deschisă şi sinceră.

Patru ani mai târziu, când mi-a spus că este gravidă, pe la începutul lui 1996, m-a luat ca din oală. Nu-i venise ciclul două luni la rând. Nu băgasem de seamă. Atunci a fost singura dată când m-am înfuriat pe ea. Străpunsese prezervativul cu un ac? Păstrase cumva prezervativele şi se inseminase singură cu ele? Jura că n-o făcuse.

— S-o fi spart prezervativul. Se mai întâmplă. Am citit despre asemenea situaţii.

— Lindy, nu ne permitem un copil, doar ştii şi tu.

— Am să mă abţin de la ce pot. Am să încep să împletesc şi alte lucruri. Pulovere, veste. Am să le fac de două ori mai repede. Stevie, îţi jur că putem s-o facem să funcţioneze, chiar putem.

Oricum implora degeaba. Bebeluşul era deja pe drum şi eu nu puteam să fac nimic să-l opresc fără să-i fac ei rău.

M-am tot frământat în următoarele luni cu privire la cum ne puteam descurca

în vreme ce urmăream cum burta lui Lindy se tot umfla şi entuziasmul său creştea odată cu ea. Ştia că nu avea cum să ajungă la o maternitate adevărată, însă mă folosea pe mine pe post de sprijin.

— Mama ta a născut singură de două ori. Dacă a putut ea, pot şi eu.

Am mers cu maşina la Auckland pentru a cumpăra cărţi despre sarcină şi naştere. Le-am citit amândoi din scoarţă în scoarţă. Am comandat şi atlase medicale de obstetrică.

Temerea mea cea mai mare era că Lindy avea să moară în timpul naşterii. Făceam tot ce-mi stătea în putinţă să mă prefac că sunt fericit pentru toate astea şi cred că Lindy făcea şi ea tot posibilul să mă creadă. Îşi dădea tot timpul cu presupusul, într-o zi hotărându-se că e fată şi apoi a doua zi fiind sigură că e băiat. Vorbea despre zilele în care puteam să ducem împreună bebeluşul la bazinele termale şi la cântecelele pentru copii pe care urma să îl sau să o învăţăm. În tot acest timp, durerea din sufletul meu devenea tot mai acută.

Spre finalul lunii august, 1996, Lindy a intrat în travaliu. În mod convenabil, apa i s-a rupt pe când era la duş. Eu rămâneam prin preajmă cât de mult puteam pentru că mă temeam de ce s-ar fi putut întâmpla dacă trebuia să se descurce singură. Când am intrat în hambar şi am găsit-o ghemuită pe pat în patru labe, am ştiut imediat ce se întâmplă. Am încercat să blochez amintirea cu mama mea care intrase în travaliu în camera aia sordidă, în urmă cu douăzeci de ani. Pe atunci eram prea mic ca să înţeleg ce se întâmpla.

Acum eram pregătit. Aveam la îndemână tot ce-mi trebuia pentru naştere. Am folosit sterilizant pentru absolut tot. Am întins o folie de plastic pe pat în vreme ce Lindy şuiera şi gemea în timpul contracţiilor. Între ele, s-a răsucit pe spate, dar poziţia aceea i s-a părut şi mai dureroasă. Părea să nu mai găsească niciuna în care să-i fie bine. În cele din urmă, a rămas întinsă pe o parte până când a început următorul val de durere şi un strat de sudoare i-a acoperit tot corpul.

— E normal, nu, Stevie? Tot ce se întâmplă e normal?

Am încercat să o liniştesc că era.

După şapte ore, pe când apunea soarele în seara aceea de iarnă târzie[6], Lindy a împins o ultimă oară şi a scos un ţipăt cum nu mai auzisem în viaţa mea, şi doar auzisem destule. Capul copilului a ieşit afară. Mi-am adâncit mâinile în ea şi am reuşit să mi le aşez în jurul umerilor lui micuţi, iar restul copilaşului a alunecat afară pe folia de plastic. O fetiţă perfectă. Era acoperită de o peliculă de mucus aproape violet. Mă aşteptam la asta, sau cel puţin aşa credeam, însă nimic nu te pregăteşte pentru cum e în realitate.

Lindy aproape delira de durere, frică şi bucurie, şi a întins mâinile după copil.

— Respiră? Respiră?

Nu-mi dădeam seama. Bebeluşul se zbătea şi se cutremura în mâinile mele.

Voiam să o curăţ cum trebuie, însă Lindy se întindea lacom după fiica ei. În clipa în care i-am aşezat fetiţa la piept, gura ei minusculă s-a deschis şi a mieunat ca o pisicuţă. Eram copleşit de uluială şi de veneraţie. Am retezat cordonul ombilical cu o foarfecă sterilă. Am început să plâng odată cu Lindy. A mai fost zguduită de câteva contracţii până când, cu o împingere finală, a dat afară şi placenta. I-am făcut nişte ceai şi am început să curăţ mizeria. Am ajutat-o pe Lindy să meargă la duş şi, împreună, ne-am spălat fiica într-o chiuvetă mare plină cu apă. Am spălat-o, extrem de delicat, şi pe Lindy. Era extenuată.

Am aşteptat până când Lindy şi bebeluşa au adormit şi apoi am ridicat fetiţa din braţele mamei sale, după care m-am strecurat afară din hambar, încuind uşa în urma mea. Era trecut de miezul nopţii. Am dus-o în casă şi am înfăşurat-o strâns în păturile pe care le cumpărasem la mâna a doua din Auckland, apoi am aşezat-o în lada de lemn pe care o căptuşisem bine cu nişte ziare vechi. Am dus lada la maşină şi am pus-o la picioarele scaunului pasagerului, acolo unde nu se aşeza nimeni vreodată, şi am pornit spre Auckland. Fetiţa nu s-a mişcat deloc.

PARTEA A III-A

47

Sally

În sat, totul revenise la normal, iar eu căpătasem o slujbă de vis. În weekenduri, mergeam cu maşina la Farnley Manor şi cântam la pian. Uneori şi în timpul săptămânii, dacă era vreo nuntă. Mai primeam şi ceai la discreţie şi cafea, plus mini-sendvişuri şi foietaje în timpul pauzelor. Nici că se putea o slujbă mai bună.

Pe la mijlocul lui noiembrie, aveam peste două milioane de euro în contul bancar după vânzarea casei lui Conor Geary. Ar fi fost chiar trei milioane dacă n-aş fi plătit şi taxe. Geoff Barrington mă zorea să caut un consilier financiar pentru un mod cât mai potrivit de-a investi banii, însă mie mi se păreau bani murdari. Am făcut o donaţie enormă către asociaţia caritabilă pentru persoane fără adăpost a Stellei şi către cea pentru tinerii cu probleme mintale în care se implicase mătuşa Christine, iar pe restul i-am lăsat în bancă, până când aveam să găsesc un mod de-a mă ocupa de ei.

Lui Mark i se părea greu să se reacomodeze în sat. În ciuda tuturor cuvintelor mele liniştitoare, atât Martha, cât şi Angela îl priveau cu suspiciune. Tina a rămas şocată când l-am adus cu mine la următoarea oră de terapie, dar, după ce i-am oferit lămuriri, a spus că ne-ar ajuta pe amândoi. Mark a plâns o grămadă în acea primă oră. M-a tulburat şi pe mine, aşa că am căzut cu toţii de acord că eu şi Mark ar trebui să o vedem separat pe Tina o vreme, înainte de-a organiza o nouă şedinţă de familie.

Era evident că Mark se simţea tulburat, mai cu seamă când i-am dat primele dosare şi a văzut pentru prima oară acele poze cu sora lui: emaciată şi fără dinţi. Tina m-a sfătuit să fiu sinceră şi să-i acord timp să se obişnuiască cu propriile sentimente. M-a avertizat că ar fi putut să devină furios. Însă ştiam prea bine acest lucru şi-l înţelegeam perfect. Lui Mark i-a plăcut foarte mult casa mea cea nouă şi destul de repede a devenit musafirul care mă vizita cel mai des.

Viaţa a decurs aşa cum trebuie până când am primit un telefon de la doamna Sullivan de la poştă, a doua zi după ce terminasem cu vânzarea vechii mele case, în 28 noiembrie.

— Sally! a început ea, strigând tot la fel de tare ca înainte, întrucât încă nu apucase să priceapă că *nu am* probleme cu auzul. Biroul de sortare a corespondenţei din Athlone are o scrisoare adresată lui Mary Norton, expediată la vechea ta adresă. Mi-au trimis-o mie. Să trec să ţi-o aduc?

Mi-am pus imediat pardesiul pe mine şi am mers după colţ, la oficiul poştal.

Am luat scrisoarea de la doamna Sullivan folosind o pensetă.

— Ar putea fi probe, am lămurit-o. S-ar putea ca Garda să vrea să-ţi ia amprentele.

Părea să se amuze de idee.

— O, Sally, ce haioasă eşti! Acum ce mai pui la cale? CSI Carricksheedy?

A izbucnit în hohote puternice de râs.

Când şi-a dat seama că eu nu zâmbeam, a rămas holbându-se la mine şi strigând:

— E un serial de televiziune, Sally, despre criminalişti.

— Îţi mulţumesc, doamnă Sullivan, cunosc conceptul!

Am plecat fără să zâmbesc. Am recunoscut imediat acel scris de mână. Era al lui „S”. Avea un timbru irlandez pe el. Când am ajuns acasă, l-am sunat pe Mark. Era patru după-amiază, dar el a spus că vine imediat.

Ne-am uitat amândoi la plic. Era mai gros decât celelalte. M-am întrebat dacă n-ar trebui să sun mai întâi la poliţie, dar niciunul dintre noi nu se mai simţea în stare să aştepte. Mark adusese cu el nişte mănuşi chirurgicale de la fabrică. A deschis plicul cu atenţie şi eu am scos scrisoarea. Împreună cu scrisoarea au ieşit la iveală o cutiuţă şi o cutie ceva mai mare, pe care se afla eticheta: TRUSĂ DE ACTIVARE ADN.

Dragă Mary,

Numele care mi-a fost dat la naştere este Peter Geary şi, cu toate că naşterea mea n-a fost niciodată înregistrată în Irlanda sau oriunde altundeva, acolo m-am născut. Mama mea a fost Denise Norton, iar tatăl meu a fost Conor Geary. Sunt fratele tău. M-am născut cu şase ani înaintea ta, într-o casă din Killiney. Tată nostru m-a luat de lângă Denise imediat ce am învăţat să-mi fac singur nevoile. Nu am mai fost lăsat să vă văd pe ea sau pe tine, cu toate că aveam dormitorul lângă camera voastră, într-o anexă construită de tata.

Pe măsură ce am mai crescut, am avut voie şi în alte părţi ale casei. Tu şi mama ta eraţi tot timpul încuiate. În primii ani nu am văzut nicio altă fiinţă omenească în afara celor de pe paginile ziarelor lui şi, mai târziu, la televizor.

Nu am nicio amintire cu mama de dinainte să împlinesc şase ani, când am petrecut un îngrozitor weekend în aceeaşi cameră cu ea. Acum îmi dau şi eu seama cât de oribil fusese tratată şi brutalizată. Sarcina cu tine era deja foarte avansată şi mi se părea un lucru înfricoşător. Aici n-am să intru în detalii pentru că nu vreau să te tulbur. Ştiu că tu te-ai născut a doua zi după ce am plecat din cameră şi nu te-am mai văzut decât o

singură dată, atunci când tatăl meu a fugit de-acolo, luându-mă şi pe mine cu el. Îţi mai aminteşti? Tu trebuie să fi avut cinci ani.

Nu pricep de ce nu mă caută nimeni. Ştiu că noi doi am fost separaţi, dar cred că mamei mele i-a fost dor de mine, cel puţin până te-ai născut tu. Oare pur şi simplu a uitat de mine?

La Londra, tatăl nostru a avut grijă să ne facă rost de paşapoarte false şi apoi ne-am mutat amândoi în Noua Zeelandă. Viaţa mea acolo a fost foarte dificilă. Am fost educat acasă şi, chiar şi mult timp după aceea, el a continuat să mă ţină izolat. Vestea bună pentru amândoi este că el a murit cu mulţi ani în urmă. Deci nu mai reprezintă o ameninţare pentru niciunul dintre noi.

Şi totuşi, nu mă simt complet eliberat de el. Viaţa mi-a fost afectată şi distrusă. Numai datorită epocii internetului am izbutit să obţin informaţii despre tine, el sau mama. În cele din urmă, am aflat că mama e moartă. După ce ai ajuns la ştiri, când te-ai debarasat de rămăşiţele tatălui tău, în urmă cu doi ani, am început să caut să aflu ce se întâmplase cu tine şi unde te aflai. Articolele precedente dădeau impresia că fuseseşi adoptată în Anglia.

Când ziarele au confirmat mai apoi că nu tu îl omorâseşi pe domnul Diamond şi că eşti „neuroatipică”, mi-am dat seama că erai probabil la fel ca mine. De aceea ţi l-am trimis pe Toby. Credeam că-ţi va aduce o oarecare linişte într-un moment atât de dificil.

Când ţi-am trimis ursuleţul de pluş, nu mi-a trecut prin minte că avea să ducă la o adevărată vânătoare a poliţiei pe urmele tatei în Noua Zeelandă. Nu m-am gândit deloc, dar evident că tu trebuie să-ţi fi închipuit că ţi-l trimisesem ca să te chinui. Poliţia a dat de mine şi m-a luat la întrebări, însă eu am minţit şi am negat tot. Am fost un laş. Îmi pare rău, însă nu vreau să fiu târât într-un scandal public. Le-am arătat poliţiştilor paşaportul fals al tatei. Bănuiesc că nu s-au omorât cu ancheta, întrucât de atunci n-au mai revenit. Şi, oricum, nu se aflau pe urmele unui bărbat cu un fiu după el. Chiar nu înţeleg acest aspect. Nu păreau să ştie că tatăl nostru a avut un fiu?

Anul acesta mi-am dat seama că tu probabil nu îţi ştii ziua de naştere, aşa că ţi-am trimis felicitarea de ziua ta, însă nu am ştiut cum sau dacă ar trebui să îţi dezvălui cine sunt. Sper că existenţa mea reprezintă doar o surpriză, nu un şoc pentru tine. Sau poate c-ai ştiut tot timpul despre mine?

Principalul motiv pentru care iau legătura cu tine este că nu mai am pe nimeni în viaţa mea. Nu am avut niciodată un prieten sau un coleg, dar

acum am găsit o soră care s-ar putea să mă înţeleagă. Crezi că ar fi posibil?

Momentan stau la un hotel în Dublin. Mi-am cumpărat un telefon mobil cu cartelă şi, chiar dacă nu sunt obişnuit să vorbesc la telefon, voi face efortul, dacă eşti dispusă să vorbeşti cu mine.

Singurul lucru pe care te implor să nu-l faci este să alertezi presa sau poliţia. Nu suport ca oamenii să se uite la mine, evit zgomotele şi detest agitaţia şi atenţia. Dat fiind că se pare că nu ştie nimeni că exist, aş vrea ca lucrurile să rămână în continuare aşa. Prin urmare, ataşez o probă de salivă şi o trusă de testare pentru ADN pe care ai putea-o folosi pentru a confirma că sunt cine spun că sunt. Ai putea trimite trusa şi să aştepţi rezultatul înainte să mă suni. Îţi promit că n-am să vin la tine în sat decât dacă sunt invitat.

Voi înţelege dacă nu vrei să-mi telefonezi. Mi-am luat trei luni de concediu de la jobul meu ca şef al securităţii cibernetice de la Banca Naţională Aotearoa. Am un bilet de întoarcere către Noua Zeelandă şi nu pot să rămân aici decât maximum nouăzeci de zile. Dacă treaba nu va funcţiona sau dacă nu doreşti să mă vezi, atunci mă pot întoarce să-mi continui viaţa în izolare. Bănuiesc că nu e chiar aşa de rea atunci când eşti atât de obişnuit cu ea cum sunt eu.

Steven Armstrong
084 2077684

— Uau! a exclamat Mark, iar eu am început, în mod inconştient, să mă trag de păr.

Mâinile mele au început să cânte, pe pilot automat, Partita a II-a în Do Minor a lui Bach.

— Ceai sau vin? a întrebat Mark.

— Ceai.

Tina mă avertizase că a recurge la alcool în momente de stres nu era deloc o idee înţeleaptă.

Imediat ce mi le-am luat de pe claviatură, degetele au început să-mi tremure, până când Mark mi-a împins cana fierbinte între ele.

— Uau! a făcut din nou. Să sunăm la poliţie?

— Nu. Am un frate.

— Încă nu ştim asta. Ar putea fi oricine, şi doar să încerce marea cu degetul, a spus Mark.

— De ce, totuşi? De ce ar face cineva aşa ceva? Ce ar avea de câştigat?

— Habar n-am. Doar dacă nu cumva e jurnalist?

Am ridicat cutiuţa şi am deschis-o. Conţinea o pungă de celofan sigilată în interiorul căreia se afla un tub de plastic cu un lichid vâscos: saliva lui. Cutia mai mare conţinea o trusă completă pe care să o folosesc eu. Niciun nume, ci doar numere de cod.

Am ridicat prospectul cu testul ADN.

— Putem afla uşor. Mark, ţie nu ţi se pare adevărat? Eu îl cred. Spune că nu va veni decât dacă îl invit eu. Mark, de ce-ar fi venit tocmai din Noua Zeelandă dacă n-ar fi fost sigur că am să vreau să-l cunosc?

— Cum de ştim măcar că a fost în Noua Zeelandă? Tipul ăsta ar putea fi…

— Toby. L-a trimis pe Toby.

— Dar Denise n-a pomenit niciodată de el… decât dacă…

Mark a făcut ochii mari.

— Ce?

— La un moment dat, în interviurile de pe casete, ea pomeneşte de „băiatul meu”.

— Eu nu-mi amintesc aşa ceva.

— Da, eu le-am ascultat la nesfârşit. Speram să fie o referire la mine, dar nu se potrivea. Ea spunea ceva despre faptul că nu te lăsa din mână pentru că „el mi-a luat băiatul”. Tatăl tău i-a pus întrebări despre asta, însă ea n-a scos o vorbă. Înregistrarea e plină de pârâituri statice. Credeam că ea se referea la Toby.

Acum îmi aminteam şi eu. Şi eu crezusem că se referea la Toby, în dosare nu se găsea nimic despre această referire. Îi scăpase şi tatei.

— O, Doamne! am exclamat, făcând calculele în minte. Ea avea doisprezece ani când l-a născut.

— Ai dreptate! Futu-i mama mă-sii!

— Am un frate…

— Dar pare atât de afectat, încât ar putea fi periculos.

— Mă descrii pe mine, cea din urmă cu doar doi ani.

— Bine! Bine! Dar fac şi eu un test ADN, doar ca să fim complet siguri. Dacă tu eşti nepoata mea, atunci el e nepotul meu.

— Mark! am zis.

— Ce e?

— Conor Geary e mort!

— Sally, hai să nu ne pripim! Potrivit acestor instrucţiuni cu ADN-ul, s-ar putea să fie nevoie să aşteptăm până la o lună, iar dacă atunci o dovedesc rezultatele, urmează să-i dai un telefon acestui individ, bine? Nu înainte de asta. Trebuie să-mi promiţi. Acum îţi vorbesc în calitate de unchi, da?

Mi-am mai turnat nişte ceai din ibric. După şocul iniţial, mă simţeam în

culmea fericirii. Conor Geary, omul negru care îmi bântuise toată viaţa, murise. Şi aveam un frate, pe cineva care părea exact ca mine. Cineva care mă înţelegea pe deplin.

Aşteptarea era o adevărată agonie. Ne-am trimis amândoi probele imediat ce Mark şi-a comandat şi el propria trusă. Mark a făcut totul pe internet. Pe ale noastre le-a etichetat cu iniţiale, nu cu nume complete.

— Sally, cine ştie ce alte rude ar mai putea exista în lumea largă? Conor Geary e posibil să mai fi făcut şi alţi copii. Nu ştim deloc cum e Peter. Trebuie să ne protejăm intimitatea.

Eu eram SD, Mark era MB, iar Peter era PG.

După două zile, Mark a găsit înregistrarea audio ce conţinea referirea la „băiatul meu”. Aceste înregistrări fuseseră făcute în epoca pre-digitală. Tata o întreba pe Denise despre ataşamentul ei extrem faţă de Mary (adică eu).

Tom: Denise, am observat că o urmăreşti tot timpul pe micuţa Mary. Ştii că acum sunteţi în siguranţă, da? Că nu o să vă mai facă nimeni rău vreodată?

Denise: *[neinteligibil]*

Tom: Ce-ai zis, Denise?

Denise: Tot mi-e teamă.

Tom: De ce îţi este teamă?

Denise: Că o va lua de lângă mine.

Tom: Denise, el nu este aici. Nu îl vei mai vedea niciodată.

Denise: Mi-a luat băiatul.

Tom: Poftim?

Denise: Nu mai contează. Nu-l voiam.

Tom: *[cu o notă de exasperare în voce]* Denise, tu înţelegi că pentru dezvoltarea lui Mary nu este bine să fii atât de apropiată de ea? Copiii trebuie să se deprindă cu un pic de independenţă. Mary?

[Şoapte]

Denise: Nu vorbi cu ea!

Tom: De ce nu? Crezi că i-aş putea face rău?

Jean: Tom, poate că…

Tom: Linişte, Jean! Denise?

[Un sâsâit, urmat de linişte şi apoi caseta se opreşte.]

— Mă întreb ce voia ea să spună cu „Nu-l voiam”, am început eu. De ce să nu-l vrea?

— Nu avem cum să fim siguri că se referea la Peter.

— La cine altcineva se putea referi? A spus: „Mi-a luat băiatul.”

— E bizar, nu crezi?

Mark era furios pe tata.

— Crezi că Jean bănuia ceva?

— Nu ştiu sigur. Poate că îi dădea de înţeles tatei că el trebuia să aibă mai multă răbdare cu ea. Poate că felul în care el a spus că ea îmi făcea rău… poate că Denise ar fi putut-o interpreta ca pe o ameninţare.

— Cu tine se purta aşa? Plin de nerăbdare? a întrebat Mark.

— Absolut deloc. Cu mine era bun şi indulgent. Dar am impresia că şi eu eram mereu supusă. Caseta aia este datată cu aproape un an mai târziu de la salvarea noastră. Aş spune că era deja sătul până peste cap. Şi nici ea nu era prea cooperantă, nu-i aşa?

— După tot ce îndurase? Te surprinde?

Mark şi-a ridicat glasul.

— Îmi cer scuze! Am uitat că o ştiai. Doar era sora ta mai mare. Aş vrea să mi-o amintesc şi eu.

— Încă un lucru pentru care îi putem mulţumi lui Tom Diamond, a adăugat Mark pe un ton încărcat de amărăciune.

— Făcea şi el ce putea, ce credea că e bine pentru mine.

Eram sătulă de oamenii care îl vorbeau de rău pe tata. Poate că nu făcuse totul chiar aşa cum ar fi trebuit, însă avusese un motiv întemeiat să procedeze în felul acela. Avusesem parte de nenumărate ocazii în care să mă pun în situaţia lui şi să-mi imaginez ce-aş fi făcut dacă aş fi fost el. Mă ajutase Tina să înţeleg. Îl iertasem.

— Nu mai putem schimba trecutul, i-am spus lui Mark.

— Eu nu înţeleg un lucru, a reluat el. Dacă Peter a ştiut în tot acest timp despre tine şi Denise, dacă şi-a amintit ce făcuse şi zisese Conor Geary, de ce nu s-a dus deloc la poliţie? Să îţi fie teamă de expunere este o scuză jalnică pentru acoperirea unui pedofil, mai cu seamă după moartea lui.

— Înţeleg, Mark. Şi eu aş fi la fel ca el. Dar n-a greşit cu nimic. De ce să fie asociat în vreun fel cu tatăl lui… tatăl *nostru* psihopat?

I-am ignorat privirea încruntată.

48

Peter, 2012

Lui Lindy i-au trebuit cinci ani ca să mă ierte pentru că dădusem bebeluşul. Îi pusese numele Wanda. Cât fusese însărcinată, mă prefăcusem că îi fac pe plac. Credeam că e mai uşor să o las să trăiască această fantezie care o făcea tare bucuroasă!

Lăsasem copilul într-o cutie în faţa uşii catedralei Sf. Patrick din Auckland, în toiul nopţii. Era frig. Speram să supravieţuiască şi îl înfăşurasem cât mai bine în pături. Când mă îndepărtam, l-am auzit începând să scâncească. Am continuat să merg pe străzile pustii până am ajuns la maşină şi am plecat acasă.

Când m-am întors, Lindy era deja cuprinsă de isterie. La început, a crezut că dusesem copilul la spital pentru că era ceva în neregulă cu el. Nu i-am spus nimic.

În anii următori, Lindy m-a atacat atât de des, încât i-am pus cătuşele la loc. M-a înjunghiat cu andrele, cuţite şi foarfeci, mi-a lăsat nişte cicatrice foarte urâte pe braţe cu o soluţie făcută din zahăr şi apă fiartă şi a încercat să mă stranguleze cu un şireang improvizat de ea. Am ajuns de două ori la Urgenţe. Personalul de acolo a crezut că mă încăierasem cu nişte amici. I-am lăsat să creadă acest lucru. O asistentă-şefă a ameninţat că sună la poliţie, dar apoi mi-a văzut fişa medicală şi şi-a dat seama că sunt acel Steven Armstrong, cel rămas orfan atât de devreme, şi a dat înapoi, oferindu-mi în schimb un discurs despre încurcăturile provocate de asocierea cu anturajul nepotrivit.

Lindy a rămas ani de-a rândul furioasă pe mine. Reveniserăm la vechile obiceiuri. Eu trăiam în casă şi îi duceam cumpărăturile înăuntru, lăsându-i-le lângă uşă, o dată pe săptămână. Continuam să merg în fiecare zi la ea. Nu-mi răspundea deloc. Copilul abandonat la catedrala Sf. Patrick a ajuns la ştirile naţionale şi, prin intermediul radioului şi televizorului, am urmărit povestea până în punctul în care bebeluşul a fost adoptat, şase luni mai târziu. Când am aflat, am scos un oftat de uşurare. Speram ca acum Lindy să accepte noua noastră situaţie, însă, fără să scoată măcar o silabă, ea a dat clar de înţeles că relaţia noastră se terminase.

Când încercam să o ating, mă respingea cu brutalitate. Abia dacă mi-a mai adresat o frază întreagă şi, când într-un final a făcut-o, a fost doar ca să-mi repete că vrea să fie eliberată.

— N-am să te mai ating niciodată Steve, niciodată. Ai putea ori să-mi dai drumul şi să-mi aduci înapoi bebeluşul, ori să mă omori.

Refuzase să mai împletească haine pentru magazinul din oraş, aşa că banii deveneau o problemă tot mai presantă. Trebuia să fac altceva ca să supravieţuim. Mă ducea mintea. Ar fi trebuit să merg la facultate şi să fac ceva cu viaţa mea. Studiasem atâtea cărţi în copilărie şi adolescenţă, încât aş fi putut deveni om de ştiinţă, doctor sau inginer. Motivul pentru care n-o făceam era că nu o puteam părăsi pe Lindy. Aşadar, am devenit grădinar, iar acum trăiam de pe o zi pe alta. Dar tot nu puteam să o las să plece. Mă agăţam de speranţa că într-o bună zi avea să mă ierte.

M-am înscris la un curs de calculatoare la centrul comunitar local şi am deprins câteva abilităţi de bază. Am obţinut un job ca intern la o agenţie imobiliară. Celor de acolo le plăcea faptul că rămâneam discret şi nu puneam întrebări. Nu voiam să ies cu ei vineri seara, după muncă, la o bere. După trei luni, au vrut să mă promoveze. Însemna mai mulţi bani, dar însemna că trebuie să merg să le arăt case oamenilor. Nu-mi doream acea promovare. Ştiam de la televizor cum funcţionează familiile normale. Eu nu avusesem niciodată una şi nu voiam să mă confrunt cu ele într-un decor familial al altcuiva.

Am plecat de la ei şi am obţinut un job la o organizaţie caritabilă care se ocupa de bolnavii de cancer. Acesta presupunea să suni clienţi din toată regiunea Bay of Plenty şi să le ceri să facă o donaţie lunară. Nu prea mă pricepeam. Eram atât de puţin obişnuit să discut cu lumea, încât managerul mi-a zis că vorbesc de parcă nu mi-ar păsa. Trebuia să-i fac pe oameni să rezoneze, să-i impresionez. Jobul era bazat pe comision. După prima lună, făcusem mai puţin decât la agenţia imobiliară. Mă tot întorceam la agenţia de recrutare a forţelor de muncă.

Se ivise un job la o bancă din oraş. Era cu normă întreagă şi presupunea să faci liste cu conturile lor pentru noul sistem computerizat. Cei care au organizat interviul s-au arătat impresionaţi de faptul că eram autodidact. Unul dintre ei şi-a amintit că moartea tatălui meu apăruse în ziare; contribuise şi el la strângerea de fonduri pentru mine. M-au tratat ca pe o mică celebritate.

— Tu eşti *acel* copil?

Am recunoscut că-mi plăcea să rămân discret şi că aş prefera să lucrez singur. Au părut încântaţi de răspunsul meu. Jobul pentru care mă înscrisesem era unul pe care ar fi trebuit să-l fac singur după o anumită instruire. O săptămână mai târziu, mi-a fost oferit, iar eu l-am acceptat cu mare bucurie, în septembrie 1999.

Instruirea cu sistemul lor computerizat reprezenta un curs care se ţinea în Wellington. Sub nicio formă nu aveam cum să fac naveta până acolo şi înapoi. Trebuia să o las pe Lindy singură. În ziua în care am plecat, i-am dus obişnuita pungă plină cu cumpărături, dar când am încercat să vorbesc cu ea şi să-i spun că urma să fiu plecat o săptămână a dat radioul la maximum pentru a-mi acoperi vocea.

Cursul ar fi putut fi făcut într-o singură zi. Majoritatea celorlalţi participanţi erau mai tineri. Păreau să priceapă ceva mai greu. Mie mi s-a părut incredibil de uşor să învăţ sistemul. La finalul săptămânii ne-au oferit manuale de instrucţiuni care oricum ne explicau totul. În fiecare seară ne întorceam la hotelul ieftin. Fetele mergeau împreună la cină. Mai multe dintre ele apăreau a doua zi dimineaţa mahmure. Eu îmi luam sendvişuri şi le mâncam în camera mea, uitându-mă la televizor. Evitam să le răspund când îmi spuneau să vin cu ele. Unul dintre instructorii de la curs m-a informat că aş mai fi putut lucra niţel la abilităţile de socializare, însă mi-a lăudat viteza cu care învăţam tot.

Era frustrant să fiu plecat atât de mult. Chiar dacă eram sigur că Lindy mă urăşte, sentimentele mele pentru ea nu se modificaseră deloc. De multe ori mă gândeam la expresia de beatitudine de pe faţa ei când îi aşezasem copila la piept. La mine nu se uitase niciodată aşa. Însă îmi spusese că mă iubeşte. Până să vină copilul, pentru mine fusese destul. De multe ori mă gândisem să-i dau drumul şi apoi să dispar, dar unde aş fi putut să mă duc? Nu aveam bani să iau un avion, cu toate că, pentru orice eventualitate, aveam paşaportul reînnoit. Iniţial, pusesem nişte bani deoparte pentru a pleca, însă îi folosisem ca să plătesc facturile. Lindy îmi cunoştea numele real şi toată povestea. Ar fi putut să povestească tot. Aveam să-mi petrec toată viaţa într-o închisoare. Poate că la un moment dat mă iubise cu adevărat, însă acum nu mai era cazul. De-a lungul ultimilor ani schimbasem de mai multe ori lacătele la hambar. Ştiam că n-ar fi avut cum să scape.

Când a venit ziua de vineri şi s-a terminat cursul, am condus la viteză maximă pe parcursul celor şase ore până la Rotorua. Am ajuns acasă la miezul nopţii şi m-am dus direct la hambar.

Stătea întinsă pe pat, dar s-a ridicat imediat în capul oaselor.

— Unde ai fost? m-a întrebat.

Avea faţa plină de lacrimi şi un glas supus.

— Am încercat să-ţi spun duminică-seară, dar n-ai vrut să mă asculţi.

A izbucnit în lacrimi.

— Am crezut c-ai murit. A fost la fel ca ultima oară, când a murit tatăl tău, dar… mi-a fost dor de tine.

M-am apropiat de ea şi am întins braţele. S-a cuibărit imediat la pieptul meu.

În săptămânile care au urmat, am vorbit mai mult ca niciodată, aproape ca şi cum recuperam amândoi perioadele de tăcere din ultimii ani.

— Am fost furioasă pe tine. Am acceptat că mi-ai răpit libertatea. Am renunţat să evadez. M-am îndrăgostit fără să vreau de tine. Ai fost mereu extrem de generos şi cu bun-simţ. Exact opusul tatălui tău. Dar, pe de altă parte, tot ce-mi doream era un copil. Îţi jur că n-am încercat să te păcălesc! De asta, când am rămas însărcinată, mi s-a părut un miracol. Nu îţi cerusem niciodată nimic, ani

de-a rândul. Un copil ne-ar fi transformat într-o familie adevărată. În cineva pe care să-l iubeşti necondiţionat.

Asta m-a durut şi i-am şi spus-o:

— Uite, copiii se îmbolnăvesc tot timpul. Eu nu aş fi putut s-o duc niciodată la un spital sau la un doctor. Ai fi vrut să-ţi creşti copilul aici? Aşa?

Am arătat spre camera lipsită de ferestre.

S-a uitat în jur, cu o expresie uluită pe faţă, şi mi-am dat seama că acest hambar îi fusese casă mai mult timp decât orice altceva. Trăia aici de şaisprezece ani, iar după moartea tatei, se simţise în siguranţă în acest loc. Avea treizeci de ani. Această încăpere fără geamuri, oricât de drăguţă încercasem eu să o fac, era ceva normal pentru ea. Am regretat imediat că îi amintisem cât de anormală era situaţia ei. Încercările ei de evadare nu avuseseră nimic de-a face cu găsirea vechiului ei cămin, ci cu găsirea bebeluşului pierdut. Ştiam că faptul că o ţineam captivă era ceva greşit, însă ea nu mai părea conştientă de acest lucru.

Treptat-treptat, am devenit iar apropiaţi până când, în cele din urmă, m-a primit din nou în patul ei. Nu mi-a mai cerut să facem un copil şi, imediat ce mi-am permis-o, mi-am făcut vasectomie, o operaţie relativ lipsită de dureri. Încă o dată, i-am luat lanţul, ceea ce a făcut-o să-şi exprime recunoştinţa. Mă simţeam ca un monstru. Acesta fusese cuvântul folosit de mama pentru tata. Mi-l aminteam prea bine.

La serviciu, am terminat repede cu lista conturilor bancare. I-am scris şefului departamentului IT şi i-am propus nişte îmbunătăţiri ale programului pe care-l dezvoltaseră pentru a-l face ceva mai prietenos. Am învăţat singur cum să folosesc alte programe software, iar apoi, după ce refuzasem propunerea de promovare ca director-adjunct al departamentului IT la sucursala bancară din Wellington, am început să caut alte joburi. Am trecut de la unul la altul – un an la o mică firmă de brokeraj, doi ani la una de asigurări –, însă niciodată departe de Rotorua. În 2004, am devenit expert IT la Rotorua Rabobank. De data aceasta, aveam propriul birou. Lucrurile începeau să arate bine.

În timpul crizei din 2008, banca a făcut concedieri şi eu am acceptat o reducere de salariu, însă era nevoie de mine şi mi-am păstrat postul. În 2009, după ce în America a fost descoperită o fraudă masivă cu cărţi de credit, am depus cerere pentru un job la departamentul nostru de securitate cibernetică. L-am primit. Acum câştigurile mele erau suficient de mari ca să ne întreţin pe amândoi fără grija zilei de mâine.

Pe măsură ce avansam pe scara ierarhică şi mă găseam în comisiile de intervievatori, încercam să angajez fiecare candidat maori pe care puteam să-l angajez. Acum rasismul natural şi firesc din trecut era privit, cum era şi normal, ca un lucru profund greşit. Cultura maori era acceptată de populaţia *pākehā*.

Acum limba maori fusese introdusă în corespondenţa de zi cu zi şi fiecare e-mail era semnat cu *Ngā miht*[7], precum şi cu *Multe mulţumiri.* Mă gândeam adesea la Rangi şi la posibilitatea ca el să obţină acum orice job am fi scos pe piaţă. Fusese bun la matematică, lucru pe care îl descoperise abia când se pusese singur la încercare. Vremurile şi mentalităţile se schimbaseră în bine.

Montasem lucarne în acoperişul hambarului pentru ca Lindy să aibă lumină naturală. Pe pereţi pusesem poliţe pentru cărţi, în celălalt capăt al zonei unde se afla televizorul. Îi modernizasem baia. Ea nu-mi ceruse nimic, însă râsese încântată pentru fiecare dar ce îi îmbunătăţea şederea acolo. Vara, când mergeam la bazinele cu apă termală, nu mai trebuia să folosesc lanţul. Mă lua de mână şi mergeam unul lângă altul. Îi dădeam cu cremă de protecţie solară ca să nu i se ardă pielea. Făceam dragoste pe iarbă. Începuse iar să tricoteze.

Totul se îndrepta către ceva important, iar într-o seară, în primăvara lui 2011, nu am mai încuiat uşa. Apoi, preţ de un weekend întreg, la fel, nu am mai încuiat-o.

— De ce nu mai încui uşa? m-a întrebat.

— Am încredere în tine. Te iubesc. Poţi să vii în casă.

— Nu, e-n regulă, sunt fericită aici.

Nu era nici măcar curioasă cum era casa? Când ne duceam la lacuri, nu treceam niciodată pe lângă casă. Şi nici nu putea să o vadă din uşa hambarului. Am chemat-o iar în casă, în weekendul următor. Am scos din priză telefonul care nu suna niciodată şi l-am ascuns în maşină. A păşit temătoare înăuntru, trecând pragul uşii de la intrare, şi apoi a mers din cameră în cameră.

— E prea mult spaţiu, a spus, şi cred că, prin comparaţie cu hambarul, chiar era.

I-am propus să rămână peste noapte, însă nu s-a putut acomoda cu patul şi până la urmă m-a înghiontit ca să-mi spună că se întoarce în hambar. Am dat din cap în semn de încuviinţare şi m-am prefăcut că mă culc la loc. Am urmărit-o pe geam cum se întorcea acolo. Am mers după ea la o oarecare distanţă până ce am văzut-o cum deschide uşa de la hambar şi dispare înăuntru. A închis-o în urma ei. Am rămas treaz toată noaptea, supraveghind uşa şi aşteptând-o să se strecoare afară. N-a ieşit.

Săptămâna următoare am sunat la birou şi le-am spus că sunt bolnav. În fiecare dimineaţă, plecam cu maşina pe drumul de pământ şi parcam maşina într-

un loc ferit. Apoi mă întorceam în zona acoperită de tufişuri din faţa casei şi urmăream cu binoclul să văd dacă încearcă să scape. În fiecare seară, mă „întorceam acasă de la serviciu” şi o găseam uitându-se mulţumită la televizor, croşetând sau pregătind cina. Cel mai departe se aventurase până în exteriorul casei şi se uitase pe geamuri înăuntru. Nici măcar nu încercase uşa, cu toate că o lăsasem descuiată. M-a întâmpinat voioasă în fiecare seară, cu un zâmbet larg, prin care i se vedea dintele lipsă, şi ochi strălucitori.

În cele din urmă am convins-o să mai vină uneori în casă la cină, însă de fiecare dată se simţea neliniştită.

— E fantoma tatălui tău, mi-a spus, şi-ntr-adevăr, o parte din posesiunile lui rămăseseră în casă.

Nu ştiu de ce continuam să mă agăţ de ochelarii sau trusa lui de dentist. Le-am aruncat imediat. Mi-am pus parolă la laptop, nu că Lindy ar fi avut habar să-l folosească. Aveam şi telefon mobil de la serviciu. Lindy le văzuse la televizor, însă nu ştia cum să-l pornească. Oricum, îl ţineam ascuns.

Aşa au trecut câteva luni. Lindy era liberă să meargă oriunde dorea. Pentru Crăciunul lui 2011 mi-a dăruit o pătură făcută de ea. Pentru prima oară l-am sărbătorit în casă, împreună. Cumpărasem un brad şi decoraţiuni, iar ea l-a împodobit cu beteală şi luminiţe. Mai cumpărasem şi o sticlă de vin. Niciunul dintre noi nu era obişnuit cu alcoolul, aşa că ne-am îmbătat foarte repede.

Era o senzaţie plăcută. Ne-am aşezat pe veranda din faţa casei, ce rămânea ferită de căldura toropitoare a verii şi am dat amândoi noroc ca un adevărat cuplu căsătorit.

Luam în calcul dacă ar fi fost o idee înţeleaptă să o aduc pe Lindy în oraş. Am alungat degrabă gândul. Nu mă întrebase niciodată şi trebuia să cădem amândoi de acord asupra unui nume şi poveşti noi. Lindy părea să fi uitat cu totul că fusese răpită. Nu doream să-i reamintesc acest lucru. Şi cred că era posibil să se poarte ciudat în preajma oamenilor. Nu, Lindy era a mea. Nu îndrăzneam să o împart cu restul lumii. Eram mai fericit ca niciodată. La fel şi ea.

Într-o zi din luna martie m-am întors de la serviciu şi am mers direct la hambar, căci ea continua să prefere să stea acolo, dar mi-am dat seama că probabil era în casă. Am strigat-o pe nume şi am mers din cameră în cameră. Am găsit-o leşinată pe podeaua băii. Avea faţa lipicioasă şi înfierbântată. Peste tot în jurul ei erau bălţi de vomă.

În precedentele două nopţi se tot plânsese de dureri de burtă şi îi cerusem să-

mi descrie cu exactitate simptomele. O făceam mereu când nu se simţea bine, după care mergeam la farmacie şi le descriam exact simptomele, apoi aduceam acasă tot ce îmi dădeau de acolo. Lindy mi le descrisese ca pe nişte dureri surde în partea de jos a abdomenului. Presupusesem că sunt dureri de la menstruaţie şi ea zisese că trebuie să-i vină ciclul, dar şi că durerea asta era diferită. În dimineaţa aceea se simţise mai rău şi chiar arătase palidă.

După serviciu mă dusesem la farmacie şi descrisesem durerea. Când farmacista mi-a cerut să mă apăs în partea dreaptă a abdomenului, iar eu i-am zis că nu mai simt altă durere, mi-a dat nişte Domerid pentru ameţeală şi paracetamol pentru durere.

— Nu e apendicită. Posibil să fie de la ceva ce-ai mâncat, a spus femeia, sau o răceală – zilele astea circulă una.

Plin de panică, am stropit-o pe Lindy cu apă rece pentru a-i face temperatura să scadă şi am trezit-o. A ţipat de durere şi s-a prins de partea dreaptă a corpului.

— Căcat! Cred că e apendicită, trebuie să te duc imediat la spital.

N-am şovăit nicio clipă. Ar fi fost mai rapid să o duc eu decât să chem o ambulanţă. A ţipat din nou când am ridicat-o şi mi-a vomitat pe cot.

— Mi-e frică, a reuşit să îngaime.

— Să nu-ţi fie, te vor vindeca imediat!

— Nu, a adăugat, mi-e frică de ei. De oameni.

A leşinat iar în timp ce o căram la maşină. Nu-mi mai păsa deloc de consecinţe. Nici măcar la un nume sau o poveste, ori la condamnarea la închisoare care mă aştepta nu mă mai gândeam în acele clipe. Am întins-o pe bancheta din spate cu partea stângă în jos. A început să tremure violent, dar părea să rămână inconştientă. La fiecare colţ, încercam să o ating. Ne apropiam de şosea când a scos un sunet ciudat, ca un gâlgâit. I-a înţepenit tot corpul şi apoi a devenit complet moale. Am tras pe margine şi m-am târât spre bancheta din spate. Avea ochii larg deschişi de şoc, dar nu se mişca. Mi-am lipit mâna de inima ei, dar n-am simţit nicio bătaie. Am scuturat-o şi am strâns-o la piept. Din gură i s-a scurs un firicel de bilă, însă tot am sărutat-o.

— Te rog, nu! am şoptit. Te rog, te rog, întoarce-te la mine!

Am dus-o înapoi acasă şi am spălat-o în cadă. Pielea îi căpăta deja o nuanţă pestriţă. Am spălat-o bine şi i-am pieptănat părul, atent să nu-i las capul să se scufunde în apă. După ce am curăţat-o cum trebuie şi am şters-o, am îmbrăcat-o cu hainele ei preferate, o fustă de bumbac verde, ghete cu talpă de cauciuc şi un pulover albastru moale. Am înfăşurat-o atent în pătura din blană de oaie din hambar. Înainte să o pun iar în maşină, a trebuit să curăţ totul cu dezinfectant.

Era cam două dimineaţa când am ajuns la lacul Rotorua şi am oprit maşina în parcarea pustie. Era o noapte de toamnă deosebit de rece. Am dus-o pe malul

lacului situat mai aproape de poteca din pădure în care o văzusem prima oară – o fetiţă plină de curaj care se căţăra într-un copac. I-am dezvelit corpul ţeapăn din pătură şi am aşezat-o cu blândeţe în apă. Acolo trebuie să fi fost mai adâncă, sau poate că era din pricina întunericului, însă a dispărut din vedere aproape imediat.

49

Peter, 2019

Moartea lui Lindy în 2012 m-a îndurerat profund. Ea era persoana pentru care trăiam. Mi-am luat un concediu prelungit de la muncă. Aveam o mulţime de colegi care nu ajunseseră să-mi devină prieteni şi, chiar dacă ar fi făcut-o, cum aş fi putut să le spun că iubirea vieţii mele, singura mea iubire, murise? Nici vreunui specialist pe probleme de doliu nu aş fi putut să-i explic; intensitatea şi durata formidabilă a relaţiei noastre, co-dependenţa. Cine ar fi înţeles, chiar dacă i-aş fi spus adevărul? Şi oricum nu puteam să spun adevărul.

Nu mai aveam nicio motivaţie să fac duş sau să-mi schimb hainele. De două ori am intrat în lac cu intenţia de-a mă îneca, dar, când am ajuns la fundul lacului, acolo m-a aşteptat Rangi şi m-a împins înapoi la suprafaţă.

— *E hoa*[8], încă nu ţi-a sosit vremea, mi-a spus el, sau cel puţin cred c-a făcut-o.

Aveam trei morţi pe conştiinţă, tata, Rangi şi Lindy, *kehua*[9] ieşite să se joace, atât în coşmaruri, cât şi în orele de trezie. Implorându-mă să le salvez, iar eu aş fi putut să le salvez pe toate.

Am dezasamblat hambarul bucată cu bucată. Am scos piesele de mobilier şi le-am lăsat pe marginea drumului în zone izolate răspândite pe toată Insula de Nord. Mi-a rămas un morman de rigips şi tablă ondulată. Pe astea nu m-am mai deranjat să le duc de-acolo. Cel puţin nu mai arătau precum căminul ei. Totuşi, prezenţa ei rămânea în casă.

Misterul femeii neidentificate găsite la lacul Rotorua la trei săptămâni după ce murise a devenit o ştire importantă. Presa a relatat că nu se înecase, ci că murise de apendicită, că era complet îmbrăcată şi că stătuse în apă mai puţin de o lună. Au făcut mare tam-tam din dintele ei lipsă. Ar fi putut reprezenta un important factor de identificare, potrivit poliţiei. În articole se comenta faptul că trupul acestei femei fusese descoperit în acelaşi loc în care o fată dispăruse în urmă cu aproape treizeci de ani.

Trebuia să dispar din Rotorua. Până atunci refuzasem joburi în Wellington şi Auckland, însă, după ce m-am întors la serviciu, la aproape cinci luni distanţă de la cele întâmplate, m-am arătat disponibil pentru ele. Nu mai exista nimic care să

mă lege de Rotorua. Poate că ceea ce-mi lipsea era exact un nou început. O nouă reinventare. Am fost numit şef al departamentului de securitate cibernetică la Banca Naţională Aotearoa în luna ianuarie a anului 2013. În Wellington. Salariul şi condiţiile erau excelente.

Înainte de-a mă muta, m-am descotorosit de tot ce mai rămăsese din hambar şi am curăţat casa de sus până jos cu înălbitor. Am păstrat foarte puţine lucruri de-ale tatei, doar vechile lui documente de identificare false. Trăisem foarte mult timp cu un nume fals, însă aveam nevoie de o acoperire în caz că cineva ar fi pus întrebări.

Îi promisesem lui Lindy că nu aveam să-i citesc vreodată însemnările. Le-am rupt în bucăţi şi le-am împrăştiat de-a lungul plimbărilor prelungi pe care le făceam în toiul nopţii.

Am vândut casa din Rotorua şi am închiriat un apartament pe malul apei, în golful Wellington, unde am încercat să mă stabilesc definitiv, însă tot auzeam oameni în celelalte apartamente, vorbind, râzând sau uitându-se împreună la televizor. Le simţeam mirosul felurilor cunoscute de mâncare pe care le pregăteau. În fiecare zi mă loveam de atât de mulţi oameni, încât până la urmă m-am îmbolnăvit. După doar o lună m-am mutat de acolo şi am cumpărat o casă decomandată pe South Karori Road. Acum nu mai vedeam niciun vecin. Drumul până la serviciu îmi lua treizeci de minute de mers cu maşina.

Lucrul mă ţinea ocupat. Ca de obicei, mă ţineam la distanţă de colegii de serviciu şi le refuzam invitaţiile la petreceri sau la partide de băut după muncă. Nu participam deloc la discuţiile din jurul dozatorului cu apă.

Eram disperat de singur. Am încercat nişte întâlniri pe internet, dar nu s-a înfiripat nicio relaţie. M-am culcat totuşi cu câteva femei, asta dacă voiau şi ele. Sexul era pe grabă, satisfăcător din punct de vedere fizic, dar complet lipsit de sentimente. Nevoia unei legături nu putea fi satisfăcută vreodată de nişte străine.

La un an de la moartea ei, în ianuarie 2013, testele ADN au stabilit în mod irevocabil legătura dintre Lindy şi fraţii ei rămaşi în viaţă, Paul şi Gary Weston. Ambii părinţii ajunseseră în mormânt fără să fi aflat ce se întâmplase cu fiica lor. Fraţii ei rămăseseră cu arzătoarea întrebare unde se aflase ea vreme de douăzeci şi nouă de ani.

Mă gândeam la mama şi sora mea din Irlanda. Le căutam în mod regulat pe Google. Erau disponibile o mulţime de informaţii. Site-urile cu crime adevărate îl comparau pe tata cu Lordul Lucan, însă tata nu omorâse pe nimeni. Nu direct.

Denise Norton murise într-un spital de psihiatrie sau ceva de genul, după ce fusese eliberată din casa tatei. Sora mea, Mary Norton, fusese adoptată în Anglia. Conor Geary era dat dispărut. Am căutat peste tot o menţiune despre fiul lui Conor Geary. Oare Denise nu le spusese nimic despre mine? Oare mă uitase? Chiar era plină de furie? Sau doar îngrozită? Cât de spălat pe creier fusesem! Tata era un om rău. Şi eu eram, cel puţin pe jumătate, rău. Eram nevoit să trăiesc cu asta. A devenit un adevărat obicei să caut cel puţin o dată pe lună informaţii noi despre Denise Norton.

În decembrie 2017, în Irlanda a apărut o poveste nouă. Mary Norton, sora mea, încercase să-şi incinereze tatăl adoptiv decedat. Am văzut o poză cu ea. Înaltă şi puternică, îmbrăcată cu un pardesiu negru şi o bască roşu-deschis, la înmormântarea lui Thomas Diamond. Semăna cu mine – nasul, conturul ochilor… Tom fusese psihiatrul mamei mele şi îmi adoptase sora în secret după decesul lui Denise. Ştiam unde e Mary, satul, noul ei nume.

Am simţit cum în mine se aprinde o scânteie. Aveam şansa de-a face un bine. De-a îndrepta o greşeală. Puteam să i-l trimit înapoi. L-am împachetat atent într-o cutie de pantofi veche şi i l-am trimis în mod anonim, însoţit de un bilet scurt.

După şase luni, numele adevărat al tatei a început să reapară în căutările pe internet, iar apoi în paginile ziarului *New Zealand Herald,* însoţit de o poză veche de-a lui, proaspăt bărbierit şi fără ochelari, făcută pe când locuia în Irlanda. O reconstituire a unui desenator, alături de poză, despre cum ar fi putut arăta el pe la optzeci şi ceva de ani. De ce-l mai căutau acum? Cum de făcuseră legătura dintre pedofilul dispărut Conor Geary şi Noua Zeelandă? Cine le spusese că fusese aici?

Iar apoi mi-am dat seama: eu. Trimiterea lui Toby îi ajutase să facă legătura cu cultura kiwi. Ce prostie din partea mea! Doar eram expert în securitate cibernetică. Fusesem mereu capabil să îmi ascund istoricul căutărilor pe Google instalând un software de protejare a intimităţii şi nu eram chiar atât de prost ca să am vreo prezenţă pe reţelele sociale, însă eu eram cel care informase autorităţile irlandeze despre Noua Zeelandă. Acum poliţia începuse să-l caute. Un dentist irlandez pensionat. Fără să fie pomenit şi un fiu.

Însă în august 2018 am primit un telefon de la poliţia din Noua Zeelandă. Voiau să mă chestioneze în legătură cu tatăl meu, James Armstrong. Au venit la mine acasă. Nu mi-a fost greu să mă arăt trist din pricina împrejurărilor în care murise în 1985, într-o maşină cuprinsă de flăcări. M-au întrebat unde mă

născusem şi unde se născuse şi el. După treizeci şi opt de ani, povestea mea era repetată atât de bine, încât cu greu m-aş fi putut simţi încolţit de vreo întrebare de-a lor. M-au întrebat dacă numele Denise Norton înseamnă ceva pentru mine. Tata mai folosise şi alt nume? Unde făcuse cursuri de stomatologie? Unde locuisem în Irlanda? Tata arătase vreun interes deosebit faţă de alţi copii? De ce mă educase acasă?

Eram capabil să le zugrăvesc imaginea unui tată strict, dar indulgent, profund afectat de moartea mamei mele încă de când plecaserăm din Irlanda. Despre deosebita lui lipsă de interes faţă de alţi copii şi ideea că sistemul educaţional din Noua Zeelandă nu era potrivit. Le-am putut oferi chiar şi diploma lui irlandeză de medic stomatolog în care numele Conor Geary fusese înlocuit în mod expert cu James Armstrong.

Tata, le-am spus, fusese un părinte excentric, dar iubitor, şi un dentist excelent, aşa cum ar fi putut depune mărturie oricare dintre pacienţii săi. Îmi era tare dor de el. Până şi eu eram uimit de propria-mi ipocrizie. Poliţiştii şi-au cerut scuze pentru deranj şi au spus că n-au să mă mai deranjeze niciodată. Au dat de înţeles că sunt şi ei conştienţi că umblă după cai verzi pe pereţi. Bărbatul pe care-l căutau ei nu avusese un fiu.

Am continuat să caut veşti despre sora mea, Mary Norton, care trăia sub numele de Sally Diamond în Carricksheedy, în comitatul Roscommon din Irlanda. Simţeam o anumită căldură gândindu-mă la ea. În toate articolele pe care le citisem era descrisă drept „o singuratică” sau „o inadaptată” la şcoală sau în propriul sat. Nu găsisem nimic care să stea drept dovadă că avusese vreun job sau o carieră. O înţelegeam perfect. Asta însemna relaţia de rudenie?

Data ei de naştere era trecută ca fiind 13 decembrie 1974, însă eu ştiam că fusese mai devreme, în 17 septembrie în acel an. Îmi aduceam aminte perfect acea dată. Întrucât poliţia din Noua Zeelandă îl exclusese deja pe tata din ancheta lor şi nu găsise nicio legătură între vreunul dintre noi şi Denise Norton, în septembrie, am riscat să-i trimit surorii mele o felicitare de ziua ei de naştere. N-ar fi putut ghici vreodată cine i-o trimisese.

La începutul lui noiembrie, am primit un e-mail de la o echipă de realizatori de podcast pe adresa mea de e-mail de la serviciu.

Dragă domnule Armstrong,
Conducem o companie producătoare de podcasturi, Hoani Mata

Productions, cu sediul în Christchurch, şi facem documentare despre cazuri de crime adevărate din Noua Zeelandă.

Încerc să dau de un anume Steven (Steve) Armstrong, care a locuit în Rotorua între 1981 şi 2013. Tu şi tatăl tău locuiaţi în Rotorua la momentul în care copila aceea, Linda Weston, a fost răpită acolo, în 1983? Tatăl tău era James Armstrong? Ştim că de curând el a fost eliminat dintr-un caz referitor la o răpire din Irlanda care a avut loc în 1966. Ştim că acel James Armstrong nu a fost implicat în niciunul dintre cazuri, însă noi îl căutăm pe fiul său ca să-l „invităm" în seria noastră de investigaţii legate de dispariţia Lindei Weston şi a recuperării târzii a cadavrului ei ca femeie adultă în aprilie 2012. Tu eşti acel Steve Armstrong care a locuit în Rotorua în toată această perioadă?

Ştim prea bine că James Armstrong a murit într-un tragic accident de maşină petrecut în 1985, însă, dacă tu eşti fiul lui, ne-ar plăcea foarte mult să ne împărtăşeşti amintiri despre perioada când Linda a fost dată dispărută şi cum a fost să copilăreşti în Rotorua, dar şi cum de a ajuns tatăl tău să figureze ca suspect în răpirea unui copil din Irlanda. Înţeleg că Steve pe care-l căutăm noi a fost educat acasă, iar acest lucru ne interesează, de asemenea, dat fiind că e destul de neobişnuit. În plus, dacă eşti tu şi nu este prea personal, am putea discuta pe scurt şi despre răpirea din Irlanda? E posibil să nu ştii nimic despre ea şi nu sunt sigură că vom putea folosi discuţia despre Irlanda în varianta finală a emisiunii, dar noi adunăm cât mai multe date posibile.

Lumea încă nu ştie, dar de curând a ieşit la lumină faptul că Linda Weston a avut o fiică ce a fost abandonată la o biserică în 1996, când era nou-născută. Fiica Lindei, Amanda Heron, s-a arătat de acord să participe la podcastul nostru şi sper ca mai târziu să realizăm şi un documentar de televiziune. Te rog să mă anunţi care este răspunsul cât mai degrabă posibil şi, desigur, ne cerem scuze dacă am abordat persoana greşită. Pe de altă parte, dacă tu eşti acel Steve Armstrong, vom înţelege pe deplin dacă nu doreşti să participi. În acest moment, poliţia nu doreşte să participe la investigaţia noastră, aşa că toate căutările în materie de informaţii au fost cel puţin frustrante, ca să folosesc un eufemism.

Ngā mihi din Christchurch,
Kate Ngata

Am tras adânc aer în piept şi mi-am anulat toate planurile pentru restul zilei. Fiica mea, Amanda Heron, era pe undeva prin ţară şi punea întrebări. Am căutat-

o pe Google şi am găsit o sumedenie de informaţii. Tinerii habar n-aveau câte date de-ale lor erau disponibile. În câteva minute i-am găsit adresa, numărul de telefon şi dosarele de la şcoală, plus diploma de Arte muzicale de la Universitatea din Auckland, precum şi poze cu familia ei adoptivă, unele încă de pe vremea când era doar un bebeluş. Poze cu ea cântând într-un cor. Poze cu ea şi doi iubiţi diferiţi, poze cu Amanda pe o motocicletă traversând podul Golden Gate din San Francisco, Amanda într-o dubă cu rulotă în Montana. Şi câteva poze foarte recente: Amanda într-o rochie de seară nu mai departe de săptămână trecută, în cadrul unei reprezentaţii cu Orchestra Simfonică a Noii Zeelande.

Amanda avea douăzeci şi trei de ani şi era la fel de uluitor de frumoasă ca şi mama ei. Am rămas uimit când i-am văzut chipul adorabil în timp ce zâmbea cu toată gura, afişând un şir de dinţi intacţi. Fiica noastră, Wanda. Am rămas uitându-mă la fotografie şi întrebându-mă cum aş fi început o discuţie cu ea înainte să-mi dau seama că acest lucru ar fi fost imposibil. Trebuia să fug cât mai degrabă.

I-am trimis lui Kate Ngata un răspuns foarte politicos, urându-i mult succes companiei cu Seria de documentare, dar, în calitate de „şef al securităţii cibernetice pentru cea mai importantă bancă din Noua Zeelandă, ar fi complet nepotrivit să fac orice fel de comentariu de natură personală. Sunt convins că înţelegi.”

Ştiam că acest lucru îi sporea şi mai mult sentimentul de frustrare, dar îi eram recunoscător poliţiei din Noua Zeelandă că nu împărtăşea informaţii cu amatori.

Nu existam deloc pe internet, cu excepţia funcţiei de angajat la bancă. Nu se găseau deloc poze sau articole, cu excepţia celor din *Rotorua Daily Post* din 1985, în care erau pomenite faptul că supravieţuisem după accidentul oribil în care îmi murise tatăl şi campania de strângere de fonduri pentru mine. Hoani Mata Productions trebuie să le fi trimis acelaşi e-mail tuturor persoanelor cu numele Steve Armstrong din ţară.

I-am dat directorului general al băncii un mesaj prin care îl anunţam că trebuie să-mi iau concediu pentru o chestiune urgentă de natură medicală. Urma să lipsesc trei luni, i-am spus, dar puteam să fiu contactat prin e-mail. L-am pus la curent pe adjunctul meu cu privire la chestiunile referitoare la relaţia băncii faţă de bitcoin şi criptomonede, ceva ce pentru noi devenea o problemă tot mai mare. Apoi am plecat.

Am mers acasă şi mi-am folosit laptopul pentru a rezerva un zbor către Irlanda. Trebuia să mă întorc. Trebuia să-mi găsesc sora. Ea era cheia legăturii care îmi lipsea.

50

Sally

Rezultatele, care au sosit după douăsprezece zile, erau lipsite de orice echivoc. Peter/Steve era fratele meu. Mark era unchiul nostru, dar mai era ceva ce apăruse în cadrul rezultatelor de pe site-ul Ancestry. Aveam o nepoată pe nume Amanda Heron, care era fiica lui Peter. El nu pomenise de vreo fiică, soţie sau iubită. Scrisoarea pe care mi-o trimisese dădea de înţeles că e un singuratic, poate la fel ca mine. Însă nu era şi asexual, la fel ca mine.

Era timpul să-l sun. Voiam să port singură această discuţie cu el. Rezultatele de pe Ancestry ajunseseră la mine acasă şi Mark nici măcar nu ştia.

Telefonul a sunat o singură dată înainte să-mi răspundă:

— Mary?

— Sunt Sally, am fost Sally de când am fost adoptată, aşa că aş prefera să-mi spui Sally.

— Bine!

Simţeam un tremur în vocea lui.

— Eşti încă în Dublin?

— Da, acum sunt într-o parcare de lângă o biserică din centrul oraşului.

— Bun! Aşadar, am primit rezultatele ADN.

— Da?

— *Chiar eşti* fratele meu.

— Ştiam deja. Am ştiut-o toată viaţa.

— Şi de ce n-ai luat niciodată legătura cu mine?

— Ţi-am explicat în scrisoare. Nu ştiam unde eşti. Nu ai apărut deloc în căutările de pe internet înainte de moartea lui Thomas Diamond.

— Scuze, da, mi-ai explicat! Dar, dacă ştiai despre mine şi mama şi mai ştiai şi ce făcuse tatăl nostru natural, de ce nu te-ai dus niciodată la poliţie?

— E greu de explicat. M-a spălat mult timp pe creier. Mi-a spus că am o boală. Îmi era extrem de greu să disting răul de bine… nu pot să povestesc totul la telefon. Vrei să vii să te întâlneşti cu mine?

Discutasem deja cu Mark despre ce avea să urmeze în cazul în care rezultatele dovedeau că suntem fraţi.

— Peter, avem un unchi, fratele lui Denise.

— Pe bune?

— Da, şi i-ar plăcea şi lui să te cunoască. Te va lua el din Dublin şi te va conduce acasă la mine.

— Când?

— Mâine?

A doua zi era sâmbătă. Urma să-mi anulez cântatul la pian din weekend. Lucas trebuia să-mi găsească un înlocuitor.

— Ar fi foarte bine. Îţi mulţumesc! Mary… adică Sally, tu îţi mai aduci aminte de mine?

— Mă tem că nu.

— Dar mama, Denise, ea a zis ceva despre mine?

— Peter, avem foarte multe de discutat, aşa că hai să aşteptăm până ajungem faţă în faţă!

A urmat o pauză.

— Nu mă prea pricep la vorbit.

— Ei, atunci categoric suntem fraţi. Mie mi-au trebuit aproape doi ani de terapie ca să trec peste.

— Da?

— Da. Tu ai prieteni? O soţie? O iubită?

Glasul i-a tremurat:

— Nu.

Nu era momentul să-l întreb despre fiica lui.

— Nu-mi vine să cred că stau de vorbă chiar cu fratele meu!

— Nu le-ai spus nimic jurnaliştilor sau poliţiştilor?

— Categoric nu.

Mi-a dat adresa hotelului şi apoi am încheiat apelul. Mark voia să-l verifice mai întâi, să se asigure că nu e violent sau ameninţător în vreun fel, apoi a stabilit să-l ia pe Peter a doua zi dis-de-dimineaţă. Peter a vrut să ştie cum urma să se întoarcă la Dublin. Mark i-a spus să nu-şi facă griji. Puteam să-i facem rezervare ca să stea la hotelul Abbey din Roscommon timp de câteva nopţi. De fapt, nu prea aveam niciun plan legat de ce urma.

A doua zi dimineaţă nu mai aveam astâmpăr de agitată ce eram, ducându-mă întruna la geam ori de câte ori auzeam vreun zgomot ca să văd dacă nu cumva Mark parca deja maşina. Am primit un mesaj de la Mark.

Ne-am oprit într-un popas aglomerat. Pare normal, dar extrem de tăcut.

Sue şi Martha au sunat la uşă ca să vadă dacă sunt bine. Lipsisem de la cursul de yoga din acea dimineaţă. Nu le-am invitat la o cafea, aşa cum se obişnuieşte să procedezi cu prietenii, dar nici nu le-am minţit.

— Scuze, ar fi trebuit să vă anunţ că nu vin! Am o problemă de familie care-mi necesită atenţia.

— Eşti bine? m-a întrebat Sue. Pari puţin agitată.

Şi, într-adevăr, chiar mă uitam pe alee, ţopăind de pe un picior pe altul.

— Da, da, sunt bine, mulţumesc! Ne vedem zilele următoare, bine?

Am închis uşa şi m-am întors în bucătărie. Pregătisem sendvişurile mult prea devreme. Deja se uscaseră. Am început să fac altele, proaspete, cu carne de pui, şuncă, roşii şi salată Coleslaw. Era posibil ca Peter să fie vegetarian. Nu ştiam nimic despre fratele meu.

51

Peter, 2019

Mi-au trebuit douăzeci şi opt de ore să ajung în Irlanda, comparativ cu iadul de trei luni, cât durase să ajungem în Noua Zeelandă în urmă cu aproape patruzeci de ani. Am comandat trusele de testare ADN şi am cerut să fie trimise la hotelul din Dublin la care îmi făcusem rezervare. I-am scris scrisoarea lui Mary, după care am luat oraşul la pas. Mi-am cumpărat nişte haine de iarnă. Nu mai fusesem niciodată în centrul oraşului, nici măcar când eram mic. Dublin era modern, multicultural şi complet necunoscut din toate punctele de vedere.

Telefonul cu cartelă mi-a sunat la mai bine de două săptămâni după ce trimisesem scrisoarea. Mary nu informase poliţia. Aveam un unchi, Mark, fratele lui Denise. M-a luat cu maşina din Dublin în 14 decembrie şi a condus cele două ore până la căsuţa lui Mary. M-a tot bătut la cap în maşină cu privire la sora lui. Ce îmi aminteam? Pomenise vreodată de el? Cum era ea? Întrebările erau ca un soi de atac, aşa că am evitat răspunsurile pe cât de mult posibil.

Am mers mare parte din drum pe o autostradă. Ziua era întunecoasă, cenuşie şi umedă. Soarele nu şi-a făcut apariţia deloc. Terenul era plat. Ne-am oprit într-un popas aglomerat ca să alimentăm şi am mâncat nişte hamburgeri delicioşi. Încă nu-mi formasem o părere clară despre Mark. Părea prea tânăr ca să-mi fie unchi, dar mi-am dat seama că era cu doar cinci ani mai mare ca mine. Mi-a spus pe un ton sumbru că Denise avea doar doisprezece ani când mă născuse. După aceea, niciunul n-am mai spus mare lucru pe tot parcursul călătoriei.

52

Sally

Peter spunea că e cu şase ani mai mare ca mine, însă părea mult mai în vârstă. Avea riduri adânci şi faţa îi părea trecută. Părul îi era scurt şi cenuşiu, începând deja să se răărească. Era proaspăt bărbierit. Pe frunte avea o linie albă abia vizibilă. O cicatrice veche? Lăsată de Conor Geary? Însă ochii lui – forma, culoarea căprui – şi nasul erau identici cu ai mei. Fratele meu.

Legătura dintre noi nu a fost imediată. S-a înfiripat mai degrabă treptat. Eu şi Mark ştiam că avea să fie stânjenitor. În primul rând, era greu de stabilit cum să-i spui. Eu eram ferm convinsă că sunt Sally Diamond. El fusese Steven Armstrong în cea mai mare parte a vieţii, dar acum ne-a cerut să-i spunem Peter. Nu era deloc comunicativ, iar la început şi eu am fost tulburată. Se apropia Crăciunul, aşa că eram deseori chemată să cânt la hotel. Am plătit şederea lui Peter la hotelul Abbey din Roscommon şi ne întâlneam acasă la mine ori de câte ori puteam. Mark încerca şi el să fie prezent de fiecare dată.

În prima zi au fost nenumărate perioade de tăcere şi doar scurte intervale de discuţii de complezenţă. Însă discuţiile lansate de Peter erau şi mai banale decât ale mele. Abia a doua zi am abordat subiectul legat de tatăl nostru şi cine era el de fapt. Peter a insistat că nu fusese niciodată abuzat fizic de către Conor Geary, aşa cum fusese mama. Peter trăise mare parte din viaţa de copil într-o izolare totală, temându-se clipă de clipă că boala lui inventată avea să-l ucidă. O boală menită să-l ţină departe de toţi şi să-l facă dependent în întregime de Conor Geary. Tatăl nostru natural fusese crud şi manipulator. Fratele meu fusese la fel de izolat ca şi mine, însă nu pentru că aşa alesese. Îşi dorise cu disperare să meargă la şcoală şi să-şi facă prieteni, însă, în momentul în care tatăl său murise, era deja prea târziu şi nu mai ştia cum să se comporte în societate. Era greu să smulgi informaţii de la el, însă Mark se pricepea să-l convingă, iar mai târziu, după ce Peter se întorcea la hotel, Mark revenea acasă şi diseca tot ce spusese şi nu spusese Peter. Mark se pricepea să citească printre rânduri.

Peter continua să se simtă vinovat pentru moartea lui Conor Geary pentru că el condusese maşina. Cicatricea de pe frunte era un rezultat al acelei întâmplări, iar groaznicele arsuri de pe braţe îi rămăseseră după ce încercase să-şi scoată tatăl din maşina cuprinsă de flăcări. L-am liniştit spunându-i că tatăl lui, şi al meu, totodată, nu merita să fie salvat, însă atunci şi-a aruncat privirea pe geam, refuzând să o întâlnească pe a mea.

În privinţa asta nu aveam cum să ne înţelegem. În pofida a tot ce făcuse Conor

Geary, Peter se simţise iubit de el, de parcă acest lucru ştergea cu buretele toate ororile la care o supusese pe mama noastră, pe mine şi pe Peter însuşi cu înfiorătoarea lui poveste despre o afecţiune mortală.

— Cum poţi să-i iei apărarea? Eu mă bucur foarte mult că e mort, a spus Mark.

— Tu chiar nu înţelegi? a replicat Peter. Oamenii nu sunt sută la sută siguri de nimic. Tu spui că a fost un monstru, şi da, ne-a făcut tuturor nişte lucruri oribile.

S-a uitat spre Mark şi a adăugat:

— Ţi-a răpit sora şi a distrus-o în toate modurile posibile. Pe Sally a ţinut-o încuiată. A fugit şi m-a târât după el tocmai în celălalt capăt al lumii, m-a lipsit de propriul nume, m-a minţit şi m-a izolat, dar ştiu că a avut grijă de mine. Ştiu că a avut.

Am senzaţia că Mark a fost sarcastic atunci când i-a răspuns:

— O, da, atunci e totul în regulă! Atâta timp cât „a avut grijă de tine”.

Nu mă simţeam în largul meu. Am mers la pian şi atunci au tăcut amândoi. Am cântat o vreme şi apoi i-am cerut lui Mark să-l ducă pe Peter înapoi la hotel. Era extrem de greu, însă Peter îmi semăna în nenumărate privinţe. Nu mă puteam abţine să nu mă simt atrasă către el. Pe parcursul unei singure săptămâni izbutiserăm să ne facem o imagine mult mai completă cu privire la viaţa lui Peter în Noua Zeelandă.

Pe internet, eu şi Mark descoperiserăm arhiva ziarului *Rotorua Daily Post* care spunea întreaga poveste a morţii unui respectat dentist local, James Armstrong, şi a supravieţuirii sărmanului său fiu rămas orfan, Steven. Conor Geary trăise cea mai mare parte a acelor cinci ani în Noua Zeelandă lucrând ca dentist, sub un nume fals. Paşaportul lui Peter era pe numele de Steven Armstrong. Se săturase deja să-şi tot reînnoiască datele, cu toate că eu şi Mark simţeam că ar fi trebuit să-şi recapete în mod oficial numele şi naţionalitatea. Aici, în Irlanda, stătea pe baza unei vize de nouăzeci de zile. I-am sugerat să ia în calcul aspectele pozitive ale acestei idei şi să apeleze la avocatul meu, însă Peter se codea şi era îngrozit de presă. Toată situaţia trebuia gestionată cu mare delicateţe sau lăsată complet baltă. Am căzut de acord că Peter trebuia să-şi acorde timp de gândire şi să hotărască singur când anume doreşte să meargă mai departe.

După prima săptămână, l-am poftit pe Peter să stea la mine acasă, măcar de Crăciun, iar apoi oricât şi-ar fi dorit. A zâmbit pentru prima oară pe ziua respectivă. Ne-am strâns mâinile. A fost cel mai apropiat contact fizic pe care am îndrăznit să-l avem până atunci. Am schiţat un program pentru folosirea băii, a pregătirii micului dejun şi a mersului la culcare. Urma să gătim cu schimbul unul pentru celălalt. S-a împotrivit când i-am propus să li-l prezint prietenilor mei.

— Te rog, a spus, nu sunt obişnuit să fiu înconjurat de oameni! Poate câte unul

pe rând?

Şi îl înţelegeam pe deplin. Mark nu mai era prezent la orice discuţie de-a noastră. Pe el îl deranja mai mult decât pe mine.

În ziua de Crăciun, eu, Mark şi Peter am mâncat împreună. Voiam să-l întreb ceva pe Peter, însă Mark spusese că ar trebui să luăm lucrurile încetul cu încetul, aşa că am aşteptat ca Mark să taie tortul de Crăciun şi să toarne tuturor câte un pahar de vin de Porto.

— Peter, ştii, când au sosit rezultatele analizelor ADN, a sosit şi o informaţie legată de fiica ta, dar până acum tu n-ai zis absolut nimic despre ea.

— Nu am nicio fiică, a răspuns el.

Atunci mi-am deschis laptopul şi i-am arătat site-ul web unde scria foarte clar:

PG [iniţialele lui]
Amanda Heron
Părinte/Copil 50% ADN comun

Am apăsat pe numele Amandei Heron. Data ei de naştere era 1996.

— În mod sigur ai o fiică în vârstă de douăzeci şi trei de ani. Parcă mi-ai zis că n-ai avut nicio relaţie sau iubită.

Şi-a dat pe gât paharul de Porto şi apoi şi l-a reumplut, în vreme ce liniştea dintre noi se prelungea.

— Peter? a adăugat Mark. Ce se întâmplă? Ştiai de ea?

— Nu i-am ştiut niciodată numele, a răspuns într-un târziu. Să ştiţi că am avut… câteva aventuri de-o noapte, iar una dintre acele femei a venit la mine şi mi-a spus că e gravidă, dar eu n-am crezut-o, sau, mai degrabă, am crezut că oricine altcineva ar fi putut fi tatăl copilului ei.

În tot timpul cât a vorbit a rămas cu ochii în podea, ruşinat, cred.

Eu mă simţeam tulburată. Nu era asexual, ca mine. Tina îmi spusese că nu e deloc genul de lucru despre care să-l întreb pe Peter. Vieţile sexuale ale oamenilor sunt ceva personal, insistase ea.

— Cele cu care mă… întâlneam… trebuia să mă îmbăt ca să o fac. N-am fost niciodată în stare să discut treaz cu o femeie, a spus Peter.

— Ei, atunci bănuiesc că ai căpătat mai mulţi urmaşi decât ţi-ai fi dorit de fapt, a intervenit Mark, însă cred c-ar fi mai bine să o luăm mai încet. De bună seamă că acum totul ţi se pare copleşitor.

Peter a încuviinţat din cap şi, când şi-a ridicat privirea, ochii îi erau plini de lacrimi. Încă o diferenţă între mine şi el. El plângea. Eu, nu.

— Bănuiesc că ei îi va fi mai bine fără mine. Nu mă pricep deloc la relaţia cu oamenii, mai cu seamă cu străinii.

— Dar poate că ei i-ar plăcea să te cunoască, a insistat Mark.

— N-aş fi un tată bun, şi pentru mine oricum e prea târziu. Nici măcar nu-mi mai amintesc cine e mama ei.

Nu era deloc interesat de propria fiică. Mark îşi dorea mai multe răspunsuri decât mine, însă i-am cerut să o lase baltă.

În săptămânile următoare am observat că Peter era la fel de antisocial pe cât fusesem şi eu cândva. Îl înţelegeam perfect. Părea complet singur pe lume, dar niciodată nu s-a arătat agresiv sau ameninţător.

L-am întrebat dacă vrea să vină şi el cu mine la o întâlnire cu Tina, dar nu a vrut. Dacă aveam musafiri, găsea mereu o scuză să se întoarcă la el în cameră şi refuza mereu orice invitaţie din partea lor. Le-am spus tuturor că e vărul lui Mark, vărul meu de-al doilea, şi că venea în vizită din Australia, ceea ce reprezenta, în mare parte, adevărul. Nu voiam să pomenim nimic de Noua Zeelandă, întrucât prea mulţi prieteni de-ai mei ştiau despre scrisorile bizare pe care le primisem de acolo. Cei din Carrickshеedy nu făceau diferenţa între accentul australian şi cel neo-zeelandez, însă de fapt n-am păcălit pe nimeni. Angela m-a întrebat dacă totuşi e ceva între noi.

— Care noi?

— Tu şi acest amic australian. E iubitul tău?

— Nu. Doar *ştii* că n-am iubiţi.

Ideea în sine îmi provoca repulsie, însă jurasem să păstrez secretul că e fratele meu.

— E totuşi neobişnuit să primeşti un străin la tine în casă.

Şi Sue mi-a zis acelaşi lucru. Şi în mod cert era stingheritor, cu toate că eu şi Peter ne plăceam unul pe altul. Se trezea în zorii zilei şi ieşea să se plimbe cu orele, dar până la urmă se întorcea să luăm cina. Respectam cu sfinţenie orele de baie. Şi sub nicio formă nu intram în dormitorul celuilalt. El făcea duş o dată la două zile, chiar dacă aveam un duş minunat. Chiar nu înţelegeam acest lucru. A încetat să se mai bărbierească la scurt timp după ce a venit acasă la mine şi a adoptat un aspect în general neîngrijit. Discuţiile noastre erau adesea forţate. Nu părea să-i placă atunci când cântam la pian. Imediat ce începeam, auzeam trântindu-se uşa de la intrare. Dar era casa mea, iar dacă voiam să cânt la pian, atunci cântam.

Continuam, totuşi, să vorbim. De ce alesese tatăl meu natural să-l păstreze pe Peter alături şi pe mine să mă abandoneze? Peter îl descria ca pe un tată iubitor,

binevoitor şi indulgent, inteligent şi muncitor, şi totuşi ştiam amândoi ce îi făcuse mamei mele şi cum îl manipulase pe Peter.

Pentru Peter, cel mai greu lucru a fost să afle că mama nu adusese niciodată vorba de el. I-am oferit casetele şi dosarele, însă i-am ascuns-o pe cea în care ea spunea: „Nu mai contează. Nu-l mai vreau.” A citit tot şi a ascultat toate înregistrările.

— Era dusă rău, a spus el.

— Da, din cauza tatălui tău cel iubitor.

Mark devenea tot mai enervat de faptul că Peter îi lua apărarea lui Conor Geary.

— Dar celelalte „relaţii”? a întrebat Mark.

— La ce te referi?

— Adică ai trăit acolo cu el vreme de cinci ani. A avut acces şi la alţi copii? Nu ţi-ai făcut deloc griji că ar mai putea răpi încă o fetiţă?

— Eu mi-am dat seama ce se întâmplase cu mama abia cu puţin înainte de moartea lui. Ne-am şi certat din cauza asta. Însă el nu accepta decât pacienţi adulţi. În Noua Zeelandă, igiena dentară a copiilor este subvenţionată de guvern, însă adulţii sunt mult mai profitabili, şi până şi recepţionerul angajat de tata la clinica lui era bărbat, lucru destul de neobişnuit, de altfel. Nu s-a mai luat niciodată de un copil. Sunt absolut sigur.

— Mi se pare ciudat că un pedofil care se dovedise atât de *activ* s-a oprit şi s-a schimbat complet, mai ales după ce scăpase nepedepsit. Poate că a găsit un mod de-a se ascunde de tine?

Peter şi-a ferit privirea.

— Uite, ştiu că nu-ţi place faptul că-i iau apărarea. Nu cred că s-a mai luat vreodată de un copil. Dar era misogin. Mereu spunea despre femei că ar fi proaste, urâte sau cu gura mare. Nu le plăcea deloc, ăsta-i un lucru sigur.

— Ştii, am rostit eu cu precauţie, eu cred că totuşi Conor Geary a fost şi el molestat de propria mamă la o vârstă foarte fragedă.

— Da? a făcut Peter. L-am întrebat o dată sau de două ori despre părinţii lui. Eram şi eu curios în legătură cu bunicii mei, înţelegeţi? Dar a refuzat să-mi răspundă şi a schimbat subiectul.

— De ce crezi asta despre mama lui? m-a întrebat Mark.

— E ceva ce a spus sora lui.

— Sora lui? a intervenit Peter. Vrei să spui că am şi o mătuşă?

— Da, scuze, ar fi trebuit să pomenesc mai devreme de ea. A murit acum câteva luni. Am întâlnit-o o singură dată, cu mătuşa Christine, după ce ajunsesem subiect de ştiri. Ea a luat legătura cu mine. Nu cunosc motivul. Era profund tulburată. Bănuiesc că şi viaţa ei a fost distrusă de către Conor Geary.

— Ce a spus despre mama lor?

— A fost o remarcă aruncată oarecum la întâmplare, dar eu, una, m-am gândit mult la ea. A spus că tatăl lor murise pe când erau foarte mici şi că mama lor se aşteptase ca locul lui să fie preluat de către Conor. „În toate privinţele.” A spus că fusese un lucru „pervers”. Felul în care a spus-o mi-a atras atenţia.

— Iisuse Hristoase! a exclamat Mark.

Peter a rămas tăcut preţ de câteva clipe.

— Ea era… normală?

— Margaret? Aş zice că da, însă cred că a vrut să mă cunoască dintr-un anumit sentiment al datoriei, poate.

— Nu ai nimic de spus… despre moartea ei? N-ai mai adus niciodată vorba de ea, a comentat Mark.

— De ce s-o fi făcut? Am întâlnit-o o singură dată. Părea drăguţă. Nu e uimitor cât de diferiţi pot deveni doi fraţi?

Peter s-a uitat la mine.

— Chiar suntem diferiţi.

— Nu suntem chiar *atât* de diferiţi. În urmă cu doi ani, aveam obiceiul să mă prefac surdă ca să evit să stau de vorbă cu lumea.

A zâmbit când m-a auzit.

— Ce idee bună!

În altă seară, Peter ne-a povestit despre cele două nopţi pe care le petrecuse alături de Denise. Mark voia să afle fiecare detaliu, însă pe atunci Peter nu avea decât şapte ani, sau aşa credea. Amintirile îi erau neclare. Nu-şi mai amintea decât că ea era îngrozită şi aproape gata să nască. Mark l-a presat să scoată de la el absolut fiecare detaliu, însă singurele amănunte pe care şi le amintea Peter erau că ea nu părea să mai aibă niciun dinte din faţă şi că simţea dureri mari. Lui Peter i se păruse că era bătrână. Când a apărut internetul şi el a putut să-şi înceapă căutările, a rămas şocat să descopere că mama noastră avea doar nouăsprezece ani la vremea aia.

Am luat legătura cu Garda şi le-am cerut să mi-l trimită înapoi pe Toby, ursuleţul meu de pluş. Au zis că mi-l vor trimite, întrucât nu mai reprezenta o probă. Acum, că ştiam că mi-l trimisese Peter, mă bucuram să-l am iar.

Pe măsură ce ne apropiam de mijlocul lui ianuarie 2020, Peter devenea tot mai morocănos şi mai tăcut. Aproape că încetase să mai scoată vreo vorbă. Când l-am încolţit ca să-mi spună ce se petrece, mi-a spus că e ceva legat de faptul că-i

lipsea vara din emisfera sudică. L-am întrebat dacă are de gând să rămână în Irlanda şi dacă urmează să-şi caute un job pe măsura experienţei şi abilităţilor lui. A recunoscut fără tragere de inimă că nu ştie deloc ce să facă. I-am propus să-i dau lecţii de pian, dar atunci a ţipat la mine:

— Mary, nu orice problemă poate fi rezolvată cântând la afurisitul de pian!

M-a lăsat cu gura căscată. A trântit uşa în urma lui şi a ieşit, lăsându-mă plină de amărăciune şi ţipând şi eu:

— Numele meu e Sally!

Nu voiam să-i spun lui Mark, pentru că nu credeam că el are încredere deplină în Peter. Când acesta s-a întors ceva mai târziu, s-a dus direct la el în cameră. A doua zi de dimineaţă a mormăit o scuză. M-am gândit la toate mecanismele de adaptare pe care le deprinsesem de la Tina. Pe un ton calm i-am spus că trebuie să fiu respectată în propria casă, că şi eu aveam probleme cu controlul furiei şi că, dacă nu avea de gând să meargă la psiholog, atunci trebuia să plece de la mine.

După ce m-am liniştit pe deplin, mi-am dat seama ce trebuia să fac cu banii din contul bancar obţinuţi din vânzarea casei lui Conor Geary. Doar era şi moştenirea lui Peter, deşi Margaret nu ştiuse nimic despre el. I se cuvenea jumătate din ei. Într-o zi, când mi-a cerut un împrumut, i-am spus despre bani.

— Peter, poţi să o iei de la capăt aici, în Irlanda, unde îţi e locul, i-am zis în vreme ce începeam să-i explic de unde proveneau acei bani. Îţi poţi permite o casă confortabilă chiar aici, în sat, şi ţi-ar rămâne suficient să porneşti şi propria afacere. Nu mai e nevoie să munceşti deloc, dacă nu vrei.

— Nu înţeleg.

— E moştenirea obţinută din vânzarea casei tatălui tău.

— Ce vrei să spui?

— Margaret mi-a lăsat mie casa aceea. Prin testament.

— Ai vândut casa?

Ridica deja glasul.

— Da, dar îţi ofer jumătate din banii obţinuţi din vânzarea ei.

— Dacă aş fi ştiut… aş fi păstrat casa. E singurul loc în care m-am simţit cu adevărat acasă. Acolo am trăit alături de tata, fericit, până ai apărut tu.

Tina ar fi zis că furia lui era neîntemeiată. Când vândusem casa, nici măcar nu ştiam ceva de existenţa lui.

— Dar mama ta a stat legată de un lanţ prins de perete şi n-o vedeai niciodată. Nici pe mine.

Nu a mai zis nimic.

După aceea a devenit şi mai reţinut faţă de mine, însă cu banii era cu totul altceva. Normal că-l interesau, plus că, până la urmă, lucra în domeniul bancar şi ştia foarte bine ce face. Mi-a propus să-i transfer banii în criptomonede, dat fiind că momentan încă nu-şi putea deschide un cont bancar în Irlanda. L-am liniştit spunându-i că îi puteam oferi oricâţi bani gheaţă îi trebuiau până în clipa în care am fi reuşit să rezolvăm totul cu cetăţenia şi identitatea lui, dar se temea de publicitatea care avea să urmeze în mod inevitabil dacă presa ar fi adulmecat faptul că odiosul Conor Geary avea un fiu care trăia în Irlanda. Îi înţelegeam perfect punctul de vedere. Ar fi fost imposibil să menţinem ascunsă o poveste atât de importantă.

Eu nu ştiam nimic despre bitcoin, însă Peter avea deja un cont. Tot ce trebuia să fac era să merg la bancă şi să le cer să facă transferul. Cei de la bancă au început să se agite şi l-au chemat pe director ca să discute cu mine şi să încerce să mă convingă de faptul că operaţiunea mea este extrem de neortodoxă. I-am reamintit că nu fac nimic ilegal şi că este vorba de banii mei.

A doua zi după ce i-am transferat banii, Peter a zis că vrea să călătorească o vreme prin Irlanda. Mi-am zis că e o idee bună. Petrecuserăm şase săptămâni împreună şi, oricât de mult mă bucurasem că ajunsesem să-mi cunosc fratele, îndărătnicia sa faţă de orice schimbare sau evoluţie mă umplea de frustrare. Sunt sigură că şi starea mea de dinainte de terapie fusese la fel de proastă, însă cel puţin eu făceam un efort cu lumea atunci când mi-o cerea Angela. El nu făcea niciunul.

În mod ciudat, nu şi-a luat la revedere. Deja plecase când m-am trezit în dimineaţa următoare. În seara dinainte să plece, cântam la pian când s-a întors dintr-o plimbare de-a sa. Mi-a zis:

— Ştiai că şi tata cânta la pian? Când locuiam aici, în Irlanda. Era la fel de bun ca tine. Îmi pare rău, dar chiar nu suport să-l aud.

Am trântit imediat capacul.

A lăsat camera într-o stare impecabilă, deşi mi s-a părut straniu că îşi luase toate lucrurile cu el. Mi-l luase şi pe Toby, ceea ce chiar m-a enervat.

Lui Mark i s-a părut alarmantă această dispariţie bruscă. Lui nu-i spusesem nimic despre bani.

Ca de obicei, i-am luat apărarea lui Peter:

— A plecat în călătorie. Doar vezi bine cât de copleşit s-a simţit de toate. Poate că a plecat în explorare. Poate că s-a hotărât să rămână în Irlanda. Cel

puţin, aşa sper.

Vedeam multe din mine în el. Simţeam că mă încălzesc toată când mă gândeam la el. Poate că îmi iubeam fratele mai mare.

L-am sunat de câteva ori, însă nu mi-a răspuns niciodată. Mark devenea tot mai îngrijorat.

După o săptămână, am primit un mesaj de la Peter.

Mary, m-am gândit foarte mult la tot. Nu mă simt deloc în largul meu aici şi parcă n-am deloc senzaţia că aş fi fratele tău sau nepotul lui Mark, oricât de mult m-am străduit. Sunt la aeroportul din Dublin. Mă întorc în Noua Zeelandă. Cel mai bine pentru toată lumea ar fi să nu mai luăm deloc legătura. Nu vreau să te rănesc în vreun fel şi-ţi sunt extrem de recunoscător pentru bani. Am să le găsesc un rost şi lor. Ţie şi lui Mark vă doresc tot binele din lume. Tu ţi-ai dat toată silinţa. Eu am mari probleme şi nicio terapie din lume nu are să le rezolve. Îmi e mai bine singur.

Mi-am smuls şuviţe mari de păr şi am ţipat până când Martha a venit în fugă tocmai de pe cealaltă parte a străzii.

53

Peter, 2020

Când Mark a spus „căsuţă”, mi-am imaginat o construcţie cu acoperiş de stuf şi o singură cameră principală, aşa cum vezi în Noua Zeelandă pe afişele turistice despre Irlanda, şi, cu toate că avea un acoperiş de ardezie şi o faţadă destul de îngustă, în interior totul era nou, modern şi curat. Prin toată casa, sub un panou din sticlă, curgea un pârâu. În viaţa mea nu mai văzusem aşa ceva. Mary nu era deloc aşa cum mă aşteptasem. S-a zgâit la faţa mea până a trebuit să-mi feresc privirea. Nu ştiam deloc ce să ne spunem unul altuia şi apoi ea mi-a strâns mâna şi a plecat în altă cameră, unde a început să cânte la pian. Asta mi-a amintit de tata, pe când eram doar un băieţel încuiat în acel dormitor şi ascultam muzica pe care o cânta el. Mark mi-a spus că de vină era şocul, că ea avea să-şi revină după câteva minute. El părea să se simtă în largul lui aici. Îmi arătase şi apartamentul în care locuia, pe când veneam încoace, însă Mark şi Mary păreau să fie apropiaţi, bănuiesc că la fel cum ar trebui să fie orice rudă.

Am băut ceai şi am mâncat sendvişuri, iar mai târziu, vin şi paste. Nu eram deloc obişnuit să vorbesc atâta, însă ei nu mai conteneau cu întrebările despre Denise sau despre cum era Mary în copilărie. Ea tot continua să mă corecteze:

— Mă numesc Sally.

Nu mă puteam abţine şi greşeam întruna, dar până la urmă m-am obişnuit. M-am simţit uşurat când până la urmă mi-au zis că îmi chemaseră un taxi şi că acesta urma să mă ducă la hotelul din oraşul vecin. Eram deja epuizat după atâta vorbit şi tăinuirea atâtor informaţii. Trebuia să am mare atenţie la ce spuneam şi ce nu spuneam.

După ce am ajuns la hotel, am dormit buştean. La hostelul din Dublin nu visasem absolut deloc şi mă gândisem că era un semn că ajunsesem în sfârşit unde trebuie, dar după ce petrecusem o seară întreagă cu Mark şi Sally, au venit cu toţii să mă bântuie: Lindy, Rangi şi tata.

Sally a venit să mă ia a doua zi şi apoi am mers împreună la o cafenea de la ea din sat. De data asta i-am pus eu întrebările care nu-mi dăduseră pace. De ce nu îşi amintea de mine? Mama chiar nu mă pomenise deloc? Mi-a explicat ceva cum că tatăl ei psihiatru îi administrase medicamente. Sally nu-şi aducea deloc aminte de mama noastră. Eram şi uşurat, dar şi gelos. Uşurat că nu ştia ce îi făcusem mamei noastre, dar şi gelos că ea putea să uite tot. Eu aveam multe lucruri pe care aş fi vrut să le uit. M-a întrebat despre tatăl nostru, iar atunci mi-am dat seama că era supărată din cauză că ne tratase atât de diferit.

— Ura femeile, a fost singura explicaţie pe care am putut să i-o ofer.

Părea complet nepotrivit, dar era singurul lucru pe care eram în stare să i-l spun.

Pe parcursul zilelor următoare, am petrecut foarte mult timp amândoi, dar şi cu unchiul nostru, Mark. Îmi plăcea de ea. Uneori spunea cele mai bizare lucruri. Voia să merg cu ea la psiholog, dar mă temeam prea tare că cineva ar fi putut să-mi intre în minte. Sally era singura femeie cu care discutam aşa cum trebuie de la Lindy încoace şi, atunci când mi-a propus să stau la ea în casă, m-am simţit uşurat. Îmi dădeam seama că e mulţumită de mine. Sally părea să aibă o groază de bani, dar nu era treaba mea de unde îi avea. Voia să-i cunosc toţi prietenii, dar îi minţea că sunt doar un văr. Nu puteam să fac aşa ceva. Aveam prea multe minciuni cu care trebuia să jonglez, încât nu mai puteam să le fac faţă şi altora pe lângă ele.

Oricât de mult îmi plăcea de ea, nu mă puteam abţine să nu mă simt invidios. Crescuse alături de o mamă şi un tată, mersese la şcoală, făcuse diverse sporturi, toate lucrurile care mie îmi fuseseră refuzate. Şi, din propriile ei spuse, dăduse cu piciorul la toate acele oportunităţi doar ca să trăiască exact ca o pustnică până în urmă cu doar câţiva ani. Acum avea prieteni şi un soi de job ce presupunea să cânte la pian. Eu nu mai aveam pe nimeni altcineva cu excepţia ei, şi nici nu puteam să fiu vreodată complet sincer cu ea.

Legătura după care tânjisem nu se afla în Irlanda. Nici Sally şi nici unchiul meu, Mark, nu îmi puteau oferi senzaţia care îmi lipsea atât de mult. Sally era extrem de încântată că mă aflam acolo, Mark, mai puţin, dar eu tot nu-mi puteam găsi locul. Tensiunea din mintea mea nu dispăruse deloc, nici măcar o clipă. Aveam nevoie de Lindy, sau cel puţin de cineva ca ea.

Îmi verificam în mod regulat sarcinile pe laptop şi le spuneam că trebuie să mă ocup mai departe de problemele mele medicale. Mă cunoşteau îndeajuns de bine ca să nu insiste. Se iviseră mai multe probleme de care mă puteam ocupa de la distanţă, adeseori chiar în creierii nopţii. Trebuia să rămân angajat până când stabileam ce să fac mai departe. Nu puteam să rămân la infinit la Sally acasă, dar oare puteam, totuşi, să rămân în Irlanda? Sau să mă întorc în Noua Zeelandă? Unde era acasă?

La masa de Crăciun, Sally a pomenit-o pe Amanda Heron. Nu-mi trecuse deloc prin cap că aceasta ar fi putut să apară pe site-ul Ancestry. La început am negat că ştiu ceva despre ea, dar apoi, văzând cât de suspicios părea Mark, am

minţit şi le-am spus că avusesem un soi de aventuri. Mi-au arătat site-ul web. Şi iat-o acolo, copilul făcut de mine, „50% ADN comun”. Le-am spus că nu vreau să ştiu nimic. Iniţialele care mă legau de ea pe acel site erau PG. Acest lucru îmi aducea, măcar, o oarecare linişte. Dacă urma să mă caute cineva, iniţialele mele din Noua Zeelandă erau SA. Mark şi Sally nu oferiseră nicio informaţie în plus, nici măcar datele lor de naştere.

Însă îi subestimasem pe acei realizatori de podcast amatori. În 12 ianuarie, în inboxul meu a ajuns un e-mail.

Dragă domnule Armstrong,

Ne cerem scuze pentru că te deranjăm iar. Printr-un proces de eliminare, am ajuns să credem că eşti fiul lui Conor Geary, cunoscut şi drept James Armstrong.

De curând au ieşit la lumină nişte informaţii care ne-au permis să ne concentrăm mai bine asupra tatălui tău. La noi în ţară a fost imposibil să găsim un certificat de naştere de-al lui şi nici vreo dovadă că James Armstrong a studiat vreodată stomatologia în Irlanda în anii în care ar fi putut să fie student. Credem că diploma lui a fost falsă.

Am luat legătura cu un poliţist pensionat care l-a cunoscut pe James Armstrong atunci când acesta a însoţit o femeie la secţia de poliţie ca să anunţe dispariţia nepotului ei adolescent, Rangi Parata. Parata se înecase şi fusese descoperit la câţiva kilometri mai sus de casa voastră din Rotorua. Cred că aţi locuit lângă Parata, nu? La vremea aceea, împrejurările decesului său nu au fost considerate suspecte, dar, prin prisma evenimentelor mai recente, ne întrebăm dacă nu cumva tatăl tău ar fi putut avea o legătură nu doar cu răpirea unei fete în Irlanda, ci şi cu înecul lui Rangi Parata şi, poate, chiar cu dispariţia Lindei Weston.

Şi mai e ceva. După cum ştii, această poveste pentru podcast a pornit iniţial de la dispariţia Lindei Weston în 1983 şi a dorinţei Amandei Heron de-a afla ce s-a întâmplat cu mama ei. Numai că, în ultimele săptămâni, tatăl natural al Amandei a apărut pe web-site-ul Ancestry. Despre el nu ştim nimic altceva decât iniţialele – PG – şi că ADN-ul lui indică faptul că descendenţa sa pare a fi irlandeză în proporţie de 98%.

Ştim că James Armstrong nu are cum să fie tatăl Amandei întrucât el a murit cu unsprezece ani înainte de naşterea ei. Însă el locuia nu departe de Rotorua la momentul dispariţiei acesteia. Şi casă lângă casă cu Rangi Parata. De asemenea, din câte am aflat până acum, a locuit o perioadă şi în Irlanda, plus că a lucrat şi ca dentist vreme de cinci ani în Rotorua. Bărbatul căutat în Irlanda era dentist şi tatăl unui copil, Mary Norton,

născută de fata pe care el o răpise acolo.

Ştim că pentru tine sunt o mulţime de informaţii de digerat dintr-odată şi ne cerem scuze că îţi dezvăluim nişte lucruri atât de tulburătoare.

E posibil ca şi tu să fi fost răpit? Ne-ar plăcea foarte mult să obţinem cât mai multe informaţii despre tatăl tău. Toate astea ar putea fi o simplă neînţelegere, însă ne-am dori din tot sufletul să o putem clarifica, dacă se poate, cu ajutorul tău.

Înţeleg că în momentul de faţă eşti în concediu de la Banca Naţională Aotearoa şi că, lucru de altfel de înţeles, nu putem obţine informaţii legate de unde locuieşti sau, măcar un număr de telefon mobil. Dacă îţi urmăreşti în continuare e-mailul, te rog să iei legătura cu noi la un moment convenabil pentru tine. Toate datele mele de contact se află la începutul acestui e-mail.

Ngā mihi,

Kate Ngata

Am rămas holbându-mă la ecran, citind şi recitind e-mailul. Amatorii erau mult mai aproape de adevăr decât poliţia. În acest e-mail, Kate Ngata nu insinuase că are de gând să meargă la poliţie cu aceste informaţii noi, dar nu cumva era doar o chestiune de timp până să o facă?

O simplă privire pe website-ul Hoani Mata Productions mi-a dat de înţeles că era o operaţiune realizată de o singură femeie. Însă Kate era o femeie inteligentă. Găsise un poliţist pensionat din Rotorua şi ştia că locuisem chiar lângă Rangi.

Simţeam că nu mai am aer. Fusesem încolţit. Trebuia să mă hotărăsc ce să fac mai departe. Mă întrebam ce-ar fi zis Sally dacă i-aş fi spus că tata o răpise pe Lindy. Puteam să o mint că scăpase şi că nu ştiam ce se întâmplase cu ea. Poate că Sally m-ar fi crezut. Părea să ia lucrurile ca atare, însă Mark mă privea mereu cu suspiciune. Era evident că nu are încredere în mine şi că nu credea nicio clipă că tata încetase să mai fie „un pedofil activ” în ziua în care părăsise Irlanda. Urmau să mă silească să mă duc la poliţie. Iar eu nu puteam să îngădui aşa ceva.

Mai întâi, i-am răspuns lui Kate la e-mail. Trebuia să-i distrag atenţia şi să câştig un pic de timp.

Dragă Kate,

Îţi mulţumesc pentru e-mail. Momentan sunt departe de Wellington şi mă ocup de nişte probleme de natură medicală.

Sunt şocat de informaţiile pe care le-ai adunat, dar mă tem că ai găsit suspectul greşit. Cu siguranţă tatăl meu nu a avut nicio legătură cu moartea sau dispariţia acelor copii. Singurul său nume a fost James

Armstrong, iar eu am acasă o copie după certificatul său de naştere. Eram foarte mic pe vremea când locuiam în Irlanda şi îmi amintesc foarte bine de mama mea. Erau un cuplu fericit. Locuiam în Donegal, în nord-vestul Irlandei. Am fost singurul lor copil. De fapt, mama şi frăţiorul meu au murit amândoi când l-a născut. Eu aveam şase ani.

Când ne-am mutat înapoi în Noua Zeelandă, după moartea mamei mele, ne-am cumpărat într-adevăr o casă lângă cea a lui Rangi Parata. Îmi amintesc bine ziua în care a dispărut. Pot să confirm că tata a dus-o pe mătuşa lui cu maşina la secţia de poliţie. Din câte ştiu eu, Rangi s-a înecat pentru că era beat. Nu cumva în apropiere au fost găsite nişte cutii de bere goale? Eu nu-l cunoşteam prea bine.

În ceea ce o priveşte pe Linda Weston, îmi amintesc că povestea ei a ţinut multă vreme prima pagină a ziarelor, însă ea a dispărut de la lacul Rotorua în preajma Crăciunului din acel an în care eu şi tata eram plecaţi în vacanţă în Wanaka, pe Insula de Sud. Nu-mi mai aduc aminte numele motelului la care ne-am cazat atunci, dar sunt sigur că se poate verifica. Oricare foşti pacienţi de-ai tatălui meu şi-ar putea aminti că el îşi lua două săptămâni de vacanţă la fiecare Crăciun, după care plecam amândoi în călătorie prin ţară.

M-aş bucura să mă întâlnesc cu tine după ce trec cu bine de problemele medicale grave cu care mă confrunt, cu toate că s-ar putea să mai treacă o lună sau două. Îmi pare rău că cercetările tale te-au indus în eroare şi îţi doresc mult succes în căutările viitoare.

Salutări,
Ngā mihi,
Steven Armstrong

Încă o dată, libertatea îmi era în pericol. Toate informaţiile pe care i le oferisem erau extrem de vagi şi dificil – dacă nu chiar imposibil – de verificat, dat fiind că nu păstra nimeni arhive cu date din 1983, cel puţin nu digital. Am făcut să sune că „problemele mele medicale grave” erau cel puţin o luptă cu cancerul, astfel încât să o descurajez să mă mai hărţuiască, mai ales că eram atât de ferm că toată povestea ei era greşită. Eram îndeajuns de panicat ca să-mi ascund adresa IP, în aşa fel încât să nu ştie nimeni că sunt în Irlanda.

Cu toate astea, era o persoană extrem de tenace. Nu ştiam dacă urma să mă creadă pe cuvânt. Putea să-mi ceară să-i arăt certificatul de naştere al tatei. Însă de la serviciu ştiam că de pe dark web poţi face rost de absolut orice, inclusiv de un certificat de naştere fals. Părea că nu-i trezisem suspiciuni foarte mari, dar nu cumva era o capcană? Oare mima îngrijorarea cum că era posibil ca şi eu să fi

fost răpit? Oare bănuia că sunt irlandez şi că sunt tatăl Amandei? Dacă mă angajam cu adevărat într-o comunicare cu ea, cu siguranţă avea să-mi ceară să fac un test ADN, ceea ce ar fi fost un lucru greu de evitat. M-am gândit imediat să intru pe dark web ca să-mi fac un nou paşaport, pe alt nume şi altă naţionalitate. Am descărcat motorul de căutare Tor şi mi-am petrecut restul zilei căutând pe site-uri, şocat de ce se afla de vânzare acolo. Câţiva utilizatori m-au avertizat că FBI-ul era infiltrat peste tot pe dark web, însă aceştia erau mai atenţi la droguri, arme şi traficul de persoane.

Presupuneam că a doua zi, când începea ziua de lucru în Noua Zeelandă, urma să primesc din partea lui Kate un răspuns în care îşi cerea scuze. Şi chiar am primit unul, însă nu cu scuze, aşa cum trăgeam nădejde, şi a venit abia după o săptămână, una în care abia dacă am închis un ochi şi n-am avut deloc poftă de mâncare.

Dragă d-le Armstrong,

Îmi pare foarte rău să aud că ai probleme medicale şi îţi doresc o recuperare cât mai grabnică. Sper că nu te deranjează, dar am câteva întrebări foarte simple pentru tine. Unde şi când anume te-ai născut în Noua Zeelandă? Cunoşti numele spitalului? Aceste informaţii mi-ar fi de mare folos în ancheta mea.

Ngā mihi,

Kate

Nu a făcut nicio referire la răspunsurile mele. Poate că încă mai credea că şi eu fusesem răpit la rândul meu, însă concizia e-mailului m-a convins de contrariu. Nu i-am mai răspuns.

Am intrat pe dark web şi am început să-mi construiesc o nouă identitate. Era mult mai costisitor decât îmi închipuisem, 170 de mii de dolari neo-zeelandezi sau 100 de mii de euro. Aş fi putut să-mi permit, la limită, dacă reuşeam să obţin un împrumut de la Sally, dar nu mi-ar mai fi rămas niciun ban. Nu puteam să-mi vând casa din Wellington în timp ce eram în Irlanda, nu fără să atrag atenţia. Şi cum să-i explic lui Sally că am nevoie de bani?

În tot acest timp, Sally îşi vedea de treaba ei. Mark venea la cină de două ori pe săptămână. Ea îşi dorea cu disperare să-i cunosc prietenii, mai cu seamă pe Christine, sora mamei sale adoptive. Mă închideam în mine ori de câte ori aducea vorba de ea.

Mark îmi punea mereu întrebări incomode. Îşi dorea foarte mult să mergem cu toţii la Garda şi să le mărturisesc tot ce se întâmplase, sau cel puţin tot ce ştia el. Eu eram conştient că era doar o chestiune de timp până să se ducă singur la ei.

În ziua în care am primit de la Kate e-mailul în care îmi cerea detaliile legat de naştere, am întrebat-o pe Sally dacă poate să-mi împrumute nişte bani. Nici măcar nu a trebuit să precizez suma, căci ea a început imediat să vorbească despre casa tatei din Dublin şi cum o moştenise şi apoi o vânduse. Mi-a zis că mi se cuvine jumătate din moştenire. M-a enervat tare rău că până acum avusese la dispoziţie o sumă colosală de bani şi nu suflase o vorbă despre ei. Am rămas uluit când am aflat că partea mea din vânzarea casei se ridica la peste un milion de euro. Mai mult decât suficient ca să o iau de la capăt în altă parte şi să-mi cumpăr o nouă identitate.

Am avut grijă să primesc banii în criptomonede. Imediat ce mi-au fost transferaţi, am plecat din Carricksheedy, spunându-i lui Sally că am de gând să călătoresc o săptămână sau două. Am aşteptat-o să plece înainte de-a ieşi definitiv din casă. M-am cazat la un hotel scump din Dublin. Paşaportul meu cel nou, însoţit de permisul de conducere de California şi numărul de identificare personal mi-au fost livrate acolo de către un curier într-un răstimp de patru zile. De data asta eram american şi mă numeam Dane Truskowski. Zborul până la Londra a decurs fără niciun incident. La Heathrow, m-am uitat la toate destinaţiile trecute pe panoul de zboruri. Mi-am pus plicul la poştă. I-am trimis un mesaj de adio lui Sally. Unde puteam să mă îndrept mai departe? Oriunde.

54

Sally

Nu puteam să-i spun Marthei ce se întâmplase. Mi-a smuls mâinile din păr şi m-a întrebat dacă păţisem ceva, iar eu i-am răspuns că nu. Am recunoscut că suferisem un şoc. Mi-a făcut o ceaşcă de ceai şi a încercat să mă cuprindă în braţe. Am mers la pian şi am încercat să cânt ceva de Einaudi, însă degetele pur şi simplu refuzau să mă asculte.

— Îl iubeam, a fost tot ce-am putut să spun.

— Pe cine?

— Pe Peter.

Mâinile cu care strângeam ceaşca îmi tremurau.

— Tipul ciudat care stătea cu tine?

— Nu e ciudat. Tu n-ai…

— Era iubitul tău? Nu l-am mai văzut de ceva vreme.

— Nu! am ţipat la ea. Nu era iubitul meu! Şi nu e ciudat!

— Sally, linişteşte-te!

— De ce crezi că e ciudat? De ce trebuie să-i judeci pe toţi conform vieţii tale perfecte şi elegante? Şi despre mine credeai că sunt ciudată înainte să ajungi să mă cunoşti. Pe Peter nici măcar nu-l cunoşti. Martha, cum îndrăzneşti?

— Viaţă perfectă şi elegantă? Habar n-ai tu! Şi tipul ăsta? Deşi mi l-ai prezentat şi mie, dar şi altor câtorva persoane, el nu ne saluta niciodată când ne întâlnea pe stradă. Nici măcar nu ne răspundea la saluturi. Nu crede nimeni că e vărul lui Mark. Sally, cine e, de fapt?

Când am refuzat să-i spun sau să-i explic de ce ţip, mi-a zis că ea nu poate să mă ajute.

— Dacă era iubitul tău şi te-a părăsit, atunci călătorie sprâncenată! Nu era potrivit pentru tine. Tu nu ţineai secrete înainte să vină el. Sper să nu se mai întoarcă niciodată.

— Ieşi afară, Martha, că eu nu ţi-am cerut niciodată să vii! am urlat la ea.

S-a oprit în drum spre uşă.

— Să ştii că mi-am călcat pe inimă ca să te accept aşa cum eşti, Sally. Te-am primit la mine în casă şi te-am acceptat în viaţa copiilor mei. Dar copilăria ta tragică şi educaţia bizară nu-ţi dau dreptul să te comporţi ca o scârbă!

A trântit uşa când a ieşit.

Nu voiam să-l văd pe Mark. Ştiam că s-ar fi înfuriat. Am hotărât să plec la mătuşa Christine din Dublin şi să-i spun totul. Trebuia să iau un mijloc de transport public. Am luat singură trenul de seară către Dublin şi mătuşa Christine m-a întâmpinat la gară. Călătoria a fost aproape imposibil de îndurat. Străinii se aşezau lângă mine sau în faţa mea, dar eu mă uitam pe geam la câmpurile verzi unduitoare şi mă prefăceam surdă.

Am început să-i spun mătuşii Christine povestea lui Peter imediat ce am urcat în maşină, dar părea extrem de afectată de veste şi m-a rugat să aştept până ajungem acasă. După ce ne-am aşezat cu un ibric de ceai la îndemână, am început să-i povestesc cine e Peter.

— O, Doamne! a exclamat ea. Cred că Jean ştia!

— Ce vrei să spui?

— Ea bănuia că mai există un copil. Spunea mereu că n-avea nicio noimă faptul că Denise nu voia să te lase liberă dacă avuseserăţi dormitoare separate în casa din Killiney. Spunea că Denise insista că dormise mereu lângă tine, însă noi ştiam că lângă camera voastră mai exista un dormitor.

— Poftim? Dar de ce nu găsesc această informaţie în niciun dosar de-al tatei?

— El nu o credea. Denise refuza să răspundă la orice întrebare dacă mai avusese încă un copil. Tom spunea că, dacă ea ar mai fi avut un fiu, atunci ar fi ţipat şi din cauza lui.

— Ţipat?

— Uite, Sally, eu am tăcut mulţi ani, însă tatăl tău se putea purta ca un adevărat tiran. Putea fi şi extrem de misogin. Niciodată părerile lui Jean nu erau la fel de pertinente ca ale lui. Şi trebuie să-ţi mai spun ceva. Am încercat mereu să fiu cât mai sinceră cu tine, dar acum nu mai e nevoie să-ţi ascund informaţii. Nu-ţi spun nimic ca să-ţi fac rău, însă trebuie să ştii adevărul.

— Ce adevăr?

— Adevărul despre Jean şi Tom, despre mama şi tatăl tău.

— Dă-i bătaie!

— Jean era mult mai inteligentă decât tatăl tău. S-a opus foarte mult felului în care te trata el. Ea spunea că el nu te-a considerat niciodată fiica lui, ci doar o pacientă. A făcut experimente pe tine, încercând tot soiul de tratamente şi medicaţii şi evaluând totul. Când ai terminat liceul, Jean s-a exprimat foarte ferm că trebuie să mergi la facultate. Erai extrem de inteligentă şi ai fi putut să studiezi orice, muzică, mai ales, însă ea considera că ai fi putut deveni şi o

ingineră foarte bună. Ai o minte înclinată spre matematică. Tu n-ai vrut să faci nimic.

— Îmi amintesc.

— Însă pentru tine a fost ceva foarte rău, iar Tom a insistat să vă mutaţi într-un sat şi mai izolat, iar tu ai devenit din ce în ce mai izolată. Jean se străduia cât putea să cunoşti şi alţi oameni. Indiferent cât te-ai împotrivit tu, acum trebuie să înţelegi că pentru tine aşa ar fi fost cel mai bine.

— Poate.

— Tom nu era de acord cu ea. Voia ca tu să faci exact ce îţi doreai pentru ca el să poată să te studieze. Jean se pregătea să-l părăsească atunci când a suferit un atac cerebral.

— Poftim?

— Suferea de hipertensiune, iar stresul de a se contrazice cu Tom şi cu tine în privinţa viitorului tău a fost prea mult pentru ea. Sally, el nu se purta… frumos cu ea. Slavă Domnului că tu n-ai apucat să-i vezi această latură! Jean avea de gând să plece şi să te ia şi pe tine, însă nu ştia dacă aveai de gând să pleci cu ea. Pe atunci aveai deja optsprezece ani, deci erai, practic, adult. Presupun că ea n-a discutat niciodată despre asta cu tine?

— Nu, altfel mi-aş fi amintit. Însă în weekendul de dinainte să moară, voia să vină în vizită la tine şi să mă ia şi pe mine. Oare asta înseamnă…

— Ştia că ţie nu îţi plac schimbările şi plănuia să facă mutarea treptat…

— Dar apoi a suferit accidentul vascular?

— Da.

— Mătuşă Christine, de ce-mi spui toate astea?

— Pentru că nu vreau să ajung în mormânt luând cu mine secrete care mai degrabă sunt ale tale decât ale mele. Cât despre felul în care s-a comportat el cu mama ta naturală, ei bine…

— Asta ce mai înseamnă?

— Dacă purtarea lui Denise nu se potrivea cu interpretările lui, atunci o ignora şi o făcea isterică. De pildă, soldaţii ăia de jucărie…

— Ce soldaţi de jucărie?

— Tot ce vă aparţinea ţie şi lui Denise a fost adus în secţia specială din cadrul spitalului St. Mary, acolo unde locuiaţi pe atunci. Nu erau foarte multe lucruri. Tu nu aveai nicio jucărie în afară de acei soldăţei. Denise spunea că nu erau ai tăi. Jean a întrebat-o ai cui fuseseră, însă Denise nu i-a dezvăluit. Când Jean i-a întrebat pe poliţişti, aceştia i-au spus că fuseseră găsiţi sub patul din micul dormitor alb.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— Ce sens avea să-ţi spun ceva ce nu avea nicio noimă? Nici măcar nu m-am

gândit la ei când a ajuns ursuleţul de pluş. Fratele tău e cel care ţi l-a trimis? Sally, el dormea în micul dormitor alb?

— Da.

Peter îl luase pe Toby cu el atunci când plecase. Nu-mi venea nicio idee cu privire la motivul pentru care îşi dorea ursuleţul.

— Ce ciudat a fost individul ăla malefic, să o despartă pe mamă de fiu şi pe frate de soră, şi totuşi să îi facă să locuiască în încăperi vecine! De fratele tău îţi plăcea?

— De Peter? Da, chiar îmi plăcea. Îl înţelegeam. Era irascibil şi tăcut în cea mai mare parte a timpului, însă trebuie să fi fost nevoie de foarte mult curaj să se suie într-un avion şi să străbată toată lumea ca să vină să-mi spună adevărul. Cred că a fost un gest foarte curajos din partea lui. Sunt foarte supărată că a plecat.

Simţeam cum mi se cutremură tot pieptul, de parcă aerul îmi era smuls cu forţa afară. Am început să plâng cu suspine pentru prima oară în viaţa mea. Mătuşa Christine m-a cuprins în braţe şi atunci mi-am lăsat capul pe umărul ei slab. Mi se părea că fiecare supărare pe care ar fi trebuit s-o simt în toţi aceşti ani scurşi până acum se revărsa afară pe masa din bucătărie a mătuşii Christine. M-a mângâiat pe cap şi mi-a şoptit cuvinte de alinare, aşa cum procedează mamele cu micuţii lor.

A cerut să afle de ce el nu s-a dus niciodată la poliţie, iar eu i-am explicat totul despre anxietatea lui, despre izolarea socială, teama sa de străini şi spălarea pe creier la care îl supusese ani de-a rândul tatăl meu natural. A cerut să afle dacă Peter avusese succes în viaţă, cel puţin din punct de vedere profesional.

— Da, i-am răspuns. Este şeful departamentului de securitate cibernetică la sediul central al unei bănci. Cred că urmează să se întoarcă la slujba lui de-acolo.

— Aşadar, se descurcă bine, financiar vorbind?

— O, cu siguranţă!

I-am povestit mătuşii Christine despre moartea lui Margaret şi despre moştenire, precum şi despre faptul că împărţisem banii cu Peter înainte să plece.

— Stai un pic, a spus ea, la cât timp după ce i-ai dat banii a plecat?

— Imediat. S-a agitat foarte mult din pricina banilor şi a trebuit să i-i transfer în criptomonede…

— Păi, ia stai niţel, a rămas aici două luni, tu i-ai dat un milion de euro, iar apoi a dispărut?

— N-a dispărut, a plecat acasă. A spus că nu are senzaţia că s-ar potrivi aici.

Mătuşa Christine a rămas tăcută preţ de câteva clipe.

— Sally, tu i-ai cerut cuiva sfatul înainte să-i dai banii?

— Nu, nu l-am cerut. Sunt adultă şi banii erau ai mei.

— Nu crezi că poate de aceea a venit încoace?

— Cu siguranţă nu. Nu ştia nimeni despre banii ăia. Nu am zis nimănui.

— Dar el ştia că nu lucrezi nicăieri, şi totuşi o duci bine. Ştia că locuieşti într-o casă splendidă, nouă-nouţă.

Începeam să mă enervez. De ce credea că sunt proastă?

— Mătuşă Christine, avea tot dreptul la banii ăia. Încă de când am început să merg la psiholog mi s-a tot spus să mă ocup de problemele mele cu încredere şi să le acord oamenilor prezumţia de nevinovăţie. Acum îmi spui că tata era un om groaznic şi insinuezi că fratele meu nu voia decât bani de la mine. Tata m-a iubit.

— Nu cumva mi-ai zis chiar tu că Peter spunea acelaşi lucru despre tatăl tău natural?

— Îl compari pe Tom Diamond cu Conor Geary?

Deja simţeam că mă înfurii. Am sărit de pe scaun şi am rămas în picioare în faţa ei.

— Normal că nu, dar…

— Să nu îndrăzneşti să-i pui pe-amândoi în aceeaşi oală! Între ei doi n-a existat nicio asemănare…

M-am oprit, uluită de faptul că temperamentul meu prelua din nou controlul. Mătuşa Christine se ridicase şi ea de pe scaun şi acum stătea în spatele lui, de parcă trebuia să se apere de mine.

M-am hotărât să termin cu toate.

— Eu… mă duc la culcare.

Mătuşa Christine n-a zis nimic. Ar fi trebuit să-mi cer scuze, dar cuvintele ei chiar mă stârniseră rău. Oare şi mama, Jean, fusese victima abuzului domestic, atât fizic, cât şi emoţional? Era prea mult.

Încă nu se făcuse zece seara. A doua zi era sâmbătă. Trebuia să cânt la Farnley Manor.

Mătuşa Christine a rămas la ea în cameră cât timp eu mi-am pregătit micul dejun în dimineaţa zilei de sâmbătă. Mă simţeam tulburată, aşa că am mers şi m-am aşezat la pianul ei, însă nu mă puteam aduna suficient ca să salt şi capacul. În cele din urmă, am ieşit din casă fără să-mi iau la revedere şi am oprit un taxi care să mă ducă la gară.

Când eram în tren, mi-a sunat telefonul. Era Angela.

— Sally, ai băgat groaza în Christine, doar ce m-a sunat şi abia vorbea printre hohotele de plâns.

N-am spus nimic.

— Mă auzi?

— Da.

— Şi tipul ăla care a stat la tine chiar e fratele tău? Mai că nu-mi vine să cred tot ce mi-a spus Christine. De ce n-ai venit la mine? Şi de ce nu te-ai dus cu el la Garda?

— Nu era treaba ta şi nici a mătuşii Christine să-ţi spună toate astea.

— Cine altcineva mai ştie despre asta? Mark?

— Da, el face parte din familie. Sunt chestiunile noastre personale de familie.

— Ar trebui să-mi spui când… I-ai dat tipului ăstuia un milion de euro?

— Dar tu, Angela? Cum rămâne cu adevărul pe care nu mi l-ai spus niciodată?

— Ce tot zici acolo?

— E adevărat că mama voia să-l părăsească pe tata? Se purta violent cu ea?

Am auzit-o oftând la celălalt capăt. Îmi doream cu disperare să o nege. Dar nu a zis nimic. Am închis. Toţi cei aflaţi în vagon se holbau la mine.

Eram în taxiul de la gară către Farnley Manor, iar radioul era pornit în vreme ce taximetristul încerca să mă atragă într-o discuţie legată de titlurile zilei:

— *Primul caz de coronavirus confirmat în Republica Irlanda. Bărbatul, din partea de est a ţării, s-a întors recent din Italia. Urmează cât de curând o declaraţie din partea ministrului Sănătăţii.*

Am ajuns la fix la lucru. Parcă niciodată nu mai avusesem o aşa nevoie de pian. Lucas m-a întrebat dacă e totul în regulă. Probabil că aveam ochii umflaţi şi nici nu prea vorbeam cine ştie ce. Mi-a trimis un ibric cu cafea fierbinte şi nişte prăjitură şi a insistat să mănânc ceva înainte să încep, însă am luat tava cu mine la pian şi m-am silit să cânt. Am început cu Sonata pentru pian nr. 4 a lui Beethoven, o piesă rapidă şi plină de patimă, iar degetele îmi zburau practic pe claviatură într-o încercare frenetică de a scăpa prin intermediul clapelor de toată furia acumulată. Era prima oară când cântam după ce aflasem că şi Conor Geary fusese un pianist strălucit.

Lucas m-a întrerupt şi m-a rugat să cânt repertoriul obişnuit, muzică lentă şi liniştitoare. Furia din interiorul meu a preluat controlul. Am răsturnat tava pe covorul gros şi deschis la culoare, iar cafeaua s-a împrăştiat pe canapea şi pe invitaţii din apropiere. S-au oprit toţi ca să se zgâiască la mine. Lucas s-a dus imediat la oaspeţi. Eu m-am dus la garderobă şi mi-am luat geanta şi haina. Am chemat alt taxi care să mă ducă acasă. Din fericire, a ajuns foarte repede, căci,

dacă Lucas ar fi încercat să mă certe, ştiu sigur că l-aş fi lovit.

Am plâns iar în drum spre casă. Am încercat exerciţiile de respiraţie şi, totodată, să mă pun în locul mătuşii Christine sau al Angelei, însă sinele meu raţional se tot întreba: ele de ce nu se puteau pune în locul meu? Oare furia chiar nu era îndreptăţită niciodată?

Am luat un ciocan din trusa de scule şi tocmai începusem să sfărâm pianul cu el când am auzit soneria. Am ignorat-o şi am început să lovesc şi mai tare cu ciocanul, dar apoi am auzit o bătaie în geamul aflat imediat lângă mine. M-am întors iritată ca să văd cine e. Era Mark.

— Ce-ai păţit? Cred că ţi-am lăsat zece mesaje scrise şi vocale. S-a întâmplat ceva? Martha a zis că…

— Mark, te rog să pleci! În clipa asta nu vreau să stau de vorbă cu nimeni. Te rog.

Încercam să păstrez un ton liniştit. În vreme ce Mark stătea în pragul uşii deschise, în spatele lui a oprit o maşină de poliţie. Inspectorul Howard s-a apropiat însoţită de un poliţist în uniformă. Femeia zâmbea.

— Sally, cred că avem în sfârşit veşti despre Conor Geary. Putem să intrăm?

S-a uitat la Mark, aşteptându-l să plece.

— Eu sunt Mark Butler, Mark Norton, fratele lui Denise Norton şi unchiul lui Sally. Mi-ar plăcea să aud şi eu ce aveţi de zis.

Inspectorul Howard s-a uitat la mine.

— Sally, pentru tine e… în regulă?

Mă simţeam golită de orice emoţie şi ostenită peste măsură. Nu-mi mai înnoisem reţeta pentru Valium întrucât crea dependenţă, dar tot aveam nevoie de ceva. La dracu’ cu ce-mi spusese Tina! Alcool.

I-am poftit pe toţi înăuntru şi mi-am turnat un pahar de Jameson. Mark a rămas şocat când a văzut pianul făcut bucăţi, dar i-am replicat că momentan nu sunt pregătită să discut despre asta. Poliţiştii au făcut un schimb de priviri.

Lor nu le-am oferit nimic, însă a făcut-o Mark, de parcă s-ar fi aflat la el acasă, şi s-a dus să prepare cafea pentru toată lumea.

Inspectorul Howard a început să-mi spună lucruri pe care deja le ştiam. Doar că eu ştiam mai multe decât ea. Aveau un motiv întemeiat să creadă că tatăl meu, Conor Geary, murise în 1985. Locuise în Noua Zeelandă sub un nume fals. Avea un fiu pe nume Steve Armstrong. Mark a intervenit şi a corectat-o. Eu nu am adăugat nimic în vreme ce Mark îi povestea tot despre Peter şi faptul că locuise la mine în casă. Asta a făcut-o pe Howard să îl întrerupă:

— Aici? Când?

— Cred că de pe la mijlocul lui decembrie şi până cam în urmă cu o săptămână, nu, Sally?

L-am lăsat pe Mark să vorbească. Howard şi poliţistul care o însoţea îşi notau de zor în carnete. Ea mi-a pus inevitabilele întrebări despre motivul pentru care nu anunţasem Garda. Mark le-a răspuns că eu insistasem asupra intimităţii lui Peter.

— Şi acum unde e?

— A pornit în călătorie prin Irlanda. Sally păstrează legătura cu el. Nu-i aşa, Sally?

S-au uitat toţi la mine, iar atunci au venit iar lacrimile, rostogolindu-mi-se şuvoi pe obraji. Mark a venit mai aproape şi mi-a cuprins umerii cu un braţ.

— Ce e? Ce ţi-a făcut?

Cu degete tremurătoare, am găsit mesajul pe care îl primisem cu numai două zile în urmă.

I-am dat telefonul mai întâi lui Mark, apoi inspectorului Howard.

Mark nu a spus nimic, dar apoi l-am auzit, cred, scoţând un oftat de uşurare.

Inspectorul Howard ne-a cerut să venim amândoi mâine-dimineaţă la secţie.

— Peter nu e criminal. E o victimă, la fel ca Denise sau ca mine, m-am văicărit.

S-au ridicat amândoi ca să plece.

— A pomenit vreodată despre Linda Weston sau Rangi Parata?

— Nu, mie nu. Sally?

Am clătinat din cap.

Erau deja la uşă când inspectorul Howard s-a întors şi a adăugat:

— Dar de Amanda Heron a adus vorba vreodată?

— Da, e fiica lui. Am făcut teste ADN înainte să ne întâlnim cu el. A spus că n-a întâlnit-o niciodată. Ea s-a născut în urma unei întâlniri de-o noapte, a răspuns Mark.

55

Peter, 2020

Aşa tată, aşa fiu. Peter Geary şi Steve Armstrong au dispărut. Cred că până la urmă realizatoarea aia de podcast a fost luată în serios de poliţie.

Am aterizat la Chicago în calitate de Dane Truskowski. Pentru mine totul era mult mai simplu decât fusese pentru tata, graţie dark web-ului şi moştenirii mele. Măştile astea sunt o adevărată binecuvântare. Am zburat din oraş în oraş pe tot cuprinsul Statelor Unite, însă cred că în final voi rămâne aici, în Nutt, New Mexico. Mi-am lăsat barbă. Am cumpărat o casă. Se află la capătul unui drum de pământ despre care nici măcar nu ştii că există. N-a mai fost locuită de multă vreme, dar mi-am amenajat-o exact aşa cum îmi doream.

Când voi termina cu casa, am de gând să construiesc un hambar în spatele ei. Materiale pentru izolare fonică sunt disponibile pe Amazon, la fel ca majoritatea lucrurilor, inclusiv cătuşe. Mi-am dat seama deja că singura modalitate de a stabili legătura pe care o tot caut este să răpesc o femeie şi să o ţin închisă până mi se va supune. Sunt pregătit să aştept. Nu o voi forţa să facă dragoste cu mine. Încă n-am găsit-o. Nu va fi un copil. Eu nu sunt la fel ca tata.

56

Sally

Ţara este în carantină. În ciuda razei de doi kilometri în care ni se îngăduie să ne mişcăm, eu şi Mark am fost chemaţi de două ori la Garda, în Dublin.

Coronavirusul a eliminat aproape orice altă ştire din cadrul programelor din presă, aşa că s-au spus prea puţine despre descoperirea încă unui copil al lui Denise Norton şi Conor Geary, sau despre decesul tatălui meu natural în Noua Zeelandă în 1985 şi legăturile sale cu înecul unui băiat pe nume Rangi Parata şi răpirea Lindei Weston. Încă n-a ajuns la urechile publicului că Peter este tatăl Amandei Heron, copilul Lindei Weston, deşi acum este dat în urmărire internaţională. Noua Zeelandă şi-a închis graniţele. Peter nu ne-a dat voie niciodată să-i facem poze, însă am petrecut nenumărate ore pe aeroportul din Dublin cercetând înregistrările camerelor de supraveghere din 25 până în 28 februarie. L-am găsit în Terminalul 2, în sala de plecări, însă nu ne-am dat seama la care poartă urma să se îmbarce. S-a evaporat în mulţime. Nicio persoană cu numele Steve, Stephen sau Steven Armstrong n-a trecut prin aeroport în ziua aceea. De bună seamă că a folosit alt paşaport.

O realizatoare de podcast pe nume Kate Ngata a luat legătura cu mine prin e-mail. Ea şi nepoata mea, Amanda, realizează o serie de podcasturi şi mă tot bat la cap să particip şi eu. Sue, cea mai bună fostă prietenă a mea, se pare că a discutat cu ea prin Zoom şi i-a povestit cât de suspect s-a comportat Peter cât timp s-a aflat în sat. Nu vreau să o cunosc pe Amanda Heron. Atât unchiul, cât şi fratele meu s-au dovedit două mari dezamăgiri. Mi-e mai bine fără familie.

Mătuşa Christine nu mă mai sună deloc de când „am devenit agresivă” chiar la ea în casă. Stella e foarte supărată că nu i-am povestit nimic despre Peter.

— De ce nu mi-ai spus şi mie cine e? s-a plâns ea.

Ce răspuns puteam să-i dau? În sfârşit aveam şi eu pe cineva al meu. Îl iubeam, voiam să-l ocrotesc şi să-l păstrez doar pentru mine.

Nu aveam de unde să ştiu de ce era în stare. Simpla idee că un om ar fi putut moşteni o asemenea boală de la tatăl lui, de la tatăl *meu*, şi că îl primisem la mine în casă mă făcea să-mi doresc să urlu cât era noaptea de lungă.

Linda Weston avea douăzeci şi şapte de ani când se născuse Amanda. Le spun mereu că nu există nicio dovadă că fusese violată, nicio dovadă că ea şi Peter nu avuseseră o relaţie consensuală. Nu fusese omorâtă, ci decedase din cauza apendicitei. Mark mi-a zis să-mi bag minţile în cap. De ce dispăruse Peter? De ce ne ceruse amândurora să nu suflăm vreo vorbă către cineva cât timp stătuse

aici? De ce călătorise cu un paşaport fals? Eu mă tot agăţ de ideea că este, cumva, nevinovat. Mă agăţ de propria-mi sănătate mintală.

Angela îmi dă telefon şi-mi scrie mesaje în mod regulat, însă îi răspund rar la telefon, doar atunci când am nevoie de o nouă reţetă pentru Valium. Îmi ia mult timp să mă opresc din ţipat. În plus, am început şi să beau foarte mult.

A trebuit să le spun poliţiştilor despre banii pe care i i-am dat lui Peter. Mark s-a înfuriat rău când a auzit. A spus că ar fi trebuit să discut şi cu el ce să fac cu banii. Crede că i se cuvin şi lui o parte din ei, dat fiind că el a fost cel care a suferit cel mai mult. Am avut o dispută în această privinţă. Margaret mi-a lăsat mie banii. N-am mai vorbit cu el de câteva săptămâni. Angela mi-a lăsat un mesaj vocal ca să mă anunţe că el a luat virusul şi că e în spital. Se simte foarte rău. Nu are voie să primească vizitatori. Nici nu mă interesează. Nu vreau să-l văd.

Tina s-a înşelat în toate privinţele. Aveam dreptate să nu mă încred în nimeni. În final, m-au dezamăgit cu toţii. Au păstrat ori şi-au spus secrete pe la spatele meu. Am devenit din nou surdă. Nu mai vorbesc cu nimeni şi mă prefac că nu-i aud cum şoptesc. Carantina asta îmi convine de minune. Pubul şi cafeneaua din sat sunt închise. La fel şi atelierul de yoga al Marthei. Am renunţat să mai merg la supermarketul Gala pentru că, ori de câte ori intram acolo, Laura încerca să stea de vorbă cu mine. Am reînceput să îmi fac cumpărăturile la Texaco. Toată lumea păstrează o distanţă de doi metri şi nu mai are loc nicio strângere de mână, nu mai vorbesc de îmbrăţişări. Cu toţii purtăm măşti şi evităm cât mai mult contactul vizual. Pianul zace în continuare făcut bucăţi în sufragerie, o reamintire a propriei mele moşteniri. Nu am pe cine să chem ca să-l ia de-acolo.

Ieri am văzut-o pe Abebi pe stradă. E mult mai înaltă. Cred că acum are unsprezece ani. I-am făcut cu mâna şi m-a văzut, însă a lăsat capul în jos şi a iuţit pasul, îndepărtându-se de mine. Acum are aceeaşi vârsta pe care o avea mama când a fost răpită de tata. Încep să mă trag iar de păr, smulgându-mi o mână zdravănă de fire.

sile sile
VIRTUAL-PROJECT

Epilog

Amanda, mai 2022, Sala de concerte din Auckland

Mă simt fericită. Noua Zeelandă a ieşit în sfârşit din carantină şi acum cânt pentru prima oară în faţa publicului. Martor mi-e Dumnezeu cât de mult am repetat în ultimii doi ani şi jumătate, dar testul rapid pe care l-am făcut a ieşit negativ, sala e plină ochi, iar mama şi tata au venit aici tocmai din Christchurch.

Au venit şi cei doi unchi ai mei din Rotorua. Sunt tare tulburată de gândul că urmează să-i cunosc, însă am avut câteva întâlniri pe Zoom şi par nişte tipi foarte cumsecade. Mama şi tata abia aşteaptă şi ei să-i întâlnească. Kate nu vine. E foarte supărată că m-am retras din podcastul ei după toată munca pe care a depus-o pentru el, însă povestea mea de viaţă este atât de macabră, încât aş prefera să rămână ceva strict personal. Nu mi-am dorit niciodată să aflu detaliile sângeroase. Dacă vreau să reuşesc în viaţă, vreau să fiu cunoscută în calitate de compozitoare, nu ca fiica unei femei răpite şi a răpitorului ei. Totul e de domeniul trecutului.

Poliţia a confirmat toate cercetările lui Kate. Nu vreau să ştiu unde e tatăl meu, dar sunt sigură că nu am să-l urmăresc. Nu sunt victima lui şi nici n-am fost vreodată. Kate poate spune povestea, dacă vrea, însă nu îmi poate folosi numele. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este drama. Ca să fiu compozitoare, am nevoie de linişte şi de pian. Şi de acel ursuleţ de pluş, vechi, sosit la poştă acum vreo doi ani. A devenit talismanul meu norocos.

Reflectoarele coboară. Aud cum liniştea se pogoară peste public. Reflectorul bate acum peste pian. Păşesc pe scenă. Nu sunt deloc neliniştită. Îmi aşez ursuleţul pe capacul pianului. El îmi zâmbeşte cu singurul lui ochi. Îi zâmbesc şi eu şi dau din cap spre el, apoi urmează un ropot de aplauze şi hohote de râs din partea publicului. Mă aşez pe scaunul învelit în catifea şi ridic mâinile. A sosit vremea.

Mulţumiri

Un simplu mulţumesc nu este suficient, dar sunt sigură că aceşti oameni ştiu cât de mult înseamnă toţi pentru mine.

Fabuloasei Marianne Gunn O’Connor, agentă, mentor şi prietenă; lui Vicki Satlow, care şi-a dat silinţa să ajung să fiu publicată în ţări pe care nici măcar nu le pot găsi pe hartă, şi lui Pat Lynch, care a avut grijă de cele mai sensibile contracte, dând dovadă de o mare răbdare.

La Penguin Sandycove din Dublin laudele i se cuvin redactoarei mele, Patricia Deevy, cea mai bună din branşă, cea care vede mereu imaginea de ansamblu şi, mai cu seamă la această carte, mi-a îngăduit tot timpul necesar ca să iasă bine; Clionei Lewis, editoare extraordinară, lui Michael McLoughlin, care se află la cârma unei corăbii buclucaşe, şi, de ademenea, lui Brian Walker, Carrie Anderson, Issy Hanrahan şi Laurei Dermody.

La PRH din Londra le sunt extrem de recunoscătoare Ameliei Fairney şi lui Ellie Hudson de la marketing, lui Jane Gentle de la publicitate, lui Sam Franken şi Rachel Myers de la vânzări, copywriterului Zoe Coxon şi ilustratorului Richard Bravery care a realizat această copertă minunată.

Karen Whitlock a dovedit încă o dată că nu prea mă pricep la gramatică. Abilităţile ei de corector mă fac să dau bine în faţa lumii. Îţi mulţumesc!

Pentru cercetările lor în atât de multe domenii, profesoarei de patologie (acum pensionată) Marie Cassidy, directoarei executive de la spitalul Tallaght, Lucy Nugent, chirurgului vascular Bridget Egan, psihologei Aisling White, avocatului Peter Nugent, psihologei pe probleme de educaţie dr. Mary Nugent, colegilor scriitori şi scriitoare Kate Harrison, Adrian McKinty, Alex Barclay, Lynn Miller-Lachmann şi Christine Pride.

Pentru informaţiile despre Noua Zeelandă le sunt îndatorată Vandei Symon, lui Liam McIlvanny, Sonjei Hall-Tiernan, lui Craig Sisterson, Jill Nicholas, Steve Duncan, Fergus Barrowman şi lui Faran Foley de la Ambasada Irlandei.

Pentru sprijinul lor profesional, le mulţumesc lui AJ Finn, Jane Fallon, Shari Lapena, Sebastian Barry, Graham Norton, Dani Gill, Myles Dungan, Eimear O’Herlihy, Siobhan Hough, Ryan Tubridy, Ashling Fallon, Lisei Jewell, lui Sarah Pinborough, Erin Kelly, Jo Spain, Patriciei Gibney, lui dame Fiona Kidman, Sarah Hilary, Sarah Vaughan, Dinah Jefferies, Will Dean, Lucy Foley, Paul Burston, Catherine Ryan Howard, Louise O’Neill, Joe Duffy, Val McDermid, Myles Dungan, Liz Dunn, Catherine Moylan, Roland Gulliver, Vivienne Guinness şi Hugo Jellett!

Şi, pentru că merită fără nicio îndoială un paragraf întreg doar pentru ei, le

mulţumesc minunaţilor librari, bloggeri de carte, bibliotecari şi naratori şi producători de audiobookuri! Dacă i-aş numi pe toţi, nu mi-ar mai rămâne loc şi pentru carte.

Pentru cei care mi-au acordat sprijin emoţional în ultimii doi ani atât de dificili, le mulţumesc lui Sinead Crowley, Jane Casey, Marian Keyes, Kate Beaufoy, Sinead Moriarty, Claudiei Carroll, Annei McPartlin, Monicăi McInerney, Taniei Banotti, Mariei O'Connell, lui Robyn Harding, Bríd o Gallchóir, William Ryan şi Ed James, Mike Seibert, Ger Holland, Elizabeth Rose Murray, Grainne Killeen, Cleliei Murphy, lui John O'Donnell, Lise-Ann McLaughlin, Anne McManus, Zitei Rehill, Moirăi Shipsey, lui Val Reid, Sharon Fitter, Fionei O'Doherty şi, în special, lui Colin Scott!

Pentru locul meu special de sprijin emoţional, centrului Tyrone Guthrie şi tuturor femeilor fantastice de acolo care m-au menţinut într-o formă cu care mi-aş dori să mă obişnuiesc.

Şi, desigur, familiei mele tot mai numeroase, atât de sânge, cât şi prin alianţă, mai cu seamă mamei mele, singura care poartă vina pentru toate astea. Şi în amintirea scumpului meu tată, care acum rătăceşte probabil printr-o bibliotecă astrală şi scormoneşte prin secţiunea dedicată biografiilor!

Cititori, nici nu vă puteţi închipui cât de mult înseamnă loialitatea voastră pentru mine. Sper ca pe viitor să ajung să vă întâlnesc pe la festivaluri din toată lumea. Vă mulţumesc pentru că aţi aşteptat un an în plus pentru această carte! Viaţa s-a pus în calea scrisului, dar voi încerca să nu se mai repete.

SALLY DIAMOND ARE PATRUZECI ȘI DOI DE ANI ȘI NU POATE ÎNȚELEGE CE A FĂCUT AȘA DE CIUDAT - DOAR A RESPECTAT ULTIMELE DORINȚE ALE TATĂLUI EI ȘI L-A DUS LA TOMBERON CÂND A MURIT.

Acum Sally se află în centrul atenției presei și polițiștilor, dar este bântuită și de o voce sinistră din trecut. Pe măsură ce începe să descopere grozăviile pe care le-a trăit în copilărie, Sally iese pentru prima dată în lume, făcându-și prieteni noi și luând decizii importante, dar și învățând că oamenii nu sunt întotdeauna sinceri.

Însă cine e bărbatul care o studiază pe Sally din capătul celălalt al lumii? Și de ce pare noul ei vecin obsedat de ea? Încrederea ei în ceilalți urmează să fie pusă la grea încercare....

„Întunecată, captivantă și profund emoționantă."
RUTH WARE

„O lectură grozavă... ce personaj uluitor!"
ANTHONY HOROWITZ

„M-a înfiorat (în sens pozitiv)... e grozavă."
IAN RANKIN

virtual project

9 786[illegible]

CRIME SCENE PRESS

Notes

[← 1]

Emisiune pentru copii care rulează la televiziunea britanică, fără întrerupere, din anul 1958 *(n. trad.).*

[←2]

Son înseamnă „fiu”, iar godson înseamnă „fin”, în timp ce God e „Dumnezeu”, de unde și explicația tatălui că godson este un fiu care crede în Dumnezeu *(n. trad.)*.

[←3]

James Bigglesworth, supranumit „Biggies”, pilot și aventurier fictiv, personajul titular și eroul seriei de cărți de aventuri Biggies, scrisă pentru tinerii cititori de către W. E. Johns (1893-1968) *(n. trad.)*.

[←4]

Termen în limba maori pentru neozeelandezii, mai ales, de origine europeană. *Pākehā* nu este un concept juridic şi nu are nicio definiţie conform legislaţiei din Noua Zeelandă. Termenul se poate aplica persoanelor cu pielea deschisă la culoare sau oricărui neo-zeelandez non-maori *(n. trad.)*.

[←5]

Little Orphan Annie, bandă desenată americană creată de Harold Grey și distribuită de Tribune Media Services. A apărut pentru prima oară în 1925, în *Daily News* din New York. Ecranizată în 1932 și 1938, apoi ca musical pe Broadway cu titlul *Annie*, în 1977, și ca film de alte patru ori *(n. trad.)*.

[←6]

Fiind la antipozi, iarna este în timpul lunilor de vară de la noi *(n. trad.)*.

[← 7]

Mulțumesc”, în maori, în orig. *(n. trad.)*.

[←8]

„Prietene”, în maori, în orig. *(n. trad.)*.

[←9]

„Spirite”, în maori, în orig. *(n. trad.)*.